

ЛИНДА ХАУЪРД

СЕНКИ ОТ МРАКА

Превод от английски: Петя Димитрова, 1999

chitanka.info

ПРОЛОГ

Тя долавяше собствените си тихи стонове, но удоволствието, заливащо тялото ѝ на талази, правеше всичко останало нереално и някак отдалечено от страстната магия на това, което той вършеше с нея. Слънчевите лъчи се процеждаха през шумолящите над тях листа, блестяха право в очите ѝ и я заслепяваха, докато се извиваше под тежестта му.

Той изобщо не беше нежен. Не се отнасяше с нея като с цвете в саксия, както обикновено правеха останалите момчета. Докато не го бе срещнала, не бе имала представа колко скучно е винаги да се държат с теб като с принцеса. За останалите мъже фамилията Дейвънпорт я бе превърнала в награда, към която да се стремят, без никога да я петнят, а за него тя бе просто жена.

С него наистина бе жена. Въпреки че бе на деветнайсет, семейството ѝ се отнасяше с нея така, сякаш е още дете. Покровителственото отношение никога досега не я бе дразнило, не и докато не го срещна за първи път преди две седмици.

Може да бе наивна и доверчива, но не и глупава. Още когато мъжът ѝ се представи, осъзна, че е най-обикновен бял боклук, а семейството ѝ ще бъде ужасено дори при мисълта, че изобщо е говорила с него. Но при гледката на мускулестото му тяло, изпъващо прекалено тясната тениска, устата ѝ бе пресъхнала, а от наперената му мъжка походка нещо дълбоко вътре в нея жадно се бе разтуптяло. Гласът му беше дрезгав и съблазнителен, а сините му очи искряха обещаващо. Още тогава знаеше, че той няма да се ограничи само с държане за ръка или с гушкане. Знаеше, че я желае. Но страстният отклик на собственото ѝ тяло бе нещо напълно непознато, нещо, което не можеше да овладее, и когато той я покани на среща, тя се съгласи.

Не можеше да се измъкне през нощта, не и без всички да разберат къде отива, но много по-лесно щеше да излезе на езда сама през деня и да уговори място за среща. Той я бе прелъстил още първия път, разсъбличайки я под същия този дъб. Но не, не би могла да нарече

случилото се прелъстяване. Дошла бе, съзнавайки прекрасно какво ще се случи — и самата тя го желаше. Въпреки болката от първия път, той ѝ бе доставил дивно удоволствие, каквото изобщо не беше предполагала, че съществува. И всеки ден се връщаше за още от същото.

Понякога мъжът се държеше грубо, но дори това я възбуждаше. Беше горд, че точно той е „откъснал черешката ѝ“ Понякога промърморваше подигравателно нещо от рода на това, че един Нийли чука една Дейвънпорт. Ако узнаеше, семейството ѝ щеше да се ужаси. Но въпреки това тя мечтаеше. Мечтаеше как ще застанат един до друг — как ли щеше да изглежда подстриган и в хубав костюм — и ще уведомят семейството за предстоящата сватба. Представяше си го как подхваща част от семейния бизнес и доказва на всички, че е умен и може да стигне далеч. Пред хората щеше да е джентълмен, но когато останеха сами, щеше да я поваля в леглото и да прави с нея тези мръсни и възбуждащи неща. Не желаше тази част да се променя.

Когато стигна до върха, той изстена, а после почти веднага се търколи до нея. Искаше ѝ се да я бе поддържал малко в обятията си, преди да се отдръпне, но той не си падаше по прегръдките, когато времето бе толкова горещо. Изтегна голото си тяло, по което пробягваха слънчеви петна, и почти веднага задряма. Това не я притесняваше. От двуседмичния си опит знаеше, че когато се събуди, отново ще бъде готов да прави любов. Междувременно бе доволна просто да го наблюдава.

Толкова бе възбуждащ, че чак дъхът ѝ секваше. Повдигна се на една страна, протегна пръсти и проследи с леки докосвания очертанията на брадичката му. Ъглите на устните му потрепнаха, но той не се събуди.

Ако разбереше за него, семейството ѝ щеше да изпадне в пристъп на необуздан колективен гняв. Семейството! Въздъхна тежко. Да се държи като Дейвънпорт се бе превърнало във втора природа за нея още от мига на раждането ѝ. Но не всичко бе обременяващо. Тя обичаше скъпите дрехи и бижута, лукса в Дейвънпорт, престижните училища и целия този снобизъм. Но задължителните правила на поведение бяха започнали да я дразнят и понякога ѝ се искаше да направи нещо наистина необуздано, просто напук. Искаше ѝ се да кара колата с висока скорост, да прескача огради, които са прекалено

високи, искаше... това. Опасното, бруталното, забраненото. Харесваше й настървението, с което той разкъсва скъпото й фино копринено бельо, докато нетърпеливо се опитва да се добере до нея. Точно това символизираше идеално всичко, към което тя се стремеше в живота си — разкоша и опасността.

Но не това планираше семейството за нея. Приемаше се за дадено, че ще се омъжи за Наследника, както го наричаше тя, и ще заеме мястото си в елитното общество на областта Колбърт с обеди в яхтклуба, безкрайни бизнес и политически събирания и задължителното възпроизводство на двама малки наследника.

Не искаше да се омъжва за Наследника. Предпочиташе страстната и безразсъдна възбуда, тръпката от флирта със забраненото.

Спусна ръка по тялото му и зарови пръсти в гъсто окосмените му слабини. Както очакваше, той трепна, събуди се, а с него — и мъжествеността му. Като се засмя ниско, дрезгаво, той се изправи, събори я върху одеялото и я притисна под себе си.

— Ти си най-ненаситната малка кучка, която някога съм чукал — каза и проникна грубо в нея.

Тя трепна — по-скоро от преднамерената грубост на думите му, отколкото от насилствената му атака. Все още беше възбудена, така че тялото й го прие с готовност. Но, изглежда, доставяше му удоволствие да й говори неща, които знаеше, че ще я жегнат, и наблюдаваше с присвити очи реакцията й. Струваше й се, че разбира защо го прави и му прощаваше. Той сякаш не се чувстваше съвсем на място като неин любовник, тъй като прекрасно съзнаваше разликата в общественото им положение и по този начин се опитваше да я приближи към собственото си ниво. Но нямаше нужда да я дърпа надолу, мислеше си, по-скоро тя щеше да го издигне нагоре.

Като обви бедра около него, тя забави ритъма, така че да може да му каже това, което бе намислила, преди нарастващата топлина в слабините й да я накара да го забрави.

— Хайде да се оженим следващата седмица! Не ми трябва голяма венчавка, можем да избягаме, ако...

Изведнъж той спря, а сините му очи я приковаха.

— Да се оженим? — попита и се разсмя. — Откъде ти хрумна тази глупава идея. Та аз съм вече женен.

После поднови тласъците. Тя лежеше под него, онемяла от шок. Лек ветреца раздвижи листата над тях и слънчевите лъчи проникнаха между тях, заслепявайки я. Женен? Разбира се, не знаеше почти нищо за него или за семейството му, освен това, че не са кой знае колко почтени, но съпруга?

Заляха я гняв и болка и тя замахна, зашлевявайки го през лицето. Той я удари, после хвана китките ѝ и ги прикова към земята.

— По дяволите, какво ти става? — избухна грубо, а очите му блестяха гневно.

Тя се изви под него, опитвайки се да го отхвърли от себе си, но той бе прекалено тежък. Очите ѝ се замъглиха от сълзи, които потекоха по слепоочията, а после попиха в косата ѝ. Внезапно ѝ се стори непоносимо да го чувства в тялото си, а всеки следващ тласък сякаш я раздираше. Мислеше, че ще умре, ако той продължи.

— Мръсен лъжец! — изпищя тя, опитвайки се да освободи ръцете си. — Измамник! Махни се от мен! Иди... иди да чукаш жена си.

— Няма да ми позволи — отвърна задъхано той, продължавайки тласък след тласък с жестока наслада от напразната ѝ борба. — Току-що роди.

Тя изкрещя гневно, успя да измъкне едната си ръка и преди да я е хванал отново, го одра по лицето. Проклинайки, той я зашлеви, после се отдръпна и я обърна по корем. Отпусна се върху нея, преди да е успяла да пролази напред, и тя отново извика, почувствала дълбокото му проникване. Безпомощна, смазана от тежестта му, не можеше нито да го удари, нито да го ритне. Той я използваше, като я нараняваше безмилостно. Само допреди пет минути грубостта му ѝ бе доставяла удоволствие, но сега ѝ се искаше да повърне, така че трябваше да стиска зъби, за да се бори с пристъпа на гадене.

Притисна лице към одеялото в напразно желание да се задуши, а не просто да трябва да понася всичко това. Но много по-силно от болката от предателството, от осъзнаването, че не е била нищо повече от едно удобство за него, бе горчивото признание, че всичко случило се бе по нейна вина. Сама си бе виновна, беше си го търсила и не само му бе позволила да се държи с нея като с боклук, но и се беше наслаждавала на играта! Каква глупачка е била да си съчинява

вълшебни приказки за любов и женитба, за да оправдае просто една разходка по ръба на забраненото.

Той свърши, изстенвайки от удоволствие, и се отдръпна, за да се отпусне тежко до нея. Тя лежеше, без да помръдне, опитвайки се отчаяно да се овладее, за да събере останките от достойнството си. Обхвана я безумна мисъл за отмъщение. С разкъсаните си дрехи и насинено лице можеше да се прибере у дома с истински истеричен припадък и да го обвини в изнасилване. Щеше да се справи, в края на краищата тя бе Дейвънпорт.

Но щеше да е лъжа. Грешката, слабостта бяха нейни. Беше го допуснала до себе си. Последните няколко минути след отрезвяването бяха твърде леко наказание за изумителната ѝ глупост. Никога нямаше да забрави този урок — унижението и чувството, че е нищожество, щяха да бъдат трънливото ложе, на което щеше да лежи и да се измъчва до края на живота си.

Тежестта на вината я притисна. Бе тръгнала с искрено желание по този път, но вече бе получила достатъчно. Щеше да се омъжи за Наследника — така както всички очакваха — и щеше да прекара остатъка от живота си като истинска Дейвънпорт.

Изправи се и тихо започна да се облича. Мъжът я наблюдаваше сънливо и злобно със сините си очи.

— Какво става? — изръмжа той. — Да не си помисли, че си нещо по-специално? Искам да ти кажа нещо, скъпа моя: чукането си е чукане, а аристократичната ти фамилия не те прави по-специална. Това, което получих от теб, мога да получа и от всяка друга кучка.

Тя сложи обувките си и се изправи. Болката от думите му я задави, но не си позволи да реагира. Вместо това просто му отвърна:

— Няма да ме видиш вече.

— Как ли не! — мързеливо промърмори той, почесвайки се по гърдите. — Ще се върнеш пак, защото това, което получавах от мен, не можеш да намериш никъде другаде.

Не се обърна да го погледне, докато вървеше към мястото, където бе вързан конят ѝ. Качи се на седлото, изкривила лице от болка, а движенията ѝ бяха лишени от обичайната за нея грация. Мисълта, че би могла да се върне и да бъде използвана като проститутка, ѝ докара нов пристъп на гадене. Дося ѝ се да го скрита заради злобната му прекалена самоувереност. Щеше да забрави страстното,

саморазрушително удоволствие, което ѝ бе доставял, и щеше да се задоволи с предначертания си живот. Не можеше да си представи нищо по-унизително от това да се върне пълзешком при него и да види триумфа в очите му, когато я притисне.

„Не — помисли си, докато яздеше, — няма да се върна. По-скоро ще умра, отколкото отново да бъда евтиното завоевание на Харпър Нийли.“

ПЪРВА КНИГА

КРАЙ И НАЧАЛО

ПЪРВА ГЛАВА

— Какво ще правим с нея?

— Един господ знае. Ние, разбира се, не можем да я вземем.

Гласовете бяха приглушени, но Роана така или иначе ги чуваше и знаеше, че говорят за нея. Сви малкото си слабо телце още повече, като притисна колене към гърдите си и с угаснал поглед се взря през прозореца към подстриганата морава на Дейвънпорт, дома на баба й. Моравата бе тъмнозелена и винаги й бе харесвало да тича боса по гъстата трева, сякаш ходи по жив килим. Но сега нямаше желание да излезе и да играе, искаше просто да седи в нишата на прозореца, този, който мислено винаги бе наричала своя „прозорец за мечти“, и да се преструва, че нищо не се е променило, че мама и татко не са умрели и че никога вече няма да ги вили.

— С Джасмин положението е по-различно — продължи първият глас — Тя е млада дама, а не малко дете като Роана. Просто вече сме прекалено възрастни, за да поемем отговорност за толкова малко дете.

Искаха братовчедка й Джеси, но нея — не. Роана упорито премигна, за да удържи сълзите, докато слушаше как лелите и чичовците й обсъждаха проблема какво да правят с нея и изреждаха причините, поради които всеки един от тях би се радвал да приеме Джеси в дома си, докато Роана щяла да създава прекалено много неприятности.

„Ще слушам много“ — искаше и се да извика, но преглътна думите, така както бе преглътнала и сълзите. Какво толкова ужасно бе направила, че не я искаха. Опитваше се да бъде добро момиче, да казва „госпожо“ и „господине“, когато говори с тях. Дали причина за това не бе ездата на гърба на Тъндърболт? Никой нямаше да разбере, ако не бе паднала, не бе скъсала новата си рокля и не беше я изцапала, и при това на самия Великден. Мама трябваше да я заведе вкъщи, за да я преоблече, и се бе наложило да отиде със стара рокля на църква. Е, всъщност роклята изобщо не бе стара, а една от онези, с които обикновено ходеше на църква, но не бе разкошната й нова рокля, ушита специално за Великден. Едно от момичетата в църквата я бе

попитало защо не с празнична рокля, а Джеси се бе разсмяла и беше отвърнала, че причината е в падането ѝ в конско ако. Само че Джеси не бе казала ако, а бе използвала мръсната дума. Няколко момчета я бяха чули и скоро из цялата църква се разнесе мълвата за Роана Дейвънпорт, която била казала, че паднала върху купчина конски фъшкии.

На лицето на баба ѝ се бе появил онзи укорителен поглед, а устата на леля Глория се бе свила така, сякаш току-що е гризнала кисел лимон. Леля Джанет само бе погледнала към нея и бе поклатила глава. Но татко ѝ се беше разсмял и я бе прегърнал през раменете, споменавайки, че малко конски фъшкии не биха навредили на никого. Освен това малката му дъщеричка имала нужда от наторяване, за да расте.

Татко. Буцата в гърлото ѝ нарасна, така че едва успяваше да си поеме въздух. Татко и мама си бяха отишли завинаги, а също и леля Джанет. Роана харесваше леля Джанет, въпреки че тя винаги бе изглеждала толкова тъжна и не обичаше много да я прегръщат. Въпреки това бе много по-мила от леля Глория.

Леля Джанет бе майката на Джеси. Роана се чудеше дали в гърлото на Джеси има същата буца като и нейното и дали е плакала толкова много, че очите ѝ да смъдят, сякаш са пълни с пясък. Може би. Трудно би могло да се каже какво мисли Джеси. Тя не смяташе, че мърляво дете като Роана заслужава каквото и да било внимание. Роана я бе чула да го казва.

Докато гледаше втренчено през прозореца, Роана забеляза Джеси и братовчед им Уеб да се появяват, сякаш ги бе материализирала със собствените си мисли. Вървяха бавно към огромния дъб в другия край на двора, на чийто най-нисък клон висеше люлка. Джеси е толкова красива, помисли си Роана с неподправеното възхищение на седемгодишно дете. Беше толкова стройна и грациозна — като Пепеляшка на бала с тъмната си коса, завита на кок ниско на тила, и с лебедовата си шия, която се издигаше царствено над тъмносинята ѝ рокля. Разликата между седем и тринайсет бе огромна — за Роана Джеси бе голяма, член на тази тайнствена, авторитетна група на възрастните, които могат да дават заповеди. Това се случи съвсем наскоро, тъй като въпреки че винаги дотогава Джеси бе смятана за „голямо момиче“, а Роана за „малко момиченце“, Джеси бе продължила да играе на кукли и от време на време — на криеница. Но

вече не. Сега Джеси презираше всички игри, с изключение на монопола, и прекарваше по-голяма част от времето си в оформянето на различни прически и в измолването на разни парфюми и козметика от леля Джанет.

Уеб също се бе променил. Винаги е бил любимият братовчед на Роана. Обикновено с желание се бореше с нея на килима или ѝ помагаше да държи бухалката, така че да може да удари топката. Освен това също като нея обичаше конете и понякога приемаше да излязат заедно на езда. Но това доста го отегчаваше, тъй като на нея ѝ позволяваха да язди само старото тромаво пони. По-късно Уеб вече изобщо не искаше да се занимава с Роана, казваше, че бил прекалено зает, но, изглежда, имаше предостатъчно свободно време, което да прекарва с Джеси. Точно затова се бе опитала да яхне Тъндърболт на Великден. Да докаже на татко, че вече е достатъчно голяма за истински кон.

Роана наблюдаваше как Уеб и Джеси седнаха на люлката, преплели пръсти. През изминалата година Уеб бе пораснал много. До него Джеси изглеждаше доста дребна. Той играеше футбол и раменете му бяха почти два пъти по-широки от нейните. Баба ѝ, както бе чула да казва една от лелите, давала душа за момчето. Уеб и майка му, леля Ивон, живееха в Дейвънпорт с баба, тъй като бащата на Уеб също бе починал.

Уеб бе Талант от страна на бабиното семейство. Роана беше само на седем, но вече познаваше в дълбочина заплетените роднински връзки, попивайки на практика всичко по време на дългите си часове разговори на възрастните относно рода. Баба е била Талант, докато се е омъжила за дядо и е станала Дейвънпорт. Дядото на Уеб, чието име носеше Уеб, бил любимият брат на баба. Тя го обичала страшно много, също както обичала сина му — бащата на Уеб. Сега бе останал само Уеб, така че и него обичаше страшно много.

Уеб бе само втори братовчед на Роана, докато Джеси бе нейна първа братовчедка, което бе много по-близка връзка. Роана би искала да е точно обратното, тъй като би предпочела да е по-близка роднина на Уеб, отколкото на Джеси. Вторите братовчеди са толкова далечни, че се поздравяват по празниците с целувка, беше казала веднъж леля Глория. Тази мисъл толкова заинтригува Роана, че при последното събиране на рода бе наблюдавала старателно всички, като се опитваше

да запомни кой кого целува, за да разбере кои роднински връзки са по-далечни. Констатираше бе, че хората, които се виждаха само веднъж в годината — на сбирката, — се целуваха най-много. Това я накара да се почувства по-добре. Тя се срещаше с Уеб непрекъснато и той не я целуваше, така че бяха по-скоро близки, отколкото далечни роднини.

— Не ставайте смешни — отсече баба в този момент, извисявайки глас над приглушените спорове относно това кой ще поеме отговорността за Роана. — Джеси, както и Роана, са Дейвънпорт. Разбира се, двете ще живеят тук.

Да живее в Дейвънпорт! Отчаянието в сърцето на Роана се измести едновременно от ужас и облекчение. Облекчение, че в крайна сметка все пак някой я иска и няма да се наложи да отиде в сиропиталище, както бе казала Джеси. Ужасът идваше от перспективата да бъде под строгия поглед на баба си всеки ден, и то непрекъснато. Роана обичаше баба си, но и малко се боеше от нея и съзнаваше, че никога няма да бъде толкова идеална, колкото очаква баба ѝ. Винаги се изцапваше или късаше дрехите си, често изпускаше разни предмети и ги чупеше. Храната някак си винаги успяваше да се изплъзне от вилницата ѝ и да падне в скута ѝ, а понякога, когато се протягаше за млякото си, забравяше да внимава, буташе и чашата. Джеси казваше, че била като спящ кон.

Роана въздъхна. Винаги се чувстваше тромава и несръчна под зоркото око на баба си. Единствено, когато бе на кон, забравяше това усещане. Е, наистина бе паднала от Тъндърболт, но това се случи, защото бе свикнала с понито си, а Тъндърболт се бе оказал толкова дебел, че не бе успяла да го обхване добре с краката си. Но обикновено се залепяше за седлото като репей, както твърдеше Лоуъл, а той се грижеше за всички коне на баба, така че би трябвало да разбира от тези неща. Роана обичаше да язди почти толкова, колкото бе обичала мама и татко. С горната част от тялото си сякаш летеше, а с краката си чувстваше силата и мускулите на коня, сякаш самата тя бе толкова силна. Това бе една от добрите страни на живота с баба — щеше да язди всеки ден и Лоуъл щеше да я научи да язди големите коне.

Но най-хубавото бе, че Уеб и майка му също живеяха тук и щеше да го вижда всеки ден.

Изведнъж скочи от прозоречната ниша, затича се през къщата и съвсем забрави, че е обута с хлъзгавите си неделни обувки, а не с

маратонките, докато не се подхлъзна по паркета и едва не се блъсна в масата. Зад гърба ѝ се чу строга забележка от леля Глория, но Роана не ѝ обърна внимание и продължи да се бори с тежката входна врата, използвайки цялата сила на слабичкото си телце, да я отвори достатъчно, за да се промъкне навън. После се затича през ливадата към Уеб и Джеси, а коленете ѝ повдигаха полите на роклята ѝ на всяка крачка.

Внезапно мъката, стегнала сърцето ѝ, сякаш разхлаби жестокия си обръч и Роана започна да хлипа. Уеб я видя и изражението на лицето му се промени. Пусна ръката на Джеси и протегна две ръце към Роана. Тя се притисна в скута му, разтърсвайки люлката. Джеси рязко ѝ се скара:

— Роана, виж каква бъркотия предизвика. Върви да си издухаш носа.

Но Уеб я прекъсна:

— Ето ти моята кърпичка. — И сам избърса страните ѝ. После просто я поддържа, докато тя криеше лице в гърдите му и хлипаше толкова сърцераздиращо, че цялото ѝ телце се тресеше.

— О, боже! — възкликна Джеси с отвращение.

— Млъкни! — отвърна Уеб, като притисна Роана още по-плътно в прегръдките си. — Тя загуби родителите си.

— Е, и аз загубих майка си — изтъкна Джеси. — Но не ме виждаш да цивря в скута на всеки.

— Та тя е само на седем — каза Уеб, докато галеше разрошената коса на Роана. През повечето време тя бе истинска напаст, защото непрекъснато вървеше след по-големите си братовчеди, но все пак бе дете и по негово мнение Джеси би трябвало да проявява към нея повече съчувствие. Слънчевите лъчи падаха полегато над ливадата и през листата на дърветата, спирайки се в лъскавата кестенява коса на Роана, която блестеше в златисти или червеникави отблясъци. Преди малко бяха погребали трима членове от рода — родителите на Роана и майката на Джеси. Върху леля Лусинда бе паднал най-тежкият товар на мъката, помисли си Уеб, тъй като бе загубила едновременно двете си деца: Дейвид — бащата на Роана, и Джанет — майката на Джеси. През последните три дни огромната тежест на скръбта я беше привела, но не я бе пречупила. Тя продължаваше да бъде гръбнакът на рода и даваше опора и сила на останалите.

Роана се поуспокои, хлипанията ѝ постепенно преминаха в хълцания. Главицата ѝ се чукна в ключицата му, когато, без да поглежда нагоре, тя изтри лицето си с кърпичката му. Чувстваше се толкова крехка в силните му младежки ръце, костите ѝ сякаш не бяха по-дебели от кибритени клечки, а гръбчето ѝ бе широко само двайсетина сантиметра. Роана беше мършава, сякаш цялата съставена от дълги крайници, и твърде дребна за възрастта си. Уеб продължи да я гали, а Джеси го гледаше с многострадална физиономия, докато най-после две плувнали в сълзи оченца не надникнаха косо от сигурната позиция на рамото му.

— Баба каза, че и ние двете с Джеси ще останем да живеем тук — рече Роана.

— Е, разбира се — отвърна Джеси, сякаш всяко друго място щеше да бъде напълно неприемливо. — Къде другаде бих могла да живея? Но на тяхно място щях да те изпратя в сиропиталището.

Очите на Роана плувнаха в сълзи и тя скри лице в гърдите на Уеб. Той погледна Джеси, която се изчерви и отклони поглед. Джеси беше лоша. Напоследък поне през половината ден му се струваше, че тя има нужда от един хубав бой. Но през другата половина беше замаян от новите извивки по тялото ѝ. И тя го знаеше. Веднъж през лятото, докато плуваха в басейна, беше оставила едната презрамка на банския си да се смъкне и да оголи едната ѝ гърда почти до зърното. Тялото на Уеб бе реагирало с почти болезнената напрегнатост на младеж, наскоро преминал пубертет, и той не беше успял да извърне очи от гледката. Просто бе стоял там, благодарен на Господ, че водата бе над кръста му, но лицето му беше почервенияло от объркващите чувства на възбуда и безсилие.

Но Джеси бе красива. О, боже, наистина беше красива. Приличаше на принцеса с гладката си черна коса и тъмносини очи. Чертите на лицето ѝ бяха класически, а кожата ѝ — безупречна. И сега щеше да живее тук, в Дейвънпорт, с леля Лусинда... и с него.

Отново се обърна към Роана и я побутна.

— Не обръщай внимание на приказките на Джеси — промърмори той. — Тя просто философства, без много-много да му мисли. Никога няма да ти се наложи да отидеш някъде другаде, не мисля, че все още съществуват сиропиталища.

Роана отново погледна изпод вежди. Очите ѝ бяха кафяви, почти като косите ѝ, но без червеникавите отблясъци. Единствено тя от всички роднини от двете страни на рода — Дейвънпорт и Талант — беше с кафяви очи. Всички останали имаха или сини, или зелени очи. Веднъж Джеси я бе подразнила, като я уверяваше, че всъщност изобщо не била Дейвънпорт, тъй като цветът на очите ѝ не бил като на другите и че била осиновена. Роана се беше обляла в сълзи, докато Уеб не бе сложил край на разправията, уверявайки я, че има очите на майка си. Добави и, че си спомня, как отишъл да я види в родилния дом веднага след раждането ѝ.

— Нали Джеси само се шегуваше? — попита тя.

— Точно така — отвърна утешително той. — Само се шегуваше.

Роана не обърна глава да погледне братовчедка си, но едно малко юмруче се стрелна и удари Джеси по рамото, а после бързо потърси сигурността на прегръдката на Уеб.

Братовчед ѝ се опита да прикрие усмивката си, но Джеси избухна гневно.

— Тя ме удари! — изпищя и вдигна ръка да зашлеви Роана.

Уеб се пресегна и хвана Джеси за китката.

— Недей! — отсече той. — Заслужи си го с това, което ѝ каза.

Джеси се опита да се отскубне, но Уеб я държеше здраво, а потъмнелите му очи я уверяваха, че говори сериозно. Тя притихна, като го гледаше втренчено, но той безмилостно наложи волята и силата си и след няколко секунди Джеси мълчаливо отстъпи. Уеб отпусна китката ѝ, а тя започна да я разтрива, сякаш наистина я бе наранил. Играта ѝ му беше ясна, така че изобщо не се чувстваше виновен. Джеси доста добре манипулираше хората около себе си, но от известно време Уеб бе проумял що за характер има тя. Тъй като знаеше колко е проклета, мисълта, че я е принудил да отстъпи, му достави искрено удоволствие.

Внезапно, почувствал възбудата си, се изчерви, и отмести Роана малко по-встрани. Сърцето му се разтуптя от вълнение и усещане за победа. Беше нещо дребно, но изведнъж разбра, че може да се справя с Джеси. В тези няколко секунди взаимоотношенията им се промениха изцяло близките им роднински връзки и прекараното заедно детство преминаха в миналото, а мястото им заеха по-сложните и променливи страсти между мъжа и жената. Действието беше започнало в началото

на лятото, но сега завърши. Уеб погледна нацупеното лице на Джеси с издута долна устна и му се прииска да я целува, докато забрави защо се сърди. Може би тя все още не разбираше, но той вече бе наясно.

Джеси щеше да бъде негова. Тя бе разглезена и намусена, а чувствата ѝ бяха непредвидими и неуправляеми. Щяха да са му необходими много сили и енергия, за да надделее, но все някога щеше да се озове върху нея — чрез разума и тялото си. Имаше два коза, за които Джеси все още не знаеше нищо: силата на секса и съблазнителната примамка, наречена Дейвънпорт. Леля Лусинда си бе поговорила сериозно с него в нощта на катастрофата. Бяха седели почти цяла нощ сами, леля Лусинда се бе поклащала и тихо бе оплаквала смъртта на децата си, докато накрая Уеб беше събрал смелост да се приближи и да я прегърне. Тогава тя се бе разплакала, хлипайки така, сякаш сърцето ѝ се къса — единствения миг, в който се бе отдала толкова пълно на скръбта си.

Но когато се бе съвзела, бяха продължили да разговарят тихо до ранни зори. Леля Лусинда имаше вътрешни резерви от сила, които призова, за да осигури бъдещето на Дейвънпорт. Обичният ѝ Дейвид, наследник на Дейвънпорт, беше мъртъв. Джанет, единствената ѝ не помалко обична дъщеря, нито имаше наклонностите, нито желанието да поеме огромната отговорност. Джанет беше мълчалива и отнесена, а очите ѝ бяха потъмнели от болка, която така и не отзвуча. Уеб подозираше, че причина за това е бащата на Джеси — който и да бе той. Джеси беше незаконородена и Джанет никога не бе съобщила името на бащата. Мама казваше, че скандалът бил страхотен, но Дейвънпортови се мобилизирали и висшето общество на Тоскана било принудено или да приеме майката с детето, или да се изправи лице в лице с отмъщението на Дейвънпортови. И тъй като Дейвънпортови бяха най-богатото семейство в северозападната част на Алабама, можеха да си го позволят.

Но сега, след като и двете ѝ деца бяха мъртви, леля Лусинда трябваше да опази семейната собственост. Не ставаше въпрос само за Дейвънпорт — диаманта в короната, а и за ценни книжа и акции, недвижимо имущество, фабрики, права върху полезни изкопаеми и добив на дървен материал, банки, дори ресторанти. Цялата собственост на Дейвънпорт се нуждаеше от доста пъргав ум, който да

е наясно с нея, както и от определена безмилостност, за да я управлява кадърно.

Уеб беше ни четиринайсет, но сутринта, след дългия среднощен разговор с леля Лусинда, тя бе поканила адвоката в кабинета, бе затворила вратата и бе определила Уеб за следващ наследник. Той беше Талант, а не Дейвънпорт, но бе внукът на обожавания от нея брат, а и тя самата бе Талант, така че пречката не бе кой знае колко голяма. Може би, тъй като Джеси бе започнала живота си с толкова явна всеобща неприязън, леля Лусинда винаги бе заявявала открито своето предпочитание към Джеси за сметка на Роана, но любовта на леля Лусинда не беше сляпа. Колкото и да ѝ се искаше да не е така, тя съзнаваше, че Джеси е прекалено непостоянна, за да поеме юздите на едно толкова голямо предприятие. Ако ѝ се удадеше възможност, най-много за пет години Джеси щеше да докара семейството до банкрут.

Роана, единствената друга пряка наследница, изобщо не влизаше в сметката. Първо, беше само на седем, и второ — бе напълно неуправляема. Не че детето бе непослушно, а просто сякаш имаше особената дарба да предизвиква неприятности. Ако някъде наоколо в рамките на петстотин метра имаше локва с кал, то Роана непременно щеше да намери начин да влезе в нея — но само ако бе облечена в най-хубавата си рокля. Ако носеше скъпи нови обувки, съвсем случайно щеше да стъпи в купчина конски тор. Непрекъснато преобръщаше, изпускаше или разливаше всичко, което попаднете в ръцете ѝ или се намираше в близост. Единственият ѝ неоспорим талант беше влечението ѝ към конете. Това беше голям плюс в очите на леля Лусинда, тъй като самата тя обичаше животните, но за жалост влечението не даваше основание Роана да бъде по-приемлива за ролята на главна наследница.

Дейвънпорт щеше да бъде негов, Дейвънпорт и всичките многобройни имоти. Уеб погледна към огромната бяла сграда, разположена като корона в средата на буйното зелено кадифе на ливадата. Широки веранди заобикаляха цялата къща и по двата етажа, а парапетите бяха украсени с фини орнаменти. Шест огромни бели колони обхващаха предния портал, там, където верандата се разширяваше към входа. Къщата внушаваше усещане за благосклонност и удобство, придавано от хладните сенки на верандите и въздушния простор, загатнат от безкрайната шир на прозорците.

Всяка спалня на горния етаж имаше двойни френски прозорци, а над централния вход величествено се извиваше огромен прозорец в римски стил.

Дейвънпорт бе на повече от сто и двацет години, построен през десетилетието преди Гражданската война. Ето защо от лявата страна имаше пристроено стълбище, което да осигурява дискретното завръщане на гуляещите млади мъже през онова време, когато ергените в рода са спали в отделно крило. Различни преустройства през изминалите години бяха премахнали отделните крила, но външния вход към втория етаж бе останал. Напоследък самият Уеб бе използвал няколко пъти външното стълбище.

И всичко това щеше да бъде негово.

Изобщо не се чувстваше виновен, че е избран за наследник. Въпреки, че беше само на четиринайсет, Уеб съзнаваше невероятната амбиция, която движеше живота. Наистина искаше напрежението, властта над всичко, което влечеше след себе си Дейвънпорт. Щеше да бъде като да яздиш на живо най-дивия жребец, да го овладееш със силата на собствената си воля.

Не че Джеси и Роана бяха обезнаследени, съвсем не. Когато станеха пълнолетни, и двете щяха да бъдат добре осигурени млади жени. Но по-голямата част от капитала и властта, както и отговорността, щяха да бъдат негови. Вместо да се чувства уплашен от годините тежък труд, които му предстояха, Уеб усещаше прилив на безумна радост пред тази перспектива. Не само щеше да притежава Дейвънпорт, но щеше да получи и Джеси като допълнителен подарък към сделката. Леля Лусинда му бе подсказала нещо, но едва преди малко разбра напълно какво бе имала предвид.

Искаше той да се ожени за Джеси.

Тържествуващ, едва не се разсмя на глас. О, той познаваше своята Джеси, както я познаваше и лели Лусинда. Когато станеше известно, че Уеб ще наследи Дейвънпорт, Джеси веднага щеше да реши, че само тя и никоя друга ще се омъжи за него. Това не го притесняваше, знаеше как да се справи с нея и нямаше никакви илюзии по отношение на характера ѝ. По-голяма част от неприятните ѝ черти се дължаха на товара, който носеше от дете — положението ѝ на незаконородена. Тя искрено завиждаше на Роана за съвсем законното ѝ раждане и поради този факт я ненавиждаше. Но това щеше

да се промени, когато се оженят. Той щеше да се погрижи, тъй като сега вече знаеше как да се справя с Джеси.

Докато стоеше до прозореца и наблюдаваше тримата млади, седнали на люлката, Лусинда Дейвънпорт престана да обръща внимание на продължаващия зад гърба ѝ разговор. И тримата ѝ принадлежаха, нейната кръв течеше във вените и на тримата. Те бяха бъдещето, надеждата ма Дейвънпорт, всичко, което ѝ бе останало.

В началото, след като ѝ съобщиха за автомобилната катастрофа, в продължение на няколко черни часа товарът на скръбта я бе притиснал толкова тежко, че се почувства смазана, неспособна да помръдне, да се загрижи за каквото и да било. И все още се чувстваше така, сякаш най-добрата част от нея е била откъсната, а от раните неспирно продължава да блика кръв. Имената ехтяха в майчиното ѝ сърце. Дейвид. Джанет. Навестявах я спомени за тях като бебета — кърмачета, като непослушни, току-що проходили дребосъци, като лудуващи деца, като тромави пубертети и чудесни зрели хора. Тя беше на шейсет и три и бе загубила много обични хора, но последният удар бе почти непосилен. Една майка никога не трябва да надживява децата си.

Но в най-мрачния час Уеб се бе оказал до нея, беше ѝ предложил мълчаливото си съчувствие. Беше само на четиринайсет, но от детското му тяло вече се оформяше бъдещият мъж. Напомняше ѝ много за брат ѝ, първия Уеб. И той притежаваше същата упорита и почти безмилостна сила, както и вътрешна увереност, която му придаваше зрелост, нетипична за годините му. Не се беше уплашил от скръбта ѝ, а я бе споделил с нея, давайки ѝ да разбере, че въпреки огромната ѝ загуба, тя все пак не е сама. И точно в този мрачен час я бе озарило прозрение и бе проумяла какво трябва да направи. Когато за първи път поде с него разговор за обучение и подготовка за поемането на предприятията на Дейвънпорт, за притежанието на самия Дейвънпорт, той не бе се изплашил. Вместо това, зелените му очи бяха блеснали при тази перспектива, при самото предизвикателство зад тази идея.

Беше направила добър избор. Някой от останалите ѝ роднини щяха да бъдат недоволни, Глория и семейството ѝ щяха да побеснеят, че е бил избран точно Уеб, а не някой от Еймисови, тъй като в края на

краищата всички те бяха в еднакво близки роднински връзки с Лусинда. Джеси също щеше да има основателна причина да се сърди, тъй като тя бе Дейвънпорт и пряка роднина, но въпреки огромната си любов към момичето, Лусинда съзнаваше, че Дейвънпорт няма да бъде в добри ръце, ако премине в нейните. Уеб бе най-добрият избор, а той щеше да се погрижи за Джеси.

Наблюдаваше живата картина на люлката мълчаливо и с ясното съзнание, че Уеб бе спечелил тази битка. Момчето вече притежаваше типичната мъжка интуиция, при това на властен мъж. Джеси се сърдеше, но той не й обръщаше внимание. Продължаваше да утешава Роана, която, както обикновено, бе успяла да причини някаква неприятност.

Роана. Лусинда въздъхна. Не се чувстваше подготвена да приеме грижата за едно седемгодишно момиченце, но детето бе дъщеря на Дейвид и просто не можеше да позволи тя да отиде да живее някъде другаде. Опитала бе да не дели децата, но просто не обичаше Роана толкова много, колкото Джеси или Уеб, който дори не й беше внук.

Въпреки всеотдайната подкрепа за Джанет, забременяла без наличието на съпруг, Лусинда бе очаквала в най-добрия случай поне да търпи бебето, когато то се появи. Всъщност направо се опасяваше, че ще изпитва искрена неприязън към него поради срама, който им е донесло. Но вместо това, бе погледнала миниатюрното като розова пъпка лице на внучката си и в същия миг се бе влюбила в нея. О, Джеси бе своеволно и буйно дете с много недостатъци, но любовта на Лусинда никога не се разколеба. Джеси се нуждаеше от любов, от толкова много любов, че попиваше и най-малката искрица привързаност и одобрение, които срещнеше в живота си. В това отношение никога не е била лишавана — от самото си раждане бе милвана, целувана и обичана, но по някакъв начин любовта никога не й бе достатъчна. Децата имаха шесто чувство, когато нещо в живота им не е нормално, а Джеси бе много умна. Още когато стана на две години, започна да пита защо тя няма татко.

А съществуваше и Роана. Лусинда въздъхна отново. Да се обича Роана беше точно толкова трудно, колкото бе естествено да се обича Джеси. Двете братовчедки бяха пълна противоположност. Роана никога не се задържаше достатъчно дълго на едно място, за да може човек да я гушне. Ако я вдигнеше и я прегърнеше, тя веднага започваше да се

върти, за да я пусне. А и не бе красива като Джеси. Странната смесица от черти никак не пасваше на малкото ѝ лице. Носът ѝ бе прекалено дълъг, устата — прекалени широка, очите — малки и скосени. Косата ѝ, с този толкова не типичен за Дейвънпорт червеникав нюанс, беше винаги разрошена. Без значение с какво бе облечена, след пет минути дрехите ѝ бяха изцапани и вероятно скъсани. Тя приличаше на рода на майка си, разбира се, но сред Дейвънпорт беше като плевел в добре подредена градина. Лусинда я бе наблюдавала старателно, но наистина не бе могла да открие в това дете нищо от Дейвид, а ако съществуваше, сега всяка една прилика щеше да ѝ бъде още по-скъпа.

Но щеше да изпълни дълга си към Роана и да се опита да я превърне в някакво подобие на цивилизовано същество, с което Дейвънпортови да се гордеят.

Но надеждата ѝ, както и бъдещето ѝ, бяха в Джеси и Уеб.

ВТОРА ГЛАВА

Седнала в спалнята на Джанет, Лусинда избърса сълзите си, докато бавно сгъваше и прибираше дрехите на дъщеря си. Ивон и Сандра ѝ бяха предложили да направи това вместо нея, но тя бе настояла да го свърши сама. Не искаше никой да види сълзите и скръбта ѝ, а само тя можеше да прецени кои неща са ценни поради спомените, свързани с тях, и кои могат да бъдат изхвърлени. Вече бе изпълнила тази последна задача в дома на Дейвид, сгъвайки нежно ризи, които все още носеха слаб мирис на одеколona му. Беше плакала и за снаха си Каръл, мила и приветлива млада жена, която бе направила Дейвид много щастлив по време на съвместния им живот. Вещите им бяха прибрани на съхранение в Дейвънпорт, докато Роана порасне.

Вече бе минал месец от катастрофата. Законните формалности бързо бяха уредени и Джеси и Роана бяха настанени в Дейвънпорт, а Лусинда стана тяхна настойничка. Джеси разбира се, веднага бе надделяла и бе избрала най-хубавата спалня за себе си, придумвайки Лусинда да я украси отново според нейните изисквания. Лусинда признаваше, че не се бе наложило да я убеждават дълго, тъй като разбираше неотложната нужда на Джеси да овладее отново живота си и да въдвори ред около себе си. Спалнята бе само символ.

Лусинда беше разглезила Джеси безобразно, давайки ѝ да разбере, че въпреки смъртта на майка ѝ, тя все пак има семейство, което я подкрепя и обича, че не е загубила сигурността на света наоколо.

Докато Роана изобщо не се беше установила. Лусинда въздъхна, притиснала една от блузите на Джанет до бузата си, докато размишляваше за дъщерята на Дейвид. Просто не знаеше как да се сближи с това дете. Роана се бе съпротивлявала на всички настоявания да си избере спалня и на края Лусинда се беше предала и бе избрала стая вместо нея. От чувство за справедливост се беше постарала спалнята на Роана да е голяма колкото тази на Джеси и тя наистина беше, но малкото момиченце просто се губеше в нея. Първата нощ бе

спала там. На следващата бе спала в една от другите спални, завита върху незастлания матрак. Третата бе прекарала отново в друга празна спалня и върху друг незастлан матрак. Беше спала на едно кресло в кабинета, на килима в спалнята, а веднъж дори на пода в една от баните. Роана бе неспокойно и нещастно малко същество, което не можеше да намери собственото си място в света наоколо. Според Лусинда детето бе спало във всяка стая в къщата, с изключение на заетите от други членове на семейството.

Всяка сутрин, щом станеше, Уеб първо тръгваше да търси Роана, проследявайки кое кътче си е избрала за нощта, измъквайки я от пашкула на одеялото ѝ. Тя бе мрачна и замислена, като правеше изключение само за Уеб и не се интересувахе от нищо друго, освен от конете. Раздразнена, а и тъй като не знаеше какво друго да направи, Лусинда ѝ бе позволила неограничен достъп до конюшните, поне през лятото. Лоуъл щеше да внимава да не ѝ се случи нещо лошо, а и Роана имаше необикновено добър подход към животните.

Лусинда сгъна последната блуза и я прибра. Остана само съдържанието на тоалетката и тя се поколеба, преди да дръпне чекмеджетата. Когато приключеше и с това, всичко щеше да е свършено, градската къща щеше да бъде изпразнена, затворена и продадена. Всички следи от Джанет щяха да бъдат заличени.

С изключение на Джеси, Джанет бе оставила съвсем малко след себе си. Когато бе забременяла, смехът ѝ бе угаснал, а в очите ѝ се бе настанила постоянна тъга. Въпреки че никога не призна кой е бащата на Джеси, Лусинда подозираше, че е най-голямото момче на Лийт — Дуайт. Двамата с Джанет бяха излизали известно време, но после той се беше скарал с баща си, беше се записал в армията и се бе озовал във Виетнам в началото на войната. Две седмици след като стъпи на онази прокълната земя, бе убит. Години наред Лусинда разглеждаше лицето на Джеси и търсеше някаква прилика с рода на Лийт, но вместо това откриваше само истинска Дейвънпортова красота. Ако Дуайт бе любовникът на Джанет, то тя скърбя за него до самата си смърт, тъй като не излезе с нито един мъж след раждането на Джеси. Не би могло да се каже, че не е имала възможност — въпреки неудобното положение от незаконното раждане на Джеси, Джанет все пак бе Дейвънпорт и имаше доста мъже, които биха я пожелали. Липсата на интерес бе изцяло от страна на Джанет.

Лусинда се бе надявала на нещо по-добро за дъщеря си. Самата тя бе обичала безкрайно Маршъл Дейвънпорт и бе желала децата ѝ да изпитат същото дълбоко чувство. Дейвид го бе преживял с Карън, за Джанет бяха останали само болката и разочарованието. Лусинда не би признала, но винаги бе усещала определена сдържаност в отношението на Джанет към Джеси, сякаш я бе срам. Лусинда очакваше по-скоро самата тя да се държи по този начин, но това не бе се случило. Толкова ѝ се искаше Джанет да бе преодоляла болката, но тя никога не успя да го направи.

Е, отлагането на неприятните задължения няма да ги направи по-приятни, помисли си Лусинда, изправяйки гърба си несъзнателно. Би могла да си седи тук цял ден и да размишлява над превратностите на съдбата или би могла да продължи да живее. Лусинда Талант Дейвънпорт не бе от тези, които ще седнат и ще започнат да се вайкат, дали постъпваше правилно или не, тя не оставяше работата свършена наполовина.

Дръпна горното чекмедже на тоалетката и очите ѝ отново се напълниха със сълзи, когато забеляза колко подредено бе всичко. Точно такава бе нейната Джанет — педантична до крайност. Вътре бе книгата, която бе чела, малко фенерче, пакетче кърпички, кутийка с любимите ѝ ментови бонбони и кожен дневник с все още пъхнат между страниците химикал. Като изтри сълзите си, Лусинда любопитно издърпа дневника. Не знаеше, че Джанет си е водила дневник.

Поглади с ръка корицата, съзнавайки прекрасно каква информация би могла да открие на страниците му. Можеше да има само лични коментари относно всекидневния ѝ живот, но също така тук може би се криеше тайната, която бе отнесла със себе си в гроба. След толкова време дали изобщо имаше значение кой е бил бащата на Джеси?

Всъщност няма, помисли си Лусинда. Щеше да обича Джеси, независимо от това чия кръв тече във вените ѝ, но въпреки това, след толкова години на въпроси без отговор, изкушението бе почти неустоймо. Отвори дневника на първата страница и започна да чете.

Половин час по-късно избърса очи с носната си кърпичка и бавно затвори дневника, а после го сложи върху купчината дрехи в последния кашон. Нямаше кой знае какво за четене: няколко изтерзани

страници, написани преди четиринайсет години, а после още няколко. Джанет бе споменала накратко за първото зъбче на Джеси, за деня, в който с проходила, за първия ѝ ден в училище, но повечето страници бяха празни. Сякаш Джанет бе спряла да живее преди четиринайсет години, а не преди месец. Горката Джанет, беше мечтала за толкова много, а се бе задоволила с толкова малко.

Лусинда погали с ръка дневника. Е, сега вече знаеше. И се беше оказала права, изобщо нямаше значение.

Взе ролката тиксо и сръчно запечата кашона.

ВТОРА КНИГА
РАЗКЪСАН НА ДВЕ

ТРЕТА ГЛАВА

Роана изскочи от леглото още призори, набързо изми зъбите си и прокара пръсти през косата си, а после се пхна в дънките и тениската. Докато излизаше през вратата, грабна ботушите и чорапите си и се затича боса по стълбите. Уеб заминаваше за Нашвил, а тя искаше да го види, преди да тръгне. Нямаше никаква по-специална причина, освен тази, че се възползваше от всяка възможност да прекара няколко минути насаме с него, няколко безценни секунди, когато цялото му внимание и усмивки бяха само за нея.

Въпреки че бе пет часът сутринта, баба ѝ би закусвала в салона, но Роана дори не се спря там на път към кухнята. Макар че не се притесняваше от богатството, с което разполага, Уеб изобщо не си помръдваше пръста да спазва общоприетите норми. Щеше да шета из кухнята, приготвяйки собствената си закуска, тъй като Танси щеше да дойде едва в шест, и щеше да хапне на кухненската маса.

Тя влезе със замах и както бе очаквала, Уеб бе там. Дори не си бе направил труда да седне на масата, а се беше навел над шкафа и дъвчеше намазана със сладко препечена филийка. До ръката му вдигаше пара чашка кафе. Щом я видя, той се обърна и пхна още една филия в тостера.

— Не съм гладна — промърмори Роана и пхна глава в грамадния двукрилен хладилник, за да извади портокаловия сок.

— Ти никога не си гладна — отвърна спокойно той. — Все пак хапни. — Липсата ѝ на апетит бе една от причините дори на седемнайсет да бъде все още само кожа и кости и естествено да не е кой знае колко развита. Сигурно затова Роана не влизаше в ничия стая. Тя беше перпетуум-мобиле: тичаше, подскачаше и понякога дори се премятеше настрани. Поне, след толкова години, най-после бе свикнала да спи в едно и също легло през нощта, така че вече не се налагаше да я издирва всяка утрин.

Тъй като Уеб ѝ бе приготвил препечената филийка, Роана се съгласи да я изяде, но отказа да я маже със сладко. Отхапа от сухата филийка, като отпиваше ту портокалов сок, ту кафе, и почувства тихо

задоволство дълбоко в себе си. Само това желаше от живота: да бъде сама с Уеб. И да се занимава с конете, разбира се.

Пое си дълбоко въздух, вдъхвайки деликатния мирис на дискретния му одеколон и чистото ухание на кожата му, примесени с миризмата на кафе. Присъствието му бе толкова осезаемо, че бе почти болезнено, но Роана живееше само за тези мигове.

Вдигна очи над ръба на чашата, а лешниковите ѝ очи блеснаха палаво.

— Времето, избрано за това пътуване до Нашвил, е доста подозрително — закачи го тя. — Мисля, че просто искаш да се измъкнеш от къщи.

Той се засмя, а сърцето ѝ подскочи. Вече рядко виждаше тази весела усмивка, беше прекалено зает, така че нямаше време за нищо друго, освен за работа, както безспирно се оплакваше Джеси. Невъзмутимите му зелени очи грейнаха в едно с ленивата му чаровна усмивка, която би могла да спре движението по оживена улица. Но ленивостта бе измамна, Уеб работеше толкова много, че доста мъже не биха издържали на темпото му.

— Не съм го планирал — възпротиви се той, а после призна: — Но се възползвах от възможността. Предполагам, че ще прекараш целия ден в конюшните.

Роана кимна. Сестрата на баба ѝ, леля Глория, заедно със съпруга ѝ чичо Харлан се нанасяха днес и тя искаше да бъде възможно по-далеч от къщата. Леля Глория бе най-нелюбимата от всичките ѝ лели, а чичо Харлан изобщо не я интересуваше.

— Той е такъв всезнайко — промърмори Роана. — А тя е трън В...

— Ро... — прекъсна я предупредително Уеб, проточвайки единствената сричка. Само той използваше съкращението от името ѝ. Това бе още една тънка нишка между двамата, която придаваше оттенък на отношенията им, тъй като Роана мислеше за себе си като за Ро. Роана беше мършавото и непривлекателно момиче, тромаво и недодялано. Ро бе оная част от нея, която яздеше с бързината на вятъра, с тяло, прилепнало към коня и превърнало се в част от неговия ритъм, момичето, което никога не правеше глупави грешки, докато беше в конюшните. Ако можеше да решава сама, щеше да живее там.

— ... в гърба — довърши тя, а невинното ѝ изражение разсмя Уеб. — Ще ги изхвърлиш ли, когато Дейвънпорт стане твой?

— Разбира се, че не, дивачке. Те са от семейството.

— Е, не изглежда така, сякаш нямат къде да живеят. Защо не останат в собствената си къща?

— След като чичо Харлан се пенсионира, малко трудно свързват двата края. Тук има доста място, така че преместването им е логичният изход, дори това да не ти харесва. — Уеб разроши и без това разбърканата ѝ коса.

Роана въздъхна. В Дейвънпорт наистина имаше десет спални и след като Джеси и Уеб се бяха оженили и използваха само една, а миналата година леля Ивон бе решила да се изнесе и да устрои свой собствен дом, значи оставаха седем празни. И въпреки това идеята не ѝ харесваше.

— Е, а какво ще стане, когато на двамата с Джеси ви се родят деца? Тогава ще ви трябват и другите стаи.

— Не мисля, че ще ни трябват и седемте — отрязва я сухо той, а очите му отново придобиха онзи сериозен израз. — Може изобщо да нямаме деца.

Сърцето ѝ подскочи. Когато преди две години Уеб и Джеси бяха сключили брак, беше стигнала самото дъно на отчаянието, но самата идея Джеси да му роди деца я ужасяваше още повече. Някак си това щеше да нанесе последния удар на едно сърце, което и без това нямаше кой знае каква надежда, заради която да си струваше да живее. Разбираше, че няма никакъв шанс да бъде с Уеб, но въпреки това мъждукаше слаб лъч на надежда. Докато двамата с Джеси нямаха деца, той сякаш не беше изцяло неин. Вярваше, че за Уеб децата са неразривна връзка. Докато нямаха деца, Роана би могла да се надява, макар и напразно.

Всички вкъщи знаеха, че брачният им път не е застлан с рози. Когато бе нещастна, Джеси никога не го криеше, тъй като съзнателно се стремеше да накара другите да се чувстват точно толкова отчаяни, колкото и тя.

Роана я познаваше много добре и бе убедена, че след женитбата е възнамерявала да използва секса, за да контролира Уеб. Роана щеше да се изненада, ако Джеси бе позволила на Уеб да я люби, преди да се оженят. Е, може би веднъж, за да поддържа интереса му. Роана никога

не подценяваше безкрайната пресметливост на Джеси. Но Уеб също я познаваше, така че планчето на Джеси не бе проработило. Независимо от номерата ѝ, Уеб рядко променяше решенията си, а когато го правеше, това обикновено ставаше по негово собствено усмотрение. Не, Джеси не беше щастлива.

На Роана това ѝ допаднаше. Не разбираше връзката им, но Джеси сякаш не бе наясно какъв тип мъж е Уеб. Човек можеше да апелира към разума му с логика, но манипулирането изобщо не му влияеше. През тези години Роана бе изпитала тайничко немалко радостни мигове да наблюдава как Джеси пробва женските си хитрости върху Уеб и после, когато се провали, бълва змии и гущери. Джеси просто не можеше да проумее защо става така, в края на краищата всички останали се поддаваха.

Уеб погледна часовника си.

— Трябва да вървя. — Глътна остатък от кафето, а после се наведе да я целуне по челото. — Не се забърквай в неприятности днес.

— Ще се опитам — обеща Роана, а после допълни навъсено: — Винаги опитвам. — И някак си рядко успяваше. Въпреки неимоверните усилия, които полагаше, винаги правеше нещо, от което баба ѝ бе недоволна.

На излизане Уеб ѝ се усмихна мрачно, а погледите им се срещнаха за миг по начин, който я накара да се почувства така, сякаш бяха съзаклятници. После изчезна, затваряйки вратата зад себе си, и Роана се отпусна с въздишка на един от столовете, за да обуе чорапите и ботушите си. С тръгването на Уеб зората сякаш бе избледняла.

По някакъв начин, помисли си тя, те наистина бяха съзаклятници. С Уеб бе по-отпусната и спокойна, отколкото с останалите от семейството, и никога не забелязваше в очите му неодобрение. Уеб я приемаше такава, каквата е, и не се опитваше да я превърне в нещо различно.

Но имаше още едно място, където я одобряваха — и Роана се затича към конюшните е разтуптяно сърце.

Когато камионът потегли в осем и половина, тя едва го забеляза. Двамата с Лоуъл се занимаваха с пъргаво едногодишно жребче, като търпеливо го приучваха да приема човешкото присъствие. То бе безстрашно, но по-скоро му се искаше да играе, отколкото да учи нещо ново, а благият урок изискваше много търпение.

— Направо ме изтощаваш — въздъхна Роана и нежно потупа гладката шия на животното. Жребчето ѝ отвърна, като я бутна с глава така, че тя отстъпи назад, спъвайки се. — Трябва да има по-лесен начин — каза на Лоуъл, който седеше на оградата, наставляваше я и се усмихваше, докато жребчето лудуваше наоколо.

— Например? — попита той. Винаги изслушваше с желание идеите на Роана.

— Защо да не започнем да ги привикваме към човешката ръка още от самото им раждане? Тогава ще са прекалено малки, за да ме блъскат в стобора — промърмори тя. — И ще пораснат, привикнали с хората и ездата.

— Е, да видим. — Лоуъл потърка брадичката си, докато обмисляше идеята ѝ. Той беше здрав жилест мъж на петдесет и бе живял повече от трийсет години на работа в Дейвънпорт, а продължителните часове, прекарани на открито, бяха изплели мрежа от бръчки по обветреното му лице. Яздеше, живееше и дишаше заедно с конете и не би могъл да си представи по-подходяща работа от тази, с която се занимаваше в момента. Само защото бе обичай да се изчаква жребчетата да станат на година, преди да започне обучението им, не означаваше, че този срок задължително трябва да се спазва. Роана може би беше права. Конете трябваха да привикват с хората и може би щеше да бъде по-лесно и за едните, и за другите, ако този процес започваше, докато жребчетата са още малки, а не след една година тичане на воля. Щеше да се избегне и доста плашливост, което пък щеше да улесни доста ковачите и ветеринарите.

— Знаеш ли — обади се той, — няма да имаме друго жребче, докато Лайтнес не роди през март. Ще започнем с него и ще видим какво ще се получи.

Лицето на Роана светна, а кафявите ѝ очи заискриха от удоволствие и за миг Лоуъл бе поразен от красотата ѝ. Стресна се, тъй като Роана бе наистина съвсем обикновено момиче, с черти, прекалено несъразмерни и мъжки за тясното ѝ лице, но за един безкраен миг беше придобил представа как ще изглежда тя, когато зрелостта я преобрази. Никога няма да е красавица като госпожица Джеси, помисли си той, но когато порасне, ще изненада доста хора. Самата представа го накара да се почувства по-добре, тъй като Роана бе негова любимка. Госпожица Джеси беше опитен ездач, но не обичаше

неговите бебчета по начина, по който ги обичаше Роана, и следователно не бе загрижена за благосъстоянието на коня си така, както би трябвало. В очите на Лоуъл това бе непростим грях.

В единайсет и половина Роана с нежелание тръгна към къщата, за да обядва. С удоволствие би изпуснала храненето, но ако не се появеше, баба ѝ щеше да изпрати някой да я търси, така че беше по-добре да си спести неприятностите. Но както обикновено — закъсняваше и не ѝ остана време за нищо повече от един бърз душ и преобличане. Прокара набързо гребена през мократа си коса, после се спусна по стълбите и поспря точно преди да отвори вратата на трапезарията, за да влезе с по-благоприлична стъпка.

Всички останали вече бяха заели местата си. При влизането на Роана леля Глория вдигна глава, а устата ѝ се сви в познатата неодобрителна гримаса. Баба погледна мократа коса на Роана и въздъхна, но не каза нищо. Чичо Харлан я дари с една от неискрените си усмивки на продавач на коли втора употреба, но той поне никога не ѝ се караше, така че Роана му прости за това, че дълбочината на мисълта му не надминава тази на тиган за палачинки. Джеси обаче веднага мина в атака.

— Трябваше поне да изсушиш косата си — провлече тя. — Въпреки че, както предполагам, всички ние трябва да сме ти благодарни, че поне си взела душ и не дойде на масата, воняща цялата на кон.

Роана се плъзна на мястото си и сведе поглед към чинията. Не си направи труда да отвърне на злобната забележка на Джеси. Ако го направеше, щеше само да предизвика още повече неприязън, а леля Глория веднага щеше да се възползва от възможността също да се включи. Роана бе свикнала със заяжданията на Джеси, но изобщо не се радваше на преместването на Глория и Харлан в Дейвънпорт и вярваше, че ще посрещне с още по-голямо негодувание всичко, което леля ѝ би казала.

Танси сервира първото ястие, което бе таратор. Роана го мразеше и просто го поразбърка с лъжицата, опитвайки се да потопи малките зелени стръкчета копър, които плуваха отгоре. Гризна едно от домашно приготвените хлебчета на Танси и с удоволствие се отказа от таратора, когато сервираха предястието — домат, пълнен с риба тон. Пожертва следващите няколко минути в самоотвержено разчистване на

парченцата керевиз и лук от сместа, събирайки ги на малка купчинка в края на чинията.

— Маниерите ти са достойни за съжаление — произнесе се леля Глория, докато деликатно бодваше с вилицата от рибата тон. — За бога, Роана, ти си на седемнайсет, доста голяма си вече и трябва да престанеш да си играеш с храната си като двегодишно дете.

Оскъдният и без това апетит на Роана съвсем се изгуби, познатото напрежение и гадене стегнаха стомаха ѝ и тя погледна леля си Глория сърдито.

— О, това е толкова типично за нея — обади се безгрижно Джеси. — Тя е като жаба, която подскача наоколо в напразно търсене на най-добрите локви.

Само за да им докаже, че забележките им изобщо не я засягат, Роана се принуди да вземе две хапки риба и ги преглътна с почти цяла чаша чай, за да се увери, че няма да заседнат по средата на пътя.

Съмняваше се дали бе просто тактична постъпка от негова страна, но му бе благодарна, когато чичо Харлан започна да говори за ремонта, от който се нуждае колата им, и да изтъква предимствата от купуването на чисто нова. Ако могат да си позволят нова кола, помисли си Роана, със сигурност биха могли да си позволят и да живеят в собствената си къща и тогава нямаше да ѝ се налага да изтърпява леля Глория всеки ден. Джеси спомена, че и тя би искала нова кола. Вече ѝ било омръзнало да кара онзи мерцедес с четири врати, който Уеб настоял да ѝ купи, когато му била казала поне хиляда пъти, че иска спортна кола, нещо с повече стил.

Роана нямаше кола. Джеси бе получила първата си кола на шестнайсет, но Роана беше лош шофьор и често се отнасяше в мечти посред бял ден, така че заради безопасността на жителите на областта Колбърт, баба бе настояла Роана да не бъде допускана по пътищата сама. Тя не се бе съпротивлявала много, тъй като по-скоро би предпочела да язди, отколкото да шофира, но сега един от демоните в душата ѝ надигна глава.

— И аз бих искала спортна кола — обади се тя и това бяха първите ѝ думи, откак бе влязла в трапезарията. Очите ѝ бяха напълно невинни — От все сърце искам един от онези „Понтиак Гранд Прикс“.

Очите на леля Глория се закръглиха от ужас, а вилицата ѝ звънко падна върху чинията. Чичо Харлан се задави с рибата тон, а после

неудържимо се разсмя.

— Млада госпожице! — Баба ѝ удари с ръка по масата, принуждавайки Роана да подскочи виновно. Някои биха могли да помислят, че неправилното ѝ произнасяне на Гранд Прикс е резултат от невежество, но баба ѝ я познаваше по-добре. — Поведението ти е непростимо — процеди тя ледено, а сините ѝ очи проблеснаха. — Напусни масата! Ще поговоря с теб по-късно.

Роана се измъкна от стола, а страните ѝ пламнаха от неудобство.

— Съжалявам — прошепна тя и избяга от трапезарията, но не достатъчно бързо, за да пропусне зловния въпрос на Джеси.

— Мислите ли, че някога ще се цивилизова достатъчно, за да се храни с хора?

— По-скоро бих го правила с конете — промърмори Роана и затръшна входната врата. Знаеше, че трябва да се качи горе и да се преоблече отново, но отчаяно ѝ се искаше да се върне в конюшните, където винаги се чувстваше на място.

Лоуъл обядваше в стаичката си и четеше едно от трийсетте издания за грижите за конете, което получаваше всеки месец. Забеляза през прозореца вмъкването ѝ в конюшната и поклати глава примирено. Или не бе яла нищо, което нямаше да го изненада, или отново си бе навлякла неприятности, което също нямаше да го изненада. А може би и двете. Горката Роана бе квадратно блокче, което упорито устояваше на всички усилия да изгладят ръбовете му, за да може да се намести в кръглата дупка, независимо че повечето хора сами оглаждат ъглите си. Почти непрекъснато понесла на раменете си нечие неодобрение, тя просто се привеждаше все повече и понасяше всичко, докато раздражението ѝ не станеше прекалено силно, за да бъде потискано, и тогава избухваше, което обикновено водеше до още повече неодобрение. Ако имаше поне половината от подлостта на госпожица Джеси, щеше да знае как да отвръща и щеше да принуди всички да я приемат според собствените ѝ условия. Но Роана не беше подла и може би затова животните я обичаха толкова. Но беше много палава, а това водеше до още повече неприятности.

Наблюдаваше я как минава през всеки обор и погалва с пръсти гладкото дърво. В конюшната имаше само един кон — любимият кон за езда на госпожа Дейвънпорт: син жребец, наранил предния си десен крак. Този ден Лоуъл то бе оставил да почине, налагайки студени

компреси на крака му, за да облекчи отока. Чу напевния глас на Роана, която галеше жребеца, и се усмихна, когато очите на коня се притвориха от удоволствие. Ако семейството я приема поне наполовина толкова, колкото конете, помисли си Лоуъл, тя ще престане да се опълчва срещу тях при всяка възможност, ще се примири и ще приеме живота, за който е била родена.

Слея обеда Джеси слезе до конюшните и нареди на един от помощниците да ѝ оседлае кон. При държането ѝ на господарка на имението Роана извърна очи самата тя винаги хващаше и оседлаваше кон със собствените си ръце, така че и на Джеси нямаше да ѝ навреди да направи същото. Честно казано, никога не бе имала проблеми с хващането на кон, но Джеси просто не го умееше. Това само показва колко умни са конете, помисли си Роана.

Усетила неодобрението ѝ, Джеси погледна враждебно и злобно.

— Баба ти е страшно ядосана. За нея бе важно леля Глория да се чувства добре дошла, а вместо това ти започна да се преструваш на селяндурка. — Замълча за миг и отмести поглед от Роана. — Ако това изобщо е било преструвка. — След като заби тази стрела, толкова остра, че с лекота се плъзна между ребрата на Роана, тя се усмихна леко и се отдалечи, оставяйки след себе си само натрапчивата миризма на скъпия си парфюм.

— Омразна вещица — промърмори Роана, размахвайки ръка, за да разпръсне тежкия аромат, докато гледаше сърдито тънкия елегантен гръб на братовчедка си. Не беше честно Джеси да е толкова красива, да знае как да се държи в обществото, да бъде любимката на баба и да има Уеб. Просто не беше честно.

Не само Роана бе сърдита. Докато се отдалечаваше от Дейвънпорт, Джеси цяла кипеше. Проклет да си, Уеб! Искаше ѝ се никога да не се бе омъжвала за него, въпреки че точно към това се беше стремила през целия си съзнателен живот и точно това всички бяха смятали за естествен финал. А и самият Уеб, повече от всеки друг, го бе смятал за естествено, но той и без това беше толкова дяволски сигурен в себе си, че понякога почти умираше от желание да го удари през лицето. Имаше две основателни причини, за да не ги направи: първо, не искаше да извърши нещо, което ще попречи на шанса ѝ да управлява Дейвънпорт, когато баба ѝ най-после умре, и второ, подозираше, че Уеб изобщо няма да го приеме джентълменски. Не,

беше нещо повече от подозрение. Той можеше да замазва очите на всички, но тя знаеше какво безмилостно копеле е всъщност.

Такава глупачка беше да се омъжи за него. Със сигурност можеше да накара баба да промени завещанието си и да остави Дейвънпорт на нея вместо на съпруга ѝ. В края на краищата тя беше Дейвънпорт, а не Уеб. Дейвънпорт ѝ се полагаше по право. Вместо това, трябваше да се омъжи за този проклет тиранин и бе направила голяма грешка. Огорчено трябваше да си признае, че е надценила собствения си чар и възможността да му влияе. Мислеше се за толкова хитра, отказвайки му секс преди сватбата. Харесваше ѝ да го дразни, харесваше ѝ представата за него като за пес, хукнал след разгонена кучка. Никога не бе било точно така, но ѝ харесваше да си го представя именно тъй. Но вбесена беше разбрала, че вместо да страда, че не може да я има, негодникът просто бе спал с други жени. Докато настояваше тя да му бъде върната.

Е, беше му го върнала. Беше по-голям глупак от нея, но наистина вярваше, че се бе пазила „чиста“ за него през всичките тези години, когато той чукаше онези кучки от университета и службата. Никога не го правеше вкъщи, но когато можеше да се измъкне за ден-два, веднага намираще някой късметлия, който да смъкне напрежението ѝ така да се каже. Да се привличат мъжете бе отвратително лесно — само им свирни и ще дойдат тичешком. Бе го направила за пръв път на шестнайсет и веднага бе открила сладката власт над мъжете. Когато най-после се бяха оженили ѝ се бе наложило да се попреструва малко, да похленчи, дори да изцеди няколко сълзи, за да убеди Уеб, че големия, му лош инструмент е наранил малката ѝ девствена утроба. Бе злорадствала, че може да бъде заблуден толкова лесно.

Сега вече наистина злорадстваше, тъй като най-после бе открила начин да вземе властта в свои ръце. След години наложено раболепно поведение беше решила, че знае как да го постави на мястото му. Унизително бе да си спомня предположението, че ще може да го манипулира по-лесно, щом веднъж са женени и го има в леглото си всяка нощ. Повечето от дискретните ѝ любовници през годините ѝ бяха казвали, че ги изтощава и че не могат да поддържат темпото ѝ, но го бяха казвали с широка усмивка. Джеси се гордееше със способността си да чука някой мъж до изтощение. Беше планирала

всичко: щеше да прави секс с Уеб до полунощ всяка нощ и той щеше да бъде като восък в ръцете ѝ през деня.

Но изобщо не бе станало така. Страните ѝ горяха от унижение, докато насочваше коня си да прекоси един плитък поток и внимаваше да не изпръска лъснатите си до блясък ботуши. Защото обикновено тя оставаше изтощена. Уеб можеше да го прави с часове, но очите му останаха студени и бдителни, независимо от стоновете и страстните ѝ ласки, сякаш знаеше, че тя гледа на леглото като на бойно поле, и проклет да е, ако ѝ позволи да спечели битката. Не ѝ трябваше много време, за да проумее, че той може да издържи повече от нея и че тя ще бъде тази, която остава изтощена върху усуканите чаршафи, а слабините ѝ пулсират болезнено от прекомерна употреба. И независимо от страстния секс, независимо от изобретателните ѝ подходи, щом свършиха и Уеб станеше от леглото, той започваше да работи така, сякаш нищо не се е случило, а тя нека прави каквото иска. Е, проклета да е, ако не го направи!

Най-голямото ѝ оръжие — сексът — се бе оказало безсилно. Искаше ѝ се да крещи срещу тази несправедливост. Уеб се отнасяше с нея така, сякаш бе непослушно дете, а не възрастен човек и негова съпруга. Държеше се по-мило с онази лигла Роана, отколкото с нея. Мили боже, беше ѝ омръзнало да си седи вкъщи всеки ден, докато той обикаля страната. Казваше ѝ, че било само работа, но тя бе сигурна, че поне половината от „спешните“ му пътувания бяха скроени в последния момент само, за да ѝ попречат да се забавлява. Точно преди месец се беше наложило да отлети за Чикаго в деня, в който трябваше да заминат на почивка в Бахамите. А миналата седмица бе пътуването до Ню Йорк! Нямаше го три дни. Беше го умолявала да го придружи, изгаряща от трескаво вълнение при мисълта за магазините, театрите и ресторантите там, но той беше казал, че няма да има време за нея и бе тръгнал сам. Просто ей така. Арогантно копеле, сигурно чукаше някоя глупава малка секретарка и не искаше жена му да обърква плановете му. Но тя му беше отмъстила. По лицето ѝ пропълзя усмивка, когато дръпна юздите на коня и забеляза мъжа, който вече лежеше върху одеялото под голямото дърво, почти невидим на закътаната полянка. Това бе възможно най-сладкото отмъщение, което можеше да измисли, подсилено от собствената ѝ неконтролируема реакция. Понякога се плашеше от дивата си страст към този мъж. Той бе животински без

задръжки, посвоему безмилостен почти колкото Уеб, но без хладния му интелект.

Спомняше си първия път, когато го бе срещнала. Беше се случило скоро след погребението на мама, след като се бе нанесла в Дейвънпорт и бе придумала баба да ѝ позволи да пренареди избраната от нея спалия. Двете бяха отишли в града, за да изберат платове, но баба ѝ бе срещнала една от старите си приятелки в магазина и Джеси бързо се бе отегчила. Вече бе избрала плата, който ѝ харесваше, така че нямаше никаква причина да продължава да виси и да слуша клюките на старите дружки. Просто подхвърли на баба, че отива в съседния ресторант, за да си вземе кока-кола, и се измъкна.

Наистина беше отишла там. Вече бе разбрала, че може да се измъкне и да прави каквото си иска, но след като направи това, което е казала, че ще направи. Така поне не можеше да бъде обвинена в лъжа. А хората знаеха колко импулсивни са понякога тийнейджърите. Така че Джеси, с ледена кола в ръка, се бе шумгунала във вестникарската будка, където продаваха порносписания.

Всъщност това не бе вестникарска будка, а по-скоро запустяло малко магазинче за кинкалерия, гримове и тоалетни принадлежности, „хигиенни“ атрибути — като кондоми, вестници, евтини романи и най-различни списания. „Нюзуик“ и „Добрата домакиня“ бяха изложени най-отпред, заедно с останалите благоприлични списания, а забранените бяха на един щанд, откъдето се предполагаше, че хлапетата няма да ходят. Но старият Макелрой имаше много тежък артрит и прекарваше по-голямата част от времето, седнал зад касата. Не би могъл да види кой е отзад, освен ако не се изправеше, а той не го правеше много често.

Джеси се усмихна сладко на стария Макелрой и се приближи към козметичния щанд, където бавно разгледа няколко червила и избра розов гланц за устни, който да ѝ послужи за оправдание, ако я хванеха. Когато друг купувач отклони вниманието на собственика, тя се и вмъкна и се мушна отзад.

Голи жени красяха всяка корица, по Джеси регистрира присъствието им само с бегъл презрителен поглед. Ако искаше да види гола жена, трябваше само да свали дрехите си. Това, от което се интересуваха, бяха нудистките списания, където можеше да се наслади на голите мъже. На повечето снимки penisите им бяха малки

и увиснали, а това изобщо не събуждаше отклик в нея. Понякога обаче намираще снимка на мъж с наистина хубав, дълъг и дебел възбуден пенис. Нудистите казваха, че нямало нищо секси в това да ходиш гол, но Джеси предполагаше, че лъжат. Иначе защо се случваше същото като с жребеца на баба, когато подгонеше някоя кобила? Беше се вмъквала в конюшните, за да гледа, въпреки че всички щяха да се ужасят, наистина да се ужасят, ако разберяха.

Джеси подсмръкна. Не знаеха и никога нямаше да разберат. Прекалено умна бе за тях. Тя беше две различни личности, а никой дори не подозираше. Първо съществуваше познатата на всички Джеси — принцесата от Дейвънпорт, най-известното момиче в училище, което очароваше с високия си дух и което отказа да пробва алкохол и цигари като всички останали юноши. А освен това съществуваше истинската Джеси, онази, която пазеше скрита, онази, която пъхваше порносписанията под блузата си и на излизане се усмихваше мило на господин Макелрой. Истинската Джеси крадеше пари от портмоне на баба си, но не защото желаше нещо, което не би могла да получи, ако помолеше, а защото се опиваше от самата тръпка.

Истинската Джеси изпитваше удоволствие да измъчва онази малка пикла Роана, обичаше да я щипе, когато никой не можеше да я види, обичаше да я разплаква. Роана бе напълно безопасна мишена, тъй като и без това никой не я харесваше и ако се оплачеше, винаги биха повярвали по-скоро на Джеси, отколкото на нея. Напоследък не само ѝ бе неприятна, но бе започнала направо да я ненавижда. Поради някаква причина Уеб винаги я защитаваше, а това вбесяваше Джеси. Как смееше да взема страната на Роана, а не нейната?

Тънка усмивка пропълзя по устните ѝ. Беше му показала кой с господарят. Откакто тялото ѝ се бе развило и променило, беше открила ново оръжие. Сексът от години я очароваше, но сега физическата ѝ зрелост съответстваше на умствената. Трябваше само да изправи гърба си и да поеме дълбоко въздух, излъчвайки гърдите си, и Уеб се втрещаваше толкова съсредоточено в тях, че тя едва се сдържаше да не се разсмее. Освен това я беше целувал и когато се бе отъркала о него, бе започнал да диша учестено, а пенисът му се бе втвърдил. Беше възнамерявала да стигнат докрай, но вродената ѝ хитрост я бе възпряла. Двамата с Уеб живееха в една и съща къща и съществуваше

доста голям риск някои да разбере, а това можеше да промени представата, която всички имаха за нея.

Точно когато се бе протегнала за едно от нудистките списания, някакъв мъж зад гърба ѝ проговори с нисък и дрезгав глас:

— Какво прави красиво малко момиче като теб тук отзад?

Джеси стреснато отдръпна ръка и се извърна с лице към него. Винаги внимаваше никой да не я види тук, но не го бе чула да приближава. Погледна го и замига с широко отворени, стреснати очи, подготвяйки се да изиграе ролята на невинно младо момиче, което е попаднало там случайно. Но когато се взря в страстните, невероятно сини очи, нещо я накара да се поколебае. Този мъж нямаше вид на човек, който ще повярва на каквото и да било нейно обяснение.

— Ти си детето на Джанет Дейвнпорт, нали? — попита той, все тъй тихо.

Джеси кимна колебливо. Сега, като го огледа по-добре, я разтърси странна тръпка. Той бе някъде над трийсетте, малко старичък, но наистина мускулест, а изражението на страстните му сини очи ѝ подсказа, че сигурно знае доста мръсни номера.

Мъжът изсумтя.

— Така си и помислих. Съжалявам за майка ти. — Но дори докато той произнасяше общоприетите съчувствени думи, Джеси имаше чувството, че това изобщо не го вълнува. Оглеждаше я от горе до долу по начин, който я караше да се чувства по-особена, така, сякаш му принадлежи.

— Кой сте вие? — прошепна тя, поглеждайки предпазливо към предната част на магазина.

Животинска усмивка оголи белите му зъби:

— Името ми е Харпър Нийли, малката. Да ти говори нещо?

Джеси затаи дъх, тъй като знаеше името. Редовно си бе пъхала носа в дневника на майка си.

— Да — отвърна, толкова развълнувана, че едва се сдържаше на едно място. — Ти си моят баща.

Той се бе изненадал, че знае кой е, помисли си Джеси сега, докато го наблюдаваше как лежи под дървото и я чака. Но колкото и развълнувана да бе при срещата им, той изобщо не се интересуваше, че тя е негова дъщеря. Харпър Нийли имаше десетина деца и поне половината от тях бяха извънбрачни. Едно в повече, та било то от рода

Дейвънпорт, не значеше нищо. Беше я заговорил само от проклетия, а не защото наистина го бе грижа.

По някакъв начин това я бе възбудило. Беше като среща с тайната Джеси, скрита в тялото на баща ѝ.

Той я очароваше. Поставила си бе за цел да се среща от време на време с него. Беше доста груб и егоистичен и понякога ѝ се струваше, че ѝ се присмива. Вбесяваше я, но когато го видеше, продължаваше да изпитва същата наелектризираща възбуда. Беше толкова отвратителен, толкова неприемлив за нейния социален кръг... но бе неин.

Джеси не можеше да си спомни кога точно възбудата се бе превърнала в сексуално желание. Може би винаги го бе изпитвала, но просто не е била готова да го признае. Беше винаги толкова съсредоточена в стремежа си да принуди Уеб да коленичи, толкова предпазлива да се отпуска само когато е далеч от къщи, че просто не бе усетила кога нещата се промениха.

Но един ден, преди около година, когато се бе срещнала с него, обичайната възбуда внезапно се бе изострила и бе станала почти дивашка. Както обикновено се случваше, Уеб я бе вбесил, а Харпър се беше озовал на подходящото място. Мускулестото му тяло я примамваше, а страстните му сини очи галеха тялото ѝ по начин, по който никой баща не би трябвало да гледа дъщеря си.

Беше го прегърнала, гушнала се бе в него, наричайки го сладко „тате“, но същевременно бе притискала гърдите си към неговите и бе отривала хълбоци в слабините му. Само това му бе достатъчно. Той ѝ се беше изсмял, после грубо я бе сграбчил и я бе повалил на земята, където се бяха нахвърлили един върху друг като животни.

Не можеше да стои далеч от него. Опитала се бе, съзнавайки колко е опасен, тъй като не може да го контролира, но той я привличаше като магнит. С него не можеше да играе игрички, тъй като я познаваше прекрасно. Той не можеше да ѝ даде нищо и нямаше нищо, което да иска от него, освен безумния горещ секс. Никой не беше я чукал така, както го правеше татко ѝ. Не трябваше да преценява всяко свое действие или да се опитва да манипулира неговата реакция. Можеше само да изгори в дивия непристоен секс. Каквото и да поискаше да прави е нея, тя го посрещаше с охота. Той беше боклук и това ѝ харесваше, тъй като бе най-доброто отмъщение, което би могла да избере. Когато нощем Уеб лягаше до нея, напълно заслужаваше да

спи с жена, която само часове преди това е лепнела от семенната течност на Харпър Нийли.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Роана се загледа след Джеси, която се отдалечаваше нагоре към хълмовете на Дейвънпорт. Джеси обикновено предпочиташе по-неангажираща вниманието езда по полето или ливадите. Защо се бе отклонила от обичайната разходка? Като се замислеше човек, тя бе тръгвала в тази посока няколко пъти преди това и Роана го бе забелязала, но не бе обърнала внимание. Поради някаква причина този път се зачуди.

Може би защото все още се чувстваше обидена от последното заяждане на Джеси, въпреки че, Господ ѝ бе свидетел, то с нищо не бе по-лошо от обичайната ѝ хапливост, нараняваща и без това крехкото ѝ самоуважение. Може би причина за това бе, че Роана, като никой друг, очакваше Джеси да се захване с нещо недобро. А може би беше виновен онзи проклет парфюм. Не беше си го сложила преди обeda, помисли си Роана. Толкова силен аромат щеше да бъде забелязан. Тогава защо се бе поляла с парфюм, преди да излезе на езда съвсем сама?

Изведнъж отговорът проблесна пред нея с ослепителна яснота.

— Има си любовник! — прошепна на глас стъписано. Джеси се измъкваше зад гърба на Уeb и отиваше на среща! Роана почти се задуши от гняв заради Уeb. Как можеше, която и да е жена, та дори Джеси, да се държи толкова глупаво, че да излага на опасност брака си?

Бързо оседла Бъкли, настоящия ѝ любимец, и тръгна в същата посока, в която бе потеглила Джеси. Големият жребец имаше дълга, леко неравна стъпка, която щеше да дразни по-неопитен ездач, но поглъщаше пътя бързо. Роана бе свикнала с него и се нагоди към ритъма му, съгласувайки плавно движенията си с неговите, докато следеше с поглед, сведен към земята, ясните отпечaтъци от коня на Джеси.

С част от разума си не вярваше, че Джеси наистина има любовник — това бе просто прекалено хубаво, за да е вярно, а и Джеси беше прекалено хитра, за да изпусне намазаната си филия с маслото

надолу, — но не можеше да устои на дразнещата възможност, че има вероятност да е права. Радостно започна да обмисля някакво смътно отмъщение заради всичките години на заяждания и обиди, въпреки че не знаеше какво точно би могла да направи. Истинското отмъщение просто не бе в природата на Роана. По-скоро би цапнала Джеси по носа, отколкото да проектира и изпълни някакъв дългосрочен план, а и щеше да изпита много по-голямо удоволствие. Но просто не можеше да подмине възможността да хване Джеси да прави нещо нередно. Обикновено тя бе тази, която вършеше глупостите, а Джеси ги изтъкваше на всеослушание.

Не искаше да я настига толкова бързо, затова дръпна юздите на Бъкли. Юлското слънце бе толкова силно и безмилостно, че би трябвало да изгори зеления цвят на дърветата, но не го правеше. Главата ѝ се напече от горещината. Обикновено нахлупваше бейзболна шапка, но днес бе тръгнала с копринените панталони и ризата, които бе носила на обед, а бейзболната шапка, както и ботушите, бяха в стаята ѝ.

Да се размотаваш в тази горещина бе лесно. Роана спря и позволи на Бъкли да пийне вода от едно поточе, а после поднови преследването. Появя лек ветрец, който донесе миризмата от коня на Джеси и Бъкли изпръхтя тихо, предупреждавайки я. Роана спря, тъй като не искаше другият кон да усети присъствието ѝ.

След като привърза Бъкли за малко борче, тя тихо се промъкна през дърветата по едно леко възвишение. Сандалите ѝ с тънки токчета потъваха в боровите иглички. Нетърпеливо ги смъкна и продължи боса нагоре.

Конят на Джеси бе на около четиридесет метра по-долу и спокойно пасеше от една туфа трева. Огромна, покрита с мъх скала стърчеше над върха на хълма и Роана се промъкна до нея, за да я използва за прикритие. Надникна внимателно иззад нея, опитвайки се да открие Джеси. Струваше ѝ се, че долавя гласове, но звуците бяха доста странни и не можеше да различи отделни думи.

После ги видя, почти точно под нея, и се отпусна отмаляла на горещата скала, а тялото ѝ се скова от ужас. Беше предполагала, че ще хване Джеси с някого от приятелите ѝ от кьнтри клуба, че може би ще се прегръщат и целуват, но не и това. Собственият ѝ сексуален опит бе толкова ограничен, че не би могла дори да си представи подобно нещо.

Един храст частично ги скриваше, но тя все пак виждаше одеялото, бялото стройно тяло на Джеси и по-тъмното, много помускулесто тяло на мъж върху нея. И двамата бяха чисто голи, той се движеше напред-назад, а тя се бе вкопчила в него, и двамата издаваха странните звуци, които караха Роана да се присвива. Не можеше да каже кой е мъжът, тъй като виждаше само гърба му. Но после той се дръпна от Джеси и се изправи на колене, а Роана преглътна и го погледна втренчено с окръглени очи. Никога преди това не бе виждала гол мъж и шокът от гледката бе разтърсващ. Той изправи Джеси на колене и ръце и я плесна по задника, смеейки се дрезгаво на страстните и гърлени стенания, а после отново започна да проникна в нея по начина, по който Роана веднъж бе забелязала да го правят два коня, изисканата, придирчива Джеси драскаше по одеялото и извиваше гръб от удоволствие.

Роана се задави от внезапен силен пристъп на галене и прилекна зад скалата, притиснала лице към неравния камък. Стисна силно очи, опитвайки се да овладее желанието си да повърне. Вцепени се от чувство на отчаяние. Мили боже, какво щеше да направи Уеб?

Беше проследила Джеси от своенравно пакостливо желание да причини малко неприятности на омразната си братовчедка, но бе очаквала нещо дребно: може би няколко целувки, ако изобщо имаше намесен мъж, може би среща с някой от приятелите ѝ и посещение на бар или нещо подобно. Преди години, след като двете бяха дошли да живеят в Дейвънпорт, Уеб бе неутрализирал непреклонно злобата на Джеси, като заплаши да я напляска, ако не престане да измъчва братовчедка си — заплаха, която Роана намери за толкова възхитителна, че бе прекарала дни наред в напразни опити да провокира Джеси, само и само да има възможността да види как задникът ѝ ще почервене. Накрая Уеб, развеселен, се бе принудил да я дръпне настрана и да я предупреди, че наказанието би могло да се приложи и върху нея, ако не се държи както подобава. Същата тази закачливост я бе тласнала и днес, но откритото бе много по-сериозно, отколкото бе очаквала.

Гърдите на Роана горяха от безсилен гняв и тя преглътна конвулсивно. Въпреки неприязънта и презрението към братовчедка си, никога не бе смятала Джеси за толкова глупава, че наистина да изневери на Уеб.

Отново ѝ се догади и тя се извърна, обгърна с ръце свитите си колене и опря чело в тях. Неволно събори няколко камъчета, но за щастие бе твърде далеч от двамата любовници, а и в момента се чувстваше прекалено зле, за да се притеснява от това. А и те не обръщаха никакво внимание на каквото и да било около себе си. Бяха прекалено заети с люшкане напред-назад. О, боже, колко глупаво изглеждаше отстрани... и колко отвратително! Роана се радваше, че не е по-близо, радваше се, че храстът закрива поне част от гледката.

Би могла просто да убие Джеси за това, което причиняваше на Уеб.

Ако Уеб знаеше, самият той би могъл да убие Джеси, осъзна Роана и по гърба ѝ полазиха тръпки. Въпреки че той обикновено се контролираше, всеки, който познаваше Уеб, беше наясно с характера му и внимаваше да не го раздразни. Джеси бе глупачка, тъпа злобна глупачка.

Но може би си мислеше, че никой не би разбрал, тъй като Уеб щеше да се върне от Нашвил чак вечерта. Дотогава, помисли си отпаднало Роана, Джеси щеше да бъде изкъпана и парфюмирана, очакваща го с красива рокля и усмивка, забавляваща се мълчаливо на негов гръб, тъй като само преди няколко часа се е търкала в гората с друг мъж.

Уеб заслужаваше нещо по-добро от това. Но не би могла да му каже, помисли си Роана. Не можеше да каже на никого. Ако го направеше, най-вероятно Джеси щеше да се измъкне с лъжи, твърдейки, че Роана просто ревнува и се опитва да създаде неприятности и щяха да ѝ повярват, тъй като Роана наистина ревнуваше и всички го знаеха. И тогава Уеб и баба ѝ щяха да се сърдят на нея, а не на Джеси. И без това баба непрекъснато губеше търпение с нея, но не би могла да понесе мисълта Уеб да ѝ бъде сърдит.

Съществуваше обаче и възможността Уеб наистина да ѝ повярва. Имаше вероятност да убие Джеси и тогава наистина щеше да загази, не би могла да понесе нещо да му се случи. Той би могъл да открие никакъв друг изход от положението, но тя не можеше да го защити по никакъв начин. Можеше само да премълчи и да се моли, ако той открие, да не прави нищо, заради което да го арестуват.

Роана се измъкна от скривалището зад скалата и бързо се спусна по хълма между борове до мястото, където бе вързала Бъкли. Той я

поздрави с пръхтене и я побутна с муцуна. Роана покорно погали голямата му глава, почесвайки го зад ушите, но го правеше напълно машинално. Яхна го и се отдалечи тихо от мястото на прелюбодеянието на Джеси, устремявайки се към конюшните. Раменете ѝ бяха сведени от тежкия товар на мъката.

Не можеше да проумее видяното. Как можеше, която и да е жена, а още повече Джеси, да не се задоволява с Уеб? Обожанието на Роана към героя от детството ѝ само се бе усилило през десетте години живот в Дейвънпорт. На седемнайсет тя болезнено осъзнаваше вниманието, засвидетелствано му от всяка жена, а знаеше, че това не бе само нейно мнение. Жените гледаха Уеб с несъзнателен, а може би не толкова несъзнателен, копнеж в очите. Роана се опитваше да не го гледа така, но знаеше, че невинаги успява, тъй като понякога Джеси споменаваха нещо остро за напразните ѝ въздишки по Уеб и превръщането ѝ в чиста напаст. Но не можеше да се бори със себе си. Всеки път, когато видеше братовчед си, сърцето ѝ сякаш замираше, преди да започне да бие толкова бързо, че понякога направо не можеше да си поеме въздух, цялата се изчервяваше и изтръпваше. От липса на кислород вероятно. Не вярваше, че любовта би могла да причини изтръпване.

Защото наистина го обичаше, толкова много и по начин, по който Джеси никога не би го направила.

Уеб. Тъмната му коса и сериозните зелени очи, бавната усмивка, която я караше да примира от удоволствие. Високото, мускулесто тяло, което я хвърляше едновременно в студени и горещи вълни, сякаш имаше треска, точно тази реакция я безпокоеше вече години наред и се влошаваше още повече, особено когато го наблюдаваше да плува и да носи само онези впити изрязани бански. Плътният му провлачен глас и начинът, по който се мръщеше на всеки, докато не изпие сутрешното си кафе. Беше само на двайсет и четири, но управляваше Дейвънпорт и дори баба го слушаше. Когато бе недоволен, зелените му очи ставаха толкова студени, че приличаха на айсберг, а плавната му интонация внезапно изчезваше, заместена от стегнати и резки думи.

Роана познаваше настроенятията му, знаеше как изглеждаше, когато е уморен, знаеше, че обича дрехите му да бъдат изпрани. Можеше да изброи любимите му храни, любимите му цветове, любимите му професионални спортни отбори, какво го разсмила,

какво го кара да се мръщи. Знаеше какво чете, за кого ще гласува. В продължение на десет години бе попивала всеки дребен детайл, свързан с Уеб, обръщайки се към него като срамежлива малка теменужка в търсене на светлината. След като родителите ѝ бяха починали, Уеб се бе превърнал едновременно в неин защитник и довереник. Само пред него изливаше всичките си детски страхове и мечти, точно той я бе успокоявал след кошмарите или в моментите на самота и страх.

Но въпреки огромната си любов, никога не бе имала шанс пред него и го знаеше. Джеси винаги е била преди нея. Точно това я болеше най-много — че може да му предложи тялото и душата си, а той въпреки всичко ще се ожени за Джеси. Джеси, която понякога изглеждаше така, сякаш го мрази. Джеси, която не му беше вярна.

Сълзи опариха очите на Роана и тя ги избърса. Нямаше смисъл да плаче, въпреки че не можеше да престане да се възмущава.

От мига, в който двете с Джеси бяха дошли в Дейвънпорт, Уеб бе наблюдавал Джеси с хладен собственически поглед. Джеси бе излизала с други момчета, а той — с други момичета. На пръв поглед тя имаше свобода, но беше като вързана за въже, и когато достигнеше до края му, той винаги можеше да я дръпне обратно. От самото начало бе контролирал тяхната връзка. Уеб бе единствения мъж, когото Джеси не успя да завърти на пръста си или да сплаши с настроението си. Една-единствена негова дума можеше да я накара да отстъпи — постижение, с което дори баба ѝ не можеше да се похвали.

Единствената надежда на Роана беше, че Джеси ще откаже да се омъжи за него, но тази надежда бе толкова слаба, че почти не съществуваше. Щом баба обяви, че Уеб ще наследи самия Дейвънпорт и собствения ѝ дял от бизнеса, възлизащ на петдесет процента, изходът беше предрешен — Джеси щеше да се омъжи за него дори да е най-подлият и най-грозният мъж ма света, какъвто не беше. Джеси беше наследила дваисет и петте процента на Джанет, а Роана притежаваше дваисет и петте процента на баща си. Джеси се смяташе за принцесата на Дейвънпорт и вярваше, че щом се омъжи за Уеб, ще стане неговата кралица. Нямаше начин да приеме по-маловажна роля, омъжвайки се за някого друг.

Освен това Джеси бе завладяна от Уеб. Фактът, че не можеше да го контролира, както правеше с останалите момчета, едновременно я

дразнеше и интригуваше, карайки я да се върти около него и да се съобразява с желанията му. Може би със своята самонадеяна суетност бе смятала, че щом се оженят, ще може да го контролира чрез секса, чрез даряване или отказване на услугите си в зависимост от удовлетвореността си.

Ако е било така, то и в това бе разочарована. Роана знаеше, че бракът им не с щастлив и тайно беше доволна. Изведнъж се засрами от мислите си, тъй като Уеб заслужаваше да бъде щастлив, дори Джеси да не е за него.

Но как бе злорадствала всеки път, когато Джеси не бе постигала своето. Винаги научаваше, тъй като, въпреки че Уеб се сдържаше, Джеси изобщо не нравеше опити да се овладее, когато бе ядосана, тя беснееше, цупеше се и се сърдеше. През двете години, откакто бяха женени, споровете бяха зачестили, а Джеси крещеше на всеослушание из цялата къща, наскърбявайки баба си.

Но поведението на Джеси не можеше да отклони Уеб от решението, предизвикало недоволството ѝ. Дватамата водеха непрекъснатата война, а Уеб бе твърдо решен да управлява Дейвънпорт и инвестициите им — работа, която често бе съсипваща и изискваше осемнайсет работни часа всеки ден.

За Роана Уеб съвсем очевидно бе възрастен човек, който носи отговорностите си. Но все пак бе само на дваисет и четири и веднъж ѝ бе казал, че възрастта му работи против него и че трябва да се труди два пъти повече от другите, за да се докаже пред по-възрастните и улегнали бизнесмени. Това бе първостепенната му грижа и Роана го уважаваше заради решенията му.

Но не съпруг — работохолик желаше Джеси. Тя искаше ваканция в Европа, а той имаше бизнес срещи в календара. Тя искаше да отиде в Аспен в разгара на скиорския сезон, той смяташе това за загуба на време и пари, тъй като тя не караше ски, а и не желаше да се учи. Искаше само да види и да бъде видяна. Когато ѝ отнеха шофьорската книжка заради четири глоби в рамките на шест месеца, тя би продължила безгрижно да кара и да разчита влиянието на фамилията Дейвънпорт да я предпазва от неприятности, но Уеб бе конфискувал ключовете ѝ и бе заповядал на всички да не ѝ заемат своите, принуждавайки я да седи вкъщи цял месец, преди да ѝ наеме шофьор. Но много повече я бе вбесило това, че се бе опитала сама да

наеме шофьор, а Уеб я бе изпреварил и бе осутил намеренията ѝ. Не бе кой знае колко трудно, в района нямаше толкова много лимузини под наем и никоя от фирмите не би му се противопоставила. Само баба не се бе сблъскала с острия език на Джеси по време на този адски месец, когато беше затворена въщи като непокорна тийнейджърка.

Може би спането с други мъже бе отмъщението на Джеси срещу Уеб, който не ѝ позволяваше да прави каквото желае, помисли си Роана. Желание не ѝ липсваше, злоба — също.

Роана с горчивина си каза, че би била по-добра жена на Уеб от Джеси, но никой не би си го помислил, най-малко Уеб. Роана бе прекалено наблюдателна — черта, развивана през целия ѝ живот, докато бе изтиква настрана. Обичаше Уеб, но не подценяваше амбицията му. Ако баба беше дала да се разбере, че ще бъде много доволна, ако той се ожени за Роана, както бе направила с Джеси, то много вероятно сега биха били сгодени. Разбира се, Уеб никога не я бе гледал по начина, по който гледаше Джеси, но Роана винаги бе била прекалено малка. Ако имаше Дейвънпорт на своя страна, той би избрал нея, знаеше, че би го направил. Нямаше да я притеснява фактът, че би желал Дейвънпорт повече от нея. Би се омъжила за Уеб при всякакви условия, благодарна за всяка нищожна частица от вниманието му. Защо не бяха избрали нея? Защо Джеси?

Защото Джеси беше красива и открай време бе любимката на баба. В началото Роана се бе опитвала много старателно, но никога не бе толкова грациозна, нито толкова сведуща в светските обноски, нито пък имаше добрия вкус на Джеси в обличането и украсата. И със сигурност никога нямаше да бъде красива като нея. Огледалото на Роана не я заблуждаваше. Можеше съвсем ясно да види правата си, гъста, непокорна коса, по-скоро кестенява, отколкото червеникава, и ъгловатото си слабо лице със странни скосени кафяви очи, гърбавия си дълъг нос и прекалено голямата си уста. Беше тънка като точилка, тромава и с едва загатнати гърди. Отчаяно съзнаваше, че никой мъж не би я избрал доброволно пред Джеси. На седемнайсет, Джеси беше най-известното момиче в училище, докато на същата възраст Роана още не бе излизала на истинска среща. Баба ѝ беше уредила „ескорти“ за различни събирания, на които бе принудена да присъства, но момчетата очевидно бяха изнудвани от майките си да го направят и Роана винаги се бе чувствала объркана и смутена. Никой от

призованите не се възползва отново от възможността да бъде в нейната компания.

Но след сватбата на Уеб Роана вече не се опитваше да се пригоди към калъпа, който баба ѝ бе избрала за нея — подходящия социален калъп на Дейвънпорт. Какъв бе смисълът? Уеб беше загубен за нея. Беше започнала да се отдръпва, прекарвайки колкото може повече време е конете. С тях се чувстваше много по-спокойна, отколкото с хората, тъй като конете не се интересуваха как изглежда, нито пък дали е бутнала още една чаша на вечеря. Конете отвърщаха на лекото и нежно докосване, на специалното напевно тананикане, което звучеше в гласа ѝ, когато им говореше, на любовта и вниманието, с което ги обсипваше. Никога не бе тромава на гърба на кон. Тънкото ѝ тяло се движеше в такт с ритъма на силното животно под нея и тя се превръщаше в едно цяло с него, част от силата и грациозността му. Лоуъл казваше, че никога не бил виждал някой да язди толкова добре, дори и господин Уеб, а той яздеше така, сякаш се е родил на седлото. Ездаческите ѝ способности бяха единственото нещо в нея, което баба ѝ някога бе похвалила.

Но щеше да се откаже от конете си, само да можеше да има Уеб. Ето това бе възможността да разруши брака му, но не можеше, не смееше да се възползва от нея. Не можеше да го нарани по този начин, не можеше да допусне възможността той да загуби самоконтрол и да извърши нещо непоправимо.

Бъкли усети раздразнението ѝ, както обикновено правеха конете, и започна да се изправя нервно на задните си крака. Роана се върна в действителността и се опита да го успокои, потупвайки го по шията и шепнейки в ухото му, но не можеше да му отдаде цялото си внимание. Въпреки горещината, по гърба ѝ лазеха студени тръпки и отново почувства пристъп на гадене.

Лоуъл бе много по-чувствителен към конете, отколкото към хората, но и той се намръщи, когато я погледна в лицето и дойде да поеме юздите на Бъкли, докато тя слизаше от седлото.

— Какво става? — попита той направо.

— Нищо — отвърна Роана, после разтри с разтреперани ръце лицето си. — Мисля, че просто прегрях, това с всичко. Забравих си шапката.

— Разправяй ги другиму — скара ѝ се той. — Върви вкъщи и пийни малко студена лимонада, а после си почини. Аз ще се погрижа за Бък.

— Винаги си ми казвал да се грижа сама за коня си — опита се да протестира Роана, но Лоуъл я прекъсна, като махна с ръка:

— А сега ти казвам да си вървиш. Махай се. Ако нямаш достатъчно ум в главата, за да се грижиш за себе си, как би могла да се погрижиш за Бък?

— Добре. Благодаря. — Едва успя да наподоби лека усмивка, тъй като съзнаваше, че сигурно наистина изглежда зле, щом Лоуъл сам нарушава правилото си за конете, а не искаше той да остава с такова впечатление. Е, наистина беше зле, но по-скоро душевно, и бе изпълнена с толкова безсилен гняв, че би могла да експлодира. Ненавиждаше всичко това. Ненавиждаше видяното, ненавиждаше Джеси за стореното, ненавиждаше Уеб за това, че ѝ е позволил да го обича, и за това, че я е поставил в такова положение.

Не, помисли си тя, докато бързаше към къщата, поразена от мисълта. Не мразеше Уеб. Никога не би могла да го намрази. За самата нея би било по-добре да не го обича, но нямаше начин да попречи на чувствата си, както не би могла да попречи на слънцето да изгрее на следващата сутрин.

Никой не я забеляза, когато се шмугна през входната врата. Огромният салон бе празен, въпреки че чуваше как Танси пее в кухнята, а телевизорът в кабинета работи. Вероятно чичо Харлан гледаше някоя от телевизионните игри, които му допадаха най-много. Роана се качи тихо по стълбите, тъй като точно в този момент не желаше да разговаря с никого.

Апартаментът на баба бе в предната част на къщата, първата врата вдясно. Апартаментът на Джеси и Уеб бе преден, но от лявата страна. След години Роана най-после се бе установила в една от задните спални, далеч от всички останали. С изненада забеляза, че леля Глория и чичо Харлан са избрали средния апартамент отдясно, а вратата стоеше отворена и отвътре долитаха гласовете на баба и леля Глория. Като се вслуша, Роана долови и гласа на икономката Беси, която им помагаше да извадят дрехите от куфарите. Не искаше да вижда никого от тях, по-специално не би искала да даде на леля си Глория възможност да я заяде, така че отстъпи назад и излезе през

двойните френски прозорци на външната тераса, която опасваше цялата къща. Вървя в противоположната посока, докато стигна до френските прозорци, през които се влизаше в нейната собствена стая, и намери убежище там.

Не знаеше как би могла да погледне Джеси отново, без да ѝ се развика и да удари глупавото ѝ омразно лице. По страните ѝ потекоха сълзи, но тя ядосано ги избърса. Плачът на никого не е помогнал, не бе върнал мама и татко, не бе променил някого като нея, не бе попречил на Уеб да се ожени за Джеси. От доста време беше сдържала сълзите си и се бе преструвала, че нищо не може да я нарани, дори когато скритата болка и унижение почти я задавяха.

Но всъщност гледката на Джеси и онзи мъж се бе оказала страшен шок. Не че беше глупава, бе ходила няколко пъти на филми, забранени за деца под 17 години, но в тях всъщност никога не показваха нещо повече от голи женски цици и всичко бе разкрасено, като през цялото време за фон звучеше приятна музика. Освен това веднъж бе гледала как го правят конете, но всъщност не бе успяла да види кой знае какво, защото, макар и да се бе промъкнала в конюшните точно по този повод, не бе намерила добра наблюдателна позиция. Но звуците я бяха изплашили и никога повече не бе повторила опита.

В действителност животът изобщо не приличаше на филмите. В него нямаше нищо романтично. Видяното от Роана беше грубо и брутално и тя искаше да го изтрие от спомените си.

Взе още един душ, а после се просна на леглото, изтощена от емоционалните преживявания. Може би бе задрямала — не беше сигурна, но изведнъж в стаята се здрачи и Роана разбра, че е пропуснала вечерята. Още една черна точка, помисли си тя и въздъхна.

Сега беше по-спокойна, почти безчувствена. И за своя изненада дори бе гладна. Измъкна чисти дрехи и слезе по задните стълби към кухнята. Танси вече бе измила чинните и си бе тръгнала, но големият хладилник щеше да бъде пълен с остатъци от вечерята.

Тъкмо гризеше един студен пилешки бут с хлебче, а до лакътя ѝ имаше чаша чай, когато кухненската врата се отвори и влезе Уеб. Изглеждаше уморен и бе свалил вратовръзката си, а самото висеше, праметнато през рамото му. Двете горни копчета на ризата му бяха разкопчани. Когато го видя, сърцето на Роана замря, както обикновено.

Дори уморен и раздърпан, Уеб изглеждаше божествено. Отново ѝ премаля, когато се сети какво му причиняваше Джеси.

— Нима все още ядеш? — закачи я той с подигравателно учудване, а зелените му очи проблеснаха закачливо.

— Трябва да поддържам силите си — отвърна тя, опитвайки се да наподобява обичайната си насмешливост, но безуспешно. В гласа ѝ звучеше меланхолия, която не можа да скрие, и Уеб я погледна внимателно.

— Какво си направила този път? — попита, като взе чаша от шкафа и отвори хладилника, за да си сипе малко изстуден чай.

— Нищо повече от обичайното — успокои го Роана и дори успя да сложи на лицето си крива усмивка. — Отворих голямата си уста на обед и баба и леля Глория са ми сърдити.

— Какво каза този път?

— Говорихме за коли и аз се обадох, че искам един „Понтиак Гранд Прикс“.

Когато се опита да прикрие смеха си с престорена кашлица, широките му рамене потръпнаха. Отпусна се на един стол до нея.

— Мили боже, Ро!

— Знам — въздъхна тя. — Просто не можах да се сдържа. Леля Глория направи една от обичайните си забележки относно начина, по който се храня, и на мен ми се прииска да я ядосам. — Замълча. — Е, работата стана.

— Какво направи леля Лусинда?

— Изгони ме от масата. Оттогава не съм я виждала. — Взе хлебчето и започна да го рони, превръщайки го в купчинка трохи, докато голямата ръка на Уеб изведнъж не покри нейната и не спря движенията ѝ.

— Яла ли си нещо, преди да станеш от масата? — попита той строго.

Роана направи физиономия, тъй като знаеше какво ще последва.

— Разбира се. Едно хлебче и риба тон.

— Цяло хлебче? И колко риба?

— Е, може би не цяло хлебче.

— Повече, отколкото си изяла от това?

Погледна хляба в чинията си, сякаш преценяваше големината на всяка троха, и с облекчение каза:

— Повече от това.

Не бе кой знае колко повече, но повечето си е повече. Изражението му подсказваше, че не се е хванал, но все пак я остави на мира.

— Добре. Колко риба? Колко хапки?

— Не съм ги броила!

— Повече от две?

Опита се да се сети. Помнеше, че бе хапнала няколко залъчета, само за да докаже на леля Глория, че словесната ѝ атака не е постигнала целта си. Можеше да се опита да заобиколи истината, но не можеше направо да излъже Уеб и той го знаеше, така че щеше да продължи да я разпитва подробно. Промърмори с въздишка:

— Предполагам, че бяха две.

— Яде ли нещо след това? Досега поне?

Тя поклати отрицателно глава.

— Ро. — Уеб обърна стола си към нея и обгърна тънките ѝ рамене, притегляйки я към себе си. Топлата му и силна прегръдка я обгърна, както винаги. Роана притисна рошавата си глава към широките му гърди и изпита абсолютно блаженство. Когато бе помалка, прегръдките на Уеб бяха истинско убежище за едно ужасено, нежелано момиченце. Сега бе по-голяма и насладата бе съвсем различна. Кожата му ухаеше опияняващо на мускус, което разтуптя сърцето ѝ и предизвика желание да се притисне в него.

— Трябва да се храниш, скъпа — проговори ласкаво, но твърдо той. — Знам, че се разстройваш и губиш апетита си, но си отслабнала още повече. Ще трябва да започнеш да се храниш, защото иначе ще се разболееш.

— Знам какво си мислиш — защити се тя, като вдигна глава от рамото му и го погледна намръщено. — Но не се принуждавам сама да повръщам или нещо подобно.

— Мили боже, как би могла? В стомаха ти никога няма нищо, което да може да бъде повърнато. Ако не се храниш, скоро ще останеш без сили и няма да можеш да работиш с конете. Това ли искаш?

— Не!

— Тогава яж.

Роана погледна пилешкото бутче с нещастно изражение.

— Опитвам се, но вкусът на повечето храни не ми харесва, а и всички винаги критикуват начина, по който ям, така че храната се превръща в голяма буца в гърлото ми, която не мога да преглътна.

— Тази сутрин хапна препечена филийка с мен и я преглъщаше съвсем нормално.

— Ти не ми крещиш и не ми се присмиваш — промърмори тя.

Уеб погали косите ѝ, отмятайки тъмнокестенявите кичури от лицето ѝ. Горката малка Ро! Толкова години бе копняла за одобрението на леля Лусинда, но бе прекалено непокорна, за да промени държането си и да го получи. Може би бе права, та тя не бе никаква непълнолетна престъпничка или нещо подобно. Просто беше различна, причудливо горско цвете, израснало наред тиха, добре подредена южна градина с рози, които сякаш никой не знаеше какво да прави с нея. Не би трябвало тя да моли за любовта или одобрението на близките си, леля Лусинда трябваше да я обича такава, каквата е. Но за леля Лусинда идеалната бе другата ѝ внучка — Джеси — и тя никога не бе пазила в тайна, че Роана не може да стъпи на малкото ѝ пръстче. Уеб сви устни. Според него Джеси далеч не беше идеална, а той самият вече се бе уморил да я чака да надрасне този свой егоизъм.

Освен това отношението на Джеси беше една от основните причини Роана да не може да се храни. Не беше се занимавал с този въпрос от години, тъй като се бе отдал на херкулесовската задача да се научи да управлява Дейвънпорт и другите предприятия, събирайки четири години колеж в три, а после довършвайки магистърска степен по бизнес специалност, но бе явно, че проблемите няма да се разрешат сами. За доброто на Роана щеше да се наложи да се пребори с леля Лусинда, а и с Джеси.

Роана се нуждаеше от спокойна и мирна обстановка, за да се уталожи нервното ѝ напрежение, а оттам — и стомахът ѝ. Ако леля Лусинда и Джеси, а сега и леля Глория, не можеха да се откажат от непрекъснатите си критични коментари по отношение на Роана, тогава нямаше да позволи на Роана да се храни с тях. Леля Лусинда винаги бе настоявала да се хранят всички заедно, за да може Роана да се приспособи към общоприетите правила, но той щеше да се справи с това ѝ изискване. Ако тя щеше да се храни по-добре в спокойната обстановка на собствената си стая иди ако предпочете дори в конюшните, то точно там щеше да ѝ бъде сервирано. Ако отделянето ѝ

от семейството щеше да я накара да се чувства изпратена в изгнание, а не да я облекчи, както смяташе, то тогава той щеше да се храни в конюшната с нея. Така просто не можеше да продължава, защото Роана щеше сама да се умори от глад.

Импулсивно я грабна в скута си, както често бе правил, когато бе малка. Сега бе висока метър и седемдесет и пет, но не бе кой знае колко по-тежка и гърлото му се стегна, когато обхвана страшно тънката ѝ китка с дългите си пръсти. Тази малка братовчедка винаги бе извиквала защитника в него и това, което харесваше най-много в нея, беше нейната смелост и готовност за борба, без да мисли за последиците. Беше дяволита и палава, но леля Лусинда просто трябваше да престане да се опитва да изкорени точно тези ѝ характерни особености.

Роана винаги се бе гушкала и него като котенце и сега напрани същото автоматично, потривайки буза в ризата му. Изведнъж съвсем слаба физическа реакция то изненада, смръщвайки тъмните му вежди въпросително.

Погледна надолу към нея Роана бе печално незряла за възрастта си, без нормалните обществени контакти, умения и защитни реакции, които тийнейджърите развиват при обичайните взаимоотношения помежду си. Посрещната с неодобрение и отблъскване и у дома, и в училище, Роана бе отговорила със затваряне в себе си и така и не се бе научила как да общува с деца на своята възраст. Точно затова несъзнателно винаги я бе смятал за дете, нуждаещо се от защитата му, а може би тя все още имаше нужда от нея. По въпреки че все още не бе жена, вече не бе и дете.

Виждаше извивката на шията ѝ, дългите, тъмни мигли, прозрачната кожа на тила, където крехките сини вени лежаха точно под повърхността. Кожата ѝ бе гладка, копринена и носеше сладкия топъл аромат на женственост. Гърдите ѝ бяха миниатюрни, но стегнати и той усещаше малките и твърди зърна, притиснати към нето от полуобърнатата и поза. Физическата му реакция изведнъж се усили и се превърна в туптене в слабините и той внезапно осъзна колко закръглено е дупето ѝ и как удобно се е разположило в скута му.

Едва не изстена, когато я премести малко, така че бедрото ѝ да не опира във вдървения му пенис. Роана бе прекалено невинна за възрастта си, тъй като изобщо не бе излизала на срещи, а и се

съмняваше изобщо да се е целувала. Нямаше представа какво му причинява и той не искаше да я смуги. Грешката беше негова, че я бе взел в скута си, сякаш е все още дете. Просто трябваше да внимава повече отсегга нататък, въпреки че това бе може би чиста случайност. Цели четири месеца не бе правил секс с Джеси, тъй като му бе писнало от опитите ѝ да го манипулира чрез тялото си. Споровете им не бяха относно правенето на любов, а по-скоро бяха борба за надмощие. По дяволите, съмняваше се дали Джеси изобщо разбира понятието правене на любов като взаимно доставяне на удоволствие. Но той бе млад и здрав мъж и четири месеца въздържание го бяха измъчили така, че сега дори мършавото тяло на Роана можеше да го възбуди.

После се захвана отново с настоящия проблем.

— Хайде да сключим сделка — каза той — Обещавам, че вече никой няма да те закача заради начина, по който се храниш, и ако някой го направи, само ми кажи и аз ще се погрижа. А ти, мила, ще започнеш да се храниш редовно само заради мен. Обещай ми. Роана го погледна, а лешниковокафявите ѝ очи грееха с меката светлина на обожание, която пазеше само за него.

— Добре — прошепна тя — Само заради теб — Преди той да има и най-малката представа какво ще направи, Роана обви ръка около врата му и притисна сладките си, меки и невинни устни към неговите.

От момента, в който я бе сложил в скута си, дъхът ѝ бе секвал от копнеж и вълнение. Любовта ѝ към него я заливаше, искаше ѝ се да изстене от удоволствието от допира на тялото му, от начина, по който я държеше толкова близо до себе си. Потри лице о ризата му и почувства горещината и гъвкавостта на мускулите под плата. Зърната ѝ се втвърдиха и тя несъзнателно се притисна силно към гърдите му. Усещането бе толкова остро, че слабините ѝ затуптяха и трябваше да стисне бедра, за да отблъсне горещата вълня, която я обхваща.

Тогава усети внезапната твърда буца до бедрото си и с трепет разбра какво е това. За пръв път бе видяла гол мъж днес следобед, а шокът от видяното я бе оставил замаяна и разстроена, но това тук бе нещо съвсем различно. До нея бе Уеб и това означаваше, че я желае.

Осъзнаването я разтърси от удоволствие. Престана да разсъждава. Уеб я отмести, така че да не се притиска до бедрото ѝ повече, и ѝ заговори. Роана го гледаше, съсредоточила поглед върху

красивата му уста, като едва възприемайки смисъла на думите му. Искаше тя да се храни — само заради него.

— Добре — прошепна тихо. — Заради теб. — Би направила всичко за него. После копнежът и стана толкова силен, че вече не можеше да го удържи и направи нещо, което желаше от толкова време, та ѝ се струваше, че с прекарала целия си живот в безумно мечтание по него. Обви врата му с ръце и го целуна.

Устните му бяха твърди и топли и имаха хипнотизиращ привкус, който я разтрепери от жажда. Почувства как той подскочат изненада, усети как ръцете му я хващат за кръста, сякаш ще я повдигнат и отстранят.

— Недей — изхлипа, ужасена, че ще я отблъсне. — Уеб, моля те. Прегърни ме. — И се притисна по-плътно към него, целувайки го още по-силно, осмелявайки се плахо да плъзне език по устните му, така както бе забелязала да правят във филмите.

Уеб трепна, мускулестото му тяло се разтърси, а ръцете му я стиснаха.

— Ро... — започна той, а езикът и се плъзна между отворените устни.

Той изстена, а цялото му тяло се стегна. После изведнъж устата му се разтвори и започна да действа — и целувка вече не бе в нейната власт. Ръцете му се сключиха около нея, а езикът му се плъзна дълбоко в устата ѝ. Роана отпусна глава назад под натиска му, а сетивата ѝ се притъпиха от внезапната му атака. Представяла си бе целува нето, дори го бе тренирала вечер на възглавницата, но не бе съзнавала, че една целувка може да я разгореци и замае толкова много, нито пък че вкусът ще бъде толкова възхитителен или че усещането на тялото му до нейното ще развихри толкова ужасен копнеж. Тя се изви на скута му, търсейки по-плътен контакт, а той рязко я извърна така, че гърдите ѝ се притиснаха в неговите.

— Ах ти, невярно копеле!

Писькът прониза ушите на Роана. Тя скочи от скута на Уеб с преbledняло лице, обръщайки се към братовчедка си. Лицето на Джеси бе разкривено от ярост. Застанала от вътрешната страна на вратата, тя ги гледаше, стиснала юмруци до побеляване.

Уеб се изправи. Изчерви се, но погледът му не трепна, когато се обърна към жена си.

— Успокой се — проговори тихо той. — Мога да ти обясня.

— Хващам се на бас, че можеш — отсече тя — Бива си те. Проклет да си, значи затова не си ме докосвал! През цялото време си чукал тази глупава малка курва!

Пред очите на Роана падна червена пелена. Как след онова, което бе правила преди няколко часа, Джеси смееше да говори на Уеб по този начин за една целувка! Без дори да осъзнае, че се движи, изведнъж се озова пред Джеси и я блъсна в стената толкова силно, че главата ѝ отскочи назад.

— Роана, престани! — отсече остро Уеб, отмествайки я грубо настрана.

Джеси се изправи и отметна косата от очите си. С бързи като на дива котка движения тя се шмугна покрай Уеб и удари с все сила Роана през лицето. Уеб я сграбчи и я отметна назад, държейки я здраво за яката на блузата, а Роана — за врата.

— Достатъчно, по дяволите! — процеди, стиснал яростно зъби. Уеб обикновено не ругаеше пред дами и фактът, че сега го правеше, показваше колко е разгневен. — Джеси, няма смисъл да събираме цялата къща. Ще поговорим за това горе.

— Ще поговорим за това горе — изимитира го тя. — Ще говорим за това тук, проклет да си! Искаш да го запазиш в тайна? Как ли пък не! До утре вечер всички в Тоскана ще знаят, че имаш слабост към малките момиченца, защото ще разтръбя навсякъде!

— Млъкни! — изръмжа Роана, без да обръща внимание на пламналата си буза, гледайки с омраза Джеси. Опита да се измъкне от хватката на Уеб, но той просто стисна още по-силно.

Джеси я заплю.

— Винаги си искала да го имаш — изсъска тя. — Нарочно си нагласила работата така, че да ви видя заедно, нали? Знаеше, че идвам в кухнята. Не се задоволи да го чукаш зад гърба ми, искаше да се разпореждаш като у дома си, искаше поне веднъж да се разпореждаш, както си знаеш.

Несправедливата обида зашемети Роана. Тя погледна към Уеб и забеляза внезапния подозрителен и гневен поглед в очите му.

— Млъкнете и двете! — изръмжа той, а гласът му бе толкова страшен, че по гърба ѝ пробягаха ледени тръпки. — Джеси. Горе! Веднага! — После пусна Роана и почти отнесе Джеси до вратата. Там

спря и хвърли леден поглед към Роана, който я преряза като нож — С теб ще се занимавам по-късно.

Вратата се тресна зад тях. Роана се облегна разтреперана на шкафа и скри лице в шепите си. О, боже, никога не бе предполагала, че нещо такова ще се случи. Сега Уеб я мразеше, а това не би могла да понесе. Болката я заля, стегна гърлото ѝ, задуши я. Никога не бе била равностоен противник на Джеси, що се отнася до лукавост и подлост, и Джеси отново го бе доказала, като избълва без никакво усилие лъжата, която щеше да настрои Уеб срещу нея. Сега той смяташе, че тя е предизвикала всичко това нарочно и никога, никога вече нямаше да я обикне.

Баба нямаше да ѝ прости за този скандал. Започна да се поклаща напред-назад, съсипана от мъка, питайки се дали ще я изпратят някъде далеч. Джеси уговаряше баба Роана да отиде в някакъв женски колеж на север, но Роана не бе пожелала да замине и Уеб я бе подкрепил, но сега се съмняваше, че той ще си помръдне пръста, дори да искат да я изпратят в пустинята Гоби. Беше му причинила толкова неприятности, че никога нямаше да ѝ прости, дори да успее да го убеди, че Джеси лъже, в което се съмняваше. Според собствения ѝ опит — всички вярваха на Джеси.

За няколко минути целият ѝ свят се бе сгромолясал, бе изпитала такова щастие през тези няколко сладки мига в ръцете му, превърнали се след това в ад. Сигурно щеше да се наложи да се махне и да загуби Уеб завинаги.

Не беше честно. Джеси бе кучката. Но Роана не смееше да каже, не можеше да каже, без значение какво става, не можеше да се защити от злобните лъжи, които Джеси разказваше за нея дори точно в този момент.

— Мразя те — прошепна тихо тя на отсъстващата си братовчедка. Сви се до шкафа като уплашено малко птиче, а сърцето ѝ биеше в гърдите ѝ толкова лудо, сякаш щеше да изхвъркне. — Да пукнеш дано!

ПЕТА ГЛАВА

Роана лежеше, свита на кълбо, в леглото си. Въпреки топлата лятна нощ, се беше смръзнала от мъка, а сега сънят бе толкова далеч, колкото и тогава, когато бе избягала за пръв път горе по стълбите в стаята си.

Часовете, когато Джеси я бе хванала да целува Уеб, се бяха превърнали в кошмар. Врявата, разбира се, бе събрала останалата част от домакинството. Нямаше нужда от обяснения, тъй като Джеси бе проклинала на висок глас Уеб и Роана през цялото време, докато той я влачеше нагоре по стълбите, но въпреки това и баба, и леля Глория бяха засипали Роана с безкрайни въпроси и обвинения.

— Как си посмяла да направиш това? — бе попитала баба, гледайки Роана гневно и студено — като Уеб, но Роана не бе проговорила. Какво би могла да каже? Не трябваше да го целува, съзнаваше го. Обичта ѝ към него не бе извинение, поне не такова, че да има значение пред всеобщото порицание, което я очакваше.

Не можеше да се защити, като разкрие действията на Джеси. Сега вероятно Уеб я мразеше и все пак не можеше да каже нещо, което щеше да го нарани толкова много и да го накара да направи нещо неразумно. По-скоро би поела цялата вина върху себе си, отколкото да рискува да го сполети нещо лошо. А в крайна сметка поведението на Джеси не извиняваше нейното собствено. Уеб бе женен мъж, не трябваше да го целува. Вътрешно се гърчеше от болка и срам заради неприятностите, причинени от необмисленото ѝ, импулсивно действие.

Битката, водена на втория стаж, бе ясно доловима за всички останали. Върху здравия разум на Джеси мъчно можеше да се въздейства, когато се осуетяваха намеренията ѝ, а ставаше два пъти по-трудно, когато бе засегната гордостта ѝ. Крясъците ѝ се носеха дори по-силно от плътния, боботещ глас на Уеб. Обиждаше го с всевъзможни цинични думи, използвайки език, какъвто Роана никога досега не бе чувала. Баба обикновено винаги си затваряше очите за деянията на Джеси, но дори тя се намръщи, когато чу използваните

реплики. Роана чу да я наричат курва, малка проститутка с конско лице, както и глупаво животно, годно само за чукане в обора. Джеси бе заплашила да уговори баба да изхвърли Уеб от завещанието си. Като чу това, Роана бе погледнала ужасено баба си. Щеше да сложи край на живота си, ако станеше причина за обезнаследяването на Уеб, но при тази заплаха баба само изненадано и елегантно бе повдигнала вежди. Джеси бе заплашила и да уреди арестуването на Уеб заради наказуемостта от закона изнасилване.

Разбира се, баба и леля Глория веднага бяха повярвали, че Роана е спала с Уеб и това отново бе предизвикало строгите гневни погледи и обвинения, въпреки че чичо Харлан само бе повдигнал плътните си сиви вежди, сякаш се забавляваше Роана, объркана и нещастна, мълчаливо бе поклащала глава, не знаейки как да се защити така, че да ѝ повярват.

Уеб не бе мъж, срещу когото биха могли да се отправят безнаказано заплахи. Вече бе побеснял, но все още успяваше да се сдържа. После се чу трясък и звън от счупено стъкло, а после той изрева гневно:

— Ще се разведем, по дяволите! Ще направя всичко необходимо, за да се отърва от теб!

След това бе слязъл долу със сковано, но решително изражение, а зелените му очи горяха. Гневният му поглед се плъзна по Роана, очите му се присвиха и тя потрепери от страх.

— Уеб, почакай! — обади се баба, протягайки ръка да го възпре, но той не ѝ обърна никакво внимание и затръшна входната врата. Миг по-късно видяха фаровете на колата му да осветяват моравата пред къщата.

Роана не знаеше дали се с върнал, защото от вътрешната страна на къщата само камиони можеха да бъдат чути. Очите ѝ горяха, докато гледаше втренчено в тавана, а тъмнината я обгръщаше като задушавашо одеяло.

Най-много я болеше, че Уеб не ѝ беше повярвал. Въпреки че познаваше Джеси достатъчно добре, бе повярвал на лъжите ѝ. Как можеше дори за миг да се усъмни, че тя ще направи нещо, което да му навреди? Уеб бе центърът на нейното съществуване, единственият ѝ идол. Ако се отвърнеше от нея, нямаше да има никаква опора, никаква сигурност на този свят.

Когато я бе погледнал, в очите му се четяха гняв и отвращение, като че ли вече не можеше да понася дори вида ѝ. Роана се сви на топка, скимтейки от толкова непреодолима болка, сякаш никога нямаше да я преживее. Обичаше го и никога не би се отвърнала от него, без значение какво прави той. Но Уеб се бе отвърнал от нея и тя потръпна, като разбра откъде идва разликата: той не я обичаше. Цялото тяло я болеше, сякаш се бе насинила при това стремително сблъскване с бетонната стена на действителността. Беше я харесвал, беше го развеселявала, може би бе изпитвал някаква роднинска загриженост за нея, но не беше я обичал по начина, по който тя желаше. С внезапна потресаваща яснота проумя, че той я бе съжалявал и унижението попари душата ѝ. Не съжаление бе търсила от Уеб, а още по-малко — от някого другото.

Беше го загубила. Дори да ѝ предоставеше възможността да се защити и да ѝ повярваше, никога вече нямаше да бъде същото. Уеб бе повярвал, че го е предала, а липсата му на вяра бе предателство спрямо нея. Мисълта за това щеше винаги да гори сърцето ѝ — една вледеняваща болка, символ на загубата ѝ.

Винаги се бе вкопчвала отчаяно в Дейвънпорт и в Уеб, съпротивлявайки се на всякакви опити да замине нанякъде. Сега, за първи път, помисли за раздяла. Тук вече нямаше нищо, така че би могла да отиде в колеж, както всички я убеждаваха, и да започне на чисто, някъде, където никой не я познаваше и никой не изпитваше предубеждения относно вида и действията ѝ. Преди я ужасяваше самата мисъл да напусне Дейвънпорт, а сега изпитваше единствено облекчение. Да, наистина искаше да се махне от всички и всичко.

Но първо щеше да уреди проблемите на Уеб. Един последен жест на любов, а после щеше да загърби всичко това и да тръгне напред.

Щом стана от леглото, погледна часовника. Беше два и нещо, цялата къща бе потънала в тишина. Джеси сигурно бе заспала, но това ни най-малко не вълнуваше Роана. Поне веднъж би могла да стане и да изслуша това, което Роана имаше да ѝ каже.

Не знаеше какво точно щеше да направи, ако Уеб бе там, но всъщност не очакваше да го намери. Когато излезе, той бе изпаднал в такова настроение, че вероятно още не се беше върнал, но дори да беше тук, нямаше да легне в едно легло с Джеси. Или щеше да е долу, в кабинета, или щеше да спи в някоя от другите спални.

Нямаше нужда от светлина, бе обикаляла Дейвънпорт толкова пъти през нощта, че познаваше всичките му сенки. Мина тихо по коридора, съвсем като призрак с дългата си бяла нощница. Е, наистина се чувстваше като призрак, и без това никои не я виждаше.

Спря за миг пред вратата на апартамента на Уеб и Джеси Вьтре все още светеше, тънка светла ивица се процеждаше изпод вратата. Роана реши да не чука и натисна дръжката.

— Джеси, будна ли си? — попита тихо тя. — Искам да говоря с теб.

Пронизителен писък разцепи тихата нощ, продължителен и болезнен звук, който сякаш ехтеше и ехтеше все по-напрегнат, докато не се скърши дрезгаво. Във всички спални светнаха лампи, дори долу, в конюшните, където Лоуъл имаше свой собствен апартамент. Чуваха се откъслеци от сънливи и объркани гласове, които задаваха един другиму въпроси, както и нечие трополене.

Чичо Харлан пръв стигна апартамента и възкликна: „Всемогъщи боже!“ и поне веднъж прекалено уравновесения и сърдечен тон отсъстваше от гласа му.

Притиснала с ръце устата си, сякаш за да не позволи от нея да изскочи още един писък, Роана бавно се отдръпна от тялото на Джеси. Кафявите ѝ очи бяха широко отворени и немигащи, а изражението в тях бе странно застинало.

Лея Глория се втурна в стаята, въпреки напразния опит на чичо Харлан да я възпре, а веднага след нея дойде Лусинда. И двете жени спряха като вкаменени, сякаш смръзнати от ужас и невяра при гледката на кървавата сцена. Лусинда не можеше да отмести поглед от драматичната картина, която представляваха двете ѝ внучки, и всяка капчица кръв се отдръпна от лицето ѝ. После започна да трепери.

Лея Глория я прегърни, като не преставаше да гледа обезумяло Роана.

— Мили боже, ти си я убила! — избухна тя, изпадайки в истерия — Харлан, повикай шерифа!

Алеята пред къщата и моравата гъмжеше от паркирани под най-странни ъгли коли, а нощта бе осветявана от призрачни сини

светкавици. Всеки прозорец в Дейвънпорт светеше, а домът бе пълен с хора, някои от които носеха кафяви униформи, а други — бели.

Цялото семейство, с изключение на Уеб, седеше в просторната всекидневна. Баба хлипаше тихо, с приведени рамене, а ръцете ѝ непрестанно усукваха една фина, избродирана носна кърпичка. Лицето ѝ бе набраздено от мъка. Леля Глория седеше до нея, потупваше я и мърмореше утешителни, но безсмислени думи. Чичо Харлан стоеше точно зад тях и се поклащаше напред-назад, като важно отговаряше на въпросите и предлагаше собственото си мнение относно всяка теория или подробност, опивайки се от вниманието, с което го обграждаха в момента поради шанса му да се озове пръв на местопрестъплението — ако не броим, разбира се, Роана.

Роана седеше сама в другия край на стаята, далеч от всички. Наблизо бе заместник-шерифът. Напълно съзнаваше, че той стои на стража, но не можеше да се заинтригува от този факт. Седеше съвсем неподвижна, а очите ѝ бяха като тъмни езера на фона на побелялото ѝ лице. Погледът ѝ бе едновременно празен и все пак сякаш обгръщаше семейството ѝ в другия край на стаята, което гледаше, без да премигне.

Шерифът Самюел Були Уотс спря точно на прага на вратата и я погледна, питайки се притеснено за какво ли мисли тя и какво ли изпитва при това мълчаливо, по неумолимо отхвърляне. Прецени тънките ѝ, крехки голи ръце и забеляза колко безплътна изглежда Роана в тази бяла нощница, която не бе кой знае колко по-бяла от лицето ѝ. Пулсът в основата на шията ѝ туптеше видимо, а ритъмът му бе прекалено бърз и едва доловим. С трийсетгодишния си опит на полицаи той се обърна към един от помощниците си и му каза тихо:

— Доведи един от докторите, за да се погрижи за момичето. Изглежда, изпаднало е в шок. — Нужно му беше да откликва с ясен и бистър ум на въпросите му.

Шерифът бе познавал Лусинда през по-голямата част от живота си. Дейвънпортови винаги бяха допринасяли значително за фонда за набиране на средства за изборителната му кампания. С времето бе направил доста услуги на семейството, но в основата на дългогодишните им взаимоотношения бе това, че те наистина му харесваха. Маршал Дейвънпорт се бе оказал твърд и ловък кучи син, но освен това бе и свестен човек. Були изпитваше дълбоко уважение

към Лусинда заради вътрешната ѝ твърдост, заради отказа ѝ да промени поведението си пред лицето на съвременния упадък на нравите, както и поради проникателността, с която водеше бизнес делата си. През дългите години след смъртта на Дейвид, докато Уеб стане достатъчно голям, за да поеме част от товара, тя бе управлявала една империя, бе се грижила за едно огромно имение и бе отгледала двете си внучки — сирачета. Естествено бе разполагала с огромно богатство, което да я улесни, но емоционалният ѝ товар бе огромен.

Лусинда бе загубила прекалено много любими хора, помисли си той. И двете семейства — Дейвънпорт и Талант — бяха изпитали много ненавременни кончини, отишли си бяха прекалено млади хора. Любимият брат на Лусинда, първият Уеб, бе починал на четирийсет и няколко години, ритнат в главата от разярен бик. Синът му, Хънтър, беше загинал на трийсет и една, когато малкият му самолет се бе разбил при свирепа гръмотевична буря в Тенеси. Маршъл Дейвънпорт бе починал едва на шейсет от спукан апендикс, който пренебрегнал, смятайки го за обикновено коремно неразположение, докато инфекцията бе плъзнала из цялото му тяло. После Дейвид и Джанет, както и съпругата на Дейвид бяха загинали в онази автомобилна катастрофа преди десет години. Това почти бе съсипало Лусинда, но тя бе изправила гръб и смело бе продължила нататък.

А сега това, не знаеше дали ще може да се съвземе от тази последна тежка загуба. Винаги бе обожавала Джеси, а и момичето бе пожънало изключителни успехи във висшето общество на областта Колбърт, въпреки че самият Були бе изпитвал известни резерви спрямо него. Понякога изражението ѝ бе изглеждало странно студено и безчувствено, също като на някои от убийците, които бе срещал през годините натрупан при полицейската работа опит. Не, не бе му създавала неприятности. Никога не го бяха викали, за да потули някакъв скандал с нея. Каквато и да бе истинската Джеси, скрита зад кокетството и изисканите маниери, тя бе опазила репутацията си чиста. Джеси и Уеб бяха гордостта на Лусинда и старото момиче почти щеше да се пръсне от радост, когато двете хлапета се бяха оженили преди няколко години. Були мразеше това, което трябваше да направи. Бе достатъчно неприятно, че Лусинда бе загубила Джеси и без Уеб да бъде въввлечен, но такава му бе работата. Политика или не, случилото се просто не можеше да бъде потулено.

Търки Макинис, набит, едър лекар, влезе в стаята, отиде до Роана и клекна пред нея. Търки^[1], наречен така заради способността си да имитира крякането на пуйка без помощта на никакви помощни приспособления, бе едновременно компетентен и действаше успокоително на пациентите, и бе един от най-добрите лекари в областта. Були долови ненатрапчивия тон, с който той зададе няколко въпроса на момичето, преценявайки способността му да реагира, докато светеше с фенерче в очите му. После премери кръвното налягане и пулса. Роана отговаряше на въпросите му с равен, почти недоловим, изтощен и хриптящ глас. Отнасяше се към лекаря в краката си с пълна липса на интерес.

Извадено бе одеяло, в което я увиха, а лекарят я накара да легне на дивана. После ѝ донесе чаша кафе, което Були предполагаше, че е силно подсладено, и я убеди да го изпие.

Були въздъхна. Сега, след като се бяха погрижили за Роана, не можеше да отлага изпълнението на тежките си задължения. Почеса се по врата, докато отиваше към малката групичка в другия край на стаята. Сигурно за десети път Харлан Еймъс разказваше собствената си интерпретация на събитието и на Були направо му прилошаваше от този угоднически, прекалено висок глас. Седна до Лусинда.

— Намерихте ли вече Уеб? — попита тя задавено, а по страните ѝ продължаваха да се стичат сълзи. За първи път, помисли си той, Лусинда изглежда според действителната си възраст — седемдесет и три. Винаги бе създавала впечатление за гъвкавост и сила, също като най-добрата легирана стомана, но сега сякаш се бе смалила в нощницата и халата си.

— Все още не — отвърна ѝ той смутено. — Търсим го. — Това бе доста сдържано изказване, ако можеше така да се нарече.

На вратата настъпи раздвижване и Були се огледа намръщено, но когато Ивон Талант, майката на Уеб, влезе с широки крачки във всекидневната, се успокои. По правило не допускаха никого, но Ивон бе от семейството, въпреки че се бе отдалечила преди няколко години, изнасяйки се от Дейвънпорт в своя собствена малка къщичка от другата страна на реката, във Флоренция. Ивон винаги бе запазвала известна независимост. Но точно сега на Були му се искаше да не се бе появявала, а и се запита откъде бе разбрала за неприятностите тук. Е, по дяволите, нямаше нужда да се безпокои и за това. Такива бяха

малките градчета. Може би някой набързо се бе обадил вкъщи и бе съобщил на член от семейството си, който се бе обадил на свой приятел, който пък се бе обадил на братовчед, който бил познавал Ивон лично и се нагърбил да я уведоми. Обикновено нещата ставаха точно по този начин.

Зелените очи на Ивон огледаха стаята. Майката на Уеб бе висока слаба жена с побелели кичури в тъмната коса, една от онези жени, описвани по-скоро като красиви, отколкото като хубави. Дори в този час бе безукорно облечена с елегантни панталони и снежнобяла блуза. Когато забеляза Були, очите ѝ светнаха.

— Вярно ли е? — попита дрезгаво тя. — За Джеси? — Въпреки задръжките на Були спрямо Джеси, тя някак си винаги се бе разбирала със свекърва си. Освен това семейство Дейвънпорт и семейство Талант бяха толкова близки, че Ивон познаваше Джеси от самото ѝ раждане.

Лусинда сподави риданието си, а цялото ѝ тяло потръпна. Були кимна в знак на съгласие към Ивон, която притвори очи, за да сдържи сълзите си.

— Роана го направи — изсъска Глория, поглеждайки гневно към малката, завита е одеяло фигурка, легнала на дивана.

Очите на Ивон изненадано се разшириха и тя погледна недоверчиво Глория.

— Не говори глупости — срязва я тя и нарочно отиде до Роана, седна до нея и погали разрошената коса над бледото лице, нареждайки нещо тихо и утешително. Мнението на Були за Ивон се вдигна с няколко пункта, въпреки че, предвид изражението на Глория, се съмняваше тя да го споделя.

Лусинда наведе глава, сякаш не можеше да погледне другата си внучка.

— Ще я арестувате ли? — прошепна тя.

Були взе ръката ѝ в своята, чувствайки се като огромен трмав бивол, докато дебелиите му пръсти обхващаха нейните, студени и тънки.

— Не, няма — отвърна той.

Лусинда потрепери леко, а част от напрежението сякаш напусна тялото ѝ.

— Благодаря на Бога — прошепна тя, стиснала очи.

— Бих искала да зная защо! — пискливо попита от другата страна на Лусинда Глория, отърсвайки се като мокра кокошка. Були никога не бе харесвал Глория колкото Лусинда. Тя винаги бе била похубава, но Лусинда бе грабнала сърцето на Маршъл Дейвнпорт, Лусинда се бе омъжила за най-богатия мъж в Северозападна Алабама и завистта почти бе изгризала Глория.

— Защото не смятам, че го е извършила — отвърна той решително.

— Видяхме я да стои точно над тялото! Беше стъпила с крака в кръвта!

Були нервно се запита защо това би трябвало да има някакво значение. Опитва се да се овладее.

— Доколкото можем да преценим, Джеси вече е била мъртва от няколко часа, когато Роана я е намерила. — Не се впусна в технически подробности относно степента на прогресивното вкочаняване на трупа, съзнавайки, че Лусинда едва ли се нуждае от това. Не бе възможно да се посочи съвсем точно времето на смъртта, освен ако нямаше свидетели, но все пак бе сигурно, че Джеси бе починала поне няколко часа преди полунощ. Не знаеше защо Роана е посетила братовчедка си в два сутринта — а щеше със сигурност да разбере, — но тогава Джеси вече с била мъртва.

Малката семейна групичка замръзна и го погледна втренчено, сякаш не можеше да проумее последното му изявление. Той извади малкия си бележник. Обикновено някой от местните детективи провеждаше разпитите, но това бе семейство Дейвнпорт, така че щеше да отдаде на случая цялото си внимание.

— Господин Еймъс каза, че тази вечер между Уеб и Джеси с имало скандал — започна той и забеляза острия поглед, който Лусинда хвърли на зет си.

После си пое дълбоко дъх, изпъна рамене и попи сълзите от лицето си с намачканата носна кърпичка.

— Да, имаха известни разногласия.

— За какво?

Лусинда се поколеба и Глория пое нещата в свои ръце:

— Джеси хванала Уеб и Роана да го правят в кухнята.

Белите вежди на Були се повдигнаха. Не че го изненада кой знае колко, но все пак доста се учуди. Погледна колебливо към крехката,

свита фигурка в другия край на стаята. Роана изглеждаше ако не дете, все пак доста детски, а той не си представяше Уеб като мъж, който би могъл да се развълнува от нещо такова.

— Да правят какво?

— Да го правят — натърти с повишен тон Глория. — Мили боже, Були, да не искаш да ти го нарисувам на картинка?

Представата Уеб да прави секс с Роана в кухнята му се стори още по-неправдоподобна. Обикновено не се изненадваше от безкрайната глупост, която хора, доста умни според общото мнение, понякога разкривиха, но точно това изобщо не му изглеждаше вероятно. По-скоро си представяше как Уеб извършва убийство, но не и флирт с малката си братовчедка.

Е, щеше да разбере истината за случката в кухнята от Роана. Нещо друго му бе необходимо от тези тримата.

— Значи са се карали. Дали при разправията не се е стигнало до някакво насилие?

— Разбира се — отвърна Харлан, прекалено нетърпелив да вземе думата и отново да се превърне в център на внимание — Те бяха горе, но Джеси крещеше толкова високо, че чувахме всяка дума. После Уеб й изкрещя да подаде молба за развод, каза й, че ще направи всичко необходимо, за да се отърве от нея, а после се чу звук от счупване на стъкло. След това Уеб слезе като хала и веднага тръгна нанякъде.

— Някой от вас виждал ли е Джеси след това или да я е чул да влиза в банята?

— Не, не сме чули нито звук — обади се Харлан, и Глория също поклати глава. Никой не се беше опитвал да говори с Джеси, знаейки от личен опит, че е много по-добре да я оставят да се успокои или гневът й ще се стовари върху ненавременния посредник. Изражението на Лусинда разкриваше все по-нарастващото й смайване и ужас, тъй като тя явно проумя накъде водят въпросите на Були.

— Не — отсече решително, поклащайки глава енергично. — Були, недей! Не може да подозираш Уеб!

— Трябва — отвърна той, опитвайки се да говори тихо. — Те са се карали жестоко. Всички знаем какъв кибритлия е Уеб, когато го ядосат. След като той е излязъл от къщата, никой не е чул нито звук от стаята на Джеси. Не е много приятно, но е тъжен факт — когато някоя жена е убита, обикновено това е извършено от съпруга или любовника.

Много ми е неприятно, Лусинда, но всъщност Уеб с най-вероятният заподозрян.

Тя продължаваше да клати глава, а по набръчканите ѝ бузи отново започнаха да се стичат сълзи.

— Не би го направил. Не и Уеб. — Гласът ѝ бе умолителен.

— Надявам се да е така, но ще трябва да проверя. А сега: в колко часа приблизително излезе Уеб?

Лусинда замълча. Харлан и Глория се спогледаха.

— Осем? — предположи накрая неуверено Глория.

— Там някъде — кимна Харлан в знак на съгласие. — Онзи филм, който исках да гледам, точно започваше.

Осем часа. Були обмисли това, хапейки долната си устна. Патологът Клайд О'Дел си вършеше работата едновременно с Були и бе доста добър в отгатването момента на смъртта. Имаше опита и вещината според степента на вдървяване на трупа и температурата да изчисли доста точно верния отговор. Клайд бе посочил времето на смъртта на Джеси така: „О, десет часът или някъде там“, като поклащането на ръката му бе подсказало, че действителният момент може да е малко по-рано или по-късно. Осем часът бе прекалено рано и въпреки че все още бе в границите на възможното, все пак създаваше известни съмнения във версията. Трябваше да изпипа дяволски добре случая, преди да го представи на областния прокурор, тъй като старият Симънс бе прекалено далновиден политик, за да се захване със случай, в който са въввлечени семейство Дейвънпорт и семейство Талант, освен ако не с абсолютно сигурен, че няма начин да се провали.

— Някой чу ли кола или нещо друго по-късно? Дали Уеб не се е върнал?

— Аз не съм чул нищо — продума Харлан.

— И аз — потвърди Глория. — Би трябвало да карате камион, за да ви чуем тук, освен ако не сме си легнали и не сме отворили вратите на терасата.

Лусинда избърса очите си. Були имаше чувството, че ѝ се иска сестра ѝ и зет ѝ да млъкнат.

— Обикновено не чуваме, когато някои пристига с кола — обади се тя — Къщата е много добре изолирана, а и храсталаците допълнително заглушават шума.

— Значи той може да се е върнал, а вие да не сте разбрали.

Лусинда отвори уста, а после я затвори, без да му отвърне. Отговорът бе очевиден. Терасата на горния стаж, която опасва от всички страни огромната, елегантна стара къща, бе достъпна от външните стълби от страната на апартамента на Уеб и Джеси. Освен това всяка спалня имаше двойни френски прозорци, които се отваряха към терасата. Беше абсурдно лесно всеки да се качи по стълбите и да влезе в спалнята, без някой друг да го види. От гледна точка на безопасността Дейвънпорт бе истински кошмар.

Е, може би Лоуъл бе чул нещичко. Апартаментът му в конюшните може би не бе толкова звукоизолиран, колкото тази масивна стара къща.

Ивон се изправи, остави Роана и застана точно пред Були.

— Чух какво казахте — промълви тя тихо и спокойно, въпреки че зелените ѝ очи сякаш щяха да го изпепелят. — Тръгнали сте по погрешна следа, Були Уотс. Синът ми не е убил Джеси. Няма значение колко ядосан е бил, той никога не би я наранил.

— При нормални обстоятелства бих се съгласил с вас — отвърна Були — Но тя го е заплашвала да накара Лусинда да го отстрани от завещанието си, а всички ние знаем какво означава Дейвънпорт за...

— Глупости! — отвърна решително Ивон, без да обръща внимание на Глория, чиито устни се свиха неодобрително. — Уеб не би повярвал нито за миг на заплахата ѝ. Джеси винаги преувеличаваше, когато се ядосаше.

Були погледна Лусинда. Тя изтри очите си и промълви тихо:

— Не, никога нямаше да го обезнаследя.

— Дори да се бяха развели? — притисна я той.

Устните ѝ трепереха.

— Не. Дейвънпорт се нуждае от него.

Е, един солиден мотив отпада, помисли си Були. Не че съжеляваше. Никак нямаше да му хареса да арестува Уеб Талант. Щеше да го направи, ако имаше достатъчно основания, но нямаше да му е приятно.

Точно в този момент от входа се дочуха оживени гласове и всички разпознаха плътния тембър на Уеб, който каза нещо остро на един от полицаите. Всички, с изключение на Роана, го проследиха с поглед, докато прекосяваше стаята, придружен от двама полицаи.

— Искам да я видя — отсече той. — Искам да видя съпругата си.

Були се изправи.

— Съжалявам, Уеб — каза той изморено, — но ще трябва да ти зададем няколко въпроса.

---

[1] Игра на думи. На английски език turkey означава пуйка. —
Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Джеси бе мъртва.

Не му позволиха да я види, а той отчаяно се нуждаеше от това, защото докато сам не се убедеше във факта, струваше му се невъзможно да повярва. Чувстваше се объркан, не можеше да се ориентира в мислите и чувствата си, много от тях — противоречиви. Когато Джеси му бе изкрещяла, че иска развод, не бе почувствал нищо друго, освен облекчение при перспективата да се отърве от нея, но мъртва? Джеси? Разглезената, изпълнена с енергия и страст Джеси? Не можеше да си спомни ден от живота си, в който Джеси да не е участвала. Бяха израснали заедно, братовчеди и другарчета в играта, а после треската на пубертета и страстта ги бяха вкопчили в една безкрайна борба за надмощие. Женитбата им се бе оказала грешка, но шокът от загубата и бе ужасен. Скръб и облекчение подеха битка в сърцето му, разкъсвайки го на две.

Честно казано, изпитваше и вина заради чувството на облекчение. През последните две години Джеси бе направила всичко възможно да превърне живота му в ад, разрушавайки системно чувствата му към нея в своето неуморно търсене на нямото обожание, което смяташе, че заслужава.

А после съществуваше и вината му пред Роана.

Не трябваше да я целува. Тя бе само на седемнайсет, по дяволите, и освен това бе съвсем неопитна. Не трябваше да я взема в скута си. Когато внезапно бе обвила ръце около врата му и го бе целунала, трябваше внимателно да я отмести, а не да отвърне на желанието ѝ. Вместо това, бе почувствал меките ѝ, срамежливи устни до своите и бе изпитал възбуда от невинността ѝ. По дяволите, и без това вече бе възбуден от усещането за закръгленото ѝ дупе в скута си. Вместо да прекъсне целувката, той я бе задълбочил, налагайки се, превръщайки я наистина в сексуална. Бе притиснал Роана към себе си в желанието си да почувства допира на малките ѝ, деликатни гърди, притиснати в своите. Ако в онзи миг Джеси не бе връхлетяла, сигурно щеше да сложи ръка върху гърдите ѝ, а устните му щяха да обхванат

тези сладки настръхнали зърна. И Роана бе възбудена. Мислеше я за прекалено наивна, за да знае какво прави, но сега преценяваше нещата по-различно. Неопитна не значеше наивна.

Без значение какво би сторил, той се съмняваше Роана да вдигне ръка или да проговори, за да го спре. Можеше да я има на кухненската маса или в скута си. Щеше да му позволи всичко.

Нямаше нищо, което Роана не би направила за него. Знаеше го. И това бе най-ужасната от всички мисли. Нима Роана бе убила Джеси?

Беше побеснял от яд към двете, а и към себе си, че е позволил да изпадне в такова положение, Джеси ѝ бе крещяла мръсни обиди и изведнъж така му бе дотегнало от нея, че бе разбрал — това беше краят на брака им. Що се отнася до Роана — никога не би си и помислил, че е способна да устрои сцената в кухнята, но когато я бе погледнал след злобните обвинения на Джеси, бе забелязал не шок в откритите ѝ изразителни очи, а вина. Може би усещането бе причинено от същото смайване, което бе почувствал и самият той, тъй като не би трябвало да се целуват, но може би... може би имаше и още нещо. Освен това за миг бе зърнал и друго чувство — на омраза.

Всички знаеха, че Роана и Джеси не се разбират много добре, но от известно време той самият бе забелязал: враждебността на Роана наистина бе неприкрита. Причината за това също бе очевидна. Само слепец не би забелязал обожанието, което изпитва Роана към него. Не бе направил нищо, с което да я насърчи, но също така не беше я обезкуражил. Обичаше малката хлапачка и нейното сляпо боготворене определено бе поласкало мъжкото му его, особено след безкрайните битки с Джес. По дяволите, предполагаше, че обича Роана не по начина, по който тя искаше. Обичаше я със забавната загриженост на по-голям брат, притесняваше се за липсата ѝ на апетит и я съжаляваше, когато изпадаше в неловко положение заради собствената си несръчност в обществото. Никак не ѝ бе лесно винаги да бъде отхвърляна като грозното патенце в сравнение с красивия лебед Джеси.

Дали не бе повярвала на онази абсурдна заплаха, отправена от Джеси за отстраняването му от завещанието на леля Лусинда? Той бе наясно, че това са глупости, но дали Роана го знаеше? Какво би направила, за да го защити? Дали не бе отишла при Джеси, за да се опита да я вразуми? Самият той от личен опит бе наясно, че

вразумяването на Джеси е напразно загубено време. Щеше да се нахвърли върху Роана като куче върху кокал, щеше да я засипе с още по-груби обиди и злобни заплахи. Дали Роана би могла да стигне чак до такава крайност, за да спре Джес? Преди сцената в кухнята би отговорил, че няма начин това да се случи, но вече бе видял изражението на Роана, когато Джеси се нахвърли върху тях, така че сега не бе сигурен.

Казваха, че тя е открила тялото на Джеси. Съпругата му бе мъртва, убита. Някой я бе ударил по главата с железния ръжен от камината в апартамента. Дали Роана го бе направила? Би ли могла да го направи преднамерено? Доколкото я познаваше, отговорът бе отрицателен, поне на втория въпрос. Роана не бе хладнокръвна. Но ако Джеси я е подиграла, ако се е присмяла на вида и чувствата ѝ към него, ако е отпредила някоя и друга глупава заплаха, може би тогава би могла да загуби контрол и да удари Джеси.

Седеше сам в офиса на Були, захлупил лице в дланите си, и се опитваше да въведе някакъв ред в обърканите си мисли. Очевидно той бе главният заподозрян. Предполагаше, че след разправията между него и Джеси това с напълно логично.

Не бяха го арестували и не бе много притеснен, поне не за това че беше убил Джес, така че докато не изфабрикуваха някакво доказателство против него, нямаше начин да докажат, че той го е направил. Трябваше да се прибере вкъщи, тъй като се налагаше да се погрижи за доста неща. От краткото впечатление от вида на леля Лусинда бе разбрал, че тя е опустошена, не би могла да се погрижи за подготовката на погребението. А Джес бе негова съпруга, искаше да ѝ направи тази последна услуга, да потъгува за нея, да поскърби за момичето, което бе преди, и за съпругата, на която се бе надявал. Не се бе получило между тях двамата, но все пак тя не заслужаваше да умре по този начин.

Сълзите горяха очите му и се стичаха между пръстите му. Джес. Красивата, нещастна Джес. Бе искал тя да бъде по-скоро негов партньор, а не паразит, който непрестанно изисква все повече и повече, но не е способен да дава. На света нямаше достатъчно любов, която да я задоволи, така че постепенно той бе спрял дори да се опитва да задоволи жаждата ѝ.

Вече я нямаше. Не можеше да я върне обратно, не можеше да я защити. Но Роана?

Нима тя бе убиецът на жена му?

Какво трябваше да направи сега? Да разкрие на Були подозренията си? Да хвърли Роана на вълците?

Не можеше да го стори. Не можеше да повярва, че Роана би могла да убие преднамерено Джеси. Да я удари — да. Ударът може дори да е бил нанесен при самозащита, тъй като Джеси бе напълно способна наистина да нападне Роана. Ро бе само на седемнайсет, непълнолетна и ако я арестуваха, осъдеха и признаеха за виновна, присъдата ѝ за престъплението щеше да бъде лека. Но дори лека присъда за нея щеше да означава смърт. Уеб знаеше съвсем сигурно, че Роана няма да преживее и една година присъда в затвор за малолетни престъпници, бе твърде крехка и уязвима. Щеше да престане изобщо да се храни. И щеше да умре.

Спомни си сцената в къщата. Бяха го извели набързо, преди да може да говори с някого, въпреки че майка му се бе опитала. Но видяното в онзи кратък миг бе запечатано в съзнанието му, Ивон, готова пламенно да го защити и да се бори за него, но той и не бе очаквал нещо друго от смелата си и непоколебима майка, леля Лусинда, погледнала го с неизразима скръб, леля Глория и чичо Харлан, ужасени, с нямо обвинение в очите. Без съмнение те го смятаха за виновен, проклети да са! И Роана, бледа и вцепенена, изолирана в другия край на стаята, без дори да повдигне глава, за да го погледне.

Бе прекарал последните десет години, закриляйки я. Това му бе станало навик. Дори сега, въпреки яда си, не можеше да попречи на естествения си импулс да я прикрие. Ако смяташе, че го е направила преднамерено, щеше да бъде различно, но не вярваше в това. И така ето го — човек, който с мълчанието си защитаваше момичето, вероятно убило съпругата му. Горчивината от този избор изпълваше душата му.

Вратата зад гърба му се отвори и Уеб се стегна, избърсвайки набързо влагата от очите си. Були заобиколи бюрото и се отпусна тежко в скърцащия кожен стол, а проникателните му очи забелязаха следите от сълзи по лицето на Уеб.

— Съжалявам за всичко това. Знам, че е голям шок...

— Да. — Гласът му бе дрезгав.

— Но все пак трябва да ти зададем няколко въпроса. Чули са те да казваш на Джеси, че ще направиш всичко, за да се отървеш от нея.

Уеб прецени, че най-добрият начин да мине през това минно поле е да каже истината — до момента, в който най-добре ще бъде да си замълчи.

— Да, наистина го казах. Веднага след като ѝ предложих да подаде молба за развод. Имах предвид, че ще се съглася на всякакви условия.

— Дори да се откажеш от Дейвнпорт?

— Дейвнпорт не е мой, за да се отказвам от него, а е на леля Лусинда. Решението ще бъде нейно.

— Джеси е заплашила да накара Лусинда да те извади от завещанието си.

Уеб поклати рязко глава:

— Леля Лусинда няма да направи нищо подобно само заради един развод.

Були преплете пръсти зад тила си. Изучаваше внимателно младия мъж пред себе си. Уеб бе едър и атлетичен, природно надарен с физически сили, т.е. можеше да разбие черепа на Джеси само с един удар, но дали го беше направил? Були рязко промени темата:

— Да предположим, че Джеси те с хванала заедно с Роана в някаква конфузна ситуация в кухнята. Искаш ли да ми разкажеш за това?

Очите на Уеб светнаха, загатвайки за студения свиреп гняв, който съдържаше дълбоко в себе си.

— Никога не съм изневерявал на Джес — отвърна кратко той.

— Никога? — Були позволи в тона му да проличи леко съмнение — Тогава какво точно видя Джеси, което да я разгневи толкова много.

— Една целувка — Нека Були узнаеше голата истина, точно както се бе случило.

— Целунал си Роана? За бога, Уеб, смяташ ли, че е малко млада за теб?

— По дяволите, разбира се, че е твърде млада! — отрязва Уеб. — Не беше точно така.

— А как беше? Каква по-точно бе връзката ви?

— Нямахме никаква връзка — Неспособен повече да се сдържа, Уеб скочи на крака. Були нервно сложи голямата си ръка на кобура, но се отпусна, когато Уеб започна да се разхожда напред-назад из малкия офис.

— Тогава защо си я целунал?

— Не съм. Тя ме целуна. — Първоначално бе точно така. Нямахме нужда Були да знае останалото.

— Защо би го направила?

Уеб потри врата си.

— Роана ми е като по-малка сестра. Беше разстроена.

— Защо?

— Леля Глория и чичо Харлан се нанесоха днес, а тя не се разбира много добре с леля Глория.

Були изръмжа одобрително, сякаш напълно я разбираше.

— И ти си я... успокоявал?

— Да, а освен това се опитвах да я убедя да се храни. Ако е разстроена или нервна, не може да се храни. Така че се притеснявах до какво може да й доведе това.

— Смяташ, че тя страда от — как беше думата — анер — нещо си, че нарочно се уморява от глад.

— Болестта с анорексия. Да, може би. Не знам. Казах ѝ, че ще говоря с леля Лусинда и ще накарам останалите да не се заяждат с нея, ако обещае да се храни. Тя ме прегърна и целуна. Джеси влезе и всичко отиде по дяволите.

— За първи път ли те целуна Роана?

— Да, като изключим леките целувки по бузата.

— Значи между двамата няма никаква романтична връзка?

— Не — отсече Уеб.

— Чух, че тя си падала по теб. Сладко младо момиче като нея — е, доста мъже щяха да се съблазнят.

— Откакто родителите ѝ починаха, тя е доста привързана към мен. И това за никого не е тайна.

— Джеси ревнуваше ли от Роана?

— Не, доколкото знам. Нямахме основание да ревнува.

— Въпреки че се разбираш толкова добре с Роана? Както подочух, вие двамата с Джеси изобщо не сте се спогаждали напоследък. Може би с ревнувала точно от това.

— Подочул си доста неща, Були — отърва уморено Уеб. — Джеси не ревнуваше. Просто гърмеше и трещеше, когато го не ставаше на нейното. Беше побесняла от яд, че сутринта отидох в Нашвил и когато видя Роана да ме целува, това просто ѝ послужи за извинение да се развихри.

— Разправията с била доста сериозна, нали?

— Да, хвърлих една чаша и я счупих.

— Удари ли Джеси?

— Не.

— Удрял ли си я някога?

— Не. — Замълча и поклати глава — Наплясках я по дупето веднъж, когато бе на шестнайсет, ако това се смята за бой.

Були едва сдържа усмивката си. Сега не бе време да се смее, но отупването на праха от задните части на Джеси бе нещо, което би му се искало да види. Доста хлапета в днешно време — и момчета, и момичета — щяха само да спечелят от подобна обработка. Тогава Уеб сигурно с бил едва на седемнайсет, но той винаги с бил по-зрял за годините си.

— Какво стана после?

— Джеси ставаше все по-неконтролируема. Махнах се, преди нещата да загубят.

— Кога напусна къщата?

— По дяволите, не знам точно. Към осем, осем и половина.

— Върна ли се същата вечер?

— Не.

— Къде отиде?

— Покарах малко наоколо, към Флоренция.

— Видя ли те някой, когато познаваш, така че да може да го потвърди?

— Не знам.

— Какво правеше? Просто караше по пътищата ли?

— Известно време — да. После отидох в „Уафъл Хът“ на магистралата Джаксън.

— По кое време стигна там?

— Може би към десет часа.

— В колко часа си тръгна?

— Някъде след два. Не исках да се прибирам, преди да съм се успокоил достатъчно.

— Значи си бил там около четири часа? Предполагам, че сервитьорката ще си те спомня, пали?

Уеб не му отвърна. Смяташе го за доста вероятно, тъй като тя се бе опитала няколко пъти да завърже разговор, но той не бе в настроение да си бърбри с когото и да било. Були щеше да го провери, сервитьорката щеше да свидетелства за посещението му и с това щеше да се приключи. Но върху кого тогава Були щеше да прехвърли подозренията си? Върху Роана?

— Можеш да си вървиш вкъщи — обади се Були след минута. — Предполагам, не е нужно да ти напомням, че трябва да се навърташ наоколо. Да не напускаш града по работа или нещо подобно.

Погледът на Уеб бе студен и суров.

— Едва ли ще пътувам по работа, когато трябва да погребвам съпругата си.

— А що се отнася до този въпрос, като се има предвид начинът, по който е починала, ще трябва да се направи аутопсия. Обикновено това забавя погребението само с ден-два, но може и да отнеме повече време. Ще те уведомя веднага щом разбера. — Були се наведе напред, а лицето му с квадратна челюст бе самата честност: — Уеб, синко, ще ти кажа съвсем ясно. Не знам какво да мисля. За съжаление, когато една жена бъде убита, обикновено извършителят е или съпругът, или любовникът ѝ. Е, ти никога не си ми приличал на такъв човек, но същото бих могъл да кажа и за доста от хората, които съм арестувал. Нормално е да те подозирам и да проверя всичко. От друга страна, ако самият ти имаш някакви съмнения, с удоволствие ще ги чуя. Семействата винаги имат свои собствени проблеми и тайни. Питам се защо твоите роднини бяха сигурни, че Роана с убила Джеси, и се отнасяха с нея като с презрян парий, докато не им казах, че не смятам нея за извършителка?

Були бе обикновен, пряк и простодушен човек, но бе прекарал в полицията доста време и познаваше човешката природа. По свой собствен начин той използваше същата тактика, която Коломбо бе направил толкова известна чрез телевизията — обикаляше съвсем непреднамерено и водеше небрежни разговори, а после постепенно

сглобяваше парчетата от мозайката. Уеб устоя на поканата да се довери на шерифа, като вместо това рече:

— Сега вече мога ли да си вървя?

Були махна с месестата си ръка.

— Разбира се. Но както казах, навъртай се вкъщи. — После стана от стола. — Бих могъл и аз самият да те закарам до вас. Вече е сутрин, така че няма да имам възможност да дремна.

Роана се криеше — не по начина, по който го бе правила като малка, пълзейки под столовете и масите или скривайки се в килера, но въпреки това се бе изолирала от мрачната, потискаща шетня из къщата. Бе се оттеглила в нишата на прозореца, откъдето някога бе наблюдавала Уеб и Джеси, седнали на градинската люлка, докато останалата част от семейството бе обсъждала какво да прави с нея. Все още бе увита плътно в одеялото, дадено ѝ от доктора, и стискаше краищата му е вкочанявали, побелели пръсти. Седеше и наблюдаваше бавно изгряващото слънце, пренебрегвайки напълно жужащите наоколо гласове, изключвайки напълно съзнанието си.

Опитваше се да не мисли за Джеси, по никакво усилие не можеше да изтрие кървавата сцена от ума ѝ. Нямахше нужда да се замисля за нея, тя просто си стоеше там, също като прозореца. Смъртта бе променила Джеси толкова много, че отначало Роана просто бе стояла там, втренчена в тялото, без всъщност да разбира, че всичко това се случва в действителност, и дори не бе разпознала братовчедка си. Главата ѝ бе със странно променена форма, изравнена около огромната отворена рана, където зееше дупката в черепа ѝ. Тялото ѝ бе проснато в някаква странна поза, с изкривен на една страна врат, тъй като главата ѝ бе отпусната върху постаментата на камината.

Когато бе влязла в апартамента, Роана бе включила осветлението, бе примигнала, докато се опитваше да привикне към светлината, и бе заобиколила дивана на път към спалнята, за да събуди Джеси и да поговори с нея. Буквално се бе спънала в проснатите крака на Джеси и известно време бе стояла втренчена, с безмълвно изумление, преди да може да разбере какво точно вижда и да започне да пиши.

Много по-късно осъзна, че всъщност стои на пропития с кръв килим и голите ѝ стъпала са изцапани. Не можеше да си спомни как са

се оказали чисти — дали тя ги бе измила, или някой друг го бе направил.

Стъклото отразяваше стаята зад гърба ѝ, тълпата хора, които непрекъснато влизаха и излизаха. Цялото семейство бе пристигнало, допълвайки въпросите и сълзите си към общото объркване.

Беше дошла леля Сандра, лелята на Уеб от страна на баща му, която бе племенница на баба ѝ. Леля Сандра бе висока, тъмнокоса жена с типичната за семейство Талант красота. Никога не се беше омъжвала. Вместо това бе следвала в университет и бе завършила физика, а сега работеше за НАСА в Хънтсвил.

Дъщерята на леля Глория — Ланет, и съпругът ѝ — Грег Спенс, бяха пристигнали с двете си деца — Брок и Корлис. Корлис бе на възрастта на Роана, но двете никога не бяха се разбирали добре. В мига, в който пристигнаха, Корлис се промъкна до Роана и прошепна:

— Ти наистина ли си стояла в кръвта ѝ? Как изглеждаше тя? Чух мама да казва на татко, че главата ѝ била разцепена като диня.

Роана бе пренебрегнала настойчивия, нахален глас и бе продължила да гледа през прозореца.

— Кажи де! — настоя Корлис. Злобно ощипване по ръката напълни очите на Роана със сълзи, но тя продължи да гледа право напред, отказвайки да обърне внимание на братовчедка си — Накрая Корлис се бе отказала и бе отишла да тормози някой друг за кървавите подробности, за които копнееше.

Синът на леля Глория, Бейрън, живееше в Шарлот, той, със съпругата и трите му деца се очакваха по-късно. Дори без тях във всекидневната се бяха струпали десет души, които говореха или отиваха до кухнята за по едно кафе и отново се връщаха.

Все още на никого не бе позволено да се качва на втория етаж, независимо от това, че Джеси отдавна бе отнесена, тъй като детективите продължаваха да снимат и да събират улики. С всички полицаи и останалите роднини голямата къща бе просто препълнена с хора, но въпреки това Роана успяваше да ги изключи от съзнанието си. Чувстваше студ, странен хлад бе обхванал всяка клетка от тялото ѝ и я бе обвинил в защитен пашкул, който изолираше всички останали.

Шерифът бе отвел Уеб и тя почти се бе задушила от мъка. Всичко се бе случило по нейна вина. Само ако не го бе целунала! Не бе

го направила нарочно, но коя ли от бъркотиите, които създаваше, бе предизвикани нарочно?

Уеб не бе убил Джеси. Знаеше го. Искаше ѝ се да се разкрещи на всички, че са могли дори да си помислят нещо толкова грозно за него. Сега леля Глория и чичо Харлан говореха само за това колко ужасно било всичко, сякаш вече го бяха признали за виновен и осъдили. Само преди няколко часа бяха също толкова убедени, че убийцата е Роана.

Уеб не можеше да извърши подобно нещо. Не можеше да убие, Роана бе сигурна, че Уеб ще направи необходимото, за да защити хората, които обича, но убиването при такива обстоятелства не бе същото като хладнокръвно убийство. Независимо колко злобно се бе държала Джеси, независимо какво бе казала или дори да го бе нападнала с ръжена, той не би я наранил. Роана го бе виждала да помага нежно и внимателно на жребче да се появи на бял свят, да седи цяла нощ край болно животно, да отменя Лоуъл и да разхожда кон с колики в продължение на безкрайно дълги часове. Освен това Уеб сам се грижеше за своя кон.

Вината не бе нейна, че Джеси е мъртва, но тъй като Роана обичаше Уеб и не можеше да контролира глупавите си импулси, тя бе задействала верижна реакция от обстоятелства, довели до обвиняването на Уеб за смъртта на Джеси. Нямаше ни най-малка представа кой е убил Джеси, а и мисълта ѝ все още не бе достигнала до това. Само съзнаваше, че не е извършено от Уеб. С всяка частица от тялото си знаеше, че той не би го направил, също както знаеше, че всичко се бе случило по нейна вина и че той никога няма да ѝ прости.

Когато шериф Уотс бе отвел Уеб за разпит, Роана се бе парализирала от срам, не бе способна дори да вдигне главата си и да го погледне, тъй като бе сигурна, че ако братовчед ѝ случайно я погледне, няма да види нищо друго, освен омраза и презрение в очите му, а знаеше, че няма да може да го понесе.

Никога не се беше чувствала толкова самотна, сякаш бе обгърната от невидим балон, който я изолираше от всички останали. Чуваше тъжното хлипане на баба си, както и тихото, утешително редене на леля Глория, опитваща се да я успокои, но това изобщо не я засягаше. Не знаеше къде е чичо Харлан и не я интересуваеше. Никога нямаше да забрави как я бяха обвинили в убийството на Джеси, как се бяха отдръпнали от нея, сякаш е чумава. Дори когато шериф Уотс бе

заявил, че не смята нея за извършителка, никой от тях не се бе приближил да се извини. Дори баба, въпреки че Роана бе чула тихото: „Благодаря ти, Боже“, откъснало се от устните ѝ, когато шерифът бе казал, че я смята за невинна.

През целия си живот се бе опитвала толкова упорито да спечели любовта на тези хора, да бъде достатъчно добра за тях, но така и не бе успяла. Нищо в нея не бе достойно да се равнява със стандарта на семейство Дейвънпорт и семейство Талант. Не бе красива, дори не бе прилична. Беше тромава, небрежна и имаше неприятния навик да казва най-ужасяващите неща в най-неподходящото време.

Нещо дълбоко в нея се бе пречупило. Тези хора никога не бяха я обичали и никога нямаше да я заобичат. Само Уеб го бе грижа за нея, а сега бе объркала и това. Бе толкова самотна, че чувстваше огромна празнота вътре в себе си. Бе съсипващо да съзнава, че ако просто излезе от тази къща и никога не се върне обратно, никой няма да се развълнува. Сега вече се бе примирила безмълвно с отчаянието, с което се бе сблъскала по-рано, когато бе разбрала, че Уеб не я обича и не ѝ вярва.

Добре, това, че не я обичаха, не означаваше, че тя няма достатъчно любов, скътана в сърцето си. Обичаше Уеб с всяка частица от тялото си и това нямаше да се промени, без значение какво изпитва той към нея. Обичаше и баба, въпреки явното ѝ предпочитание към Джеси, тъй като в края на краищата точно тя бе заявила твърдо: „Разбира се, Роана ще живее тук“, успокоявайки едно ужасено седемгодишно дете, което внезапно е загубило всичко. Въпреки че често срещаше неодобрение, отколкото насърчение от страна на баба си, все пак изпитваше чувство на уважение и обич към несломимата възрастна жена. Надяваше се някой ден да бъде също толкова силна като нея, а не тромавата, несръчна и нежелана глупачка, каквато бе сега.

И двамата обичани от Роана хора бяха загубили скъпи за тях близки. Е, самата тя бе презирала Джеси, а баба и Уеб — не.

СЕДМА ГЛАВА

Следващите няколко дни бяха същински ад.

Вниманието на цялата област Шоул, която се състоеше от Тоскана, Масъл Шоулс, Шефилд и Флоренция — четирите градчета, скупчени едно до друго там, където река Тенеси служеше за граница между областта Колбърт и Лодърдейл, беше приковано от извършеното кърваво убийство на член от семейство, принадлежащо към елита на обществото в областта Колбърт, както и от последвалото разследване на съпруга ѝ като извършител. Уеб бе също толкова известен, макар и все още не толкова уважаван, както някога Маршъл Дейвънпорт, а и, разбира се, всеки с положение тук бе познавал Джеси, звездата на местното висше общество. Мълвата обикаляше необезпокоявана. Уеб не бе арестуван, а шериф Уотс бе казал само, че са го разпитали и освободили, но според мнението на всички заинтересовани, това бе напълно достатъчно, за да го сметнат за виновен.

Е, погледнете само как се отнася към него собственото му семейство, тръбяха слуховете. Лусинда се разплакваше всеки път, когато го видеше, и все още не можеше да събере сили да му проговори. Глория и Харлан Еймъс бяха убедени, че Уеб е убил Джеси и въпреки че не бяха се изказвали публично, бяха споделили съмненията си с някои от най-близките си приятели под формата на „да си остане само между нас двамата“. Повечето хора с морал не одобряваха поверително разпространяваните клюки, но това не пречеше те да плъзват като бързорастящи плевели.

Двете деца на Глория и Харлан — Бейрън и Ланет — се стараеха да държат високоуважаваните си семейства възможно по-далеч от Уеб.

Само майката на Уеб, Ивон, и леля му Сандра изглеждаха убедени в невинността му, но това бе съвсем нормално. Така или иначе винаги бе бил любимецът на Сандра, докато на практика тя бе пренебрегвала всички внуци на Глория. Семейството определено се разцепваше. А за Роана, открила тялото, се говореше, че била изпаднала в шок и се била усамотила. Винаги следвала Уеб по петите като послушно паленце, но дори тя сега не желаела да има нищо общо

с него. Носеше се мълва, че от смъртта на Джеси не си били проговорили.

Тръгна любопитната клюка, че преди да бъде убита, Джеси била жестоко пребита, друг допълни, че била осакатена. Твърдяха, че Уеб бил хванат на местопрестъплението с малката братовчедка Роана, но хорската доверчивост не стигна чак дотам да го повярват. Може би наистина са го хванали, но точно с Роана? Та тя бе тънка като вейка и непривлекателна и нямаше ни най-малка представа как да стане по-интересна за мъжете.

Но очевидно Уеб бе хванат с някоя, така че мълвата спекулираше със самоличността на неизвестната жена.

Аутопсията на Джеси бе направена, но в очакване на новини около разследването, резултатите не бяха оповестени. Погребението беше подготвено, а на службата присъстваха толкова много хора, че църквата не можа да ги побере. Дори хора, които не я бяха познавали лично, дойдоха от любопитство. Уеб стоеше сам, досущ като статуя, около която всички се движат, но никой не докосва. Пасторът му изказа съболезнованията си. Никой друг обаче не го последва.

На гробищата беше същото. Лусинда бе съсипана и плачеше сърцераздиращо, втренчила поглед в покрития с цветя ковчег на Джеси, положен до прясно изкопания гроб. Беше горещ летен ден без нито едно облаче по небето. Жаркото слънце печеше безмилостно и скоро всички се обляха в пот. Носни кърпички и листчета хартия бяха използвани, за да раздвижват въздуха около потящите се лица.

Уеб седеше в единия край на първата редица сгъваеми столове, подредени под нанеса, издигнат за най-близките от семейството. Ивон седеше до него, стиснала здраво ръката му, а до нея беше Сандра. Другите членове на семейството бяха заели останалите столове, но, изглежда, никой не желаше да седне точно зад Уеб. Най-накрая Роана седна на този стол, бледа като сянка, отслабнала още повече през дните, последвали убийството на Джеси. Веднъж поне не се спъна и не изпусна нищо. Лицето ѝ бе бяло като платно, с безизразен поглед. Тъмната ѝ кестенява коса, обикновено толкова рошава, сега бе силно опъната назад и привързана с черна панделка. Досега винаги бе потрепвала и помръдвала насам-натам, сякаш вътре в нея гореше прекалено много енергия, която не можеше да овладее, но сега бе странно неподвижна. Доста хора ѝ хвърляха любопитни погледи,

сякаш не бяха съвсем сигурни в самоличността ѝ. Прекалено едрите ѝ черти, някога толкова неподходящи за финото ѝ лице, сега подхождаха на сдържаната строгост, която ги обгръщаше. Все още не бе красива, но имаше нещо...

Молитвите бяха изречени и опечалените тактично се отдръпнаха настрана, за да може ковчегът да бъде спуснат, а гробът — запълнен. Всъщност никой не напусна гробището, освен онези, които имаха работа и не можеха да висят наоколо в очакване нещо да се случи. Останалите се трупаха, стискаха ръката на Лусинда и я целунаха по бузата. Никой не се приближи до Уеб. Той стоеше съвсем сам, също като у дома, а после и в църквата, а изражението му бе сурово и затворено.

Роана издържа, колкото можа. Беше го избягвала, съзнавайки колко много трябва да я е намразил, по начинът, по който останалите се отнасяха с него, я влудяваше. Застана до Уеб и пхна ръката си в неговата, притискайки студените си гънка пръсти към неговите — твърди и топли. Той сведе поглед към нея, а зелените му очи я огряха с топлината на леден айсберг.

— Съжалявам — прошепна тя толкова тихо, че само той можеше да я чуе. Съзнаваше прекрасно всички зорки очи, които ги следяха и си вадеха погрешни заключения от жеста ѝ. — Вината е изцяло моя за това, че всички се отнасят така с теб. — Сълзи напълниха очите ѝ, замъглявайки погледа ѝ. — Искях само да разбереш, че не съм... не съм го направила нарочно. Не знаех, че Джеси идва към кухнята. Не бях говорила с нея, откакто разменихме няколко думи на обяд.

Нещо светна в очите му и той си пое дълбоко въздух.

— Няма значение — отвърна ѝ нежно, но твърдо освободи ръката си от нейната.

Отблъскването бе като плесник в лицето ѝ. Роана залитна под въздействието на удара, сякаш едва сега скръбта и отчаянието я обхванаха напълно. Уеб промърмори някаква ругатня под носа си и с нежелание протегна ръка, за да я хване, но Роана се дръпна назад.

— Разбирам — отвърна тя, все тъй шепнешком. — Няма да те притеснявам повече. — После се отдалечи плавно, като че не бе човешко същество, а безплътен, облечен в черно дух.

По някакъв начин тя успя да се овладее. Сега вече бе по-лесно, тъй като обгърналата я ледена кора сякаш я държеше да не се разпадне.

Отблъскването от страна на Уеб почти бе разпукало леда, но след първоначалния удар кората се бе втвърдила и бе станала още по-здрава в опит за самозащита. Силното слънце сипеше лъчи върху нея, но Роана се съмняваше никога отново да може да се сгрее.

Почти не бе спала от нощта, в която бе открила тялото на Джеси. Всеки път, когато затвореше очи, кървавата картина се появяваше пред нея, сякаш нарисувана от вътрешната страна на клепките ѝ така, че да не може да избяга. Вината и мъката не ѝ позволяваха да преглътне повече от няколко залъчета на ден, вследствие, на което бе отслабнала още повече. Роднините се отнасяха по-мило с нея, може би заради собствената им вина за начина, по който я бяха изолирали веднага след като бе открила тялото на Джеси. Тогава бяха решили, че Роана е убила братовчедка си. Сега обаче това нямаше никакво значение. Учтивостта им беше прекалено нищожна и прекалено закъсняла. Роана се чувстваше толкова отдалечена от тях, толкова отдалечена от всичко, та понякога ѝ се струваше, че изобщо не е там.

След като гробът бе запълнен и огромните букети бяха подредени върху прясно изкопаната пръст, всички роднини и доста от другите опечалени се върнаха в Дейвънпорт. Бяха им забранили да се качват на втория стаж в продължение на два дни, а после шериф Уотс просто бе запечатал мястото на престъплението и им бе позволил да ползват останалата част от етажата, въпреки че отначало всички се чувстваха малко странно. Но само братовчедът Бейрън и семейството му бяха отседнали в къщата, тъй като повечето от останалите роднини живееха наблизко. Уеб не бе спал в Дейвънпорт след убийството на Джеси. През деня стоеше там, но нощем отиваше да спи в мотел. Леля Глория бе промърморила, че така е по-спокойна, тъй като не би могла да заспи, ако той е в къщата през нощта, а на Роана ѝ се бе приискало да ѝ зашлеви шамар. Само желанието да не тревожи баба повече я бе накарало да се въздържа.

Танси бе подготвила огромно количество храна, за да нахрани очакваната тълпа и се бе зарадвала на възможността да бъде непрекъснато заангажирана. Хората влизаха и излизаха от трапезарията, където бяха подредени масите, пълнеха чиниите си и се връщаха на малки групички, обсъждайки ситуацията с приглушени гласове.

Уеб се затвори в кабинета. Роана отиде в конюшните и застана до оградата, търсеща успокоение в гледката на кротко пасящите коне. Бъкли я видя и препусна към нея, провирайки глава през оградата, за да го погалят. Роана не бе яздила от смъртта на Джеси, всъщност това бе първото ѝ отиване в конюшните. Почеса Бъкли зад ушите и му затананика напевно, но го правеше напълно несъзнателно и автоматично. Животното обаче не долови разликата и остана с притворени очи, а после изпръхтя доволно.

— Липсваше му — обади се зад гърба ѝ Лоуъл. Беше свалил траурния костюм и сега бе облечен в обичаните таки панталони и ботуши.

— И той на мен.

Лоуъл се облегна на оградата и огледа царството си, а очите му засияха топло, докато наблюдаваше здравите животни с блестящ косъм, които обичаше безкрайно.

— Ти не изглеждаш добре — каза откровено той. — Трябва да се грижиш повече за себе си. Конете имат нужда от теб.

— Трудни времена бяха — отвърна уморено Роана.

— Да, така е — съгласи се Лоуъл. — Все още не мога да повярвам. Срамота е хората да се отнасят по този начин с господин Уеб. Защо, след като той е виновен за смъртта на госпожица Джеси точно толкова, колкото и аз. Всеки, който го познава поне малко, би трябвало да е наясно. — Лоуъл бе разпитван надълго и нашироко за нощта на убийството. Бе чул Уеб да напуска къщата и се бе съгласил с останалите, че това се е случило някъде между осем и осем и половина, и не бе чул никакво ръмжене на двигател до пристигането на шерифа и полицейските коли. Писъкът на Роана го бе събудил от дълбок сън — звук, при спомена, за който все още примижаваше.

— Хората виждат само това, което им се иска — каза Роана. — На чичо Харлан просто му харесва да слуша собствения си глас, а леля Глория е глупачка.

— Какво мислиш, че ще стане сега? Искам да кажа — след като всички те живеят тук.

— Не знам.

— Как се справя госпожа Лусинда?

Роана поклати глава.

— Доктор Грейвс я държи на слаби успокоителни. Тя много обичаше Джеси. И през повечето време все още плаче. — Лусинда бе съсипана от смъртта на Джеси, сякаш този удар бе прекалено голям дори за нея. Възложила бе всичките си надежди за бъдещето върху Уеб и Джеси, а сега, със смъртта на Джеси и положението на Уеб като главен заподозрян, плановите ѝ изглеждаха унищожени. Роана продължаваше да чака баба да отиде при Уеб и да го прегърне, да го увери, че вярва в него. Но независимо от причината, тя не го направи. Нима не виждаше колко много се нуждае от нея Уеб? Или самата тя страдеше прекалено много и не забелязваше нищо около себе си?

Роана не очакваше нищо хубаво от бъдещето.

— Получихме резултатите от аутопсията — съобщи Були на Уеб в деня след погребението. Отново бяха в офиса на Були. На Уеб му се струваше, че откакто Джеси бе починала, е прекарал там повече време, отколкото където и да било другаде.

Първоначалният шок бе преминал, но мъката и гневът стояха все още заключени дълбоко у него, още по-безсилни предвид факта, че трябваше непрекъснато да се сдържа. Не смееше да се отпусне, тъй като гневът му щеше да се излее върху някого от така наречените му приятели, които страняха от него, сякаш е прокажен, върху някой от бизнес партньорите му, на част от които грижите му, изглежда доставяха скрито задоволство, негодници такива, и преди всичко върху любящото му семейство, което очевидно го смяташе за убиец. Само Роана се бе приближила до него и бе казала, че съжалява. Дали защото случайно самата тя бе убила Джеси и се страхуваше да си признае? Не знаеше със сигурност, въпреки подозренията си. Но твърдо съзнаваше, че Роана също го избягва, Роана, която винаги го бе следвала по петите, следователно определено се чувстваше виновна за нещо.

Не преставаше да се притеснява за нея. Виждаше, че не се храни и че е станала страшно бледа. Бе се променила и по друг, по незабележим начин, който в момента не можеше да анализира, тъй като се чувстваше толкова вбесен, че не можеше да се съсредоточи върху този дребни подробности.

— Знаеше ли, че Джеси е била бременна? — попита Були.

Ако вече не бе седнал, Уеб щеше да се строполи на пода. Погледна Були с мълчалив ужас.

— Предполагам, че не — продължи Були. По дяволите, този случай криеше изненадващи поврати. Уеб продължаваше да е главният заподозрян за убийството на Джеси, което само по себе си не означаваше нищо, тъй като липсваха доказателства. Освен това нямаше свидетели и мотив. Не можеше да обвини и буболечка с наличните улики. Алибито на Уеб се бе потвърдило, а със свидетелските показания на Роана се бе установило, че Джеси с била жива, когато Уеб е напуснал къщата, така че нямаха налице нищо друго, освен един труп. Труп, както се оказа, на бременна жена. — Според доклада е била в края на втория месец. Да е повръщала или по някакъв друг начин да ѝ е личало?

Уеб поклати отрицателно глава. Устните сякаш не му се подчиняваха. В края на втория месец. Бебето не беше от него. Джеси го е мамила. Преглътна буцата в гърлото си, опитвайки се да проумее какво значи всичко това. Досега не бе подозирал, че му е изневерявала, а и не се бяха чули никакви клюки. В малко градче като тяхното нямаше начин да не се разбере, а и разследването на Були щеше да изрови нещо. Ако кажеше на шерифа, че бебето не е негово, това щеше да се сметне за вероятен мотив за убийството. Но ако любовникът ѝ го е извършил? Без да има и най-малка представа кой може да е мъжът, нямаше начин да го открият, дори да предположеше, че Були ще го изслуша.

Премълчал бе, когато смяташе, че Роана може да е убила Джеси, и сега отново изпадна в същото положение. Независимо от причината — дали защото не можеше да причини зло на Ро, или защото не можеше да разкрие, че бебето на Джеси не е негово и по този начин сам да си докара още подозрения, убиецът на жена му щеше да си остане ненаказан. Безсилната ярост отново се надигна, разяждайки вътрешностите му като киселина — яд го бе на Джеси, на Роана, на всички, а най-много — на самия себе си.

— Ако е знаела — проговори дрезгаво накрая, — не ми е казала.

— Е, някои жени разбират от самото начало, други — не. Първия път например моята Беталин имаше менструация четири месеца. През цялото време се чудехме защо непрекъснато повръща. Не знам защо го наричат сутрешно неразположение, когато Беталин повръщаше денонощно. Тогава нямахме представа каква е причината. Но след това, при следващите бременности, сама разбираше. Предполагам, че

се бе научила да познава симптомите. Е, съжалявам, Уеб. За бебето и всичко останало. И... а-а няма да приключваме случая, но честно казано, нямаме и сламка, за която да се заловим.

Уеб поседя минута, гледайки втренчено побелелите си кокалчета, докато стискаше подлакътниците на стола.

— Това означава ли, че вече не ме разследвате?

— Предполагам, да.

— Мога ли да напусна града?

— Не мога да те спра.

Уеб се изправи. Все още бе доста пребледнял. Спря се на вратата и погледна назад към Були.

— Не съм я убил — изрече той.

Були въздъхна.

— Това бе една от възможните версии. И трябваше да я проверя.

— Знам.

— Искаше ми се да открия убиеца заради теб, но сега не ми изглежда много вероятно.

— Знам — повтори Уеб и тихо затвори вратата зад себе си. Някъде по краткия път между полицията и мотела взе своето решение.

Събра дрехите си, напусна мотела и тръгна към Дейвънпорт. Огледа с горчивина внушителното старо имение, все още предизвикващо известни чувства у него с изящните си и благосклонно прострени нашироко криле, също като протегнати за добре дошъл ръце. Харесало му бе да живее тук — като принц в своето собствено кралство, със съзнанието, че един ден всичко това ще бъде негово. Щеше да работи до пълно изтощение за благото на царството си. Оженил се бе за избраната принцеса. По дяволите, не му бе липсвало желание да се ожени за нея! Джеси бе станала негова още от онзи далечен ден, когато бяха седели на люлката под огромния дъб и бяха провели първата си битка за надмощие.

Дали не се бе оженил за нея с чисто егоистична цел, твърдо решен да ѝ покаже, че не може да играе игрички с него? Ако трябваше да бъде честен, то да, това бе част от основанието за постъпката му. Но останалата част се състоеше от любов, странна любов, състояща се от споделено детство, споделено положение в живота и сексуално привличане, което бе съществувало помежду им от пубертета. Сега вече знаеше, че това не е достатъчно основание за женитба. Силата на

секса се бе изчерпала съвсем бързо, а старите им връзки се бяха оказали недостатъчно здрави, за да ги държат свързани, след като привличането си бе отишло.

Джеси бе спала с друг мъж. Или мъже, ако трябваше да бъде поточен. Доколкото познаваше Джеси, съзнаваше, че вероятно го е направила за отмъщение, тъй като не бе се подчинил на всяко едно помръдване на малкото ѝ пръстче. Когато се осуетяваха намеренията ѝ, тя бе способна на какво ли не, но никога не бе очаквал да му изневери. Бе държала на репутацията си в Тоскана и областта Колбърт прекалено много, а и не живееше в огромен град, където човек може да има безброй любовници и никой да не забележи. Това тук бе югът и в някои отношения бе същият онзи стар юг, където все още се спазваха приличието и благовъзпитаните маниери поне в средните и висшите слоеве на обществото.

Тя обаче не само бе спала с друг мъж, но не бе взела противозачатъчни. Отново с цел отмъщение? Дали не бе смятала, че шегата ще бъде особено забавна, ако роди чуждо дете и го представи за негово?

За една дяволски кратка седмица съпругата му бе убита, целият му живот и репутация бяха разрушени, а семейството му се бе обърнало срещу него. От принц се бе превърнал в парий.

Всичко това вече му бе дошло до гуша. Днешната новина на Були бе последната капка в чашата. В продължение на години беше работил дяволски упорито, за да поддържа стандарта на семейството такъв, към какъвто бяха привикнали, т.е. луксозен и разточителен, жертвайки личния си живот, както и най-минималния шанс за истински брак с Джеси. Но когато се бе наложило семейството да бъде единно и да застане зад гърба му, за да го подкрепи, никой не се отзова. Лусинда не го бе обвинила, но не беше го и подкрепила, а вече се бе уморил да играе по свирката ѝ. Що се отнасяше до Глория, Харлан и цялата им банда — да вървят по дяволите! Само майка му и леля Сандра бяха повярвали в него.

Роана. Ами тя? Не бе ли тя причината за задействането на целия този кошмар, предизвиквайки Джеси, без да помисли за неприятностите, които би му причинила? Някак си, по различен начин, го бе заболяло много повече от предателството на Роана, отколкото от предателството на останалите. Бе привикнал към обожанието ѝ, към

спокойното приятелство, което бе царяло помежду им. Закачливият ѝ характер и волен език го бяха забавлявали, бяха го разсмивали дори когато бе смъртно уморен. „Гранд Прикс“, а, бива си го малкото дяволче.

На погребението бе казала, че не е предизвикала нарочно онази сцена в кухнята, но на финото ѝ лице бяха изписани едновременно вина и отчаяние. Може да го бе направила, а може би не. Но тя също го бе избягвала, когато бе готов да продаде душа си на дявола за малко утеха от близките. Були не бе счел Роана за заподозряна в убийството на Джеси, но Уеб не можеше да забрави израза на омраза, който бе зърнал за миг в очите на Роана, или факта, че е имала възможността. Всички в къщата бяха имали възможността да го направят, но Роана бе единствената, която мразеше Джеси.

Просто не знаеше. Беше премълчал, за да я защити, въпреки че тя не го бе подкрепила. Премълчал бе факта, че бебето на Джеси не е негово, позволявайки на още един възможен убиец да се измъкне, тъй като самият той би се оказал най-вероятният заподозрян. Беше дяволски изморен непрекъснато да се чувства като в капан.

До гуша му бе дошло от всички.

Спря на алеята и се загледа в имението. Дейвънпорт. Въплъщението на амбициите му, символът на живота му, сърцето на семейство Дейвънпорт. Къщата излъчваше усещане за свой собствен характер, един стар дом, подслонявал в елегантните си крила поколение след поколение Дейвънпорт. Когато бе далеч и се сетеше за Дейвънпорт, мислено винаги си го представяше, потънал в цветя. През пролетта азалиите бяха отрупани с цвят. През лятото властваха розите. През есента — хризантемите, а през зимата — розово-белите камелии. Дейвънпорт винаги цъфтеше. Обичал го бе със страст, която никога не бе изпитвал към Джеси. Не можеше да обвинява за това изцяло другите, тъй като самият той също бе виновен. В крайна сметка беше се оженил по-скоро за завещанието, отколкото за жената.

До гуша му бе дошло и от Дейвънпорт.

Паркира колата и влезе през входната врата. Разговорът във всекидневната рязко прекъсна, както обикновено бе ставало през последната седмица. Изобщо не се огледа из стаята, пресече я и отиде в кабинета, където седна зад бюрото.

Работи часове наред, съставяйки документи и попълвайки формуляри, чрез които върна действителния контрол върху всички предприятия на Дейвънпорт в ръцете на Лусинда. Когато свърши, стана, напусна къщата и се отдалечи, без да погледне назад.

ОСМА ГЛАВА

— Доведи ми Уеб — каза Лусинда на Роана. — Искам да го убедиш да се върне вкъщи.

Шокът на Роана не пролича по лицето ѝ, въпреки че разтресе цялото ѝ тяло. Без никакво издайническо трепване и с овладяна грация тя сложи чашката си за чай върху изящния поднос. Уеб! Дори произнасянето на името му все още я прерязваше и разгаряше отново стария болезнен копнеж и вина, въпреки че бяха изминали десет години, откакто не го бе виждала, всъщност откакто никой не го бе виждал.

— Знаеш ли къде е? — попита сдържано тя.

За разлика от Роана, докато оставяше чашата, ръката на Лусинда потрепери. Осемдесетте и три години ѝ личаха и постоянното треперене на ръцете ѝ бе още едно от дребните доказателства, че собственото ѝ тяло постепенно започва да я предава. Всъщност Лусинда умираше. Тя го знаеше, както и всички останали. Не веднага, дори не скоро, но сега бе лято и не бе много вероятно да доживее до другото. Желязната ѝ воля бе надвила много неволи, но накрая бавно се бе поддала на неумолимия ход на времето.

— Разбира се. Наех частен детектив да го открие. Ивон и Сандра са знаели през цялото време, но нямаше да ми кажат — изрече Лусинда със смесени чувства на гняв и раздразнение. — Поддържал е връзка с тях, а и двете са го посещавали от време на време.

Роана прикри изражението в очите си, като внимаваше да изглежда напълно безпристрастна. Значи са знаели през цялото време. За разлика от Лусинда, тя не ги обвиняваше. Уеб бе дал да се разбере съвсем ясно, че не се интересува от останалата част от семейството, сигурно ги презираше. Особени нея. Предвид фактите, не го обвиняваше. И все пак я болеше. Любовта към него се бе оказала единственото чувство, което не бе успяла да потисне. Отсичането му се бе оказало като леко кървяща рана, която дори след десет години не бе заздравяла и все още я наболяваше и гризеше съвестта ѝ.

Но бе оцеляла. По някакъв начин, заключвайки в себе си всички други емоции, тя бе оцеляла. Свършено беше с някогашната буйна, темпераментна девойка, преливаща от енергия и палавост. На нейно място се бе появила хладна, резервирана млада жена, която никога не бързаше, никога не се гневеше и много рядко си позволяваше да се усмихне, камо ли да се засмее. За чувствата се плащаше с болка. Научила бе горчивия си урок, когато импулсивността ѝ, глупавата и емоционална природа бе разрушила живота на Уеб.

От нея нямаше никаква полза и никой не би я обичал такава, каквато бе преди, така че се бе самоунищожила и бе създала нов човек от пепелта — жена, която никога вече нямаше да познае издигането в незнайните висини на любовта, но и нямаше да потъне в дълбините на отчаянието. По някакъв начин бе задвижила веригата от събития, коствали живота на Джеси, и бе прогонила Уеб, така че непреклонно бе решила да посвети живота си на изкуплението. Не можеше да заеме мястото на Джеси в сърцето на Лусинда, но поне можеше да престане да бъде бreme и разочарование.

Беше отишла в колеж — на практика в университета в Алабама, а не в онзи изключителен женски колеж, за който се бе говорило по-рано — и бе получила диплома по бизнес мениджмънт, за да може в известна степен да помага на Лусинда да управлява имотите, тъй като Уеб вече го нямаше да се грижи за всичко. Роана изобщо не харесваше специалността си, но се постара да учи упорито и да получи добри оценки. И какво значение имаше, че я намира за скучна и досадна? Цената, която трябваше да плати, бе съвсем нищожна.

Наложила си бе да се научи как да се облича, така че Лусинда да не се срамува от нея. Изкарала бе допълнителен курс за шофьори, за да подобри уменията си да кара кола, научила се бе да танцува, да се гримира, да води светски разговори, да се държи така, че да я приемат в обществото. Научила се бе да овладява буйния темперамент, който ѝ бе навличал толкова неприятности като дете, но и това не се бе оказало трудно. Откакто Уеб бе изчезнал, проблемът ѝ се бе оказал по-скоро в намирането на капка желание за живот, а не в обратното.

Не би могла да си представи нещо по-страшно от това отново да се изправи лице в лице с Уеб.

— А ако той не иска да се върне? — промърмори тя.

— Убеди го — отсече Лусинда. После въздъхна, а гласът ѝ омекна — Винаги бе имал слабост към теб. Нуждая се от него тук. Всички ние се нуждаем. Двете с теб успяхме да се справим, но на мен вече не ми остава много време, а твоето сърце и душа не горят в работата, така както беше с Уеб. Когато ставаше въпрос за работа, умът на Уеб беше като компютър, а инстинктите му бяха като на хищник. Беше почтен, но безмилостен. Тези качества са редки, Роана, и трудно се заместват.

— Точно затова може да не ни прости. — Роана не се засегна от подценяването на способността ѝ да управлява семейната империя. Това си бе самата истина. Точно затова отговорното вземане на решения в по-голямата си част лежеше върху все по-крехките рамене на Лусинда, а Роана ги привеждаше в действие. Беше се тренирала, бе се научила да спазва правилата, да прави всичко необходимо, но и най-доброто, на което бе способна, никога нямаше да бъде достатъчно добро. Приемаше го и се самозащитаваше, като не му придаваше никакво значение. Всъщност през последните десет години нищо нямаше кой знае какво значение за нея.

Отслабналото лице на Лусинда се сви от болка.

— Липсваше ми през всеки един ден, откакто замина — тихо промълви тя. — Никога няма да си простя за това, което позволих да му се случи. Трябваше да дам на хората да разберат, че вярвам в него, че му имам доверие, а вместо това — потънах в своята собствена скръб и не забелязах какво му причинява моята липса на внимание. Смъртта не ме притеснява, но не мога да си отида, преди да поправам нещата с Уеб. Ако някой може да го върне, това си ти, Роана.

Роана не каза на Лусинда, че на погребението на Джеси се с опитала да се приближи до Уеб, но е била отблъсната. Честно казано, смяташе, че точно тя има много по-малко шансове да убеди Уеб да се върне вкъщи, отколкото всички останали, но това бе още нещо, на което се бе научила: ако не можеше да потисне чувствата си, то личната ѝ болка и страх си бяха точно това — само лични. Ако ги съдържаше в себе си, никой друг, освен нея нямаше да знае, че съществуват.

Нямаше значение какво изпитва тя — Ако Лусинда искаше Уеб вкъщи, щеше да направи необходимото, без значение какво ще ѝ струва това.

— Къде е той?

— В някакво забравено от бога малко градче в Аризона. Ще ти дам папката с информация, която ми донесе детективът. Справил се е добре. Притежава ранчо, не от мащаба на Дейвънпорт, но за Уеб не е типично да губи.

— Кога искаш да тръгна?

— Колкото с възможно по-скоро. Нуждаем се от него тук. Аз се нуждаю от него. Искам да се помирим, преди да умра.

— Ще се опитам — отвърна Роана.

Лусинда погледна внучката си за миг, а после уморена усмивка изви устните ѝ.

— Ти си единствената, която не се старае да ме убеждава с фалшива бодрост, че ще доживея сто години — промърмори тя със сприхаво одобрение в гласа. — Проклети глупаци! Да не би да мислят, че не знам, че умирам? Имам рак, а съм прекалено стара, за да си губя времето и парите за лечение, когато така или иначе самата старост ще ме отнесе в гроба съвсем скоро. За бога, та аз живея в това тяло. Чувствам, че то постепенно отпада.

След тези думи нямаше отговор, който да не прозвучи или прекалено бодро, или твърде коравосърдечно, така че Роана не отвърна нищо. Често мълчеше и оставяше разговорите да се леят около нея, без да използва никакви словесни гребла, за да насочва течението към себе си. Вярно бе, че всички останали в къщата се опитваха да не обръщат внимание на ситуацията, сякаш щеше да изчезне, ако не признаят съществуването ѝ. Сега вече не бяха само Глория и Харлан. В рамките на една година след смъртта на Джеси и заминаването на Уеб Глория бе успяла да премести по-голямата част от семейството си в Дейвънпорт. Единствено синът ѝ, Бейрън, бе решил да остане в Шарлот. Дъщерята на Глория — Ланет — се бе преместила с цялото си семейство: съпруга си Грег и децата си Корлис и Брок. Те вече не бяха деца — Брок бе на трийсет, а Корлис — на възрастта на Роана. Лусинда бе позволила къщата да се напълни, може би в напразно усилие да замести празнотата, която бяха оставили след себе си Джеси и Уеб. Ако все пак Роана успееше да убеди Уеб да се върне — едно много важно ако, — питаше се какво ли щеше да направи Уеб с всичко това. Разбира се, всички тук бяха негови братовчеди, но някак

смяташе, че няма да му хареса начинът, по който са се възползвали от скръбта на Лусинда.

— Знаеш, че промених завещанието си, след като Уеб си отиде — продължи след малко Лусинда, отпивайки отново от чая. Погледна през прозореца към изобилието от любими рози с цвят на праскова и изпъна рамене, сякаш за да се стегне. — Направих те основна наследница. Дейвънпорт и повечето пари щеше да наследиш ти. Струва ми се честно да ти кажа, че ако успееш да убедиш Уеб да се върне, ще променя завещанието в негова полза.

Роана кимна. Това нямаше да повлияе на усилията ѝ, нищо не би могло. Щеше да направи всичко възможно да убеди Уеб да се върне, но нямаше да си позволи да изпита чувство на загуба, когато Лусинда промени завещанието си. Признаваше, че независимо от старанието си, просто нямаше усета на Лусинда и Уеб към бизнеса. Не можеше да взема рисковани решения и да събере смелост и ентусиазъм да се хвърли в големия бизнес. Дейвънпорт, както и безбройните капиталовложения и предприятия, щяха да просперират в негови ръце.

— Това бе сделката, която сключих с него, когато бе на четиринайсет — продължи Лусинда с дрезгав глас, а раменете ѝ останаха твърдо изпънати. — Ако работеше упорито, учеше и се подготвяше да се грижи за Дейвънпорт, целият щеше да бъде негов.

— Разбирам — промърмори Роана.

— Дейвънпорт... — Лусинда погледна навън към идеално подстриганата морава, към цветните лехи, към пасбищата отвъд тях, където любимите ѝ коне навеждаха лъскавите си, мускулести врагове, за да пасат. — Дейвънпорт заслужава да бъде в ръцете на най-добрия. Той не е просто една къща, а завещание. Не са останали много като него, затова трябва да избира този, когото смятам за най-подходящ да се грижи за него.

— Ще се опитам да го върна — обеща Роана със застинало лице, приличащо на езеро в горещ летен ден, когато никакъв бриз не нарушава гладката му повърхност. Роана се криеше всеки ден зад това лице — безразлично, непроницаемо и безоблачно. Никой не би могъл да пробие надеждния пашкул, който бе изтъкала около себе си, никой, освен Уеб — единствената ѝ слабост. Независимо от волята ѝ, мислите я отнесоха надалеч. Да се върне щеше да бъде едновременно рай и ад за нея. Да има възможността да го вижда всеки ден, да чува гласа му,

да се радва тайно на близостта му в дългите тъмни нощи, когато кошмарите ѝ се превръщаха в реалност... това бе раят. Адът бе да съзнава, че сега Уеб я мрази, че всеки негов поглед ще е пълен с презрение и осъждане.

Но не, трябваше да бъде реалистка. Та тя изобщо нямаше да бъде тук. Когато Лусинда — отдавна не мислеше за нея като за баба — починаше, Дейвънпорт вече нямаше да бъде неин дом. Щеше да бъде на Уеб, а той нямаше да я иска тук. Нямаше да го вижда всеки ден, а може би нямаше да го вижда изобщо. Щеше да се наложи да се махне, да си намери работа, да се сблъска с истинския свят. Е, поне с нейната диплома и опит щеше да си намери прилична работа. Може би не в района на Шоулс. Сигурно щеше да се наложи да се премести, а в такъв случай със сигурност нямаше да вижда Уеб. Това също нямаше никакво значение. Неговото място бе тук. Нейните неразумни действия му бяха стрували наследството, така че бе напълно правилно да направи необходимото, за да му го върне.

— Има ли значение за теб — попита рязко Лусинда, — че ще загубиш Дейвънпорт, ако направиш това за мен?

Нищо нямаше значение. Това се бе превърнало в нейна мантра, в нейно проклятие от десет години насам.

— Той е твой, така че можеш да го оставиш, на когото желаеш. Уеб бе избраният от теб наследник. И ти си права, той ще свърши много по-добре работата, отколкото аз някога бих могла.

Чувстваше, че тихият ѝ, равен глас обезпокои по някакъв начин Лусинда, но да вложи някакви чувства в него ѝ се струваше непосилно.

— Но ти си от рода Дейвънпорт — оспори думите ѝ Лусинда, сякаш искаше Роана да оправдае собственото ѝ решение. — Някои биха казали, че Дейвънпорт ти принадлежи по право, тъй като Уеб е от рода Талант. Той е мой кръвен родственик, но не е Дейвънпорт и не ми е толкова близък роднина като теб.

— Но той е по-добрият избор.

Глория влезе във всекидневната точно навреме, за да чуе последните думи на Роана.

— Кой е по-добрият избор? — попита тя, отпусайки се на любимото си кресло. Глория бе на седемдесет и три, десет години по-млада от Лусинда, но докато косите на Лусинда бяха оставени

снежнобели, Глория продължаваше упорито да се съпротивлява на природата и поддържаше пухкавите си къдрици светлоруси.

— Уеб — отвърна едносрично Лусинда.

— Уеб! — Глория погледна шокирано сестра си. — За бога, за какво би могъл да бъде най-добрият избор, освен за електрическия стол?

— За да управлява Дейвънпорт и другите бизнес дела.

— Сигурно се шегуваш! Та никой няма да иска да работи с него...

— О, ще го направят — отвърна твърдо Лусинда. — Ако той се съгласи, всички ще работят с него или ще им се иска да не са се държали толкова глупаво.

— Не виждам защо изобщо споменаваш името му, след като никой не знае къде е...

— Открих го — прекъсна я Лусинда. — И Роана ще го уговори да се върне обратно.

Глория погледна Роана така, сякаш току-що ѝ бяха поникнали две глави.

— Да не си се побъркала? — ахна тя. — Не можеш да доведеш един убиец сред нас! Мили боже, нощем няма да мога да затворя очи от страх!

— Уеб не е убиец — тихо каза Роана, отпивайки от чая си, като дори не погледна към Глория бе престанала да мисли и за Глория като за леля. По някое време, през онази ужасна нощ, когато Уеб бе напуснал живота и дома им, мислено бе престанала да свързва роднинските обръщания с тези хора, сякаш емоционалното ѝ отдръпване вече не ѝ позволяваше да се помири с тях. За нея хората от семейството вече бяха просто Лусинда, Глория, Харлан.

— Тогава защо изчезна просто така? Само някой, който се чувства виновен, би избягал.

— Престани! — отсече Лусинда. — Той не избяга, просто му омръзна и се махна. Има разлика. Ние го предадохме и не мога да го виня за това, че ни обърна гръб. Но Роана е права. Уеб не уби Джеси. Никога не съм смятала, че го е направил.

— Е, Були Уотс със сигурност го смяташе за виновен!

При тези думи Лусинда махна с ръка.

— Няма значение. Смятам Уеб за невинен. Срещу него нямаше никакви доказателства, така че по закон е невинен и аз искам той да се върне.

— Лусинда, не се дръж като стара глупачка!

Очите на Лусинда проблеснаха свирепо в противоречие е възрастта ѝ.

— Мисля, че мога най-отговорно да заявя — проточи тя, — че никой никога не ме е смятал за глупачка — стара или не. — *И е доживял да го твърди*, бе неизказаното продължение на думите ѝ. Независимо дали бе на осемдесет и три или не, дали умираше или не, Лусинда все още съзнаваше цялата власт, с която разполага като пълновластна господарка на богатството на Дейвънпорт, и не се срамуваше да накара и другите да го проумеят.

Глория отстъпи и се обърна към Роана като към по-лесна мишена.

— Не може наистина да възнамеряваш да го направиш. Кажи ѝ, че с истинска лудост.

— Съгласна съм с нея.

При това тихо изречено съгласие очите на Глория заблестяха гневно.

— Разбира се, че ще си съгласна — отсече тя. — Да не мислиш, че съм забравила, че се търкаляше в леглото с него, когато...

— Престани! — избухна Лусинда и се надигна от стола, сякаш щеше да се нахвърли върху сестра си. — Були обясни какво в действителност се е случило между тях и няма да позволя от мухата да се прави слон. Нито ще ги позволя да тормозиш Роана. Тя ще направи само това, за което съм я помолила.

— Но как си могла дори за миг да помислиш за връщането му? — простена Глория, отказвайки се от агресивния си тон, и Лусинда се отпусна отново в креслото.

— Ние просто се нуждаем от него. И сега двете с Роана едва се справяме, а когато умра, тя ще се окаже затрупана от работа.

— О, глупости, Лусинда, ти ще ни надживееш...

— Не — прекъсна бързо Лусинда изявлението, което бе чувала вече толкова пъти. — Няма да ви надживеея всичките. И не го искам, дори да можех. Имаме нужда от Уеб. Роана ще отиде и ще го доведе у дома. Край!

Привечер на следващия ден Роана седеше в ъгъла на някаква малка, опушена кръчма и наблюдаваше мълчаливо мъж, разположил се върху един от високите столове до бара. Наблюдаваше го толкова дълго и напрегнато, че очите я боляха от усилието да се визира през замъглени и задимен въздух. През по-голямата част от времето дори да бе казал нещо, едва ли би го чула, тъй като звукът на музиката от стария автоматичен грамофон в ъгъла, тракането на билиардните топки, жуженето от разговорите и псувните на многобройните посетители удавяха всички гласове. Въпреки това от време на време, когато мъжът отправяше две-три думи към своя съсед по стол или към бармана, успяваше да разпознае определена интонация или провлачен говор, без съмнение — неговия.

От десет години не го бе виждала, от десет години сърцето ѝ бе мъртво. Беше съзнавала и приемала мисълта, че все още го обича, че все още е уязвима, но някак си десетте мрачни и самотни години бяха притъпили спомена от това колко остро е чувствала присъствието му през целия си живот. За да си припомни, бе достатъчно да го погледне само веднъж. Притокът на чувства бе толкова силен, че направо ѝ причиняваше болка, сякаш всяка клетка от тялото ѝ се бе събудила отново за живот. Много не се бе променило. Все още реагираше по същия начин, сърцето ѝ туптеше забързано, а вълнението пееше, карайки всяко нервно окончание да трепти в съзвучие! Кожата ѝ гореше и трептеше, вътрешностите ѝ туптяха и се свиваха от болка. Нуждата да го докосне, да се притисне към него достатъчно близо, за да може да вдиша неповторимия му незабравим мъжки аромат, бе толкова силна, че почти я парализира.

Но въпреки копнежа си, не можа да събере кураж, за да отиде при него и да привлече вниманието му към себе си. Независимо от увереността на Лусинда, че само тя може да го убеди да се върне вкъщи, Роана не очакваше да види в зелените му очи нищо друго, освен неприязън и антипатия. Очакването да ѝ бъде причинена болка я задържаше на мястото ѝ. Беше живяла с болката от загубата му всеки ден през последните десет години, но тази болка бе позната и по някакъв начин се бе научила да живее с нея. А не бе сигурна, че би могла да понесе още. Един нов удар щеше да я съсипе, и то така, че едва ли би се възстановила след него.

Не бе единствената жена в бара, но мъжките погледи бяха достатъчно настойчиви, за да я накарат да се чувства неудобно. Уеб не бе като останалите. Нехаеше за присъствието ѝ. Това, че все още не ѝ досаждаха, се дължеше единствено на факта, че се бе постарала да не привлича излишно вниманието на мъжете. Облякла се бе скромно и консервативно, с тъмнозелени панталони и кремава спортна риза, което едва ли беше екипът на жена, излязла извън града, за да търси приключения. Не поглеждаше никого в очите, нито хвърляше заинтригувани погледи наоколо. С годините бе развила умение да се държи възможно най-ненатрапчиво, така че да не бие на очи, което сега ѝ послужи добре. Но рано или късно някой каубой щеше да събере достатъчно кураж, за да пренебрегне излъчваните от нея сигнали „Не ме закачайте“, и щеше да си опита късмета.

Чувстваше се изморена. Беше десет часът вечерта, а самолетът ѝ бе излетял от Хънтсвил в шест сутринта. От Хънтсвил бе летяла до Бирмингам, а оттам до Далас с прехвърляне в Джаксън, Мисисипи. В Далас беше понесла престой от четири часа. Беше пристигнала в Тъксън в четири и половина, бе наела кола и бе тръгнала на юг по шосе номер 19 до Тумакакори, където според частния детектив на Лусинда живеел Уеб. Според информацията в папката той притежавал малко, но доходоносно ранчо с добитък някъде в района.

Не бе успяла да го открие. Тъй като нямаше никакви табели, тя бе обикаляла из околността, опитвайки се да открие пътя, и неведнъж се бе връщала до главния път, за да се ориентира. Вече бе готова да се разплаче, когато най-после бе попаднала на един местен жител, който не само познаваше Уеб лично, но и бе насочил Роана към тази западнала кръчма в покрайнините на Ногалес, където Уеб обичал да се отбива на път за града, точно както бе станало този ден.

Докато пътуваше към Ногалес, нощта се бе спуснала над пустошта и когато многообразието от цветове постепенно бе потънало в небитието, целият свят бе обгърнат от кадифеночерно небе, обсипано от най-големите и ярки звезди, които някога бе виждала. Красивата, пуста и безлюдна местност ѝ бе подействала успокоително, така че докато намери бара, на лицето ѝ отново се бе появило обичайното невъзмутимо изражение.

Когато бе влязла, Уеб се бе оказал там и бе първият човек, когото тя забеляза. Шокът почти я повали. Главата му бе обърната настрани и

той изобщо не се огледа, но Роана знаеше, че е той, тъй като е всяка частица от тялото си чувстваше присъствието му. Тихо се бе отдалечила към една от малкото празни маси, автоматично избирайки възможно най-тъмния ъгъл в заведението, и ето че все още седеше там. Келнерката, изморена жена към четирийсетте, с типично испански черти, минаваше често покрай нея. Първия път Роана бе поръчала бира, държала я бе в ръцете си, докато се стопли, а после бе поискала друга. Не обичаше бира и обикновено изобщо не пиеше, но смяташе, че трябва да поръча нещо, ако не иска да я поканят да освободи масата за други посетители, които с удоволствие ще консумират питиетата си.

Погледна към изподрасканата повърхност на масата, където многобройни остриета на ножове бяха издълбали най-различни инициали и рисунки. Чакането нямаше да ѝ помогне. Просто трябваше да стане, да отиде при него и да приключи.

Но въпреки това не помръдна. Погледът ѝ жадно се върна към него, поглъщайки промените, причинени от изтеклите десет години.

Напуснал бе Тоскана на двайсет и четири — млад мъж, узрял рано за възрастта си и натоварен с отговорности, които биха повалили всеки друг на неговите години, но все пак бе млад. На двайсет и четири все още не бе осъзнал напълно силите и възможностите си, а личността му подлежеше на въздействие. Но смъртта на Джеси, последвалото разследване и начинът, по който семейството и приятелите му го бяха изолирали, го бяха закалили. Изминалите десет години го бяха направили още по-твърд. Личеше си от суровата гънка на устните му и от студения, уравновесен начин, по който гледаше на света около себе си. Очевидно бе от хората, готови да сграбчат живота в ръцете си и да го подчиняват на собствената си воля. С каквито и предизвикателства да се бе сблъскал, крайната победа бе негова.

Роана знаеше за някои от тези предизвикателства, тъй като информацията за Уеб бе доста подробна. Когато конекрадци започнали да нападат стадата му, местните сили на реда не могли да им попречат по никакъв начин. Тогава Уеб съвсем сам проследил четиримата бандити и ги последвал в Мексико. Те го забелязали и започнали да стрелят. Уеб им отвърнал. Битката продължила два дни. Привечер на втория ден единият конекрадец бил мъртъв, вторият — тежко ранен, а третият — контузен, след падане от висока скала. Уеб бил леко ранен в бедрото и страдал от обезводняване. Но крадците решили да се

примирият със загубата и да се измъкнат, така че Уеб прекарал обратно през границата откраднатото си стадо коне. Оттогава никакви конекрадци не смеели да го безпокоят.

Сега от него лъхаше усещане за заплахата, не съществувало преди, изглеждаше като човек, който държи на думата си и ще я подкрепи с дела, ако се наложи. Характерът му бе изгладен до самата му желязна сърцевина. Уеб вече нямаше никакви слабости, особено към глупавата, невнимателна братовчедка, която му бе причинила толкова много неприятности.

Той не беше някогашният. Беше по-твърд, по-груб, а може би дори по-брутален. Роана осъзна, че изминалите десет години са променили много и двамата им, но едно-единствено нещо бе останало непроменено и това бе любовта ѝ.

Физически Уеб изглеждаше по-як и по-едър от преди. Винаги бе имал мускулестата фигура на природно надарен атлет, но годините изтощителен труд на открито го бяха калили и направили жилав като тръстика и твърд като стомана. Раменете му бяха станали още по-широки, а гърдите — още по-мускулести.

Лицето му бе почерняло от слънцето. От двете страни на устата му бяха вкопани бръчки, а около присвитите му очи се разпръскваха други. Косата му бе по-дълга и по-буйна — като на човек, който не се подстригва редовно. Още една разлика — вече не бе „оформяна“, а просто бе подстригвана. Имаше брада, но тя не прикриваше току-що заздравелия белег от рана от дясното ухо до челюстта му. Роана преглътна, питайки се какво му се е случило и дали нараняването не е било опасно.

Според детективската информация Уеб не само бе купил малкото ранчо и бързо го бе превърнал в печелившо предприятие, но и бе продължил системно да купува и други парцели земя. Не за да разшири ранчото си, а както се бе оказало — за разработване на мини. Аризона бе богата на полезни изкопаеми и Уеб инвестираше в тях. Когато напусна Дейвънпорт, Уеб не бе обеднял. Той бе притежавал свои собствени средства и ги бе инвестирал разумно. Както бе изтъкнала Лусинда, Уеб имаше изключителен талант, що се отнася до бизнес и финанси, и го използваше умело.

Но въпреки че бе преуспял, това не личеше от дрехите му. Ботушите му бяха износени и протрити, дънките му — избелели, а

тънката му риза бе прана толкова пъти, че бе станала почти бяла. Носеше тъмнокафява прашна шапка. Ногалес имаше славата на опасен град, но Уеб сякаш бе на мястото си сред тази тъмна грубияни в схлупения бар в далечното пустинно градче край границата, което бе толкова различно от Тоскана, колкото небето от земята.

Той можеше да я съсипе. С няколко студени, нараняващи думи можеше да я унищожи. Прималяваше ѝ при мисълта за риска, които поема, но продължаваше да вижда очите на Лусинда, изпълнени с надежда, когато я бе целунала на сбогуване сутринта. Лусинда, смалила се с възрастта, смазана от мъка и скръб, твърда, но вече не несломима. Вероятно краят беше по-близо, отколкото на Лусинда ѝ се искаше да знаят. Може би това бе последната ѝ възможност да се помири с Уеб.

Роана съзнаваше какво рискува финансово, ако успее да уговори Уеб да се върне вкъщи. Според настоящото завещание на Лусинда тя бе главният наследник на Дейвънпорт и на семейната финансова империя с някои скромни посмъртни дарове за Глория и семейството ѝ, за Ивон и Сандра и пенсии, както и една обща сума, разпределени на дългогодишните служители в дома: Лоуъл, Танси и Беси. Но Уеб дълги години бе подготвян да бъде наследникът и ако се върнеше, всичко отново щеше да бъде негово.

Щеше да загуби Дейвънпорт. Беше потиснала емоциите си, не бе позволила на Лусинда да забележи болката и паниката, които бяха заплашили да пробият защитната ѝ обвивка. В края на краищата беше човешко същество и щеше да съжалява, ако загуби парите, но Дейвънпорт означаваше нещо много повече от една купчина пари. Дейвънпорт бе дом, многообичан пристан, всеки сантиметър, от който ѝ бе познат. Загубата на Дейвънпорт щеше да разбие сърцето ѝ, но не се самозалъгваше с илюзии, че ще бъде добре дошла там, ако Уеб наследи всичко. Той щеше да поиска да види гърбовете на всички, включително и нейния.

Но щеше да се грижи за имението по-добре от нея. Отгледан бе с убеждението, че чрез брака си с Джеси ще получи Дейвънпорт. Бе прекарал детството и младостта си, подготвяйки се да бъде възможно най-добрият управител, и само по вина на Роана го бе загубил.

Каква бе цената на изкуплението?

Съзнаваше каква е, знаеше съвсем точно какво ще ѝ струва.

Но не можеше да пренебрегне Лусинда, която отчаяно искаше да го види, преди да почине. А съществуваше и самият Уеб, принцът в изгнание. Дейвънпорт беше единственият подходящ за него дом, неговото наследство. Имаше към него дълг, който едва ли някога би могла да изплати. Щеше да се откаже от Дейвънпорт, за да може да върне Уеб обратно. Щеше да се откаже от всичко, което има, за да го направи.

Някак без своето съзнателно участие усети, че е станала и върви през задименото помещение. Спря от дясната страна на Уеб и впери трескави, зажаднели очи в рязко очертаната му челюст и упоритата брадичка. Колебливо, като едновременно копнееше да го докосне, но и се страхуваше от допира, вдигна ръка към рамото му, за да привлече вниманието му. Но преди да го направи, той почувства присъствието ѝ и извърна глава към нея.

Зелени, присви, хладни очи я огледаха от главата до петите. Тъмните вежди се повдигнаха мълчаливо и въпросително. Дебнещ поглед на мъж, който оценява достъпността и привлекателността на една жена.

Не я позна.

Роана дишаше учестено и на пресекулки, но сякаш не можеше да си поеме достатъчно въздух. Отпусна с болка ръка надолу, тъй като контактът, от който толкова се бе бояла, ѝ бе отказан. Искаше да го докосне. Искаше да се отпусне в прегръдките му по начина, по който го бе правила като малка, да сложи глава на широкото му рамо и да намери закрила от света наоколо. Вместо това призована помощ трудно постигнатото си самообладание и каза тихо:

— Здравей, Уеб. Може ли да поговорим?

Очите му се разшириха леко и той се завъртя на стола, за да застане лице в лице с нея. В изражението му пролича кратък проблясък на разпознаване, а после погледът му стана недоверчив. След това очите му отново се ожесточиха. Пак я огледа, но този път бавно и отмерено.

Не каза нищо, просто продължи да я гледа втренчено. Сърцето на Роана биеше така, сякаш щеше да изскочи от гърдите ѝ.

— Моля те — промълви тя.

Той сви рамене, а от движението мускулестите му рамене опънаха ризата до пръсване. Извади няколко банкноти от джоба си и ги

хвърли на бара, после се изправи и се надвеси над Роана, принуждавайки я да отстъпи назад. Без да каже нито дума, хвана ръката ѝ и я поведе към изхода, а дългите му пръсти обхванаха лакътя ѝ като желязно менгеме. Роана се ободри от възхитителното усещане, причинено дори от това безлично докосване, и си пожела да бе сложила блуза без ръкави, за да почувства ръката му върху голата си кожа.

Вратата на ниската сграда се тресна зад тях. Светлината вътре бе сумрачна, но въпреки това ѝ трябваше известно време, за да привикне към тъмнината. Паркирани безредно коли бяха пръснати в тъмнината, а хромираните брони и стъкла отразяваха мигащата червена неонтова реклама на заведението. След спарения и запушен бар чистият нощен въздух бе хладен и приятен. Роана изведнъж потрепери. Уеб не я пусна, а я повлече през мръсотията и пясъка на паркинга към един пикап. Извади ключовете от джоба си, отключи шофьорската врата, отвори я и побутна Роана напред:

— Влизай.

Тя се подчини и пролази до другата седалка. Уеб се качи, пхна дългите си крака под волана и затвори вратата след себе си.

Всеки път, когато рекламата премигнеше, Роана виждаше упорито стиснатата му уста. В затворената кабина се долавяше силната миризма на текилата, която бе изпил. Уеб седеше тихо и гледаше навън през стъклото. Роана скръсти ръце пред гърдите си, за да се предпази от студените тръпки, и също замълча.

— Е? — отсече той след една доста продължителна пауза, когато стана очевидно, че Роана не бърза да заговори.

Помисли за всички неща, които би могла да изрече, за всички извинения и съжаления, за всички основания, които би могла да изтъкне, за заръката на Лусинда, но всичко се сля в две съвсем простички слова и тя промълви:

— Върни се у дома.

Уеб се изсмя дрезгаво и се обърна настрана, така че раменете му се облегнаха удобно на вратата.

— Аз съм си у дома или поне достатъчно близо.

Роана отново замълча, както правеше обикновено. Колкото по-силни бяха чувствата ѝ, толкова по-мълчалива ставаше, сякаш защитната ѝ обвивка се втвърдяваше, за да не позволи никакъв пробив,

който щеше да я остави отново уязвима и ранима. Близостта му, дори само звукът на гласа му я караше да се чувства така, сякаш ще се разпадне. Не можеше дори да отвърне на погледа му. Вместо това бе свела очи, опитвайки се да овладее треперенето си.

Той измърмори някаква ругатня, после пъхна ключа и го завъртя. Двигателят запали веднага и замърка равномерно. Уеб нагласи парното на максимум, а после се протегна зад седалката, измъкна дънково яке и го хвърли на коленете ѝ.

— Сложи го, преди да си посиняла от студ.

Якето миришеше на прах, конска пот, както и неповторимо на самия Уеб. На Роана ѝ се прииска да зарови лице в него, но вместо това го наметна на раменете си, благодарна за жеста.

— Как ме откри? — попита най-накрая той. Мама ли ти каза къде да ме намериш?

Роана поклати отрицателно глава.

— Леля Сандра ли?

Отново поклати глава.

— По дяволите, не съм в настроение да си играем на въпроси и отговори! — отрязва той. — Или говори, или слизай от колата.

Пръстите на Роана се впиха в реверите на якето.

— Лусинда нае чистен детектив, който те откри. А после ме изпрати тук. — Чувстваше враждебността, която се излъчваше на вълни от него и сякаш изгаряше кожата ѝ. Съзнавала бе колко трудно ще бъде да го убеди да се върне, но досега не бе разбрала колко много я мрази в действителност. Стомахът ѝ се преобърна, а гърдите ѝ зейнаха празни, сякаш сърцето ѝ вече го нямаше.

— Значи не си дошла по своя воля? — попита той рязко.

— Не.

Съвсем неочаквано той се пресегна и хвана брадичката ѝ, забивайки пръсти в меката ѝ кожа, за да обърне главата ѝ към себе си. В гласа му прозвуча лека заплаха:

— Гледай ме в очите, когато говориш с мен.

Тя го послуша, без да се съпротивлява, като жадно проследи всяка черта от скъпото му лице и я запечата в паметта си. Това можеше да се окаже последната им среща, а когато я изгонеше, още една частица от нея щеше да умре.

— Какво иска Лусинда? — попита той, като продължаваше да я държи за брадичката. Голямата длан обхващаше половината ѝ лице. — Ако просто е почувствала липсата на усмихнатото ми лице, нямаше да чака цели десет години, за да ме потърси. Така че какво иска от мен?

Горчивината му бе по-дълбока, отколкото бе очаквала, а гневът му — все тъй силен, както в деня, когато бе напуснал дома им. Би трябвало да го знае, както и Лусинда. Всички познаваха буйния му нрав и точно затова, още четиринайсетгодишен, Лусинда го бе избрала за наследник и управител на Дейвънпорт. Предателството им към нето бе като да дърпат разярен тигър за опашката, така че сега трябваше да се изправят лице в лице с острите му зъби и нокти.

— Тя иска да се върнеш у дома и да поемеш отново управлението.

— Как ли пък не! Добрите хора от областта Колбърт няма да се цапат, като въртят бизнес с човек, обвинен в убийство.

— Ще го направят. Ако притежаваш Дейвънпорт и всички останали предприятия, ще трябва да участват — или ще загубят собствените си доходи.

Дрезгав смях изпълни кабината.

— Мили боже, трябва наистина да ме иска обратно, щом е решила да ме купи! Знам, че е променила завещанието си, и то очевидно в твоя полза. Какво не върви? Да не е взела някои неразумни решения и сега да иска да измъкна семейството от батака?

Пръстите ѝ се свиха от болезнено желание да протегне ръка и да изглади гневните бръчки по челото му, но се сдържа, а усилието да се овладее пролича в гласа ѝ.

— Искан да се върнеш у дома, защото те обича и съжалява за случилото се. Нуждае се от теб вкъщи, защото умира. Болна е от рак.

Уеб я гледаше гневно в тъмнината, а после рязко се пусна и се обърна настрана. После възкликна:

— По дяволите! — И стовари вбесено юмрук върху волана. — Винаги е успявала да манипулира хората. Господ ми е свидетел, че самата Джеси ми дойде на главата поради същата причина.

— Значи ще се върнеш? — попита колебливо Роана, сякаш не можеше да повярва на чутото.

Вместо да ѝ отговори, Уеб се обърна към нея и отново обхвана лицето ѝ с длан. После се наведе към нея толкова близо, че виждаше

бляска на зениците му и усещаше миризмата на алкохол. Изведнъж слисано осъзна, че той не е съвсем трезвен. Би трябвало да е разбрала, след като го бе наблюдавала как пие, но изобщо не се беше замисляла...

— А ти? — попита настойчиво той, тихо и напрегнато. — Разбрах само какво желае Лусинда. А ти какво желаеш? Искаш ли да се върна вкъщи, Роана, ти, която изведнъж се оказа доста пораснала? Как те принуди да й свършиш мръсната работа, след като прекрасно знаеш, че ще загубиш много пари и собственост, ако успееш да изпълниш задачата? — Замлъкна за миг. — Доколкото разбрах, точно това имаше предвид, нали? Ако се върна, тя ще промени завещанието си и ще остави всичко на мен?

— Да — потвърди шепнешком Роана.

— Тогава си глупачка — отвърна й подигравателно той и я пусна. — Е, защо не изприпкаш обратно като добро кученце, в каквото те е превърнала, и не й кажеш, че си се постарала, но не си успяла, тъй като не се интересувам от предложението й.

Роана посрещна болката от този нов удар и я зарови дълбоко в себе си, под защитната обвивка, където нямаше да проличи колко я е заболяло. Изражението, с което се извърна към него, бе гладко и безизразно като на кукла:

— И аз самата искам да се върнеш у дома. Моля те. — Чувстваше напрегнатия му поглед върху себе си, сякаш бе лазерен лъч, намерил целта си.

— Е, и защо би искала такова нещо? — попита тихо той — Освен ако наистина не си глупачка. А дали си такава, Роана?

Отвори уста да му отговори, но той притисна мазолестия си пръст към устните й.

— Преди десет години ти започна всичко, като ми предложи дребното си мършаво телце. По онова време смятах, че си прекалено невинна, за да съзнаваш какво правиш, но оттогава доста съм мислил по въпроса и смятам, че съзнаваше точно как реагирах в онзи миг, нали?

Пръстът все още стоеше притиснат към устните й, проследявайки чувствителните им контури. Точно от това се бе бояла най-много. Да се и изправи пред горчивите му обвинения. Затвори очи и кимна.

— Знаеше ли, че точно тогава Джеси идва към кухнята?

— Не! — Решителното ѝ отричане раздвижи устните под пръстите му, които трепнаха от докосването му.

— Значи ме целуна, защото ме желаше?

Какво значение има гордостта? — помисли тя. През целия си живот го бе обичала по различни начини. Отначало го бе обичала с безмълвното детско обожание, после с буйната младежка обич и накрая — с неугасимата страст на жена. Вероятно последната промяна се бе случила, когато бе видяла Джеси да го мами с друг мъж и бе осъзнала, че не може да му каже, тъй като ще го нарани. Ако в онзи миг се бе оказала по-малка и по-наивна, сигурно щеше да засияе при мисълта да навлече неприятности на Джеси и щеше веднага да разкрие всичко. Но по онова време бе поставила доброто на Уеб над собствените си импулсивни желания и точно тогава се бе поддала на друг един импулс и го бе целунала, така че в края на краищата му се бе наложило да плати цената скъпо и прескъпо.

Пръстите му се притиснаха по-силно към устните ѝ.

— Желаше ли ме? — настоя той. — Наистина ли ме желаше?

— Да — въздъхна тя, изоставяйки всякаква гордост и чувство за собствено достойнство. — Винаги съм те желала.

— А сега? — Гласът му бе упорит, неумолим и я тласкаше към нещо, чийто край не можеше да предвиди. — Сега желаеш ли ме?

Какво искаше от нея? Може би просто пълното ѝ унижение. Ако я обвиняваше за всичко, случило се някога, може би това бе цената, която желаше тя да плати.

Кимна в знак на съгласие.

— Колко ме желаеш? — Ръката му изведнъж се плъзна под якето и погали гърдата ѝ. — Само колкото да ме подразниш, да ме съблазниш? Или достатъчно, за да ми дадеш това, което ми предложи преди десет години?

Роана ужасено ахна от изненада. Погледна го безпомощно, а тъмните ѝ очи бяха толкова широко отворени, че изпълниха бледото ѝ лице.

— Знаеш ли какво? — промърмори той. Голямата му длан продължаваше да изгаря гърдата ѝ, като от време на време леко я притискаше, сякаш да провери твърдостта ѝ. — Платих за това преди десет години, но така и не го получих. Ще се върна и ще се погрижа за

бизнеса вместо Лусинда, но само ако ми дадеш това, което тогава всички сметнаха, че съм взел.

Стъписана, Роана изведнъж проумя какво има предвид, осъзна, че изминалите години го бяха ожесточили още повече, отколкото бе подозирала. Предишният Уеб никога не би направил подобно нещо — или може би дълбоко у себе си винаги бе носил тази безпощадност, но не беше му се налагало да я използва. Сега стоманата бе лъснала почти на самата повърхност.

Значи това бе неговото отмъщение за романтичния ѝ младежки порив, който му бе струвал толкова много. Ако се върнеше обратно у дома, щеше да получи Дейвънпорт като възнаграждение, но той искаше и Роана лично да си плати, а цената бе нейното тяло.

Погледна го в очите, погледна мъжа, когото обичаше, откакто се помнеше.

— Добре — прошепна тихо.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Стаята в мотела бе малка, мръсна и толкова студена, че Роана потрепери. Беше сигурна, че в Ногалес има и по-хубави мотели, така че защо я бе довел точно в този? Защото бе най-близо или за да ѝ покаже колко малко означава за него?

Щеше да ѝ е необходима доста голяма доза самочувствие, за да сметне, че изобщо означава нещо за него, а самочувствието не бе сред силните ѝ страни. Почувства се дребна и сякаш смалена, а към товара, който отдавна носеше, се добави ново чувство на вина: той смяташе, че я наказва и по някакъв начин наистина го правеше, но е някаква част, скрита дълбоко в душата ѝ, изведнъж изпита главозамайващ възторг, че съвсем скоро ще се озове в прегръдките му.

Тази страна от нея бе съвсем непозната или поне дълбоко погребана. Усещаше срама, който той искаше тя да почувства, както и унижението. Не знаеше дали ще има смелостта да го преживее и отчаяна си спомни за Лусинда — болна и смалена от възрастта, нуждаеща се от прошката на Уеб, за да напусне този свят спокойно. Можеше ли да направи това, да легне и да му позволи безстрастно да използва тялото ѝ дори и заради Лусинда?

Но не беше само заради Лусинда. Уеб се нуждаеше от отмъщение точно толкова, колкото Лусинда — от опрощение. Ако това щеше да го удовлетвори, да му даде възможност да се върне в Дейвънпорт, то тогава Роана щеше да го направи с желание. А дълбоко у нея онази скрита част беше предварително зашеметена от егоистично удоволствие. Независимо от причините за действията му, за един кратък миг Уеб щеше да бъде неин, а преживяването щеше да бъде прегърнато и скътано в сърцето ѝ, за да бъде вкусвано през пустите години, лежащи напред.

Той хвърли шапката си на стола и се изтегна по гръб на леглото, подлагайки възглавницата под главата си. Присвитите му зелени очи пробягаха по тялото ѝ.

— Съблечи си дрехите!

Стъписана, Роана застана, отпуснала безсилно ръце. Нима искаше просто така да се съблече гола, а той да лежи и да я гледа?

— Предполагам, че си променила решението си — провлече той, като седна и се пресегна за шапката си.

Роана се стегна и посегна към копчетата на блузата си. Бе решила да го направи, така че какво значение имаше дали той иска най-напред да я погледа? Съвсем скоро щеше да направи нещо много повече, отколкото просто да я гледа. Ужасът на това, което бе на път да направи, изведнъж я разтърси и тя с разтреперани ръце се помъчи да се разсъблече. Странно, колко трудно се бе оказало да се разголи за него, след като от години бе мечтала за това. Дали причината не бе в мечтата ѝ той да го направи от любов, а всъщност чувствата му бяха съвсем противоположни?

Но нямаше значение, повтаряше си отново и отново тя, използвайки фразата като защита, за да не се замисля прекалено много. Нямаше значение. Нямаше значение.

Копчетата най-после бяха разкопчани и блузата — разтворена. Трябваше да се движи, за да не загуби съвсем самообладание. С резки и нервни движения смъкна дрехата от раменете си и я пусна на пода. Не можеше да вдигне очи към Уеб, но усещаше погледа му напрегнат и изчакващ.

Сутиенът ѝ бе с предно закопчаване. Разтреперана от студ и притеснение, тя си пожела да бе дантелен и сексапилен, но той бе съвсем обикновен бял сутиен, моделиран по-скоро да скрива, отколкото да разкрива. Разкопча го и смъкна презрамките, така че и тази част от облеклото ѝ падна долу на пода. Студеният въздух облъхна гърдите ѝ и зърната ѝ настръхнаха. Съзнаваше, че гърдите ѝ са малки. Дали той я гледаше? Не смееше да вдигне очи, тъй като изпитваше искрен ужас, че ще забележи в погледа му разочарование.

Не знаеше как да се съблече, за да постави удоволствие на един мъж. Покрусена от собствената си несръчност, тя чувстваше, че има начин да го направи грациозно, да съблазни и заинтригува мъжа, като разголва бавно и обещаващо плътта си, но не знаеше как да го направи. Можеше само да разкопчава и смъква ципове също като ученичка, забързана да смени дрехите си за часа по физическо.

Тогава най-добре бе да приключи с всичко, преди съвсем да загуби решителност. Забързано смъкна сандалите си, свали ципа на

панталоните и се наведе, за да ги свали. В стаята бе леденостудено и цялото ѝ тяло настръхна.

Останаха само бикините и оскъдният ѝ кураж бе почти на привършване. За да не си остави време да премисля, пъхна палци отстрани, смъкна бикините и ги пусна върху дрехите в краката си.

Уеб продължаваше да мълчи и не помръдваше. Роана направи неволно движение с ръце, сякаш да се прикрие, но после ги отпусна надолу. Просто застана и загледа невиждащо в износения килим под голите си стъпала, питайки се дали бе възможно човек да умре от неудобство. През последните дни се бе мъчила да се храни нормално, но все още беше слаба, оскъдна жертва, принесена на олтара на отмищението. Ами ако голото ѝ тяло не бе достатъчно съблазнително, за да предизвика желание у Уеб? Ако само се разсмееше?

Той продължаваше да мълчи. Дори не можеше да долови дишането му. Погледът ѝ се замъгли и тя се опита да вдиша по-дълбоко. Не можеше да вдигне очи към него, но изведнъж я връхлетя паническата мисъл, че може би е пил повече, отколкото бе смятала, и че е заспал, докато тя се събличаше. Какъв съсипващ удар щеше да се окаже това върху несъществуващия ѝ на практика чар!

После се чу тих и дрезгав шепот, от който разбра, че в края на краищата не е заспал:

— Ела тук.

Затвори очи, разтреперана от облекчение, и тръгна към шепота.

— По-близо — промълви той и тя пристъпи още по-напред докато разтрепераните ѝ колене не се удариха в леглото.

Тогава я докосна. Ръката му се плъзна по външната страна на лявото ѝ бедро, мазолестите пръсти погалиха меката ѝ кожа, възбуждайки всеки нерв по пътя си, оставяйки гореща диря след себе си. Продължи нагоре, докато не стигна до закръгленото ѝ дупе, дългите му пръсти го обхванаха в шепите си и запалиха огън с горещината си. Роана потрепери и се опита да овладее внезапното си пламенно желание да се притисне към ръката му. Но не успя съвсем, хълбоците ѝ се поклатиха едва забележимо.

С тих смях той стегна пръстите си върху плътта под тях. Погали я, сякаш моделираше с длан меките женски форми, и спусна палец надолу.

Роана се разтрепери от странната смесица от удоволствие и изненада и никаква воля не би могла да спре издайническите тръпки. Никой не я беше докосвал там. Досега не бе знаела, че тази бавна ласка може да остави такава мъчителна болка между бедрата ѝ или да накара гърдите ѝ да се стегнат и втвърдят. Стисна още по-силно очи, като се питате дали отново той ще докосне гърлите ѝ и дали би могла да го понесе, ако го направи.

По не гърдите ѝ искаше да докосне.

— Разтвори краката си.

Гласът му бе толкова тих и дрезгав, че не бе сигурна, че го е чула, но с част от съзнанието си знаеше, че го бе казал. Ушите ѝ започнаха да звънтят и тя усети как помръдна бедрата си така, че да позволи на пръстите му да я изследват. И ръката му се плъзна между тях.

Той прокара пръсти през стегналите нежни гънки, опипвайки мекотата им, галейки ги нежно. Роана изведнъж престана да диша. Напрежението стегна цялото ѝ тяло, от безкрайната агония на очакването сякаш щеше да се разпадне. А после един дълъг пръст смело се плъзна в затворената цепнатина, разтваряйки я, проучвайки пътя си с безпогрешно умение и впускайки се дълбоко в тялото ѝ.

Роана не можа да сдържи ахването, отронило се от гърдите ѝ, въпреки че побърза да стисне устни. Коленете ѝ отново се разтрепериха. Чувстваше, че краката ѝ омекват и не могат да я държат. О, боже, усещането бе почти непоносимо, големият му, грапав пръст, триещ се в нежната ѝ плът!

Съвсем неволно тя усети как хълбоците ѝ започнаха да се повдигат срещу ръката му и чу от устните ѝ да се изплъзват задавени стечения. Долавяше дишането му и усещаше колко ускорено и задъхано става. Вече не ѝ бе студено, горещи вълни я заливаха и удоволствието бе толкова пълно, че бе почти болезнено. Внезапно спусна ръка надолу и сграбчи китката му, опитвайки се да отблъсне ръката му, тъй като всичко това бе прекалено, не можеше да го понесе. Нещо драматично ѝ се случваше, нещо още по-драматично щеше да я сполети и изведнъж ахна уплашено.

Той пренебрегна усилията ѝ, сякаш тя възнамеряваше по-скоро да задържи ръката му, отколкото да я отблъсне. Почувства как пробва, опитвайки се да вкара втори пръст, и изведнъж тялото ѝ панически започна да се съпротивлява. Опита отново и тя уплашено се дръпна.

Изведнъж Уеб утихна и една ниско промърморена ругатня наруши тишината.

После всичко се промени. Той я сграбчи, повали я на леглото и я обърна по гръб. Очите на Роана се отвориха широко, за да овладеят замайването, но по-добре да беше ги държала затворени.

Уеб се наведе над нея толкова близо, че виждаше черните зеници в зелените му очи, толкова близо, че чувстваше горещината на тялото му и миризмата на текила. Лежеше, просната по гръб, а десният ѝ крак бе увит около хълбока му. Ръката му все още бе между разтворените ѝ бедра, а пръстът му се движеше неуморно напред-назад в нежното отворстие, готово да го приеме.

Роана почувства нова вълна на унижение, защото бе гола, докато той бе изцяло облечен, защото я докосваше така интимно и същевременно наблюдаваше изражението ѝ. Почувства страните и гърдите ѝ да горят, да се зачервяват.

Мушна пръста си отново, прониквайки дълбоко, наблюдавайки я непрекъснато. Роана не можа да сдържи още едно стенание и закопня за несигурното спокойствие на затворените си очи, но не можеше да отклони поглед. Тъмните му вежди се склупиха над наситенозеления блясък на очите му. Смутено осъзна, че той е сърдит, но разгорещен, и че не изпитва студеното презрение, което бе очаквала.

— Ти си девствена — констатира глухо той.

Звучеше като обвинение. Роана го погледна недоумяващо, чудейки се как е отгатнал и защо звучеше толкова ядосан.

— Да — призна и отново се изчерви.

Наблюдаваше как дори гърдите ѝ пламват, а после забеляза, че блясъкът в очите му потъмня. Погледът му се съсредоточи върху гърдите ѝ, върху втвърдените ѝ зърна. Отдръпна ръката си и бавно, без да отклонява поглед от гърдите ѝ, погали зърното ѝ. От устните му се отрони дрезгаво, жадно стенание. Наведе се към нея и обхвана с устни зърното, което току-що бе овлажнил, засмуквайки го силно, за да почувства вкуса му с устни.

Роана щеше да се разтопи от удоволствие. Натискът, усещането от езика и зъбите му я заля като огнена вълна. Изви се в ръцете му, изохка и зарови пръсти в косите му, за да задържи главата му на същото място. Той се премести на другата ѝ гърда и засмука другото

зърно, докато не стана също толкова тъмночервено, влажно и болезнено твърдо.

После вдиша глава с неохота и погледна резултата от работата си с диво задоволство и жажда. Устните му, също като зърната ѝ, бяха червени, влажни и леко разтворени, а дъхът му излизаше със свистене. Излъчваната от едрото му тяло горещина разпръсна и най-далечните хладни тръпки, които бе почувствала.

— Не трябва да го правиш — промълви той, а думите му бяха толкова дрезгави, сякаш се късаха от гърлото му. — За първи път ти е... Така или иначе ще се върна.

Разочарованието я прободеше като копие в сърцето. Лицето ѝ изведнъж преbledна и тя погледна Уеб стъписано. Да сваля дрехите си се бе оказало трудно, но щом веднъж я бе докоснал, постепенно се бе разтопила в нарастващото чувствено удоволствие, въпреки шока, от всяка нова ласка. Онази скрита дълбоко в нея част бе изпаднала в истински екстаз, вкусвайки с наслада всяко докосване на грубите му ръце, жадувайки с едва сдържана страст за още милувки.

А сега той искаше да спре. Тя не го привличаше достатъчно, за да продължи.

Гърлото ѝ пресъхна. От устните ѝ се отрони едва доловим шепот:

— Не ме ли... не ме ли желаш?

Молбата бе едва доловима, но той я чу. Очите му се разшириха, докато около огромните черни езера остана съвсем тънка зелена ивица. Сграбчи ръката ѝ и я притисна към тялото си, въпреки инстинктивното ѝ усилие да се отдръпне — действие, което подсказва невинността ѝ.

Роана застина смаяно. Чувстваше твърдата издутината под дънките. Горещината ѝ я изгаряше дори през дебелата плат и пулсираше, сякаш е живо същество.

— Моля те, Уеб. Искан да го направиш — задъхана се тя.

За миг ѝ се стори, че въпреки всичко той ще откаже, но после с внезапно и рязко движение Уеб скочи от леглото и започна да сваля дрехите си. Роана смътно съзнаваше, че я наблюдава как го гледа. Не можеше да скрие възхищението си, докато гледаше тялото му, широките рамене, окосмените мускулисти гърди и плоския корем. Уеб внимателно смъкна ципа, а после с едно движение сваля дънките и

бельото си. При вида на пулсиращия му член тя примигва стреснато. Страните ѝ отново се зачервиха.

Като дишаше на пресекулки, той се спря за миг.

Изведнъж, уплашена да не направи нещо, което ще то възпре, Роана затаи дъх и се смълча, опитвайки се да отклони поглед от тялото му. Ако сега се извърнеше от нея сигурно щеше да умре. Но той я искаше, тя знаеше, че я иска. Бе неопитна, но не и невежа. Бе твърд и възбуден, а нямаше да е така, ако не я желае.

Лампата светеше право в очите ѝ. Щеше ѝ се да я бе изключил, но не го помоли. Матракът хлътна под тежест му и Роана разпери ръце, за да се задържи.

Той не ѝ остави време за размисъл, време да промени решението си или да изпадне в паника. Легна върху нея, твърдите му бедра разтвориха нейните, а широките му рамене закриха лампата. Роана едва си пое дъх, когато той обхвана лицето ѝ с длани и покри устните ѝ със своите. Езикът му обходи устните ѝ и тя ги разтвори, за да го приеме. Едновременно с това почувства горещия му, твърд като камък член да си пробива път през мекия вход между бедрата ѝ.

Сърцето и подскочи и се разтуптя лудешки. Издаде слаб уплашен звук, но устата му го заглуши, тъй като задълбочи целувката, прониквайки в нея едновременно с устни и мъжественост.

Не беше лесно въпреки възбудата ѝ, въпреки готовността ѝ да го приеме. Мислеше, че той просто ще се плъзне в нея, но не стана точно така. Движеше хълбоците си напред-назад, като с всяко движение проникваше малко по-дълбоко. Тялото ѝ се съпротивляваше на увеличаващия се натиск, болката я изненада и уплаши. Опита се да я понесе безмълвно, но с всяка нова атака положението се влошаваше.

Изстена мъчително. Ако бе очаквала той да спре, това не стана. Уеб просто я прегърна още по-силно и я прикова под себе си, овладял положението със силата и тежестта си, съсредоточил цялото си внимание в проникването си в нея. Тя заби нокти в гърба му, хлипайки от болка. Следващият тласък бе по-силен и най-после нежната плът се поддаде на натиска, пропускайки твърдото му оръжие дълбоко навътре, Роана се заизвива в напразен опит да облекчи обзелата я болка.

Сега, след като мъжката му цел бе постигната, Уеб се опита да я успокои. Не се отдръпна, но я погали и ѝ зашепна нежно.

Продължаваше да държи главата ѝ с длани, наведе се и целуна с устни солените сълзи по бузите ѝ.

— Шшт, шшт — промърмори той. — Просто лежи неподвижна, мила. Знам, че боли, но след малко ще ти олекне.

Гальовните думи я успокоиха така, както нищо друго не би могло. Едва ли я мразеше в действителност, щом я наричаше мила, нали? Бавно се успокои, преставайки да се съпротивлява на проникването му. Част от неговото напрежение също отзвуча и чак тогава разбра колко стегнати и сковани са били мускулите му. Задъхана, Роана се отпусна под него.

Дишането и се забави и стана по-дълбоко. Сега, когато вече не страдаше така, част от удоволствието ѝ се възобнови. С нарастващо учудване чувстваше възбуждения му член да пулсира в тялото ѝ. Това бе Уеб, проникнал толкова интимно в нея, Уеб, който я държеше в прегръдките си. Само преди час го бе наблюдавала отдалеч в сумрачен бар, ужасявайки се от мига, в който ще трябва да го доближи, а сега лежеше гола под силното му тяло. Погледна го и срещна блестящите му зелени очи, изучаващи я толкова напрегнато, сякаш проникваха чак до костите ѝ.

Целуна я с бързи и кратки целувки, които съблазниха устните ѝ дотолкова, че да се опита да се включи в неговите, да моли за още, да жадува за още.

— Готова ли си? — попита той.

Нямаше представа какво има предвид. Погледна го изненадано, а той ѝ се усмихна закачливо.

— За какво?

— Да се любим.

Роана го погледна още по-объркано.

— А не правим ли това в момента? — прошепна тя.

— Не съвсем. Почти.

— Но ти си... вътре в мен.

— Има още много неща.

Объркването се смени с тревога. „Още много неща?“. Опита се да се отдръпне от него, притискайки се в матрака.

Той изстена, сякаш усилието ѝ му хареса.

— Просто могат да се правят още най-различни неща.

— О! — Звукът, изпълнен с учудване, се изплъзна от устните ѝ. Отново се отпусна под него, а бедрата ѝ се увиха около хълбоците му. Движението предизвика реакция вътре в нея, членът му затуптя, а нейните кадифени глъбини се стегнаха около натрапника с галъвно движение. Уеб си пое дъх със свистене. Очите на Роана се притвориха унесено, а страните ѝ порозовяха. — Покажи ми — прошепна тя.

И той го направи, раздвижвайки хълбоци, като в началото започна да прониква в нея с бавни, сладостни движения, а после постепенно ускори ритъма. Тя му отвърна колебливо, а когато възбудата ѝ нарасна, тялото ѝ започна да се повдига към неговото. От докосването му по чувствителната, стегната плът на женствеността ѝ цялата потръпна, а всяко негово движение я водеше към непознати висини.

Всичко стана бързо под безмилостно чувствената му атака. Не я поведе нежно и внимателно към върха, а по-скоро вихрено я вдигна дотам. Не се отнесе милостиво към нея дори когато тя се опита да се отдръпне от ръката му в напразно усилие да избяга от връхлитащите я усещания. Пламенното, все по-нарастващо чувство едновременно я изгаряше и разтапяше. Движенията му ставаха все по-силни и дълбоки, а триенето бе почти непоносимо. Но той я докосваше по начин, който я накара да се вкопчи в него и да изохка толкова страстно, че вече изобщо не се владееше. Усещането нарастваше лавинообразно, водейки я към неподозирани върхове, докато накрая тънкото ѝ тяло сякаш се разпадна. Тя се изви като дъга, а хълбоците ѝ страстно се залюляха под непрестанно проникващата в нея твърда стрела. Усети, че вика от удоволствие, но не я интересуваше.

Тежестта му я приковаваше към леглото. Ръцете му сграбчиха хълбоците ѝ. Тялото му увеличи ритъма си между широко разтворените ѝ стегнати бедра. После потрепери конвулсивно, прониквайки отново и отново в нея, а от гърлото му се откъсна дрезгав стон и Роана почувства влагата от освобождаването му.

В последвалата тишина тя лежеше безсилно под него. Беше изтощена, тялото ѝ бе толкова натежало и отпаднало, че можеше само да диша. Задряма, без изобщо да усети кога се с отделил от нея. По някое време по-късно светлината угасна и той я покри със завивките.

Обърна се инстинктивно в прегръдките му и се намести удобно. Главата ѝ се отпусна на рамото му, а ръката — на гърдите му,

усещайки завитите косъмчета под пръстите си. За пръв път от десет години се почувства напълно спокойна и на мястото си.

Нямаше представа колко време бе изминало, преди да усети ръцете му да се движат по тялото ѝ с определена цел.

— Може ли да го направим отново? — тихо и възбудено попита той.

— Да, моля — учтиво отвърна тя, а дрезгавият му смях изпълни стаята.

Роана.

Уеб лежеше в тъмнината и чувстваше тялото ѝ, сгушено до него. Спеше, отпуснала глава на рамото му, а малките ѝ, но идеално оформени гърди се притискаха към ребрата му. Нежно, не можейки да устои, той погали с пръсти коприненото кадифе на гърдата ѝ, която можеше да достигне.

О, боже, Роана!

В началото изобщо не я бе познал, но след като чу гласа ѝ и погледна бадемовите ѝ очи, видя момичето, превърнало се в жена.

Странно, не бе прекарал изминалите десет години в предъвкване на случилото се. Когато в онзи ден бе напуснал Дейвнпорт, бе възнамерявал това да е завинаги и бе продължил да живее живота си. Избрал бе Южна Аризона, защото беше невероятно красива, а не защото бе пълна противоположност на пищната зелена Северозападна Алабама, и все пак бе обитаема. Да управляваш ранчо бе трудно, но той изпитваше точно толкова удоволствие от физическия труд, колкото и от бизнес света на финансовите акули. Отраснал от малък на кон, преходът не му се видя толкова драстичен. Семейството му бе само майка му и леля Сандра, но това го задоволяваше.

В началото се чувстваше така, сякаш нещо в него бе умряло. Въпреки неминуемия разрив, въпреки че го бе мамила, той скърбеше искрено за Джеси. Тя бе съставлявала част от живота му толкова дълго, че някои сутрини се събуждаше със странно чувство за празнота. После, постепенно, сам се бе изненадал от спомените си за това каква кучка в крайна сметка е била и се бе разсмял сърдечно.

Можеше да остави несигурността бавно да го разяде, съзнавайки, че убиецът ѝ все още е на свобода, както и че е малко вероятно да бъде открит, но накрая бе приел факта, че нищо не може

да направи по въпроса. Любовната ѝ връзка се бе оказала толкова тайна и скрита, че нямаше за какво да се хване. Всякакви опити завършваха в задънена улица. Можеше да остави това да съсипе живота му или да продължи нататък. Уеб бе от тези, които оцеляват при всякакви обстоятелства. Беше продължил напред.

Бяха минавали дни, дори седмици, в които изобщо не се сещаше за някогашния си живот. Бе оставил Лусинда и останалите зад гърба си... всички, с изключение на Роана. Понякога сякаш чуваше смеха ѝ и инстинктивно се обръщаше, за да види каква пакост е направила, преди да се сети, че нея вече я няма. Когато пък лекуваше крака на някой кон, си спомняше как притеснението помрачаваше лицето ѝ, когато се грижеше за ранен жребец.

Някак бе успяла да се вреже по-дълбоко в сърцето му, отколкото останалите, и бе много по-трудно да я забрави.

Улавял се бе как се притеснява за нея, чудейки се как ли неприятности си е навлякла сега. И през всичките тези години споменът и нея все още можеше да го ядоса.

Може би, защото винаги бе изпитвал дяволска сигурност в любовта ѝ. Може би егото му се ласкаеше от мисълта да бъде обожаван толкова скрито и безрезервно. Никой друг на света не го бе обичал по този начин. Обичта на Ивон бе по майчински непоклатима, но също така тя бе човекът, който го нашлапваше, когато не я слушаше като дете, така че тя виждаше и недостатъците му. В очите на Роана той бе идеалният мъж или поне така бе смятал, докато нарочно не му бе създала неприятности, смятайки, че си връща на Джеси. Сега се чудеше дали не се бе превърнал просто в един символ за нея, притежание на Джеси, което желаше и тя.

След смъртта на Джеси бе имал няколко жени. Дори бе имал една-две продължителни връзки, въпреки че никога не бе възнамерявал да се жени отново. Но независимо от горещия секс в леглата на други жени, само след сънищата с Роана се събуждаше в хладните ранни утрини, потънал в пот и обзет от болезнена възбуда.

Но сега Роана не бе блян, а лежеше до него от плът и кръв. Грозноватото малко момиче се бе превърнало в обикновена девойка, а тя от своя страна — в жена, която бе, ако не точно красива, то поразителна по свой собствен начин. Лицето ѝ бе станало посъразмерно, дългият ѝ, леко гърбав нос сега изглеждаше

аристократичен, а прекалено голямата ѝ уста би могла да бъде описана единствено като сочна и съблазнителна. Зрелостта бе придала на лицето ѝ изтънченост, подчертавайки високите, изваяни скули, а бадемовите светлокафяви допълваха екзотичната ѝ хубост. Беше качила пет-шест килограма, които бяха заоблили леко тялото ѝ и бяха спомогнали да не прилича на концлагерист през Втората световна война, въпреки че лесно би могла да поеме още толкова и пак да изглежда стройна.

Спомените за девойката го бяха преследвали, но самата жена бе превърнала отдавна съдържаното му пламенно желание в истинска страст. Беше достатъчно ядосан и достатъчно пийнал, за да направи замисленото. Боже, ако тя желаете да му се отдаде, за да се пожертва в полза на Лусинда, то тогава той нямаше да ѝ откаже. Очакваше тя да се откаже, да избухне. Искаше да види някакво чувство, което да разчупи ледената ѝ маска, да открие под нея старата Роана. Но вместо това, тя покорно му се бе отдала. След като бе достигнала бързо края, самият той се бе освободил толкова разтърсващо, както никога досега, и я бе облял със семенна течност.

Роана не се бе отдръпнала, не бе изтичала в банята да се измие. Просто бе задрямала в прегръдките му, обвила ръце около врата му.

Може би и той бе позадрямал. Не си спомняше. Но по някое време беше станал, беше изгасил лампата и се бе вмъкнал под завивките при нея.

Не след дълго мъжествеността му отново се бе събудила за живот, съблазнена от копринената кожа на тялото в ръцете му. И Роана го бе посрещнала без никакво колебание, както и всеки следващ път, когато посягаше към нея през цялата нощ.

Сега вече бе призори.

Остатъчните пари от текилата вече се бяха изпарили от главата му и трябваше да се изправи лице в лице с фактите. Дали му харесваше или не, истината бе, че е изнудил Роана да го направи. И най-лошото бе, че нямаше нужда да го прави. Тя щеше да легне с него, без той да го поставя като условие за връщането си.

Нещо се бе случило с нея, нещо бе ограбило жизнеността ѝ, желанието ѝ за живот и спонтанността ѝ. Сякаш най-после се бе поддала на усилията да бъде вкарана в определен калъп и се бе предала.

Не му харесваше. Направо го вбесяваше.

Искаше му се да скрие собствения си задник за това, че се бе превърнал в още един от многото, които я бяха принудили да направи нещо. Нямаше значение, че му бе отвърнала с желание. Трябваше да ѝ обясни, че завръщането му не зависи от това дали ще му позволи да използва тялото ѝ. Той я желаше — по дяволите, как само я желаше, — но без никакви условия и заплахи помежду им. И грешката да изпадне в това положение си бе само негова.

Искаше да се помири с Лусинда. Време бе и мисълта, че тя бавно умира, го накара да съжалява за изгубените години. Дейвънпорт и всичките пари нямаха значение, не и сега. Но да оправят отношенията си бе важно. Да открие какво бе угасило светлината в очите на Роана също бе важно.

Пита се дали са подготвени за човека, в когото се бе превърнал.

Да. Щеше да се върне у дома.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Роана рядко спеше добре, но бе толкова изтощена от целодневното пътуване и емоционалния стрес, че когато Уеб най-после я остави да спи, тя моментално потъна в дълбок сън. Събуди се замаяна и за миг не можеше да си спомни къде се намира, но с годините бе свикнала да се събужда на места, където не бе лягала, така че не изпадна в паника.

Вместо това си лежеше тихо, докато действителността наложи присъствието си в съзнанието ѝ. Първо, това тук не бе Дейвънпорт. Второ, бе чисто гола. Трето, интимните ѝ части бяха тръпнещи и възпалени.

Изведнъж всичко дойде на мястото си и тя скочи, изпъната като струна в леглото, оглеждайки се за Уеб. Веднага разбра, че го няма.

Беше станал, беше се облякъл и я бе оставил сам в този треторазреден мотел. През нощта горещината му бе постопила част от леда, обковал я в прегръдките си от толкова години, но сега, докато седеше гола сред купчината мръсни чаршафи, почувства как студеният пласт бавно се втвърдява отново.

Изглежда, такава бе съдбата ѝ. Винаги бе чувствала, че дори да му се предложи телом и духом, той пак няма да я обича. Сега вече го знаеше със сигурност. Заедно с тялото си тя му бе отдала ѝ сърцето си, а той просто бе правил секс с нея.

Нима бе толкова глупава, за да смята, че той се интересна от нея? И защо? Та тя му носеше само неприятности. И сигурно не бе го привлякла с кой знае какво. Уеб винаги бе успявал да спечели всяка жена, дори и най-красивата. Не можеше да се сравни с тези, които обикновено го привличаха, нито като лице, нито като фигура. Просто се бе оказала поддръка, когато имаше нужда от жена. Видял бе възможност да се разтовари и се бе възползвал от нея. Случаят бе приключен.

Лицето ѝ бе безизразно, докато се измъкваше от леглото, пренебрегвайки болката между краката си. Върху другата възглавница забеляза бележка, надраскана върху рекламните листчета на хотела.

Вдигна я и веднага разпозна решителния почерк на Уеб. „*Ще се върна в десет*“, гласеше тя. Бележката не бе подписана, но не бе и необходимо Роана изглади с пръсти листчето, после го откъсна от кочана, сгъна го внимателно и го пъхна в портмонето си.

Погледна ръчния си часовник: осем и половина. Цял час и половина, които трябваше да убие по някакъв начин. Час и половина, отпуснати милостиво, преди да трябва да изслуша обяснението му, че миналата нощ се е оказала една голяма грешка, която не възнамерява да повтори.

Най-малкото, което можеше да направи, бе да се вмъкне отново в строго официалната си защита обвивка, за да не изглежда жалка, когато отново я отблъсне. Можеше да понесе какво ли не, но не смяташе, че би могла да изтърпи съжалението му.

Дрехите ѝ бяха точно толкова смачкани и съсипани, колкото се чувстваше и самата тя. Първо изпра бельото си и го просна пред климатика, за да изсъхне. Взе панталоните и блузата в малката баня и ги метна на вратата, докато вземаше душ в малката кабинка с пропукал под и пожълтели петна от варовик. Помещението бързо се изпълни с пара и преди да свърши, блузата и панталоните изглеждаха значително по-добре.

Климатикът бе по-скоро шумен, отколкото ефективен, но все пак стаята скоро се стопли. Изключи го и провери бельото си. Бикините ѝ бяха почти сухи, с изключение на колана. Сложи ги набързо и се облече, в случай, че Уеб се върнеше по-рано, отколкото бе казал. Не че не бе я разгледал и докосвал навсякъде, но това бе снощи. След като на сутринта си бе тръгнал по този начин, ясно бе дал да се разбере, че миналата нощ не означава нищо повече за него, освен физическо облекчение.

Среса правата си, гъста коса назад и я остави свободно да изсъхне. Това бе най-голямото предимство на хубавата прическа, не се нуждаеше от много поддържане. Малкото багаж, който носеше със себе си бе заключен в багажника на колата ѝ под наем, която вероятно бе все още паркирана пред онзи мръсен малък бар до магистралата, но не бе съвсем сигурна дали бе близо до него. Единственият грим, който носеше в дамската си чанта, бе пудра и гланц за устни. Използва ги набързо, без да се заглежда в огледалото нито за секунда повече от необходимото, за да ги положи на място.

Отвори вратата, за да позволи на свежия пустинен въздух да нахлуе в стаята, включи малкия телевизор, закрепен на стената, и седна на единствения стол в стаята — доста неудобен и с изпокъсана тапицерия, приличаш на откраднат от болнична чакалня.

Не обръщаше кой знае колко внимание на програмата, някакво утринно шоу. Телевизорът просто нарушаваше тишината, а това бе всичко, от което се нуждаеше в момента. Понякога, когато не можеше да заспи, включваше собствения си телевизор, за да може говорът да ѝ даде илюзията, че не е съвсем сама в нощта.

Продължаваше да седи, когато точно пред вратата спря някаква кола. Двигателят угасна сред облак прах. После се отвори врата и се затръшна, по асфалта проехтяха тежки стъпки и накрая Уеб изпълни входа. Силуетът му се очертаваше от ярката слънчева светлина, а широките му рамене почти изпълваха свободното пространство от край до край.

Не влезе в стаята. Само изрече:

— Готова ли са?

И Роана мълчаливо стана, изключи лампата и телевизора и взе чантата си.

Въпреки самоналоженото си изгнание, явно не бе изгубил напълно южняшките си маниери, тъй като ѝ отвори вратата на пикапа. Роана се качи, съсредоточавайки усилията си най-вече върху това да не издаде по никакъв начин болката, която изпитваше при сядане, и се настани внимателно. Сега, на дневна светлина, можеше да забележи, че пикапът е металносив отвън и отвътре, както ѝ, че е почти нов. На пода имаше допълнителна ръчка, което означаваше, че колата е с двойно предаване — може би поради необходимостта да се ползва в пресечена местност.

Докато сядаше зад кормилото, Уеб ѝ хвърли неразгадаем поглед. Почуди се дали очаква от нея да започне да планира сватба, или да се нахвърли върху него за това, че я е изоставил по този начин сутринта. Но не направи нито едно от двете. Просто седеше безмълвно.

— Гладна ли си?

Поклати глава, а после си спомни, че той обичаше гласни отговори.

— Не, благодаря.

Устните му се свиха неодобрително, докато палеше двигателя и обръщаше на паркинга.

— Ще ядеш. Качила си малко килограми, които ги отиват. Няма да ти позволя да хванеш самолета, без да си хапнала.

Не си бе запазила билет за обратния полет, тъй като не знаеше колко дълго ще остане. Отвори уста, за да му обясни, а после забеляза упоритото изражение на лицето му и разбра, че вече ѝ е запазил място.

— Кога тръгвам?

— В един часа. Успях да ти запазя билет на директен полет от Тъксън до Далас. Разполагаш само с четирийсет и пет минути между двата полета в Далас, но това ще ти позволи да се прибереш в Хънтсвил в по-разумен час. Ще стигнеш вкъщи около десет — десет и половина вечерта. Трябва ли да се обадиш на някого в Хънтсвил, за да те приберат?

— Не. — Беше карала сама до летището, тъй като никой друг не бе изявил желание да ѝ направи тази услуга. Не, не беше честна. Не беше молила никого. Никога не молеше никого да направи нещо за нея.

Докато хапнеше — както изглежда, бе твърдо решен тя да го направи, — щеше да се наложи почти веднага да тръгне за летището, за да може да върне колата под наем и почти тичешком да стигне до самолета. Може би съвсем целенасочено не ѝ беше оставил почти никакво време. Не искаше да говори с нея, нито да прекара и минута повече от необходимото в нейната компания.

— Недалеч оттук има едно заведение, което сервира закуски до единайсет часа. Храната не с нещо особено, но с вкусна.

— Просто ме остави до бара, за да мога да си прибера колата — отвърна тя, гледайки през прозореца — навсякъде другаде, само не и към него. — Ще се отбия в закусвалня за бързо хранене.

— Силно се съмнявам — отвърна сериозно той. — Ще следя да погълнеш всяка една халка.

— Вече се храня — отвърна тихо тя. — Научих се.

— Тогава няма да имаш нищо против да те погледам как го правиш.

Позна интонацията, която придобиваше гласът му, когато бе твърдо решен да принуди някого да направи нещо, така че просто бе безсмислено да спори. Като малка тези нотки ѝ бяха внушавали усещане за спокойствие, символизирайки сигурността и стабилността,

от които се бе нуждаела толкова отчаяно след смъртта на родителите си. По някакъв странен начин все още ѝ действаха успокоително. Може и да не я харесваше, да не я желаете, но поне не искаше тя да умре от глад.

Малкото ресторантче, където я отведе, не бе по-голямо от кухнята в Дейвънпорт — с няколко сепарета, няколко малки масички и четири високи стола до бара. Във въздуха се носеше апетитната миризма на пържен бекон и наденички, придружен от приятния аромат на кафе и чили. В последното сепаре двама почернели от работа на открито мъже проследиха с интерес Уеб и Роана.

Слаба жена на средна възраст, почерняла също като двамата възрастни мъже, се приближи до масата. Измъкна зелен бележник за поръчки от задния джоб на дънките си и се приготви да запише поръчката им.

Очевидно нямаше меню. Роана погледна въпросително Уеб.

— За мен обикновеното — леко запържени яйца с шунка, но без да ги обръщате — каза той, — а тя ще вземе обикновени бъркани яйца, препечена филийка, бекон и картофена салата. И кафе за двама ни.

— Вече не можем да запържваме леко яйцата. Забранено е от здравните власти — отвърна сервитьорката.

— Е тогава ги изпържете както трябва, но не прекалявайте.

— Ясно. — Докато отиваше към кухнята, сервитьорката откъсна листа от бележника и го остави на шублера. — Бет? Имаме поръчка.

— Сигурно често се храниш тук — промълви Роана.

— Когато съм в града, обикновено се отбивам.

— Какво ще рече обикновени бъркани яйца?

— Без люти чушки.

На върха на езика ѝ бе да попита дали тях ги наричат луксозни бъркани яйца, но успя да се сдържи. Колко лесно бе да придобие отново старите си навици с него! — помисли си тъжно тя. Но вече се бе научила да сдържа духовитите си забележки, тъй като повечето хора не ги оценяваха, дори по-безобидните. Преди на Уеб сякаш му бяха допадали, но може би се бе преструвал, за да не я засегне.

Сервитьорката сложи две горещи кафета пред тях.

— Сметана? — попита тя, а Уеб отвърна от името на двамата:

— Не.

— Ще ми отнеме поне седмица, а по-вероятно две, за да се погрижа за бизнеса си тук — изведнъж рече той. — Ще задържа ранчото си, така че ще се налага да пътувам, за да го поддържам. Дейвънпорт няма да се превърне в единствената ми грижа.

Роана отпи от кафето, за да прикрие облекчението си. Въпреки всичко се връщаше вкъщи. Беше казал, че ще го направи, ако тя спи с него, но до този момент не бе сигурна дали наистина е възнамерявал да го стори. Нямаше да има кой знае какво значение дори да бе знаела, че лъже. Независимо дали задачата ѝ щеше да бъде успешно изпълнена, миналата нощ се бе оказала възможност за сбъждане на всичките ѝ мечти и Роана се бе вкопчила с две ръце в нея.

— Лусинда едва ли очаква от теб да продадеш ранчото.

— Глупости! Тя смята, че вселената се върти около Дейвънпорт. На света не съществува нещо, което не би направила, за да го запази. — Той се отпусна назад и просна дългите си крака, като внимаваше да не докосне нейните. — Разкажи ми какво става там. Майка ми споменава някои от новините, както и леля Сандра, но те не знаят всекидневните подробности. Знам, че Глория е успяла да премести цялото си семейство в Дейвънпорт.

— Не всички. Бейрън и семейството му все още живеят в Шарлот.

— Мисълта да бъде под един и същи покрив с Ланет и Корлис е достатъчна, за да ме накара да се замисля относно купуването на собствен апартамент в града.

Роана не изрази гласно съгласието си, но съзнаваше много добре какво има предвид.

— А ти? — продължи той. — Учила си в колеж в Кускалоса. Защо промени решението си? Знам, че смяташе да ходиш в местен колеж.

Беше отишла по-далеч, защото в продължение на доста време това ѝ се бе струвало много по-подходящо, отколкото да стои вкъщи. Проблемите с безсънието ѝ не бяха толкова тежки, нито спомените — толкова живи, както когато беше у дома. Но бе минала почти година, преди да замине в колежа, и тази година се бе оказала истински ад.

Не му спомена нищо, а просто сви рамене и рече:

— Знаеш как е. Човек може да мине и без него, но така установяваш всички подходящи за колежа контакти. — Не уточни

точно в кой колеж, тъй като Уеб бе завършил същия.

— Участваше ли в женския клуб на колежа?

— Това се очакваше от мен.

Той се усмихна неохотно:

— Нещо не мога да си те представя там. Как се справяше с малките сноби?

— Добре. — Всъщност те се бяха държали дори много мило с нея. Точно те я бяха научили как да се облича, как да се гримира и да води светски разговори. Смяташе, че по-скоро я бяха приели като предизвикателство и план-програма, която трябва да бъде изпълнена.

Сервитьорката се приближи с три пълни чинии с вдигаща пара храна. Сложи двете пред Уеб и третата пред Роана.

— Обадете се, ако имате нужда от допълнително — рече тя и спокойно ги остави сами.

Уеб се отдаде на храната, мажейки палачинките с масло и сладко, ръсейки обилно сол и лют червен пипер върху яйцата, филията шунка заемаше половината чиния. Роана погледна огромното количество храна, после твърдото като стомана тяло на Уеб. Опитва се да си представи колко физически труд биха изисквали толкова много калории и почувства по-силно уважение към него.

— Яж — изръмжа той.

Тя взе вилцата и го послуша. Някога едва ли би успяла, но след като се научи да контролира емоциите си, стомахът ѝ вече не се бунтуваше така. Номерът бе да се храни бавно и на съвсем малки залъчета. Обикновено, докато всички останали изяждаха порциите си, тя едва успяваше да погълне половината от своята, но и това бе достатъчно.

И този път стана така. Когато Уеб се отпусна назад заситен, Роана остави вилцата си настрана. Той огледа чинията ѝ продължително и съсредоточено, сякаш изчисляваше точно колко хапки бе погълнала, но за нейно облекчение реши да не я насилва.

След като се погрижи за закуската ѝ, той я закара до бара. Колата под наем стоеше, изоставена на паркинга, самотна и не на място. На входната врата висеше накриво табелка „Затворено“. На дневна светлина сградата изглеждаше още по-разнебитена, отколкото ѝ се бе сторила снощи.

Когато Уеб удари спирачките, около пикала се вдигнаха кълба прах. Роана изчака да се поразнесат, докато търсеше ключовете в чантата си.

— Благодаря за закуската — рече тя, отвори вратата и слезе — ще кажа на Лусинда, че може да те очаква.

Уеб слезе от пикала и я придружи до колата под наем, като застана точно до вратата, така че Роана да не може да я отвори.

— Относно миналата нощ... — започна той.

Изведнъж Роана се скова от ужас Боже, нямаше да може да го понесе. Пъхна ключа в ключалката и го превъртя, като се надяваше, че Уеб ще разбере намека ѝ и ще се дръпне. Но това не подейства.

— Какво за нея? — успя безизразно да попита тя.

— Изобщо не трябваше да се случва.

Роана сведе глава. Това бе най-хубавото нещо, което някога ѝ се бе случвало, а на него му се искаше да не е ставало.

— По дяволите, погледни ме в очите! — Точно както бе направил миналата вечер, той хвана с длан брадичката и повдигна главата ѝ така, че да го гледа. Шапката бе смъкната над очите му, че да ги закрива, но въпреки това тя забеляза сериозното им изражение, както и суровата гънка на устните му. Много нежно той плъзна палец по устните ѝ — Не че бях пиян, но бях пил доста. Ти беше девствена, не трябваше да поставям условие, за да се върна и съжалявам за онова, което ти причиних.

Роана се опъна като струна.

— Станалото е точно толкова твоя отговорност, колкото и моя.

— Не съвсем. Ти не знаеше точно в какво се забъркваш. От друга страна, аз съзнавах, че няма да ме отблъснеш.

Не можеше да избяга от непоколебимия, безмилостен поглед на зелените му очи. Положението бе същото, както миналата вечер, когато се бе съблякла гола пред него, само че сега той разголваше душата ѝ. Долната ѝ устна затрепери, но Роана бързо се овладя. Нямаше смисъл да отрича истината в думите му, тъй като действията ѝ вече бяха доказали правотата им. Когато ѝ бе дал възможност да спре, тя го бе помолила да продължи.

— Никога не е било тайна какво изпитвам към теб — рече най-после тя. — Положението винаги е било такова. Ти трябваше само да щракнеш с пръсти и аз щях да дотичам и да ти позволя да правиш с

мен всичко, което пожелаеш. — Успя да извие устните си в усмивка. Не бе кой знае какво, но все пак по-добре така, отколкото да се разхълца — И все още не се е променило.

Опита се да проникне в отвлеченото изражение на лицето ѝ. В очите им проблесна гневно раздразнение.

— Просто исках да разбереш, че връщането ми не зависеше от това дали си спала с мен. Не трябва да се превръщаш в проститутка, за да осигуриш на Лусинда всичко, което пожелае.

Този път не можа да овладее потреперването си. Отдръпна се от Уеб и му се усмихна отново с още по-напрегната усмивка.

— Разбирам — принуди се да му каже със свито гърло — Няма повече да те безпокоя.

— Как ли не! — отрязва той — Та ти ме безпокоиш цял живот. — Наведе се напред и я погледна намръщено и очите. — Безпокоиш ме дори когато просто стоиш в същата стая. Безпокоиш ме дори като дишаш. — Гневно я дръпна в прегръдките си и притисна устни към нейните. Роана бе прекалено изненадана, за да реагира. Можеше само да остане в силните му ръце и да разтвори устни под страстта на неговите. Целувката бе дълбока и интимна, езикът му се срещна с нейния и Роана почувства възбудата му.

Изведнъж Уеб я отблъсна също толкова изненадващо, колкото я бе сграбчил.

— Сега тичай обратно при Лусинда и ѝ кажи, че мисията е изпълнена. Дали ще ѝ разкажеш всички подробности — зависи само от теб. — Отвори вратата на колата и я намести вътре, а после постоя за миг, гледайки я втренчено — Освен това не разбираш абсолютно нищо — изрече безстрастно, преди да затвори вратата и да се отдалечи към пикапа си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Роана се добра до дългата алея пред Дейвънпорт късно през нощта, изтощена от двата дни непрекъснато пътуване, тя изохка гласно, като забеляза светлините, които все още осветяваха голямото имение. Надявала се бе всички вече да са си легнали, така че да може да се възстанови поне малко, преди да я подложат на разпити. Надявала се бе дори да подремне като миналата нощ, въпреки че не бе много вероятно. Ако не можеше да спи, поне щеше да преживее отново онези бурни часове, щеше да си спомни усещането за голото му тяло, притиснато към нейното, целувките, докосванията, разтърсващите безкрайни движения вътре в нея. А когато се поуспокоеше, щеше да обмисли всичко останало, казаното от него, което я бе наранило, факта, че не я желал повече. Но тогава защо я бе целунал? Бе прекалено уморена, за да мисли разумно, така че анализите можеха да почакаат.

Отвори гаража с дистанционното, а после, когато фаровете й осветиха друга кола, паркирана на нейното място, натисна спирачките. Въздъхна уморено. Отново Корлис, възползвала се от отсъствието на Роана, за да паркира собствената си кола. Самостоятелният гараж имаше само пет клетки, а те бяха разпределени между Лусинда, въпреки че самата тя вече не шофираше, Роана, Глория и Харлан. Ланет и Грег, всеки от които имаше собствена кола. От Брок и Корлис се очакваше да паркират колите си отвън, но Корлис имаше навика да пренебрегва негласното споразумение и да паркира колата си на всяко място, оказало се свободно.

Роана паркира колата си до тази на Брок и бавно изкачи стъпалата, мъкнейки малкия си куфар. Помисли си да мине през външните стълби и така да стигне до балкона пред своята стая, но преди да тръгне, бе заключила френските прозорци и сега не можеше да влезе. Вместо това реши да мине през кухнята и да се надява, че ще може да се добере до стълбите, без никой да я забележи.

Нямаше късмет. Когато отключи кухненската врата и влезе, Харлан и Глория седяха на масата и похапваха дебели резени от

кокосовия кейк на Танси. Все още не се бяха подготвили за лягане, което означаваше, че сигурно гледат телевизия в кабинета.

Глория преглътна забързано.

— Не си могла да го намериш! — възкликна тя, като се радваше съвсем открито на факта, че Роана се връща сама. А после ѝ хвърли потаен, съзаклятнически поглед: — Не, че си опитвала много старателно, нали? Знам, че Були не го арестува, но всички го смятаха за виновен, просто нямаше начин да се докаже...

— Намерих го — прекъсна я Роана. Чувстваше се замаяна от умора и искаше да направи разпета възможно най-кратък. — Трябва да се погрижи за собствения си бизнес, на ще се върне у дома до две седмици.

Глория пребледня и зяпна Роана. Трохите по брадичката на леля ѝ убиха и без това липсващия ѝ апетит. После изведнъж Глория проговори:

— Роана, как можеш да си толкова глупава? — С всяка следваща дума гласът ѝ изтъняваше все повече, докато накрая се разписка: — Не знаеш ли какво губиш по този начин? Всичко това щеше да бъде твое, но Лусинда отново ще го прехвърли на него, помни ми думите! А ние? Та всички ние можем да бъдем убити в собствените си легла, също като горката Джеси...

— Джеси не бе убита в леглото си — апатично отбеляза Роана.

— Не ми противоречи, много добре знаеш какво имах предвид!

— Уeb не беше убиецът ѝ.

— Е, шерифът го смяташе за виновен, а смятам, че той е много по-компетентен по тези въпроси от теб! Нали чухме как Уeb каза, че би направил всичко, за да се отърве от нея!

— Но също така го чухме да ѝ казва, че може да получи развод, щом желае.

— Глория е права — включи се и Харлан, свивайки загрижено дебелиите си вежди — Никой не може да каже на какво е способен този човек.

Обикновено Роана не спореше с тях, но сега бе изтощена, а всяка клетка в тялото ѝ все още трептеше от срещата с Уeb.

— Това, което всъщност ви безпокои — започна безизразно тя, — е, че той ще си спомни как му обърнахте гръб, когато имаше нужда

от подкрепата ви, и ще ви предложи да си намерите друго място за живеене.

— Роана! — ахна оскърбено Глория — Как можеш да кажеш такова нещо? Какво трябваше да направим, да скрием един убиец от закона?

С нищо не можеше да промени мнението им, а освен това бе прекалено уморена, за да продължи да опитва. Нека Уеб сам се справя с тях, когато се върне. Имаше само толкова енергия, колкото да помисли за перспективата. Ако го бяха смятали за страшен преди, какво ли щяха да кажат, след като разберат пред какво се изправят сега. Той бе много по-неотстъпчив и твърд от преди.

Като остави Глория и Харлан да изливат яростта си върху кокосовия кейк, Роана едва се качи по стълбите. Лусинда вече си бе легнала, напоследък лесно се уморяваше, което бе още един признак на влошаващото ѝ се състояние, и често към девет вече бе в леглото. Утре сутрин щеше да има достатъчно време, за да ѝ съобщи, че Уеб си идва у дома.

Роана се надяваше, че самата тя ще успее да поспи малко.

Ако желанията бяха действителност... Няколко часа по-късно тя погледна светещия циферблат на часовника и видя, че приближава два. Очите ѝ горяха от безсънието, а умората ѝ така бе натежала, че не можеше да мисли, но сънят бе, както винаги, далеч от нея.

Бе понесла много нощи като тази, очаквайки безкрайната тъмнина да просветне в утро. Всички книги за безсънието съветваха потърпевшия да стане от леглото, за да не го превръща в място на своето страдание. Роана вече бе пробвала този начин, но книгата изобщо не ѝ бе помогнала. Понякога четеше с часове, понякога редеше безкрайни пасианси, но през по-голямата част от времето просто стоеше в тъмното и чакаше.

Точно това правеше сега, тъй като бе прекалено уморена за нещо друго. Седеше свита в огромното кресло, достатъчно голямо да поеме двама като нея. Беше си го подарила сама за Коледа преди пет години и не знаеше какво би правила без него. Когато все пак успяваше да позадреме, колкото и рядко да ѝ се случваше, то бе само в него.

Когато заспеше, никога не знаеше къде ще се събуди.

Не смяташе, че някога е напускала къщата. Винаги се бе оказвала вътре и стъпалата ѝ бяха чисти, но все пак се плашеше от представата

за себе си като за скитаща несъзнателно наоколо. Бе чела за сомнамбулите. Хората можеха съвсем спокойно да изкачват стълби, да шофират и дори да водят разговор, докато всъщност спят.

Ако някой изобщо бе забелязал нощните ѝ скитания, то поне не ѝ го е споменавал. Не вярваше да го прави всеки път, когато заспи, но, разбира се, нямаше начин да го провери, а не искаше да притеснява семейството с проблемите си. Всички знаеха, че страда от безсъние, така че ако някой я бе видял извън стаята ѝ посред нощ в очевидно будно състояние, то вероятно би заключил, че не може да заспи, и не би ѝ обърнал внимание.

Ако станеше известно, че ходи насън... Не искаше да мисли лошо за хората, без да има доказателства, но не смяташе, че може да се довери на някои членове от семейството. Възможността да ѝ причинят зло бе много вероятна, особено що се отнасяше до Корлис. В някои отношения Корлис и напомняше изключително много за Джеси. Въпреки че бяха само втори братовчедки, което означаваше, че нямат много общи наследствени гени, Джеси се бе оказала по-сдържана в мислите си, но по-темпераментна в действията си. Корлис не планираше нищо, тя действаше под напора на момента и не бе склонна към емоционални изблици. През по-голямата част от времето изглеждаше неспокойна и нещастна, склонна да накара и другите да страдат като нея. Каквото и да искаше от живота, не го беше получила.

Роана не смяташе, че Уеб ще намери общ език с Корлис. Мисълта за Уеб отново върна всичките ѝ спомени от сутринта, но всъщност той не бе преставал да бъде в центъра на мислите ѝ.

Не знаеше какво да очаква. Не бе добра в анализирането на отношенията между мъжете и жените, тъй като никога досега не бе имала връзка. Съзнаваше само, че Уеб се бе оказал ядосан и малко пиян. Ако не бе пил, вероятно нямаше да я накара да отстъпи, но всъщност фактът си оставаше — легнала бе в леглото с него без ни най-малко колебание. обстоятелствата бяха унижителни, но дълбоко в съзнанието си тя бе приветствала възможността.

Не съжаляваше за станалото. Ако нещо хубаво не ѝ се случеше до края на живота, поне бе лежала в ръцете на Уеб и имаше представа какво значи да прави любов с него. Болката се бе оказала много по-силна, отколкото си бе представяла, но не можеше да засенчи нито радостта, която бе изпитала, нито пълната удовлетвореност.

Първият, а може би и вторият път вероятно бяха повлияни от текилата, но какво да кажем за останалите? Със сигурност бе трезвен, когато бе посегнал към нея за трети път посред нощ и за четвърти — точно призори. Изпитваше странна нежност към болката в тялото си, тъй като ѝ напомняше прекараните с Уеб мигове.

Той не беше егоистичен любовник. Може да бе ядосан, но въпреки това се бе погрижил да я задоволи, и то неведнъж, преди самият той да достигне върха. Ръцете и устните му се бяха отнесли много нежно с тялото ѝ, като внимаваха да не ѝ причинят допълнителна болка, освен тази, която вече бе изпитала, допускайки го в себе си.

Но после се бе измъкнат от леглото и я бе изоставил сама в малкия евтин мотел, сякаш беше проститутка. Така ли наричаха жената, която бе толкова грозна, че когато на сутринта мъжът се събуди и я погледне в ръцете си, по-скоро би отрязал собствената си ръка, за да се измъкне, отколкото да я събуди? Уеб поне ѝ бе оставил бележка. Поне се бе върнал и не беше и се наложило да стигне до колата под наем, както намери за добре.

Беше казал, че се държала като проститутка, за да може Лусинда да постигне своето. Беше казал, че го е притеснявала цял живот, а от този коментар я бе заболяло много повече, отколкото от предишния. Независимо от всичко, винаги я бе крепила мисълта, че годините преди смъртта на Джеси са били най-хубавите, тъй като винаги го бе смятала за свой приятел и герой. В ужасната нощ, когато Джеси бе убита, беше проумяла, че той я съжалява и това почти я бе убило, но сладките спомени от миналото продължаваха да стоплят душата ѝ. Сега бе покрусена от мисълта, че се е заблуждавала от самото начало. Добрината не бе едно и също с любовта, търпението не бе едно и също със загрижеността за човека, когото обичаш.

Уеб бе дал съвсем ясно да се разбере, че не очаква продължение на любовната им връзка в Дейвънпорт. Съвсем ясно и просто бе дал да се разбере, че представлението е еднократно. Нямаше да има нищо помежду им, освен отношенията между братовчеди.

Но после я бе целунал и ѝ бе казал, че нещо не разбира. Без съмнение бе възбуден, а след току-що преживяната нощ тя познаваше много добре реакциите на тялото му. Ако не я желаше, защо бе твърд като камък?

Но едно нещо бе сигурно — все още беше сърдит на всички.

Роана седеше, сгушена и креслото, наблюдаваше светкавиците, мислеше за Уеб и по някое време призори най-после задряма.

Глория слезе на закуска по едно и също време с цялото семейство — доста рядко събитие, но очевидно смяташе, че се нуждае от подкрепа. След обичайната безсънна нощ Роана беше отишла в стаята на Лусинда и ѝ бе предала добрата новина. Оживена от вестите, тази сутрин Лусинда имаше повече енергия, а лицето ѝ излъчваше жизненост, каквато от дълго време не бяха виждали. Повдигна изненадано вежди, когато забеляза тълпата около масата, а после се усмихна и намигна съучастнически на Роана.

Закуската бе на шведска маса и не бе нищо специално, защото бе малко вероятно дори двама души да слязат да закусват едновременно. Роана напълни две чинни — за Лусинда и за себе си, и седна на масата.

Глория изчака, докато всички започнат да се хранят, преди да изстреля първия залп:

— Лусинда, всички ние обсъдихме въпроса и бихме искали да премислиш тази твоя странна идея да сложиш отново Уеб начело на семейния бизнес. Роана се справяше добре и всъщност ние изобщо не се нуждаем от него.

— Ние? — погледна въпросително Лусинда към сестра си в другия край на масата. — Глория, през изминалите десет години винаги съм била благодарна за компанията ти, но мисля, трябва да ти напомня, че става въпрос за делата на Дейвънпорт, а от присъстващите тук само Роана и аз сме от Дейвънпорт. Обсъдихме го и постигнахме съгласие, че искаме Уеб да заеме подobaващото си място в семейството.

— Уеб не е Дейвънпорт — изтъкна язвително Глория. — Той е Талант, един от нашето семейство. Парите и имението трябва да бъдат на Роана. Така е най-справедливо.

Прави всичко възможно да задържи Уеб настрана, помисли си Роана, Глория по-скоро би предпочела нейното семейство да получи наследството, но в краен случай би могла да бъде и Роана. Глория предполагаше, че може да манипулира и въздейства върху Роана, което не би било възможно с Уеб. Това беше основният проблем, проумя тя, а

не някакъв преувеличен страх от убиеца Уеб. Всичко се свеждаше до парите и луксозния живот.

— Както казах — повтори Лусинда. — Роана и аз постигнахме съгласие по този въпрос.

— Роана никога не е действала разумно, що се отнася да Уеб — намеси се Харлан на страната на жена си. — На всички ни е известно, че не можем да се доверим на нейната преценка, когато той е замесен.

Корлис се наведе напред, надущвайки с блеснали очи назряващия скандал.

— О, точно така. Спомним си нещо за това как Джеси ги хванала да се натискат в кухнята.

Брок вдигна глава от чинията си и погледна намръщено сестра си. От цялото семейство на Глория Роана харесваше най-много него. Брок бе добродушен и работеше упорито. Не възнамеряваше да остане в Дейвънпорт цял живот, но използваше възможността, за да спести малко пари, така че да построи собствена къща. Дватамата с дългогодишната му приятелка смятаха да се оженят до края на годината. Беше много по-енергичен от баща си Грег, който позволяваше на Ланет да командва в семейството.

— Мисля, че това бе напълно излишно — изрече Брок.

— Защо смяташ така? — попита Ланет, като се наклони така, че да вижда сина си. Корлис се усмихна, доволна за това, че е успяла да хвърли масло в огъня.

— Защото Уеб не е по флиртовете, нито е мошеник, и се радвам, че се връща.

Глория и Ланет приковаха едновременно с поглед предателя в редиците си. Брок престана да им обръща внимание и продължи да се храни.

Роана се съсредоточи отново върху закуската си и се постара да не обръща внимание на разговора. Нищо нямаше да достави по-голямо удоволствие на Корлис от това да я накара да ѝ отвърне или да забележи, че е успяла да я разстрои. На Корлис ѝ липсваше умението на Джеси да отправя хапливи забележки или може би реакцията на Роана се бе променила, но сега тя я намираще просто за досадна.

Устната престрелка продължи по време на цялата закуска, като Глория, Харлан и Ланет се редуваха да изтъкват очевидни според тях факти, които доказват нецелесъобразността на завръщането на Уеб.

Грег не се интересувахе кой знае колко от спора и остави протестите на Ланет. Брок се нахрани и тръгна на работа.

Роана се съсредоточи върху храната, като се опитваше да отговаря едностранно, а Лусинда бе непоклонима като скала. Да върне Уеб у дома бе много по-важно за нея, отколкото всичко, което сестра ѝ би могла да каже, и Роана не се безпокоеше, че Лусинда ще промени решението си.

Сутринта, когато Роана ѝ бе предала добрите новини, Лусинда бе грейнала като коледна елха. Задавала бе въпрос след въпрос за Уеб: за това как изглежда, дали се с променил, какво е казал.

Не се бе притеснила видимо, когато Роана отбеляза, че той все още им се сърди.

— Е, разбира се, че ще е ядосан — беше се съгласила Лусинда. — Уеб никога не е бил ничия послушна марионетка. Представям си колко много неща ще ми изприказва, когато дойде тук, и сигурно доста ще ме заболи, но ще трябва да го изслушам. Въпреки всичко наистина съм изненадана, че се предаде толкова лесно. Знаех си, че ти си единствената, която може да го уговори.

Не се беше поддавал на уговорките, а просто беше сключил сделка с нея и когато тя бе спазила своята страна от договора, той се бе почувствал длъжен да направи същото. За пръв път Роана се запита дали не е очаквал да му откаже рязко и дали не е предложил сделката, без да има намерение да я изпълни.

— Разкажи ми как изглежда — започна отново Лусинда и Роана го описа колкото може по-добре. Дали описанието ѝ бе достоверно, след като го гледаше през влюбените си очи? Дали другите щяха да го намерят за по-малко властен, за не толкова силен? Едва ли.

Глория, разбира се, не бе настроена радостно към завръщането му. Държеше се много лицемерно, помисли си Роана, тъй като преди смъртта на Джеси Глория винаги се бе суетяла около Уеб, обявявайки го за своя любим племенник. Но после бе направила грешката да се обърне срещу него, вместо да го защити, и сега знаеше, че той не го е забравил.

— И къде ще спи? — попита провлачено Корлис, прекъсвайки баба си, за да хвърли още съчки в огъня. — Няма да отстъпя апартамента си, без значение, че преди това е бил негов.

Въпросът ѝ имаше точно противоположния ефект на очаквания. Настъпи пълна тишина. След смъртта на Джеси Лусинда постепенно се бе свързала достатъчно, за да поръча пълен ремонт и подмяна на апартамента — от пода до тавана. Когато Ланет и семейството ѝ се бяха нанесли, Корлис веднага бе обявила апартамента за свой, като подхвърли небрежно, че не се притеснява да спи там. Типична за нейната безскрупулност бе дори самата мисълта, че Уеб ще изяви претенции към обитавания по-рано от него апартамент.

Апартаментът на Лусинда беше единственият друг апартамент с такава големина. Глория и Харлан заемаха доста по-малък, също като Ланет и Грег. Стаята на Роана бе доста просторна, но не беше апартамент. Тази на Брок — също. Оставаха четири обикновени спални. Проблемът беше дребен и незначителен, но разлика в общественото положение имаше и тя бе доста тънка и неуловима. Роана съзнаваше, че Уеб не се придържа строго към нея, но схваща заключенията, които следват, и знае как да използва символите на властта, за да доминира над останалите.

— Дори да не го желае, може да не му хареса мисълта някой друг да спи в него — каза Ланет, като погледна разтревожено дъщеря си.

Корлис се намръщи.

— Няма да си дам апартамента!

— Ще го направиш, ако Уеб поиска — отвърна твърдо Лусинда — Съмнявам се, че този въпрос ще го вълнува, но искам съвсем ясно да разберете, че каквото поиска, ще стане без никакви спорове. Ясно ли е?

— Не! — избухна сприхаво Корлис и хвърли салфетката си на масата. — Та той уби жена си! Не е честно да се върне просто ей така и да вземе...

Гласът на Лусинда изплющя като камшик.

— Още нещо, което искам да проумеете, е, че Уеб не е убил Джеси. Ако чуя още веднъж да се спомене това, ще помоля човека, който го изрече, веднага да напусне тази къща. Не заставахме зад него, когато най-много се нуждаеше от подкрепата ни, и точно от това се срамувам. Ще бъде посрещнат с добре дошъл у дома и лично аз ще се погрижа да бъде така.

Това недвусмислено изявление бе последвано от пълна тишина. Доколкото Роана знаеше, Лусинда за първи път споменаваше за

изхвърлянето на някого от настоящите обитатели на Дейвънпорт.

След като се увери, че мнението ѝ е ясно за всички, възрастната жена попи със салфетка деликатно устните си.

— Положението със спалните наистина е сложно. Ти какво мислиш. Роана?

— Нека Уеб сам да реши, когато дойде — отвърна тя. — Не можем да предвидим какво ще желае той.

— Правилно. Но просто искам всичко да е идеално подготвено за него.

— Не смятам, че е възможно. Вероятно той ще иска да продължим да живеем, както обикновено, и да не се суетим около него.

— Е, едва ли ще дадем парти в негова чест — хвърли още една стрела Глория. — Не мога дори да си представя какво ще говорят в града.

— Нищо, ако знаят откъде идва маслото, с което мажат хляба си — отвърна Лусинда. — Веднага ще изясня на всичките ни приятели и близки, че ако ценят дългото ни приятелство и искат то да продължи, по-добре е да се постараят да се държат любезно с Уеб.

— Уеб, Уеб, Уеб! — избухна гневно Корлис — Какво го прави толкова специален? Ами ние? Защо не оставиш всичко на Брок, ако си толкова сигурна, че Роана не може да се справи с нещата? Та ние сме ти толкова близки, колкото и Уеб!

После скочи и избяга от стаята, а след нея се възцари тишина. Дори Глория, която обикновено се славеше с дебелокожието си, изглеждаше притеснена от талкова явното меркантилно избухване.

Роана си самоналожи да преглътне още една хапка, преди да се откаже от усилията. Изглежда, завръщането на Уеб щеше да бъде още по-напрегнато от изпращането му.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Десет дни по-късно Уеб влезе през входната врата, сякаш притежаваше цялото имение, което всъщност не бе далеч от истината.

Беше осем сутринта и слънчевата светлина се лееше щедро през прозорците, придавайки на млечнобелите теракотени плочки във фойето златистожълт отблясък. Роана тъкмо слизаше по стълбите. В девет часа имаше среща с брокера, който щеше да пристигне от Хънтсвил и да обсъди някои подробности с Лусинда преди пристигането на Уеб. Вече се бе облякла за срещата в летен копирен костюм с прасковен цвят, тъй като след това щеше да присъства на областно събрание на комисионерите. Обута бе с бежови елегантни обувки от змийска кожа, а от ушите ѝ висяха кремави перли. Рядко носете други бижута, освен часовника си, но приятелките ѝ от университета я бяха научили да носи изискани ненатрапчиви бижута на бизнес срещите.

Входната врата се отвори и Роана се спря на стълбите, заслепена за момент от ярката слънчева светлина, отразена от излъсканите плочки. Премига към тъмната фигура, чиито широки рамене и шапка изпълваха почти цялата рамка на вратата. Мъжът влезе вътре, затвори вратата и остави на пода един кожен куфар, а сърцето на Роана почти спря да бие, когато проумя кого вижда.

Бяха изминали десет дни, откакто я бе изпратил обратно вкъщи, а и не бе предупредил за пристигането си. Беше започнала да се бои, че в крайна сметка изобщо няма да се върне, въпреки че Уеб винаги бе спазвал обещанията си. А може би бе решил, че семейство Дейвънпорт не си струва труда и Роана нямаше да го обвини ако си го бе помислил.

Но той бе тук, сваляше шапката си и се оглеждаше с присвити очи, сякаш оценяваше промените настъпили през десетгодишното му отсъствие. Имаше няколко дребни неща, но на нея и се струваше, че той забеляза всяко едно. За миг погледът му дори се плъзна по килима, покриваш стълбите. Когато си бе тръгнал, бяха застлали бежов, а сега бе резедав и доста по-плътен.

Физическото усещане от присъствието му почти я зашемети. Да го види застанал там, излъчващ същата сдържана властност, каквато бе излъчвал и преди, сякаш никога не си бе тръгвал, ѝ създаде странното усещане, че времето е спряло.

Но разликите в Уеб бяха ясно осезаеми. Причината не бе само във възрастта или в облеклото му — дъвки и ботуши вместо ленени панталони и мокасини. Преди бе смекчавал характера си с добродушието, присъщо на южняците, и на начина, по който те правеха бизнес. Но сега нямаше следа от него. Уеб изиявяваше характера си с всичките му остри ръбове, сякаш не се интересуваше ни най-малко дали другите го харесват.

Гърдите ѝ изведнъж се стегнаха така, че едвам можеше да си поеме дъх. Беше го виждала гол, бе лежала гола в прегръдките му. Беше галил с език зърната ѝ, беше прониквал в нея. Чувството за нереалност отново замая главата ѝ. След десетте дни, изминали от срещата помежду им, интимните мигове бяха започнали да ѝ се струпат като сън, но един поглед ѝ бе достатъчен и тялото ѝ започна отново да тупти сякаш той току-що се бе отдръпнал от нея, а плътта ѝ още тръпнеше от докосването му. Най-после успя да продума:

— Защо не се обади? Някой щеше да те посрещне на летището. Дойде със самолет, нали?

— Долятах вчера. Наех кола от летището. Двамата с мама прекарахме нощта в Хънтсвил с леля Сандра, а след това тръгнах насам.

После наситено зелените му очи се спряха върху нея, оглеждайки костюма и перлите, като вероятно сравняваха стилните ѝ дрехи с облеклото на някогашната скарана с модата тийнейджърка. Или може би я сравняваше с голата жена, извиваща се под него и стенеща от удоволствие, когато я издигаше към върха. Беше я отблъснал достатъчно бързо, така че представата не би трябвало да бъде съблазнителна.

Роана се изчерви, а после почувства как кръвта се отдръпва от лицето ѝ.

Не можеше да продължи да стои като препарирана. Внимателно овладя дишането си, слезе по стъпалата и спря до Уеб.

— Лусинда е в кабинета. Ще преглеждаме някои документи заедно, но тя със сигурност ще иска първо да поговори с теб.

— Върнах се, за да се погрижа за бизнеса — отсече кратко той и вече крачеше през фоайето към кабинета. — Ще се включа без предисловия. Посрещането може да почака.

По някакъв начин Роана успя да запази изражението на лицето си спокойно, докато го следваше. Не се хвърли разплакана на врата му с думите: „Най-после си у дома, най-после си у дома!“, въпреки че това беше първият ѝ импулс не извика от радост, не заплака. Просто изрече зад гърба му.

— Радвам се, че се върна. Добре дошъл у дома.

Лусинда рядко седаше на огромното бюро, зад което някога бе седял съпругът ѝ, тъй като смяташе мекия диван за много по-удобен за старите ѝ кости. И сега седеше там прелиствайки няколко разпечатки от последните сделки на борсата. Когато Уеб влезе, вдигна поглед и Роана забеляза смайването в избелелите ѝ сини очи при вила на едрия и загрубял непознат, нахлул в царството ѝ. После премига, а щом го позна, лицето ѝ изведнъж светна и се зачерви от вълнение, прогонило за миг пергаментовата сивота — признак на влошеното ѝ здраве. Изправи се бавно на крака и листовете се пръснаха върху дебелия персийски килим.

— Уеб! Уеб!

Точно за това ентусиазирано, сърцераздирателно — радостно посрещане бе копняла Роана. Но не можеше да му го даде. Лусинда се втурна към Уеб с разтворени ръце, като или не забеляза, или не обърна внимание на стъписаното му изражение. Той не разтвори своите, но това не я спря да го прегърне и да се притисне към него с плувнали в сълзи очи.

Роана се обърна към вратата с намерението да им даде възможност за малко усамотение. Ако тя и Уеб се бяха радвали на някакви по-специални взаимоотношения като малки, то той определено имаше много силна връзка с Лусинда, която съперничеше с чувствата към майка му. Въпреки че Уеб се бе върнал заради Лусинда, между двамата имаше доста неща, които трябваше да бъдат изгладени.

— Не, остани — изрече Уеб, когато забеляза движението на Роана. Хвана внимателно старите крехки ръце на Лусинда и я отдалечи леко от себе си, но продължи да я държи, докато я гледаше. — Ще поговорим по-късно — обеща той. — Сега имам доста да наваксам. Може да започнем с тези. — И кимна към пръснатите листове по пода.

Ако Лусинда бе наясно с нещо, то това бе грижата за бизнеса. Тя избърса очи и кимна бодро.

— Разбира се. Брокерът ни ще е тук в девет. Двете с Роана обикновено преглеждаме борсовите си операции предварително, за да постигнем съгласие преди неговото пристигане.

Уеб кимна и се наведе да събере книгата.

— Все още Липскоум ли използваме.

— Не, скъпи, той почина преди около три години. Нали знаеш, семейството му има проблеми със сърцето. Сега брокер ни е Сейдж Уитън, от семейство Уитън в Бирмингам. Доволни сме от работата му, но понякога е малко консервативен.

Роана забеляза как Уеб се намръщи, докато се настройваше отново към нюансите на южняшкия бизнес, където всичко бе примесено с лична информация и семейни връзки. Може би бе свикнал на много по-открит начин на работа.

Вече погълнат от книгата в ръцете си, Уеб тръгна към бюрото и започна да се отпуска в масивното кожено кресло, когато изведнъж спри и погледна любопитно Роана, сякаш проверяваше реакцията ѝ при това внезапно завземане едновременно на територия и власт.

Тя не знаеше дали да заплаче, или да се развика. Никога не ѝ бе допадало да се грижи за бизнеса, но въпреки това бе очертала своя територия. Тъй като това бе единственото, за което се бе оказала необходима — на Лусинда или на някого другото, — тя бе работила къртовски, за да се научи и усъвършенства уменията си. С връщането на Уеб губеше своето място и полезност. От друга страна, щеше да се отърве от безконечните съвещания и от взаимоотношения с бизнесмени и политици, които гледаха на решенията ѝ с едва прикрита снизходителност. С радост щеше да се измъкне от задължението, но нямаше представа с какво да го замести.

Не позволи раздвоението да проличи по лицето ѝ и запази безизразна фасада, която представяше на света. Лусинда зае мястото си на дивана, а Роана отиде до един от шкафите, за да извади доста дебела папка.

Факсът извъня и започна да отпечатва някакъв документ. Уеб го погледна, а после прецени и останалата част от електронното оборудване, инсталирано след заминаването му.

— Изглежда, в крак сме с времето.

— Трябваше или да направим това, или да пътувам непрекъснато — отвърна Роана. Посочи към компютъра върху бюрото. — Имаме две отделни системи. Този компютър и принтер са за личните ни данни и документи. Другият — посочи към техниката в ъгъла, подредена на специално компютърно бюро — е за връзка със света. — Вторият компютър бе свързан с модем. — Имаме самостоятелна факс линия, електронна поща и два лазерни принтера. Ще ти покажа програмите. Разполагаме и с портативен компютър за времето, когато пътуваме.

— Дори Лоуъл вече има компютър — усмихнато каза Лусинда. — Кръвните линии са изцяло изведени, а неговите файлове включват време на развъждане, медицинска история и татуировки за идентифициране. Толкова е горд от системата, сякаш е четирикопитно, готово да изцвили.

Уеб погледна към Роана.

— Още ли яздиш толкова много, както преди?

— Нямам време.

— Сега ще имаш повече.

Не беше се замислила за това удобство от връщането на Уеб и сърцето ѝ се разтуптя развълнувано. Конете ѝ липсваха болезнено, но отговорът ѝ бе самата истина: просто нямаше време. Яздеше, когато можеше, само за да поддържа мускулите си, но това изобщо не я задоволяваше. За момента щеше да се наложи да се занимава с предаването юздите на властта в ръцете на Уеб, но скоро — съвсем скоро! — щеше да започне отново да помага на Лоуъл.

— Доколкото те познавам — изрече бавно Уеб, — вече планираш как да прекарваш целия ден в конюшните. Да не си и помислила да струпаш всичко в ръцете ми и да се и измъкнеш. Ще трябва да се справям с целия бизнес тук, както и със собствеността си в Аризона, така че все пак ще трябва да вършиш част от работата.

Да работи с Уеб? Не бе помислила, че би искал тя да се върти около него или че все пак би могла да му бъде от полза. Сърцето ѝ замря отново при мисълта всеки ден да бъде с него.

После се съсредоточи върху разглеждането на диаграмите и анализа на борсовите сделки, както и върху проектите им. До пристигането на Сейдж Уитън Уеб вече знаеше съвсем точно какви са позициите им на стоковата борса.

Господин Уитън не познаваше Уеб, но по стреснатото изражение на лицето му пролича, че е чул клюките. Ако бе смаян от обяснението на Лусинда, че оттук нататък Уеб ще се грижи за капиталовложенията на Дейвънпорт, доста добре го прикри. Но независимо от шушукането на хората, Уеб Талант изобщо не бе обвинен в убийството на жена си, а бизнесът си бе бизнес.

Срещата приключи по-бързо от обикновено. Господин Уитън едва си беше тръгнал и Ланет връхлетя в кабинета.

— Лельо Лусинда, във фоайето има някакъв куфар. Да не би господин Уитън... — Изведнъж млъкна и зяпна Уеб, разположил се зад бюрото.

— Куфарът е мой — Той дори не вдигна глава от компютъра, където разглеждаше историята на стоковете им дивиденди. — Ще го прибера по-късно.

Страните на Ланет порозовяха, но тя възкликна с пресипнала усмивка:

— Уеб! Не знаех, че си пристигнал. Никой не ни каза, че се очаква да си дойдеш днес.

— Никой и не знаеше.

— Е, добре дошъл вкъщи. — Тонът ѝ бе точно толкова преторен, колкото и усмивката ѝ — ще кажа на мама и татко. Те току-що закусиха, а знам със сигурност, че ще искат да те поздравят.

Веждите на Уеб се повдигнаха иронично:

— Така ли?

— Ще ги доведе — отвърна Ланет и избяга.

— Относно куфара... — Уеб се отпусна на стола и се извърна към Лусинда, която все още седеше на дивана — Къде да го сложа?

— Където пожелаеш — отвърна решително старата жена. — Предишният ти апартамент бе изцяло ремонтиран. Корлис го взе, но ако го искаш, тя може да се премести в друга стая.

Уеб отхвърли предложението с леко поклащане на глава.

— Предполагам, че Глория и Харлан са взели третия апартамент, а Ланет и Грег — четвъртия — Хвърли на Роана непроницаем поглед. — Ти, разбира се, си все още в старата си стая отзад.

Изглежда, представата не му допаднаше, но Роана не можеше да разбере защо. Тъй като не знаеше какво да му отговори, тя замълча.

— А Брок е в една от спалните отляво — продължи Лусинда, потвърждавайки предположението му. — Но това не е проблем. Обмислих какво може да се направи и всъщност ще трябва само да свържем две от свободните спални, като отворим врата помежду им и превърнем една от стаите във всекидневна. Може да бъде изпълнено за не повече от седмица.

— Не е необходимо. Ще взема една от спалните отзад. Тази до стаята на Роана ще свърши работа. В нея все още стои леглото с кралски размери, нали?

— Сега всички стаи са с такива легла, освен тази на Роана.

Уеб я погледна изпод вежди.

— Не харесваш ли големите легла?

Мотелското легло, в което се бяха любили, беше обикновено. Беше доста тясно за двама, но когато единият е върху другия, нямаше нужда от повече място. Роана едва овладя изчервяването си.

— Нямам нужда от по-голямо. — Погледна часовника си и с облекчение се изправи, щом видя часа. — Ще трябва да вървя на събранието, а после ще обядвам с управителят на болницата във Флоренция. Ще се върна към три.

Наведе се и целуна сбръчканата буза на Лусинда.

— Карай внимателно — изрече, както винаги, Лусинда.

— Ще внимавам. — Внезапното ѝ тръгване създаваше усещането, че иска да избяга, и от начина, по който я изгледа Уеб, разбра, че и той го бе забелязал.

След обета Уеб и Лусинда се върнаха в кабинета. Той бе изтърпял престорените прочувствени приветствия на Глория и Харлан, бе пренебрегнал нацупената физиономия на Корлис и лошите ѝ маниери и бе издържал оживената суетня на Танси и Беси. Беше дяволски ясно, че само Роана и Лусинда искат той да се върне. Изглежда, останалата част от семейството желаше да си бе останал в Аризона. Причината за това бе също толкова явна, всички те се бяха възползвали от Лусинда с години и сега се страхуваха, че Уеб ще ги изрита. Кое не беше лоша идея. О, не Глория и Харлан. Не му допаднаше да са наоколо, но бяха над седемдесетте, а основанията за нанасянето им в имението, които бе изтъкнал преди десет години пред

Роана, сега важаха с още по-голяма сила. Но що се отнася до останалите...

Не възнамеряваше веднага да предприема нещо по въпроса. Не знаеше в подробности живота им и бе много по-лесно да се осведоми за фактите, преди да действа, отколкото после да поправя последствията от едно неправилно решение.

— Предполагам, че искаш да си кажеш думата — изрече решително Лусинда и седна на дивана — Господ ми е свидетел, че го заслужаваш. Това е шансът ти да оставиш миналото зад гърба си, така че действай. Ще седя тук, ще слушам и ще държа устата си затворена.

Както винаги, беше неукротима, помисли си той, но едновременно с това бе отслабнала много. Когато го бе прегърнала, бе усетил изтънелите кости и сухата ѝ старческа кожа. Цветът ѝ не бе никак хубав, а енергичността ѝ не бе същата. Беше разбрал от писмата на Ивон, че напоследък Лусинда не е добре със здравето, но не бе подозирал колко близо е до смъртта. Беше въпрос на месеци. Съмняваше се дали ще доживее до пролетта.

Лусинда се бе превърнала в крайъгълен камък в живота му. Беше го изоставила, когато бе имал нужда от нея, но сега желаше да посрещне гнева му. Щеше да премери сили с нея, но по дяволите, още не бе готов да го направи! Облегна се на бюрото.

— Ще стигнем и дотам — каза той спокойно, а после продължи разпалено: — Но преди това искам да разбера какво, по дяволите, сте направили всички вие с Роана!

Доста време Лусинда мълча, а обвинението на Уеб висеше помежду им. Тя погледна през прозореца, плъзгайки поглед над огряната от слънце земя, прошарена тук-там от сенките на плуващите в небето пухкави облаци. Земя на Дейвънпорт, докдето поглед стига. Винаги беше намирала успокоение в тази гледка и все още ѝ харесваше, но сега, когато животът ѝ приближаваше естествения си край, намирате други неща за много по-важни.

— В началото изобщо не забелязах — най-после проговори тя, все още зареяла поглед навън. — Смъртта на Джеси бе... Е, за това ще говорим по-късно. Бях толкова съсипана от собствената си скръб, че не забелязах Роана, докато едва не я загубихме.

— Как така загубихте? — Гласът на Уеб бе дрезгав и пресипнал.

— Едва не умря — събра смелост да му отвърне Лусинда. Брадичката ѝ се разтрепери, но тя решително я овладя. — Винаги съм смятала, че Джеси бе тази, която отчаяно се нуждае от любов, за да компенсира обстоятелствата, при които бе родена... Не забелязвах, че Роана се нуждае от любов дори повече от нея, но не я изисква като Джеси. Странно, нали? Обичах Джеси от самото ѝ раждане, но тя никога нямаше да ми помогне, както направи Роана, или да стане единствената ми опора. Роана е нещо повече от дясната ми ръка. През последните няколко години нямаше да мога да се справя без нея.

Уеб отмина всичко това безмълвно, съсредоточавайки се върху единственото изявление, което бе привлякло вниманието му.

— Как едва не умря? — Мисълта за смъртта на Роана го разтърси и той ужасено си спомни виновното ѝ, нещастно изражение в деня на погребението на Джеси. Не беше се опитала да се самоубие, нали?

— Спря да се храни. Никога не е имала голям апетит, така че доста време не забелязвах, докато едва не стана късно. Всичко бе толкова объркано, почти никой не се хранеше в редовни часове и аз предполагах, че тя просто яде, когато реши. Освен това прекарваше по-голяма част от времето в стаята си. Не го направи нарочно — обясни тихо Лусинда. — Просто... загуби интерес. Когато ти си тръгна, тя се затвори в себе си. Знаеш, че се обвинява за всичко.

— Защо? — попита Уеб. Роана му бе казала, че не е създавала неприятности, но може би го бе признала на Лусинда.

— Доста време мина, преди изобщо да проговори за това, но преди няколко години ми каза за случилото се в кухнята, за това, че те е изненадала и импулсивно те целунала. Не знаела, че Джеси слиза долу и, разбира се в типичния за нея стил братовчедка ѝ направи страхотна сцена, но според Роана тя била причинила всички неприятности с целувката. Ако не беше те целунала, вие с Джеси нямаше да се скарате, нямаше да бъдеш обвинен за смъртта на Джеси и имаше да напуснеш града. След като си тръгна — Лусинда поклати глава — Тя винаги те е обичала толкова много. Когато бе малка, ѝ се присмиваше, смятахме, че те обожаваше като филмов герой и другарче по игра, но не бе точно така, нали?

— Не знам. — *Но знаеше*, каза си той. Когато ставаше въпрос за чувствата ѝ към него, Роана бе напълно открита и беззащитна. А и не

бе добра в увъртанията. Чувствата ѝ бяха открити, а гордостта ѝ — точно толкова ранима, колкото и гърнето ѝ. Обожанието ѝ винаги бе осветявало живота му като самото слънце и той бе разчитал на непрестанното му съществуване, въпреки че рядко му обръщаше внимание. Също като слънчевата светлина, беше го приемал за дадено. Точно затова бе дяволски вбесен, когато реши, че тя го е предала, за да си отмъсти на Джеси.

Лусинда го погледна проникателно, без да се заблуди от отричането му.

— След като Дейвид и Карън починаха, двамата с теб се превърнахме в основни стожери в живота на Роана. Тя се нуждаеше от любовта и подкрепата ни, но през по-голямата част от времето ние не ѝ я давахме. Не, нека перифразирам, тъй като по-голямата вина е моя: аз не я обграждах с любовта и подкрепата си. Но докато ти бе тук и я обичаше, тя се справяше. Когато си тръгна, не ѝ остана никой и тя се предаде. Беше си почти отишла, когато забелязах — тъжно продължи Лусинда. По сбръчканите и страни се търколи сълза, която тя избърса леко. — Беше станала трийсет и шест килограма. Трийсет и шест килограма! Та тя е висока метър и седемдесет и пет. Би трябвало да тежи поне петдесет и осем килограма. Не мога да ти опиша как изглеждаше. Но един ден я видях, наистина я видях и разбрах, че трябва да направя нещо — или ще изгубя и нея.

Уеб не можеше да продума. Стана и отиде до прозореца, пъхнал юмруци дълбоко в джобовете си. Стоеше гърбом, и тънат като струна, и едва дишаше. Изведнъж го обхвана паника. Мили боже, тя едва не бе умряла, а той не бе разбрал нищо за това.

— Ако просто ѝ бях казала „Трябва да ядеш“, нямаше да помогне — продължи Лусинда, а думите се лееха от устата ѝ, сякаш ги бе сдържала прекалено дълго и най-после можеше да сподели болката си. — Имаше нужда от причина да живее от нещо в, което да се вкопчи. Така че ѝ казах, че се нуждае от помощта ѝ — Спря и преглътна мъчително, преди да продължи: — Никой дотогава не ѝ беше казвал, че се нуждае от нея. Не бях разбрала... Е, казах ѝ, че не мога да се справя без нея, че работата ме затрупва и не мога да се оправя сама. Изобщо не подозирах колко истина има в думите ми — рече сухо Лусинда. — Тя се опита да се върне назад. Борбата бе дълга и в един момент бях ужасена, че съм закъсняла прекалено много. Но Роана се

пребори. Мина цяла година, преди да се възстанови достатъчно, за да може да отиде в университета, година, преди да престане да събужда нощем всички ни с писъците си.

— Писъци? — попита Уеб. — Кошмари?

— За Джеси. — Лусинда говореше тихо и със свито от болка гърло. — Знаеш, че тя я намери. И пищеше по същия начин, сякаш току-що бе влязла и бе стъпила в кръвта на Джеси. — Гласът ѝ потрепери, но Лусинда се овладя. — Кошмарите преминаха в безсъние, сякаш будуването бе единственият начин да ги избегне. Все още страда от него и понякога цели нощи не спи. Понякога просто подремва. Ако я видиш да задрямва през деня, каквото и да правиш, не я събуждай, тъй като това вероятно е единствения сън, който успява да си открадне. Заповядала съм никой да не я буди по никаква причина. Единствена Корлис го прави. Или ще изпусне нещо, или ще тресне някоя врата, като винаги се преструва, че е случайно.

Уеб се обърна с лице към баба си. Очите му бяха леденостудени.

— Може да го направи още веднъж, но ще ѝ бъде за последен път — спокойно каза той.

Лусинда се усмихна леко:

— Добре. Мразя да говоря за собственото си семейство, но Корлис има подла безполезна душица. За Роана ще бъде добре, че отново си тук.

Но той не бе тук, когато най-много бе имала нужда от него, помисли Уеб. Беше си тръгнал, оставяйки я да се справя сама с ужаса, с кошмарите. Какво бе казала Лусинда? Роана беше стъпила в кръвта на Джеси. Не бе знаел, не бе предполагал на какво напрежение е подложена. Съпругата му бе убита, а самият той бе обвинен в престъплението. Преживяваше своя собствена криза и бе приписал стреса на вината ѝ. Поне той трябваше да разбере, тъй като най-добре познаваше Роана.

Спомняше си как бе пренебрегнала всеобщото осъждане на града и бе плъзнала малката си длан в неговата на погребението на Джеси, за да го утеши и подкрепи. Предвид вихреците се клюки за това как Джеси го била хванала с Роана, ѝ бе необходим доста кураж, за да се приближи до него. Но тя го бе направила, без да се притеснява за репутацията си, тъй като смяташе, че той се нуждае от нея. Вместо

да стисне ръката ѝ или по някакъв друг начин да покаже, че ѝ вярва, той я бе отблъснал.

Беше дошла заради него, но той не бе до нея, когато ѝ бе потрібвал. Беше оцеляла, но на каква цена?

— В началото не я познах — изрече унесено Уеб. Погледът му не се отделяше от Лусинда. — Причината не е само в десетте изминали години. Напълно се е затворила в себе си.

— Така успя да се справи. По-силна е, отколкото изглежда. Мисля, че се изплаши, когато разбра колко е слаба и болна. Никога повече няма да допусне да изпадне и това състояние. Но се справи, като се отдръпна от всичко наоколо и се затвори в себе си. Сякаш се бои да чувства, затова не си позволява да чувства нищо. Не мога да стигна до нея, а Господ ми е свидетел, че се опитах, но това също е моя вина.

Лусинда изправи рамене, сякаш наместваше стар товар, толкова познат, че вече почти не го забелязва.

— Когато намери Джеси и изпищя, всички се втурнахме в стаята и я намерихме, наведена над тялото. Глория реши, че Роана е убила Джеси и точно това казаха двамата с Харлан на шерифа. Були нареди на свой подчинен да я охранява, докато ни разпитва. Всички ние седяхме в единни край на стаята, а Роана — в другия, съвсем сама, ако изключим охраната. Никога няма да забравя как ни гледаше, сякаш бяхме минали върху нея и я бяхме премазали. Трябваше да отида при нея, както тя дойде при теб, но не го направих. Оттогава не ме нарича баба — сподели тихо Лусинда. — Не мога да стигна до нея. Върши си работата, но Дейвънпорт изобщо не я интересува. Когато ѝ казах, че ако успее да те уговори да се върнеш, ще променя завещанието в твоя полза, окото ѝ не мигна. Искях да спори с мен, да се разсърди, да се притесни, но нищо подобно не стана. — В гласа на Лусинда прозвуча пълно неразбиране — как може някой изобщо да не го е грижа за нейния любим Дейвънпорт? — После и въздъхна тежко. — Помниш ли каква бе преди? Като навита играчка, чиято пружина никога не се развива? Тичаше нагоре-надолу по стълбите, блъскаше вратите, викаше... Кълна се, в нея нямаше капка благоприличие. Е, сега бих дала всичко да я видя да се пързала, поне веднъж. Винаги казваше неподходящото нещо в неподходящия момент, а сега почти не говори. Невъзможно е човек да разбере за какво мисли.

— Смее ли се? — дрезгаво попита Уеб. Липсваше му смехът ѝ, заразителният ѝ кикот, когато замислеше някаква пакост, сърдечният ѝ смях, когато ѝ разказваше вицове, веселото кискане, когато гледаше как жребчетата скачат по пасбището.

Очите на Лусинда бяха изпълнени е тъга:

— Не. Почти не се усмихва, а още по-малко се смее. Не се е смяла от десет години.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Роана погледна часовника си. Събранието на градските съветници продължи повече от обикновено и ако не искаше да закъснее за обед в Флоренция, трябваше да тръгва. Дейвънпортови не заемаха официални постове в управлението на областта, но бе традиция член от семейството да присъства на събранията. Подкрепата на фамилията често даваше живот на някой проект, а липсата на такава подписваше смъртната му присъда.

Когато Роана бе започнала да замества Лусинда на събранията, обикновено я пренебрегваха или просто я потупваха покровителствено по рамото. В началото просто изслушваше всичко и го разказваше на Лусинда. В доста голяма степен точно това правеше и в момента. Но когато вземеше отношение по въпроси, които я интересуваха, Лусинда целенасочено повтаряше „Роана смята...“ или „Роана е останала с впечатлението, че...“ и градските съветници скоро разбраха — по-добре да започнат да обръщат повече внимание на сериозната млада жена, която рядко проговаряше. Лусинда не бе лъгала, Роана наистина предаваше мислите и впечатленията си. Сега Роана седеше тихо и неподвижно, а кафявите ѝ очи спокойно се местеха от лице на лице, поглъщайки нюансите в изразенията, в тона, в реакциите. Всичко това се предаваше пряко на Лусинда, която вземаше решенията си вследствие впечатленията на Роана.

Сега, когато Уеб се бе върнал, сигурно щеше да посещава събранията, както бе правил преди. Вероятно за последен път присъстваше на подобно събитие и слушаше замислено. Още едно място, където се чувстваше полезна и откъдето я гонеха. Някъде дълбоко в себе си усещаше болка и страх, но отказваше да им позволи да изплуват от дълбините на съзнанието си.

Той идваше към нея — нисичък, набит, оплешивяващ мъж с набраздено лице. Когато се приближи към обичайното ѝ място в дъното на стаята, на лицето му се изписа усмивка.

— Как си днес, Роана? — попита председателя.

— Благодаря, добре. Чет — отвърна тя, като обмисляше дали да му каже за връщането на Уеб. — А ти?

— Не се оплаквам. Е, мога да опитам, но жена ми казва, че на никого не му е интересно да ме слуша — засмя се на собствената си шега, а очите му заблестяха. — Как се чувства госпожа Лусинда?

— Много по-добре сега, след като Уеб се върна у дома — спокойно отвърна Роана.

Той я зяпна смаяно и за миг на лицето му се изписа искрено изумление. После избъбри:

— Мили боже, какво ще правите сега? — започна, а после изведнъж млъкна, проумял, че съчувствието му не бе никак подходящо. Целият почервения и започна да заеква в напразен опит да заличи впечатлението от думите си. — Аз... тъъ... исках да кажа...

Роана вдигна ръка, за да прекъсне измъченото му обяснение.

— Той, разбира се отново ще вземе юздите в свои ръце — продължи тя, сякаш връщането на Уеб бе най-естественото нещо на света. — Ще му трябват няколко седмици, за да навлезе отново в нещата, но съм сигурна, че скоро ще се свърже с теб.

Председателят си пое дълбоко въздух. Изглеждаше леко притеснен, но скоро се овладя:

— Роана, не смятам, че идеята е добра. Ти се справяш чудесно и хората ще се чувстват много по-добре с теб.

Роана спокойно го погледна право в очите.

— Уеб отново ще се захване с работата — тихо повтори тя. — Лусинда ще се разстрои, ако някой откаже да прави бизнес с нас, но разбира се, всеки има право на избор.

Чет преглътна мъчително и адамовата му ябълка подскочи. Роана току-що бе дала съвсем ясно да се разбере, че ако някой не приеме Уеб, ще загуби подкрепата на семейство Дейвънпорт. Тя никога не се ядосваше, не повишаваше тон, не настояваше на своето и дори рядко изказваше мнението си гласно, но хората от областта се бяха научили да не пренебрегват влиянието на тази млада жена с тъжни очи над Лусинда Дейвънпорт. Освен това повечето от тях харесваха Роана. А и никой не желаше открит разрыв с влиятелната фамилия.

— Може би това е последното събрание, на което присъствам — продължи тя.

— Не бъди толкова сигурна — чу се плътен мъжки глас зад гърба ѝ откъм вратата.

Роана стреснато се извърна към Уеб, който тъкмо влизаше в стаята.

— Моля? — възкликна тя. Какво правеше той тук? Дори не се беше преоблякъл. Дали не се беше притеснил, че ще обърка нещо, та се бе втурнал на събранието, без дори да смени дрехите си?

— Здравей, Чет! — извърна се Уеб и протегна ръка към председателя.

Чет почервения от притеснение. Поколеба се, но инстинктът му на политик надделя и той разтърси ръката на Уеб.

— Уеб! Говорим за вълка, а той в кошарата! Роана тъкмо ми каза, че си се върнал в Дейвънпорт. Знаеш ли, че изглеждаш лоста добре?

— Да, благодаря. И ти самият излъчваш благополучие.

Чет се потупа по заобления корем и се разсмя сърдечно.

— Прекалено много благополучие! Уилъден казва, че съм на много специална диета — ям всичко, което попадне пред очите ми!

Околните бяха забелязали Уеб и стаята се изпълни с развълнуваните им коментари. Роана погледна Уеб и по блясъка в очите му разбра, че той напълно съзнава брожението, предизвикано от присъствието му, както и че ни най-малко не се притеснява от това.

— Не си мисли, че си се откачила от работата — промърмори усмихнато на Роана — Само защото съм се върнал, не означава, че ще можеш да се шляеш. Може би ще идваме на събранията заедно.

Въпреки изненадата си. Роана кимна в знак на съгласие.

Уеб погледна часовника си:

— Нямаше ли уговорка за обяд във Флоренция? Ще закъснееш, ако не побързаш.

— Тъкмо тръгвах. До скоро, Чет.

— Ще се видим на следващото събрание — отвърна ѝ председателя с все същия привидно безгрижен тон.

— Ще те изпратя до колата. — Уеб кимна на председателя и тръгна с Роана.

С всяка частица от тялото си тя усещаше близостта му, докато вървяха един до друг по коридора. Надвишаваше я значително, независимо от високите си токчета. Не знаеше какво да мисли за токущо случилото се, така че не си позволи никакви заключения. Може би

Уеб настина възнамеряваше да работят заедно, или просто го бе казал, за да улесни живота си. Само времето щеше да разкрие истината, а тя нямаше да си позволи напразни надежди.

Когато стигнаха до изхода, Уеб протегна ръка, да ѝ отвори вратата, и Роана усети топлината на тялото му.

Излязоха заедно навън във влажното, грейнало горещо лятно утро. Роана извади ключовете от чантата си и сложи слънчевите си очила.

— Какво те накара да дойдеш в града? — попита тя — не те очаквах.

— Предположих, че моментът е точно толкова подходящ за разчупване на леда, колкото и всеки друг — Дългите му крака се нагодиха с лекота към забързаната ѝ походка. — Намали темпото, твърде горещо е за надбягване.

Роана покорно забави ход. Колата ѝ бе оставена в края на паркинга и ако продължаваше да бърза така, щеше да потъне в пот, докато стигне до нея.

— Сериозно ли говореше за събранията? — попита Роана.

— Напълно сериозно — И Уеб бе сложил слънчевите си очила, така че тъмните стъкла не ѝ позволяваха да разтълкува изражението му. — Лусинда непрекъснато те хвали. Ти знаеш с подробности всичко, което се случва тук, така че ще съм пълен глупак, ако не те използвам.

Когато ставаше въпрос за бизнес, Уеб бе всичко друго, но не и глупак. Роана се почувства леко замаяна при мисълта да работи заедно с него. Беше се смятала за подготвена за почти всичко — от това да бъде пренебрегвана до това да бъде изгонена, но изобщо не бе помислила, че той може да се нуждае от помощта ѝ.

Стигнаха до колата и Уеб взе ключовете от ръката ѝ. Отключи вратата и я отвори, а после ѝ върна ключовете. Роана изчака горещия и задушен въздух в затворената кола да се разклади, а после седна зад волана.

— Карай внимателно — промърмори Уеб и затвори вратата.

Докато излизаше от паркинга, Роана погледна в огледалото за обратно виждане. Уеб се връщаше към сградата. Сигурно бе паркирал някъде наоколо или се канеше да влезе вътре. Позволи си да хвърли само един жаден поглед към широкия му мускулест гръб и дългите

бедра, само секунда удоволствие, а после се съсредоточи в шофирането и се гмурна в оживеното градско движение.

Уеб отключи собствената си кола и се качи. Импулсът изпратил го в града, беше съвсем обикновен, но силен. Бе искал да зърне Роана. Само това — просто да я види. След обезпокоителните неща, разказани му от Лусинда, старите закрилнически инстинкти бяха надделели и той бе поискал да се увери, че тя е добре.

Разбира се, Роана бе повече от добре. Сам се бе уверил колко майсторски се бе справила с Чет Фористър и не бе позволила спокойствието ѝ да бъде нарушено от съпротивата на председателя по отношение завръщането на Уеб. Сега наистина осъзнаваше смисъла в думите на Лусинда, която бе споделила, че Роана е по-силна, че се е променила. Роана вече не се нуждаеше от него, за да се справя с проблемите в живота си.

Изведнъж се почувства странно ограбен от тази осъзната истина.

Би трябвало да се радва заради Роана. Като малка тя се бе оказала толкова болезнено уязвима, такава лесна мишена за всеки, пожелал да нарани с думи чувствителната ѝ душа. Непрекъснато се бе опитвал да я защити, а за награда бе получавал сляпото ѝ обожание.

Сега тя бе изковала свои собствени доспехи. Беше хладнокръвна и съдържана, почти безчувствена и държеше останалите на разстояние, така че техните закачки и стрели да не могат да я достигнат. Беше платила за тази броня с болка и отчаяние, като едва не бе загубила живота си, но стоманата бе здраво изкована. Когато изобщо успяваше да поспи, продължаваше да страда под формата на безсъние и кошмари, но вече се справяше със собствените си проблеми.

Днес, когато бе влязъл в Дейвънпорт и я бе забелязал на стълбите, елегантно облечена в онзи ненатрапчив копrienен костюм, с кремави перли на ушите и с лъскава тъмнокестенява коса, оформена в модерна прическа, бе останал стъписан и почти без дъх от разликата между някогашното трмаво, буйно момиче и сегашната изискана, безупречна дама.

Все още бе Роана, но някак съвсем различна. Когато я гледаше сега, не виждаше хлапето с волен език, трмавата девойка, а мислеше за стройното ѝ тяло под копrienената дреха, за гладката ѝ кожа, която си съперничеше с копrienата, за гърдите ѝ, чиито зърна бяха отвърнали

на най-нежните му ласки през онези дълги часове в мотела край Ногалес.

Беше притиснал голото ѝ тяло към своето, беше разтворил бедрата ѝ и бе отнел девствеността ѝ. Дори сега, наред заддушната горещина в колата, потрепери от силата на спомена. Боже, спомняше си всяка дребна подробност — усещането от проникването в нея, горещата ѝ мекота, обгърнала го плътно, щом се плъзна в нея. Спомняше си крехкото ѝ тяло, притиснато от тежестта и силата на неговото. Искаше му се да я вземе в прегръдките си, да я защити, да я утеши, да ѝ достави удоволствие — всичко друго, но не и да спре. Просто нямаше начин да спре.

През последните десет дни тези спомени го влудяваха, лишаваха го от сън, пречеха на работата му. Днес, когато я видя отново, бе обхванат от всепоглъщащо собственическо чувство. Роана беше негова. Беше негова и той я желаше. Желаше я толкова много, че ръцете му се бяха разтреперили. Трябваше да извика на помощ цялото си самообладание, за да не хукне по стълбите към нея, да не я грабне и отведе в една от спалните, независимо коя, да я разсъблече и да потъне в дълбините ѝ още веднъж.

Беше се въздържал поради една-единствена причина, Роана внимателно бе построила около себе си защитна стена, но всяка стена можеше да бъде преодоляна и Уеб знаеше съвсем точно коя е нейната слабост.

Той.

Тя можеше да се защити от всеки друг — освен от него.

Не беше се опитвала да го крие или да го отрича. Беше му признала със саморазрушителна честност, че трябва само да ѝ направи знак и тя ще дотича при него. Щеше да го последва в спалнята и да му позволи да направи с нея всичко, което пожелае.

Уеб забарабани с пръсти по нагорещения волан. Очевидно заради Роана трябваше да се пребори с още един от демоните си и това бе собственото му влечение към нея.

Беше ѝ казал, че ще се върне у дома само ако прави секс с нея — и тя не бе се поколебала. Ако желаше точно това, тя щеше да го направи. Ако имаше нужда от сексуално освобождаване, тя щеше да бъде на разположение. Щеше да го направи заради Лусинда, заради Дейвънпорт, заради него, но какво изпитваше самата тя?

Знаеше, че може да влезе в спалнята на Роана по всяко време и да я има и изкушението го влудяваше. Но не желаше тя да му се отдава от чувство за вина, по задължение или от криворазбрано детско обожание. По дяволите, та той не бе герой, за да обожаван, а бе мъж! Искаше Роана да го желае като мъж, така както една жена желае мъж. Ако тя се вмъкнеше в леглото му просто защото има нужда от нежност, той щеше да се зарадва дори на това, тъй като желанието ѝ нямаше да бъде усложнено от мотивите на други хора или от нейните собствени.

Боже, ами собствените му мотиви?

В очите му се стичаше пот и като изруга под носа си, Уеб запали двигателя, за да може да задейства климатика. Щеше да получи топлинен удар, ако продължава да седи в тази затворена кола посред бял ден, докато се опитва да разплете обърканите си чувства.

Обичаше Роана. Беше я обичал през целия и живот, но като сестра, със забавно закрилническо снизхождение.

Беше се оказал неподготвен за силата и жарта на страстното желание, пламнало в душата му преди десет години, когато бе обвинила ръце около врага му и го бе целунала. Чувството се бе зародило от само себе си, също като вихрените газове, които се съгъстват, докато достигнат критичната маса, а после експлодират в гореща бяла звезда. Случилото се тогава го бе разтърсило, бе го накарало да изпита чувство на вина. Но не беше правилно. Роана бе твърде млада, винаги се бе отнасял с нея като със сестра, за бога, та той бе женен! Вината за положението бе изцяло негова. Въпреки че бракът му се разпадаше, все още бе женен. Той се бе оказал по-опитният, трябваше внимателно да превърне целувката в жест на невинна привързаност, в нещо, което няма да я обърка. Вместо това, я беше притиснал и бе превърнал целувката в съвсем различно преживяване, в по-дълбока, пълна със сексуалност ласка. Случилото се бе по негова вина, а не по вина на Роана, но тя все още се опитваше да плати цената.

Повечето първоначални пречки за една по-интимна връзка помежду им бяха изчезнали. Сега Роана беше жена, той не беше обвързан и не изпитваше никакви братски чувства към нея. Но другите пречки оставаха: семейното влияние, собственото чувство за вина на Роана, гордостта ѝ.

Изсумтя и включи колата на скорост. О, боже, не биваше да подминава мъжката си гордост. Не искаше Роана да му се отдаде

заради Дейвънпорт, заради семейството или заради друга маловажна причина. Искаше тя да лежи в обятията му, разгорещена и задъхана, защото го желаше. Нищо друго нямаше да свърши работа.

Копелето се бе върнало. Новината се бе разнесла из цялата област и вечерта стигна до баровете. Харпър Нийли се разтрисаше от гняв всеки път, когато изникваше името на Уеб Талант. Талант се бе измъкнал след убийството на Джеси и сега се бе върнал, за да важничи отново, сякаш никога нищо не се е случвало. О, онзи дебел и глупав шериф не беше го арестувал. Беше казал, че няма достатъчно доказателства, за да повдигне обвинение срещу него, но всички знаеха, че просто са го купили. Никога не се налагаше семейство Дейвънпорт и Талант да плащат за делата си. Плащаха само обикновените хора, но не и префърцунените богаташи, които живеяха в големите си луксозни къщи и смятаха, че законите не важат за тях.

Уеб Талант бе смазал главата на Джеси с ръжен. Очите му все още се пълнеха със сълзи при мисълта за неговата красива Джеси с разкошна коса, сплъстена от кръв и мозък от разцепената ѝ глава. По някакъв начин негодникът бе разбрал за него и Джеси и я бе убил. Или бе разбрал, че семето в нивата не е негово. Джеси бе казала, че ще се справи с проблема, а тя бе много оправна, но този път не бе успяла.

Никоя жена не му бе принадлежала като Джеси. Това момиче се бе оказало диво и проклето, а това го бе възбудило толкова много, че когато я видя за първи път, едва не се изпразни в панталоните си. Тя също се бе възбудила, а очите ѝ светеха похотливо. Харесваше ѝ опасността, тръпката да опитва забраненото. Първия път се бе държала като животно, дращеше и се дърпаше, но не можа да стигне до края. Трябваше му време, за да разбере. Джеси бе правила секс поради доста причини, но удоволствието не бе една от тях. Беше използвала тялото си, за да замае главите на мъжете, да печели влияние над тях. Беше легнала с него, за да отмъсти на проклетия си съпруг, за да отмъсти на всички и да им покаже, че въобще не ѝ пука. Изобщо не бе възнамерявала някой да разбере. Важното беше, че тя знаеше, и по този начин се разтоварваше.

Но щом всичко това му стана ясно, вече нямаше начин да я остави на мира. Никой не можеше да го използва, дори Джеси.

Особено тя. Познаваше я така, както никой друг не я познаваше или някога би я познавал, тъй като вътрешно двамата бяха толкова еднакви.

Запалил я бе с ексцентрични игрички, но никога не я насилваше прекалено много. Беше ѝ харесвало — още една нарушена забрана, заради която да ликува тайно, докато седи в голямото имение и се преструва на идеалната лейди, забавлявайки се с мисълта, че лесно заблуждава всички. Бе прекарала целия следобед, правейки изтощителен секс с единствения мъж, чиято самоличност със сигурност щеше да хвърли семейство Дейвънпорт в див ужас.

Налагало се бе да бъдат изключително внимателни, не можеха да отседнат в местните мотели, а и Джеси невинаги можеше да измисли извинение за няколкочасовото си отсъствие. Обикновено се срещаха в гората. И точно там бе решил, че вече му е омръзнало от нейните игрички и най-после ѝ бе показал кой е господарят.

Когато я пусна да си върви, цялата бе в синини и ухапвания и едва можеше да седне на коня си. Оплакала се бе горчиво, че трябва да внимава някой да не види белезите по тялото ѝ, но очите ѝ блестяха доволно. Беше правил секс с нея толкова дълго и безмилостно, че бе напълно изтощен, а тя — изранена, но това ѝ бе харесало. Преди това винаги когато се бе държал грубо, жените се бяха жалвали, но не и Джеси. Тя се връщаше отново и отново, като, от своя страна, му отвърщаше със същото. Доста пъти самият той се бе връщал с изподран до кръв гръб и всяка смъдяща драскотина му напомняше за нея и подхранваше глада му за още.

Никога не бе срещал жена като своето момиче. Всеки път тя се връщаше за още, искаше все по-груби, по-странни и възможно по-мръсни игри. Бяха се съвкупявали като животните — и това ѝ бе доставило истинско удоволствие: най-забраненото нещо с възможно най-забранения за нея мъж. Порочната Джеси. Беше я обичал толкова много.

Не бе изминал и ден, без да си спомни за нея. Липсваше му. Никоя друга жена не бе запалвала у него такъв огън.

Проклетият Уеб Талант я бе убил. Бе убил и нея, и детето. А после си бе заминал, свободен като птичка. Беше напуснал града, преди някой да го принуди да си плати.

Но сега се бе върнал.

И този път щеше да изкупи вината си.

Трябваше да внимава да не го видят, но при срещите с Джеси се беше промъквал около Дейвънпорт достатъчно, за да познава околността. Имаше стотици начини и пътища да се приближи до къщата. От доста време не беше ходил там, всъщност от десет години. Трябваше да се увери, че старата дама не си е взела куче пазач и не е поставила алармена инсталация. Знаеше, че преди не бе имало, тъй като Джеси неведнъж се бе опитвала да го придума да се промъкне в спалнята ѝ, докато съпругът ѝ отсъства. Харесвала ѝ бе мисълта да спи с него под покрива на баба си и в леглото на мъжа си. Бе имал достатъчно здрав разум да откаже, но по дяволите, предложението се бе оказало доста съблазнително.

Ако все пак нямаше алармена система, той разполагаше със стотици начини да влезе в старата къща. Всички тези врати и прозорци... Щеше да бъде дяволски лесно. Беше влизал в къщи, доста по-добре охранявани от тази на Дейвънпорт, глупаците може би се чувстваха в безопасност, тъй като бяха доста далеч от града. Просто хората в провинцията нямаха навика да взимат предпазни мерки, което гражданите например правеха автоматично.

— О, да! Уеб Талант щеше да си плати.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мисля, че трябва да устроим парти по случай завръщането на Уеб — обяви Лусинда на следващия лен, като почукваше с нокът по зъбите си. — Никой няма да смее да ми откаже, тъй като тогава ще знам точно кои са против. Така ще бъдат принудени да се държат учтиво с Уеб и веднъж завинаги ще приключим с неудобните първи срещи.

Понякога Роана умишлено си напомняше, че въпреки омъжването на Лусинда в семейство Дейвънпорт преди повече от шейсет години и превръщането ѝ, по собствените ѝ думи, в една от тях, ако човек подълбае малко повече под повърхността, щеше да открие един Талант. Хората от семейство Талант бяха много упорити и целенасочени. Може невинаги и да бяха прави, но не това имаше значение. Изправи ги на пътя и им посочи целта и те ще преодолеят всяко препятствие, изпречило се пред погледа ѝ. Целта на Лусинда бе да възстанови репутацията на Уеб в областта и нямаше се подвоуми дори да притисне някого до стената, за да постигне целта си.

Принадлежността към най-висшите кръгове в областта не беше автоматично банковата сметка, въпреки че и тя помагаше. Някои семейства с много скромни доходи също принадлежаха към тази обществена прослойка посредством свой предшественик, участвал във Войната — и никой нямаше предвид двете световни войни. По младите ѝ казваха Гражданската война, но по-възрастните я наричаха Войната на северната агресия, а най-възпитаните деликатно я споменаваха като Последната неприятност.

Бизнес партньорите им веднага щяха да разберат как стоят нещата с Дейвънпортови и щяха да се отнасят с Уеб така, сякаш нищо не се бе случило. В края на краищата той изобщо не бе арестуван, така че защо смъртта на жена му трябваше да се превръща в такава пречка?

Но тези, които налагаха обществените условности, се придържаха към по-строги стандарти. Уеб щеше да бъде подминават при покани за определени вечери и празненства, където се обсъждаха много бизнес въпроси, което пък щеше да навреди на интересите на

Дейвънпорт. Лусинда милееше за парите си, по още повече милееше за Уеб и твърдо бе решила да не допусне той да бъде избягван. Щеше да покани всички в дома си и като нейни приятели те щяха да дойдат. Беше болна и това сигурно щеше да бъде последното ѝ парти. Само Лусинда можеше да използва приближаващата си смърт като средство за постигане на целта си. Може би приятелите ѝ нямаше да бъдат очаровани, но щяха да дойдат. Освен това щяха да се държат учтиво с Уеб под собствения му покрив, въпреки че технически имението все още принадлежеше на Лусинда, и всички щяха да заключат, че Уеб се е върнал у дома, за да предяви претенции над наследството, което скоро щеше да бъде негово. А след като веднъж приемеха гостоприемството му, щяха да се почувстват задължени да му предложат своето.

— Да не си се побъркала? — попита Глория. — Никой няма да дойде. Ще бъдем публично унижени.

— Не бъди глупава. Разбира се, че хората ще дойдат, няма да посмеят да откажат. Вчера срещата с господин Уитън мина добре, нали Роана?

— Господин Уитън живее в Хънтсвил — отвърна Глория, като спести отговора на Роана. — Какво разбира той?

— Уитън знае какво се случи. Личеше си по изражението му. Но тъй като е интелигентен човек, реши, че ако ние вярваме в Уеб, то тогава онези ужасни обвинения не биха могли да бъдат верни. А те не бяха — отвърна твърдо Лусинда.

— Съгласна съм с мама — обади се Ланет. — Помисли за неудобството.

— Ти винаги си била съгласна с нея — рече Лусинда, а очите ѝ проблеснаха гневно. Вече беше решила и нищо не можеше да я разубеди. — Ако от време на време изказваш различно мнение, то ще тежи много повече, скъпа моя. А сега, ако Роана ми каже, че идеята ми за празненство с лоша, ще бъда много по-склонна да я изслушам.

Глория изсумтя:

— Сякаш Роана някога не е съгласна с теб.

— Е, доста често и това се случва. Рядко сме на едно и също мнение, когато обсъждаме бизнес делата. С нежелание трябва да заявя, че доста често тя е права.

Може би това не бе съвсем явна лъжа, помисли си Роана, но не бе и самата истина. Тя никога не спореше с Лусинда. Понякога имаше

различно виждане по някои въпроси, но просто изказваше мнението си и оставяше Лусинда сама да вземе решение. Това бе доста далеч от понятието открито несъгласие.

И трите се обърнаха към нея. Лусинда с открито тържество в очите, а Глория и Ланет — раздразнени, че нейното мнение тежи много повече от тяхното.

— Смятам, че Уеб трябва да реши — рече тихо Роана. Той е този, който ще бъде изложен на показ.

Лусинда се намръщи.

— Правилно. Ако няма желание, просто няма смисъл да го обсъждаме. Защо не го попиташ, скъпа? Може би ще успееш да отвлечеш вниманието му от този компютър за пет минути.

Бяха си позволили малка почивка за обед и вече се нахранили, но сега бавно пиеха изстудения си чай. Уеб бе помолил за няколко сандвича и кафе и бе продължил да работи. Предната вечер бе стоял в кабинета до единайсет и бе станал в шест, за да продължи да чете. Роана знаеше това, тъй като и двата пъти се бе оказала будна, свита мълчаливо в голямо си кресло в очакване на зората. Вечерта се бе оказала наистина мъчителна, изобщо не бе успяла да дремне и сега бе толкова изморена, че се опасяваше, че ще заспи дълбоко в мига, в който допре глава до възглавницата. Точно в такива моменти най-вероятно щеше да се събуди някъде другаде в къщата, без да може да си спомни как се е озовала там.

Присъствието на Уеб я бе разстроило до такава степен, че не успя дори да дремне. Двете с Лусинда бяха работили с него предната вечер, преглеждайки отчетите, докато най-накрая възрастната жена се умори и си легна. След това, когато останаха сами в кабинета, Роана се бе почувствала неловко. Може би след случилото се Уеб не желаше да остава насаме с нея? И дали не смяташе, че като остава с него без успокоителното присъствие на Лусинда, тя му се предлага?

След по-малко от час Роана вече се бе оттеглила в стаята си. Взела бе душ, за да успокои напрегнатите си нерви, а после се бе настанила в креслото, за да почете. Но думите в книгата нямаша никакъв смисъл: просто не можеше да се съсредоточи в тях. Уеб беше в къщата. Беше се нанесъл в съседната стая. Защо го бе сторил? Там, в Ногалес, съвсем ясно бе дал да се разбере, че не възнамерява да задълбочава връзката им. Имаше още цели три спални, които можеше

да избере, но той се бе спрял на тази. Единственото обяснение, което Роана можеше да измисли, бе, че нейното присъствие в съседната стая, изглежда, няма значение за него, че близостта ѝ не го притеснява.

Щеше да се опита да стои настрана от Уеб, доколкото ѝ бе възможно. Щеше да му покаже всички необходими тайни и документи, да отговори на всичките му въпроси, но нямаше да го безпокои по никакъв начин.

В единайсет го чу да влиза в стаята си и забеляза светлината от лампата му на терасата. Пресегна се и изгаси своята, за да не я забележи той и да разбере, че все още е будна, след като час и половина по-рано се бе позовала на умората си, за да се оттегли. В тъмнината отпусна глава назад, затвори очи и се вслуша в шума от движенията му, представяйки си какво прави в момента.

Чу водата в банята да тече и разбра, че е гол под душа. Сърцето ѝ се разтуптя при мисълта за високото му мускуесто тяло, гърдите ѝ настръхнаха. Почти не вярваше, че се е любила с него, че е загубила девствеността си в някаква евтина мотелска стая на мексиканската граница и, че тогава е била възможно най-близо до рая. Представи си остриите косъмчета по гърдите му ѝ по стегнатото му тяло.

Спомни си как силните му мъжки бедра бяха разтворили нейните, как бе впивала пръсти в мускулестия му гръб. Цяла една чудна нощ бе лежала в ръцете му и бе познала едновременно страстта и задоволяването ѝ.

Душът спря и след около десет минути светлината на терасата угасна. Тъй като нейната врата към балкона бе отворена, чу как Уеб излиза навън, за да се наслади на свежия нощен въздух. Дали все още беше гол? Дали спеше така или с гащета? Може би носеше долнище от пижама. Изведнъж ѝ се видя странно, че от седем — до седемнайсетгодишна е живяла в една и съща къща с него, а не знае с какво спи той.

После настъпи тишина. Дали си бе легнал, или стоеше отвън и се вслушваше в спокойната нощ? Дали не беше на терасата? Може и да бе бос и тогава нямаше да го чуе. Дали не стоеше там и сега? Погледнал ли бе надясно и забелязал ли бе отворената ѝ врата?

Най-накрая, с опънати нерви, Роана се бе промъкнала до вратата и бе надникнала навън. Никой, гол или облечен, не стоеше на верандата да се наслаждава на нощта. Възможно най-тихо, тя затвори

вратата и се върна в креслото. Но сънят вече й бе убегнал и отново трябваше да понася бавния ход на времето.

— Роана? — обади се Лусинда и Роана разбра, че седи и мечтае посред бял ден.

Промърмори неясно извинение и бутна стола си назад. В два имаше среща с организаторите на тазгодишния августовски музикален фестивал, така че трябваше просто да подаде глава през вратата на кабинета, да попита Уеб за мнението му относно плана на Лусинда, а после да изтича горе и да се преоблече. Може би докато се върнеше, той вече щеше да е уморен от книгата и нямаше да й се наложи да понесе още една вечер на изтънчено мъчение, като седи до него, вслушваща се в плътния му глас, възхищаваща се от скоростта, с която възприема информацията, накратко: наслаждавайки се на присъствието му, докато през цялото време се пита дали той не смята, че се е разположила прекалено близо до него, или пък че се възползва от всяка възможност да се наведе над него. И още по-лошо — дали не се пита защо тя просто не се махне?

Когато отвори вратата, той вдигна въпросително поглед от документите в ръцете си. Беше се отпуснал назад, а краката му бяха удобно вдигнати на бюрото.

— Съжалявам — промърмори Роана. — Трябваше да почукам.

Уеб я изгледа мълчаливо, смръщил тъмните си вежди.

— Защо? — попита най-накрая.

— Сега кабинетът с твой. — Отговорът й бе съвсем естествен, без никакви намеци.

Уеб свали краката си от бюрото.

— Влез и затвори вратата.

Роана се подчини, но остана до вратата. Уеб се изправи и заобиколи бюрото, а после се облегна на него със скръстени ръце. Позата му бе небрежна и отпусната, но погледът му напрегнато я изучаваше.

— Никога не трябва да чукаш на тази врата — каза той най-накрая. — И нека да си изясним нещо веднага: заемам не твоето място, а това на Лусинда. Свършила си добра работа, Ро. Вчера ти казах, че ще съм пълен глупак, ако те изключа от вземането на решения. Може би мислиш, че сега, след като се върнах, ще можеш да прекарваш

повече време с конете. Наистина ще е така, обещавам, но и тук ще имам нужда от помощта ти.

Роана премига, объркана от хода на събитията. Въпреки думите му след събранието на общинските съветници, тя не бе повярвала в искреността им. Автоматично се бе отнесла към казаното като към нещо, което Уеб би направил за нея като малка, предпазвайки я от огорчението, преструвайки се, че е нужна за някого или за нещо. През онази нощ, когато бе стъпила в локвата кръв, бе престанала да вярва в приказки. А сега беше си помислила, че вероятно ще помогне на Уеб да навлезе в нещата, а после нейните услуги вече няма да бъдат необходими. Той се бе справял с всичко сам, преди да...

Изведнъж се сепна. Не, не беше вярно. Бе поел повечето работа върху себе си, но Лусинда все още участваше. А това бе, преди да придобие другата си собственост в Аризона, за която също трябваше да се грижи. Тиха радост я заля, стопляйки сърцето ѝ, което вече бе започнало да се смръзва в очакване на неизбежното ѝ оттегляне. Той наистина се нуждаеше от помощта ѝ.

Бе споменал, че е свършила добра работа. И я бе нарекъл Ро.

Наблюдаваше я с напрегнато внимание.

— Ако не се усмихнеш — тихо промълви той, — няма да разбере дали си доволна или не си.

Роана го погледна объркано, опитвайки се да разбере какво има предвид. Да се усмихне? Защо ще иска тя да се усмихне?

— Усмивка — подсказа ѝ той — Спомняш си какво представлява усмивката, нали? Ъгълчетата на устата ти се извиват нагоре, ето така — Повдигна с пръсти ъгълчетата на устата си за демонстрация. — Хората го правят, когато са щастливи. Или мразиш работата с документи? Не искаш ли да ми помогнеш?

Внимателно и плахо разтегна устни и ги изви нагоре. Усмивката бе колеблива, готова да се скрие и едва оформила се изчезна, а после Роана отново го погледна сериозно.

Но очевидно Уеб бе желал точно това.

— Добре — промърмори той и се изправи — Готова ли си да продължим работа?

— Съжалявам, но имам среща в два часа.

— Каква среща?

— С организаторите на музикалния фестивал.

Уеб сви рамене и веднага загуби интерес. Роана си спомни за целта на посещението си.

— Лусинда ме изпрати да те попитам какво ще кажеш, ако направим парти по случай завръщането ти?

Уеб се разсмя, осъзнавайки моментално скритите намерения на баба си.

— Вдига се в атака, а? Глория и Ланет опитват ли се да я разубедят?

Явно не се нуждаеше от отговор или мълчанието ѝ бе достатъчно. Обмисли го за няколко секунди.

— Разбира се, защо не? Изобщо не ме интересува, ако това ще накара някой да се почувства неудобно. Преди десет години престанах да се притеснявам какво мислят хората за мен. Ако някой смята, че не съм достатъчно добър, за да имам нещо общо с него, то тогава ще започна да въртя бизнеса на Дейвънпорт другаде. Те решават.

Роана кимна и протегна ръка към дръжката на вратата, измъквайки се, преди Уеб да ѝ отправи още някое странно изискване — като това да се усмихне.

Той се върна на стола си, но не започна веднага да разглежда папката, с която се занимаваше преди влизането на Роана. Погледна към мястото, където бе стояла като изплашена кошута, готова всеки миг да побегне. Сърцето го болеше при мисълта за жалкия ѝ опит за усмивка и чувството за страх, мярнало се в очите ѝ. Сега му беше толкова трудно да я разбере, тъй като тя криеше чувствата си и по никакъв начин не реагираше на околния свят. Дразнеше се при спомена за някогашната откритост на Роана. Ако сега искаше да разбере какво изпитва, трябваше да наблюдава внимателно всеки нюанс в изражението ѝ, както и всеки неин жест, за да ги зърне, преди тя да успее да ги прикрие.

Беше се стъписала, когато ѝ бе казал, че все още се нуждае от помощта ѝ. Мълчаливо благодари на Лусинда за ключа към Роана, който му бе дала. Представата, че някой се нуждае нея, ѝ въздействаше най-силно и не можеше да откаже на такава молба. За частица от секундата бе забелязал учудването, искрената радост, грейнала в очите ѝ, а после всичко изчезна толкова бързо, че ако не я бе наблюдавал нарочно, дори нямаше да забележи.

Бе излъгал. Можеше да се справи с всичко и без нейната помощ, въпреки товара на собствеността му в Аризона. Издържаше на напрежение, като енергията му сякаш се увеличаваше според изискванията на момента. Но Роана изпитваше нужда да се чувства необходима, а той се нуждаеше от близостта ѝ.

Желаеше я.

Мисълта ехтеше в главата му, звънеше във вените му, трептеше във всяка клетка на тялото му. Желаеше я. Не беше я взел в Ногалес от отмъщение или заради дяволската сделка, която бяха сключили, или дори за да не нарани чувствата ѝ, като се отдръпне, след като е стигнал толкова далеч. Истината бе, че я бе похитил, тъй като я желаеше, и бе достатъчно безмилостен да използва всички средства, за да я има. Текилата не бе извинение, въпреки че бе отслабила контрола върху първичните му инстинкти.

Миналата нощ бе лежал буден в леглото, мислейки непрекъснато и нея в съседната стая, чудейки се дали е будна, а въображението му направо го влудяваше. Да знае, че може да има Роана винаги когато пожелае, бе много по-силен афродизиак^[1] от вече откритите. Трябваше само да стане от леглото и да излезе на терасата, а после да се вмъкне през вратата в нейната стая. Тя страдеше от безсъние, щеше да е будна и да наблюдава как той се приближава. Просто щеше да легне при нея и тя щеше да го прегърне, щеше да го приеме без никакви въпроси или колебания.

Еротични сънища за онази единствена целувка, разменена преди толкова време, го бяха преследвали с години. Достатъчно зле бе да я сънува толкова често, но сънищата поне бяха само игра на въображението. Сега, когато знаеше съвсем точно какво значи да я люби, сега, когато действителността бе заела мястото на въображението, съблазънта бе постоянно разяждаш глад, който заплашваше да унищожи самоконтрола му.

О, боже, беше толкова сладка, толкова срамежлива и толкова тясна, че направо се обля в пот при спомена за усещането, което бе изпитал при проникването в нея. Бе я наблюдавал непрекъснато, докато я любеше, и бе забелязал всяка промяна в изражението ѝ, всяко деликатно порозовяване на настръхналите ѝ зърна. Въпреки че я бе наранявал, тя се бе вкопчвала в него и бе извивала хълбоци, за да го поеме още по-дълбоко. Толкова лесно бе да я отведе до върха, че бе

като замаян. Искаше му се да го прави отново и отново, за да може да наблюдава лицето ѝ, да чувства тялото ѝ да се разтваря и да тупти за него.

Нощта се бе превърнала в изтънчено мъчение и той съзнаваше, че ще трябва да води една и съща битка всяка нощ, докато възбудата му расте непрекъснато. Не знаеше колко дълго ще издържи, преди да изгуби самоконтрол, но заради Роана трябваше да опита.

Върнал се бе в Дейвънпорт преди малко повече от двацет и четири часа и през повечето време бе непрекъснато възбуден, и най-вече докато бе в нейната компания. Ако тя бе проявила поне малко желание да пофлиртува с него, да му даде някакъв знак, че също го иска, сигурно нямаше да устои на изкушението. Но Роана изглеждаше напълно безразлична към него като мъж, независимо от часовете, прекарани заедно в леглото. Вбесяваше се, но, изглежда, тя наистина бе спала с него само, за да го накара да се върне отново в Дейвънпорт.

Дори тази мисъл, вместо да угаси страстта му, само я подклаждаше. Искаше му се да метне Роана на рамо и да я отнесе в някое огряно от слънцето легло, където да я люби бавно и страстно, за да ѝ докаже, че тя също го желае, че Дейвънпорт и Лусинда нямат нищо общо с това. Всъщност по отношение на Роана сексуалните му инстинкти бяха толкова примитивни, че очакваше да започне да ръмжи и да завие любовно. И това бе само след един ден.

Вече не ѝ се сърдеше. Може би се дължеше на прекараната заедно нощ, а той просто не бе забелязал. Навикът беше втора природа. Човек свикваше с нещо и очакваше да го намери винаги, дори когато вече го няма. Ако все още имаше някаква следа, то тя бе унищожена на следващата утрин от безмълвното ѝ достойнство и пълната беззащитност, с която бе казала: „Трябваше само да ми направиш знак и аз щях да дотичам.“ Малко жени биха оголили душата си по този начин. Всъщност нито една от тези, които познаваше — с изключение на Роана. Беше се стъписал от смелостта, необходима ѝ да го каже, тъй като съзнаваше какво оръжие дава в ръцете му, ако той е склонен да го използва.

Не беше склонен. Вдигна ръка и щракна с пръсти, наблюдавайки движението. Ей така. Можеше да я има просто ей така. Желаяше я, Бог му бе свидетел, желаяше я толкова много, че сърцето го болеше. Но

това, което желаше дори повече, отколкото да я люби, бе да я види отново да се усмихва.

Докато дойде време да си тръгне късно следобед към къщи, Роана вече бе съсипана от умора. Обикновено намираще организационните събрания за много скучни, а специално това бе продължило часове наред в обсъждане на незначителни подробности. Както винаги, бе седяла тихо, въпреки че този път се бе съсредоточила по-скоро върху това да държи главата си изправена и очите отворени, отколкото върху думите на присъстващите.

Когато зави по шосе 43, слънцето вече изпичаше толкова силно, а горещината бе толкова неприятна, че едва издържаше. Премигваше сънливо, щастлива, че вече е близо до къщи. Наближаваше време за вечеря, но тя смяташе да подремне. Можеше да яде по всяко време, но сънят бе много по-труден за постигане и много по-ценен.

Зави надясно и от магистралата слезе на второкласното шосе, а някъде след две мили зави наляво по частния път към имението. Ако не й се спеше толкова много, щеше да кара по-бързо и сигурно нямаше да забележи нищо. А сега намали още повече и извърна глава, за да види какво по-точно е привлякло вниманието й.

Отначало забеляза само коня, който подскачаше и току се изправяше на задните си крака, и първоначално реши, че е хвърлил ездача си и е хукнал без посока, а юздите му сигурно са се заплели в някои храст. Забрави умората си, а мисълта, че някои се нуждае от помощ, й вля нови сили. Наби спирачки, изключи колата от скорост и изскочи, оставяйки двигателят включен, а вратата — отворена. Чуваше как конят цвили от ужас и болка и го видя отново да се изправя на задните си крака.

Роана изобщо не помисли за скъпите си обувки или за копринената си рокля. Едничката и мисъл бе да стигне до коня, преди сам да се е наранил. Прескочи плитката канавка от другата страна на пътя и затича трмаво между дърветата, възпирана от високите токчета, които на всяка крачка потъваха в меката пръст. Избуялите плевели я шибаха по краката, закачи подплатата си на един трън, изкълчи си глезена в някаква дупка, но не обърна внимание на нищо и продължи да тича възможно най-бързо, за да стигне до коня.

Тогава животното пристъпи настрана и тя забеляза мъжа.

Не беше го видяла по-рано, тъй като бе стоял от другата страна на коня, а и храстите отчасти го прикриваха.

Юздите не бяха оплетени. Мъжът ги държеше с едната ръка, а в другата бе стиснал малка тояжка, която използваше, за да налага коня.

Заля я гневна вълна, която ѝ вдъхна нова сила. Чу се да крещи и видя как мъжът погледна стреснато към нея, а после се хвърли през храстите и го бутна настрана. Не би могла да го направи, ако той очакваше нападението, но тя го изненада.

— Престанете! — гневно извика и застана между него и изплашения кон — Да не сте посмели отново да ударите животното!

Мъжът възстанови равновесието си и се извърна, сграбчвайки отново дървото, сякаш щеше да замахне към нея. Роана забеляза опасното му изражение, злобния гняв в очите му, но нито за миг не се поколеба. Чувството ѝ за справедливост не ѝ позволяваше да стои пасивна и да гледа как малтретират животно, а още по-малко кон. Стегна се в очакване мъжът да замахне към нея. Ако го наблюдаваше внимателно, щом той посегнеше, можеше да се наведе или да го блъсне, за да го извади отново от равновесие. Ако успееше, нямаше да губи време, а щеше да се метне на коня и да се отдалечи възможно най-бързо.

Очите му бяха ожесточени, наситено сини, докато пристъпваше към нея, вдигнал ръка и готов да я удари. Лицето му бе потъмняло, а устните му бяха разтеглени в злобна гримаса.

— Ах, ти, проклета малка кучко...

— Кой сте вие? — попита Роана и пристъпи към него, за да му покаже, че не се страхува. Опитваше се да го заблуди, тъй като изведнъж се бе изплашила, но гневът ѝ бе толкова силен, че не смяташе да отстъпи. — Какво правните на наша земя?

Може би той премисли нещата малко по-добре, преди да я удари. Поради някаква причина се овладя и бавно отпусна ръка. Остана на две крачки от Роана, дишайки задъхано, без да отклонява поглед от нея.

— Кой сте вие? — отново попита настойчиво тя. Нещо в него ѝ бе странно познато, сякаш вече го бе виждала. Но бе сигурна, че не ѝ е бил представян официално, тъй като би запомнила тези искрящи сини очи и облака бяла коса. Беше здраво сложен мъж, може би към петдесетте, а широките му рамене и бъчвоподобният ме гръден кош,

създаваха впечатление за почти брутална сила. Но това, което я безпокоеше най-много, бе усещането за зло, излъчващо се от него. Не, не бе зло. Беше нещо много по-неопределено, просто усещане за пълна липса на почтеност или нравствени устои. Точно това беше. Въпреки блясъка, очите му бяха студени и безжизнени.

— Кой съм аз не е твоя работа — изръмжа той. — Нито пък е твоя работа какво правя.

— Когато сте на Дейвънпортова земя, е моя. Да не сте посмели да ударите този кон отново, чувате ли?

— Конят си е мой и ще го правя каквото си поискам. Мръсното животно ме хвърли от седлото.

— Тогава може би трябва да се научите да яздите по-добре — отвърна му разгорещено тя. Обърна се да хване увисналите юзди и започна да мърмори успокоително на коня, а после го потупа по шията. Той изпръхтя нервно, но постепенно поутихна от нежната ѝ ласка. Конят не беше чистокръвен като галениците на Лусинда, беше някаква неидентифицирана порода с безлични форми, но Роана не виждаше никакви основания да бъде малтретиран по този начин.

— Госпожичке, защо просто не си гледаш собствената работа, а аз ще се откажа от мисълта да те науча на малко по-добри маниери.

Злобният глас я накара рязко да се извърне към мъжа. Сега бе доста по-близо, а очите му светеха с безумен блясък. Роана отстъпи назад бавно, като гледаше конят да остане между нея и мъжа.

— Махнете се от земята ни — рече студено тя. — Или ще се погрижа да ви арестуват.

Чувствените му устни се извиха в озъбена усмивка.

— Предполагам, че ще го направиш. Шерифът е блюдолизец, особено що се отнася до Дейвънпортови. За теб няма да има кой знае какво значение, ако ти кажа, че не съм знаел на чия скъпоценна собственост се намирам, нали?

— Не и когато биете коня си — отвърна студено Роана. — А сега се махайте.

Мъжът изсумтя:

— Не мога. Държиш коня ми.

Роана пусна юздите и предпазливо отстъпи още малко назад:

— Ето. А сега се махайте от земята ни и ако ви видя отново да малтретирате животно, ще повдигна срещу вас обвинение за проявена

жестокост. Може да не знам името ви, но мога да ви опиша доста добре, а вероятно не всички приличат на вас. — Не и някой от нейните познати, очите му бяха страшно отличителен белег.

Мъжът почервения от яд, а очите му светнаха дивашки, но явно обмисли добре, преди да предприеме нещо, и просто хвана юздите. Метна се на седлото почти без усилие, което подсказваше, че е доста опитен ездач.

— Сигурно пак ще се видим някой ден — подигра се той и заби пети в хълбоците на коня.

Стреснатото животно подскочи и препусна толкова силно, че щеше да я събори, ако не бе успяла да отскочи встрани.

Мъжът се отправи към шосето, навеждайки се, за да избегне ниските клони на дърветата. Изчезна от полезрението ѝ за секунди, въпреки че доста време след това Роана продължи да чува конския тропот.

Тя отиде до един голям дъб, облегна се на стеблото му и затвори очи, разтреперана.

Това се бе оказало едно от най-глупавите и безразсъдни неща, които някога бе правила. Беше извадила голям късмет и го съзнаваше. Този мъж можеше да ѝ причини много сериозни неприятности, можеше да я пребие, да я изнасили и дори да я убие, би могъл да направи каквото пожелае. Без изобщо да се замисли, се бе хвърлила стремително в една опасна ситуация. Точно тази импулсивност бе създавала основните проблеми в детството ѝ и се бе оказала първопричината за трагичната смърт на Джеси и за заминаването на Уеб.

Беше смятала, че безразсъдните ѝ пориви са вече унищожени, но все още — за свое нещастие — ги носеше, дълбоко погребани в себе си, готови всеки момент да изскочат на повърхността. Сигурно щеше да разбере и по-рано, ако нещо я бе ядосало достатъчно. Но в Дейвънпорт не малтретираха конете, а и бе изтекло доста време, откакто не си бе позволявала да изпита някаква загриженост за каквото и да било. Уеб си бе отишъл, а безкрайната върволица от сиви и еднообразни дни бе следвала своя монотонен ход.

Все още трепереше след изпитания страх и гняв, а краката ѝ не я държаха. Няколко пъти си пое дълбоко дъх, като се опитваше да се успокои. Не можеше да се прибере у дома в това състояние на

разклатено самообладание. Всеки, който я видеше, щеше да разбере, че нещо се е случило, а тя не желаше да преповтаря станалото и да изслуша един куп обвинения. И сама знаеше, че е постъпила глупаво и че е извадила голям късмет.

Но най-вече не искаше никой да види пропуканата фасада на спокойното ѝ изражение. Беше объркана и ужасена от неочакваната си уязвимост. Трябваше да се прикрива много по-добре. Не можеше да се пребори с присъщата си слабост към Уеб и това и бе достатъчно. Вътрешната ѝ защитна обвивка не би могла да издържи каквито и да било допълнителни изпитания.

Когато се овладя достатъчно, за да може да върви, излезе от гората и пресече поляните край пътя, като този път внимаваше да не се закача по тръните. Десният ѝ глезен тупаше от болка и непрекъснато ѝ напомняше, че го е изкълчила.

Когато стигна до колата ся, седна на шофьорското място и отпусна крака на земята. Наведе се, смъкна обувките си и ги почисти от пръстта. След като се огледа и видя, че по пътя няма коли, повдигна полата си и свали скъсания чорапогащник. С него избърса обувките си и ги обу на бос крак.

В чантата си имаше салфетки. Извади една, навлажни я и изтри драскотините по краката си, за да заличи малките кървави петънца. Това, както и един гребен през косата, бе всичко, което можеше да направи за момента. Но за да бъде по-сигурна, щеше да използва стария номер от детските си години, като се качи през външните стълби до втория стаж и обиколи по верандата до собствената си стая.

Не знаеше кой е онзи мъж, но искрено се надяваше никога повече да не го види.

---

[1] Средство за възбуждане на половото желание — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше също като едно време. Опитваше се да се вмъкне в стаята си, без никой да я види. Но тогава го бе правила в напразен опит да се скрие след някоя пакост или извършен пред свидетели гаф. Сблъсъкът с този непознат брутален тип бе нещо много по-сериозно. А съществуваше и тази разлика, че сега бе достатъчно зряла, за да признае глупавата си постъпка, а не да разправя опашати лъжи в опит да я прикрие. Ако я попитаха, нямаше да лъже, но все пак не възнамеряваше сама да разказва за случилото се.

Успя да се добере до стаята си без никакви проблеми. Бързо се съблече и се вмъкна под душа, замижавайки от болка, когато водата обля изподраните ѝ крака. След като се изкъпа, трябваше да вземе мерки срещу възможни възпаления, така че намаза раничките със спирт, а после и с гел от алое. Щипенето изчезна почти веднага, а след като то престана да ѝ напомня непрекъснато за обезпокоителната среща в гората, нервите ѝ започнаха да се успокояват.

Няколко изчетквания с четката пооправиха косата ѝ, а след три минути полагане на малко грим всички следи от преживяното бяха заличени. Роана погледна изтънченото изражение в огледалото, понякога се изненадваше от образа, който виждаше там, сякаш не бе самата тя. Благодаря на Бога за приятелките си от колежа, помисли си тя. Почти целият ѝ живот бе осеян със загуби, смъртта на родителите ѝ, убийството на Джеси, заминаването на Уеб. Но колежът се бе оказал доста добър период, което в голяма степен се дължеше на онези говорещи провлачено, наблюдателни и остроумни млади жени, които бяха взели под своето крило непригодната девойка и бяха използвали експертните си познания върху обществото и козметиката, за да я превърнат в приемлива дебютантка. Интересно как компетентно полагане на спирала можеше да се превърне в миниатюрно зрънце самоувереност, как усвояването на грациозна танцова стъпка някак си развърза езика и ѝ позволи да води свободно светски разговори.

Пъхна обикновените златни халки в дупките на ушите си и обърна глава, за да провери как изглежда. Харесваше ѝ как краищата

на леко чупливата ѝ коса се навиваха през тях, сякаш бе нарочно подстригана така, че да се получи този ефект. Това бе още нещо, на което я бяха научили приятелките ѝ от колежа — как сама да подобрява външния си вид. Най-големият им дар бе обучаването и постигането на известна сръчност в танците, в полагането на грим, в начина на обличане и държане в обществото. Основите бяха полагани толкова постепенно, че изобщо не бе забелязала промените. Една по една всяка тухла бе зидана в стените, докато изведнъж, едва сега, сградата бе станала толкова голяма, че вече можеше да я съзре и сама да ѝ се възхити.

Самоувереност.

Как бе завиждала на всички, които я имаха! Уеб и Лусинда бяха динамични, активни и самоуверени личности от вида, създаващ нации и империи. Глория често пъти бе сляпа за всичко останало, освен себе си, но когато бе убедена в правотата си, държеше на своето. Самоувереността на Джеси бе просто неописуема. Лоуъл бе уверен в работата си с животните, поверени на грижите му, а Танси ръководеше кухнята. Дори монтьорите в автосалона, откъдето бе купила колата си, бяха сигурни във възможностите си да отстранят всеки технически проблем по машината.

Тази бавно формираща се структура бе нейната собствена самоувереност. Осъзнаването я накара да разтвори широко очи от учудване. Когато ставаше въпрос за коне, тя е сигурна в себе си и това бе типично за нея от край време. Беше се оказала достатъчно самоуверена или просто безразсъдно храбра, за да се изправи срещу онзи ужасен мъж в гората днес и бе успяла да го принуди да престане да малтретира коня си.

Избликът на гняв и яд я бе раздвижил, появила се бе борбеност, чието съществуване не бе подозирала. Конят, разбира се, се бе оказал катализаторът, тя обичаше толкова много животните, а когато забележеше някой да се отнася зле с тях, изпадаше в истинска ярост. Но въпреки това собствените ѝ действия я изненадаха, изправиха я лице в лице с една дълбоко скрита страна от характера ѝ, която смяташе за отдавна мъртва или поне за сигурно приспана. Вече не мятеше гръм и мълнии, когато се разгневеше, нито настояваше да се наложи, но щом преценеше за нужно, оповестяваше мнението си. Пазеше голяма част от преживяванията си само за себе си, но това бе

изцяло нейно решение, нейният собствен начин не само да се справя със сърдечните огорчения, но и да ограничи болката. Защи́таваше се, като не си позволяваше да се интересува от нищо или поне да не показва на никого, че е загрижена, а през повечето време външно изразеното безразличие бе достатъчно.

Продължи да се взира в огледалото към лицето, което познаваше толкова добре, и все пак нещата, които видя, бяха съвсем нови, сякаш току-що бе отворила врата с различен ъгъл на ползрение.

Хората в града се отнасяха към нея с уважение, изслушваха я, когато заговореше, колкото и рядко да се случваше това. В областта имаше дори група млади жени, които се занимаваха с бизнес и я канеха редовно на съботни обе́ди в ресторанта на Калахан, но не за да говорят за работа, а за да се посмеят, да се пошегуват и да... се държат като приятелки. Приятелки. Не я канеха да излиза с тях, защото е наследничката на Лусинда, или защото искат да ѝ измъкнат някоя идея, или да ѝ поискат някаква услуга. Канеха я просто защото я харесваха.

Досега не бе го проумяла. Устните ѝ се разтвориха изненадано. Толкова бе свикнала да мисли за себе си като за пълномощника на Лусинда, че изобщо не бе смятала, че може да бъде поканена някъде заради самата себе си.

Кога се бе случило всичко това? Замисли се, но не можа да посочи точен момент. Процесът се бе оказал толкова постепенен, че нямаше никакво по-особено събитие, което да ознаменува промяната.

Дълбоко в себе си почувства прилив на мир и спокойствие. Уб щеше да получи Дейвънпорт, точно както Лусинда винаги бе планирала, но дълбоко насажденият у Роана страх при мисълта да напусне защитните му граници, започна да избледнява. Въпреки всичко щеше да се махне, обичаше Уб толкова много, че не можеше да разчита на самоконтрола си. Ако останеше, най-вероятно някоя нощ щеше да се вмъкне в леглото му и да го помоли да я вземе отново.

Не желаше това да се случи. Не искаше да обърка него или себе си. Това току-що открито чувство за собствено достойнство и стойност бе твърде ново, твърде крехко, за да устои на още едно опустошително отхвърляне.

Започна да обмисля къде би могла да отиде и какво би могла да прави. Разбира се, искаше да остане в областта Шоулс, корените ѝ бяха дълбоки, пускани поколения наред в продължение на векове. Имаше

свои собствени пари, наследени от родителите ѝ, а и все пак щеше да наследи дял от имота на Лусинда, въпреки че огромната част щеше да премине в ръцете на Уеб. Можеше да направи каквото пожелае. Мисълта ѝ подейства успокоително. Почувства се свободна.

Искаше да отглежда и да обучава коне.

Когато Лусинда починаше, дългът във формата на благодарност, натрупан, когато едно ужасено, съсипано от скръб седемгодишно дете бе чуло баба си да казва, че може да остане да живее при нея, щеше да бъде изплатен. Това бе и дълг на любов — също толкова силна, колкото и благодарността. Точно тя я бе задържала край баба ѝ, превръщайки я постепенно в краката, ушите и очите на Лусинда, когато с възрастта здравословното ѝ състояние се бе влошило. Но когато Лусинда си отидеше, а Дейвънпорт преминеше в опитните ръце на Уеб, Роана щеше да бъде свободна.

Свободна. Думата премина през нея, ефирна като крилцата на новоизлюпена от какавидата пеперуда.

Можеше да създаде собствен дом, изцяло неин и вече никога нямаше да зависи от друго за покрива над главата си. Благодарение на обучението на Лусинда вече разбираше от капиталовложения и финанси, вярваше в собствените си способности да управлява парите си, така че винаги да бъде добре подсигурана. Щеше да отглежда свои собствени коне, но това щеше да бъде само част от работата ѝ. Щеше да навлезе в бизнеса като треньор, хората щяха да водят конете си при нея за обучение. Дори Лоуъл признаваше, че никога не е виждал друг да може да успокои толкова нежно уплашен или малтретиран кон, или просто навикано и наругано животно.

Роана можеше да го направи. Можеше да превърне идеята си в преуспяващо предприятие. И за първи път в живота си щеше да живее заради самата себе си.

Големият часовник във фоайето удари тихо, като звукът едва се чу тук, в задната част на огромната къща. Роана погледна стреснато собствения си часовник и забеляза, че вече е време за вечеря, а все още не е облечена. Дрямката, която възнамеряваше да открадне, едва ли бе възможна с повишения адреналин във вените ѝ, така че би могла да опита да хапне.

Отиде забързано до гардероба и извади първата попаднала пред очите ѝ закачалка, на която висяха копринени панталони и подходяща

туника без ръкави. Панталоните щяха да скрият драскотините по краката ѝ, а в момента само това я интересуваше. Вече знаеше как да избира красиви и удобни дрехи, но така и не свикна да изпитва удоволствие от хубавото облекло.

— Съжалявам, че закъснях — промълви тя, когато влезе в трапезарията. Всички вече бяха седнали, отсъстваха единствено Брок и Корлис, но те рядко вечеряха у дома. Брок прекарваше колкото може повече време с годеницата си, а само Господ знаеше къде прекарва времето си Корлис.

— Кога се прибра у дома? — попита Уеб. — Не те чух да влизаш. — Присвитите му очи я изгледаха по същия начин, както когато Роана бе хлапе и той току-що я е хванал в опит да се вмъкне незабелязано.

— Прибрах се към пет и половина — не бе обърнала внимание на точното време, тъй като бе доста разстроена. — Качих се веднага горе, за да взема душ преди вечеря.

— Горещината е толкова съсипваща, че се налага да вземам душ по два пъти на ден — съгласи се Ланет — Компанията на Грег искаше да го прехвърли в Тампа. Представете ли си колко по-голяма с влажността на юг? Просто не бих могла да я понеса.

Грег хвърли поглед към жена си, а после отново съсредоточи вниманието си в чинията прел себе си. Беше висок, слаб мъж, който рядко говореше. Посивялата му коса бе подстригана късо и доколкото Роана знаеше, той никога не вършеше нищо за удоволствие или за отмора. Грег ходеше на работа, връщаше се в къщи с претъпкано куфарче, пълно с още повече работа, и прекарватے часовете между вечеря и времето за лягане — надвесен над документите. Знаеше, че е един от ордата писарушки в средния мениджмънт, но и изведнъж осъзна, че всъщност изобщо няма представа какво точно работи той. Грег никога не говореше за службата, никога не разказваше смешни истории за колегите си. Просто си седеше тихо, безцветна фигура в сянката на Ланет.

— Второстепенно прехвърляне? — попита Уеб, а студените му зелени очи се плъзнаха от Грег към Ланет и обратно. — Или повишение?

— Повишение — отвърна кратко Грег.

— Но това означава местене — обясни Ланет. — А всекидневните разходи ще са толкова по-големи, че всъщност ще губим пари от това така наречено повишение. Грег, разбира се го отклони.

Кое то означаваше, че Ланет просто е отказала да се премести, помисли Роана. Също като нея, той имаше нужда да се откъсне от Дейвънпорт и да създаде свой собствен дом. Може би Дейвънпорт бе прекалено красив, той бе нещо повече от дом, в който живеят хора.

След вечеря Уеб каза на Лусинда:

— Ако не си много уморена, бих искал да поговорим за вложенията, които обмислям.

— Разбира се — отвърна тя и двамата тръгнаха към вратата.

Роана остана на масата с безизразно лице. Взе с вилицата още едно парченце от ягодовия кейк, който Танси бе поднесла за десерт, насилвайки се да изяде поредното залъче, което бе също толкова нежелано, колкото и предшестващите го.

Уеб се спря на вратата и се огледа, смръщил тъмните си вежди, сякаш току-що бе разбрал, че Роана не е с тях.

— Идваш ли?

Тя стана тихо и ги последва, питайки се дали той наистина бе очаквал от нея автоматично да заключи, че присъствието ѝ е задължително, или просто се бе сетил за нея в последния момент. По-вероятно бе второто. Уеб винаги досега бе свикнал да обсъжда решенията си с Лусинда, но въпреки изразеното желание Роана да продължи да носи настоящите си отговорности, явно не смяташе, че тя има някаква власт.

И беше прав, разбира се, реши Роана, принуждавайки се да погледне истината в очите. Нямаше никаква власт извън тази, която Уеб или Лусинда ѝ даваха, което не бе съвсем истинско право на глас. Всеки от тях би могъл да я спре по всяко време и да я лиши дори от подобие на авторитет.

Влязоха в кабинет и заеха обичайните си места: Уеб на бюрото, което доскоро бе нейно. Роана — на един от страничните столове, а Лусинда — на дивана. Всичко в Роана трепереше сякаш бе преобърнато и променено. Последните няколко часа бяха изпълнени с вътрешни прозрения относно собствения ѝ характер — нищо кой знае колко велико или драматично, но въпреки това малки проблясъци,

които оставяха у нея усещането, че вече нищо не е същото и дори никога не е било такова, каквото дотогава го е възприемала.

Уеб говореше, но за първи път в живота си Роана не се вслушваше във всяка негова дума така, сякаш се отронва от устата на самин всемогъщ Бог. Почти не го чуваше. Днес се бе сблъскала с един брутален тип и едновременно с това бе разбрала, че хората я харесват заради самата нея. Бе взела решение, което касаше бъдещето ѝ. Като дете се бе оказала в невъзможност да контролира собствения си живот, а през изминалите десет дълги години бе позволила времето да тече покрай нея, отдръпвайки се на един безопасен остров, където никой не би могъл да я нарани. Но сега можеше да контролира живота си, не трябваше да позволява на другите да диктуват хода на събитията, можеше да избира свои собствен път и да налага свои собствени правила. Усещането за власт бе едновременно упоително и плашещо, но вълнението, което предизвикваше, не можеше да бъде отречено.

— ... с разумно вложение от наша страна — казваше Уеб — но Мейфийлд винаги е бил човек, на когото може да се разчита.

Изведнъж интересът на Роана се събуди, привлечен от току-що споменатото име, и тя си спомни клюката, която бе чула същия следобед.

Лусинда кимна.

— Звучи интересно, въпреки че, разбира се...

— Не — изрече Роана.

Изведнъж в стаята настъпи пълна тишина, нарушавана единствено от приглушеното тиктакане на стария часовник над камината.

Трудно бе да се каже кой бе по-изненадан — Лусинда, Уеб или самата Роана. Понякога бе смятала, че Лусинда трябва да преосмисли своето решение и тихо и бе излагала собствените си основания, но никога открито и безапелационно не беше изказвала несъгласието си. „Не“-то просто се бе изплъзнало от устните ѝ. Изобщо не бе го обмислила, а просто ясно и твърдо го бе произнесла.

Лусинда се отпусна на дивана и премига стреснато. Уеб завъртя стола си, така че да може да гледа право в Роана, и я прикова с поглед, от което тя почувства как всеки нерв в тялото ѝ се напруга. Очите му блесяха странно и възбудено.

— Защо? — попита най-после той, а тонът му бе съвсем мек и спокоен.

Роана отчаяно си пожела да бе държала езика зад зъбите си. Това импулсивно „не“ бе основано на една клюка, когато бе чула същия следобед на организационното събрание. Ами ако Уеб просто я изслуша, а после я погледне със снизходителната усмивка на възрастен, който е изтърпял невероятното, но забавно бръцолевене на дете, и после се върне отново към обсъждането с Лусинда? Скъпоценното ѝ новооткрито чувство на самоувереност щеше да я напусне.

Лусинда вече бе привикнала да изслушва мнението на Роана, но тя винаги го бе предлагала само като такова и бе оставяла крайното решение на баба си. Никога досега не бе казвала чисто и просто „не“.

— Хайде, Ро — започна да я уговоря Уеб. — Ти наблюдаваш хората, забелязваш неща, които ние не виждаме. Какво знаеш за Мейфийлд?

Тя си пое дълбоко дъх и изправи рамене.

— Просто нещо, което чух днес. Мейфийлд отчаяно се нуждае от пари. Наоми го е оставила вчера и според слуховете иска от него огромна издръжка, тъй като го хванала в пералнята с една от приятелките на Амелия от колежа, дошла на гости за няколко седмици. Освен това, както подочух, гушкането датирало още от Коледа, а и изглежда, че тази приятелка от колежа, която е само на деветнайсет, е бременна в четвъртия месец.

Настъпи тишина, а после Лусинда се обади:

— Доколкото си спомням, Амелия наистина имаше някаква приятелка на гости за великденските празници.

Уеб изсумтя, а после се усмихна:

— Звучи ми така, сякаш Мейфийлд има своите собствени предпочитания, а?

— Уеб! Дръж се прилично! — Но въпреки искрената си изненада от коментара му, Лусинда имаше свежо чувство за хумор и едва сдържа усмивката си, като погледна крадешком към Роана.

— Съжалявам — извини се, както подобава, Уеб, въпреки че очите му продължаваха да блестят. Уловил бе погледа, който Лусинда бе хвърлила към Роана, сякаш се притесняваше, че Роана би могла да

чуе нещо неприлично. Отношението ѝ бе съвсем старомодно — една девица, независимо от възрастта ѝ, трябваше да бъде закриляна от сексуални намеци. Това, че Лусинда считаше Роана все още за девствена, означаваше, че в живота на Родна не с имало никакви романтични преживявания дори в колежа.

Лусинда е абсолютно права, помисли, си Уеб и сърцето му затуптя лудешки при спомена за онази нощ в Ногалес. Роана наистина се бе оказала девствена, но за не повече от час, след като се бе приближила към него в бара. Беше му отнело приблизително толкова да я съблече, да разтвори бедрата ѝ и да проникне в нея.

Споменът за това го прониза като светкавица и разтърси всяко нервно окончание в тялото му, оставяйки го тръпнещ. Усещането за стройното ѝ гладко тяло под неговото се бе оказало съвършено. Гърдите ѝ кръгли и сладки, с толкова прекрасни форми... просто съвършени. Горещата ѝ стегната женственост бе паснала на инструмента му... просто съвършено. А начинът, по който бе обвила толкова доверчиво ръце окото врата му, начинът, по който бе извивала гърба си, безразсъдното ѝ, екзалтирано изражение, когато стигна до върха... О, боже, всичко се бе оказало толкова съвършено, че бе останал без дъх.

Почувства възбудата см в напълнените си до пръсване панталони. Намести се на стола, като се радваше, че седи зад бюрото. Точно това заслужаваше, задето си позволи да мисли за онази нощ, на неземното блаженство да бъде в Роана. Кое то и бе изживял. Всъщност няколко пъти. И нито веднъж не бе използвал презерватив.

Никога дотогава не се бе държал толкова безотговорно, без значение колко е изпил. Целият настръхна, сякаш го удари ток. Мисълта за предпазни средства изобщо не бе му хрумнала през онази нощ. Основният мъжки инстинкт бе надделял над разума му и той я бе любил отново и отново, отпечатвайки себе си върху плътта ѝ, и по най-примитивния начин бе изхвърлил семенната си течност в нея. През онези дълги часове тялото бе властвало над ума му, не че умът му се бе оказал в най-добрата си форма.

Трябваше да се овладее и да запази изражението си невъзмутимо, за да не скочи и да не я сграбчи с развълнувания въпрос дали не носи детето му в себе си. По дяволите, не бяха минали дори две седмици, откъде би могла да знае?

— Уеб?

Гласът на Лусинда проникна в съзнанието му и той откъсна мислите си от пътя, по който бяха поели. Лусинда и Роана го наблюдаваха. Изражението на Роана бе спокойно и отвлечено, както обикновено, но в този момент Уеб сякаш можеше да проникне в душата ѝ и му се стори, че вижда проблясък на страх в очите ѝ. Нима очакваше да отхвърли онова, което бе споменала само като клюки? Нима очакваше толкова нетърпеливо още един удар върху самоуважението си?

Потри брадичка, докато я гледаше.

— Според теб личният живот на Мейфийлд е истинска каша и смяташ, че толкова отчаяно се нуждае от пари, че не преценява правилно нещата.

Роана издържа на погледа му.

— Точно така.

— И си чула всичко това на събранието днес?

Получи сериозно кимване в знак на потвърждение.

Уеб изсумтя.

— Тогава да благодарим на Бога за клюките. Може би току-що ни спаси от една голяма загуба, а може би не само нас, а и Мейфийлд, тъй като той се нуждае от нашата подкрепа, за да извърши сделката.

Лусинда изхъмка:

— Съмнявам се дали Бърт Мейфийлд ще се почувства много благодарен, но кашата в личния му живот е изцяло по негова вина.

Роана се отпусна назад, малко позамайна от лекотата, с която и двамата бяха приели анализа ѝ. Емоциите ѝ бяха толкова нестабилни, че не знаеше как да се държи и какво да прави и затова седеше тихо и не правеше нищо. От време на време усещаше погледа на Уеб върху себе си, но не си позволи да го погледне в очите. Точно в този момент чувствата ѝ бяха прекалено близо до повърхността, а контролът ѝ — прекалено слаб, не искаше да го притесни и да обърка сама себе си, като се втрени в него със сляпо обожание. Стресът от последните няколко часа започваше да изчезва, въздействието на адреналина започваше да избледнява и тя се почувства ужасно уморена. Не знаеше дали ще може да заспи, всъщност бе толкова изтощена, че се опасяваше да не заспи, тъй като точно в такива моменти обикновено

ставаха случките с ходенето насън. Но дали щеше да спи или не нямаше такова значение. Просто трябваше да полегне, поне за малко.

Изведнъж Уеб се озова до нея и я подхвана за ръката, за да я изправи.

— Толкова си изморена, че се олюляваш на стола — каза рязко той. — Върви си в леглото. Трябваше да обсъдим само предложението на Мейфийлд.

Дори това леко докосване ѝ бе достатъчно, за да поиска да се отпусне в прегръдките му, да се довери на силата му, да почувства горещината и твърдите мускули на тялото му поне още веднъж. За да не се поддаде на импулса, тя се отдръпна.

— Изморена съм — призна тихо. — Ако си сигурен, че това е всичко за днес, ще се кача горе.

— Това е всичко — отвърна Уеб и смръщи вежди.

Роана промърмори „лека нощ“ на Лусинда и излезе от стаята. Уеб я наблюдаваше с присвити очи. Роана се бе отдръпнала от него. Доколкото си спомняше, за първи път Роана бе отбягнала докосването му.

— Дали ще заспи? — попита на глас, без да поглежда към Лусинда.

— Вероятно не — въздъхна тя. — Или ако спи, няма да е задълго. Тя изглежда... малко нервна напоследък. За първи път от години си позволява да го направи, да се намеси със свое решение. Радвам се, че я изслуша, вместо да подминеш мнението ѝ, без да му обърнеш внимание. Аз самата трябваше да се науча да обръщам внимание на думите ѝ. Просто Роана забелязва много неща за хората, тъй като докато те говорят, тя слуша и наблюдава. Роана обръща внимание на дребните неща.

Побъбриха още няколко минути, а после Лусинда се изправи внимателно, като гордо отказа да разкрие колко трудно започва да става за нея това движение.

— И аз съм малко изморена — каза тя. — Дните, в които издържах да танцувам до зори, вече свършиха.

— Никога не съм имал такива — отвърна сухо Уеб. — Винаги трябваше да работя.

Лусинда поспря и го погледна притеснено.

— Много ли те товарех? — внезапно попита тя. — Ти бе толкова млад, когато ти дадох Дейвънпорт. Просто не ти остана време да изживееш детството си.

— Работата бе тежка — сви рамене Уеб. — Но точно това желях. Не съжалявам за нищо. — Никога не бе съжалявал за работата. Съжалявал бе за доста други неща, но никога за истинското въодушевление, с което се нахвърляше върху ученето и усъвършенстването. Не беше го правил само заради Дейвънпорт, но и заради себе си, тъй като властта и тръпката да я упражняваш вече го бяха пленили. Бе се превърнал в златното момче, в принца, който щеше да наследи короната, и даваше всичко от себе си за тази роля. Дори се бе оженил за принцесата, а в какво бедствие само се бе превърнал бракът му! Не можеше да обвини Лусинда за всичко това, въпреки че самата тя бе насърчила женитбата му с Джеси. Само неговата собствена сляпа амбиция го бе отвела доброволно до олтара.

Когато мина покрай него, Лусинда го потупа по ръката и той я проследи с поглед, докато излизаше от стаята, отбелязвайки колко внимателно прави всяка следваща стъпка. Или я болеше, или бе далеч по-слаба, отколкото ѝ се искаше другите да разберат. Тъй като тя не обичаше никои да се суети около нея, Уеб я остави да излезе без никакъв коментар.

Въздъхна тежко и въздишката прозвуча съвсем ясно в тихата стая. Някога тази стая бе неговото собствено царство и носеше безкомпромисните символи на чисто мъжкото ѝ предназначение. И сега не бе променено кой знае какво, с изключение на компютрите и факса, тъй като Дейвънпорт не бе къща, която често се подлага на драстични промени. Тя остаряваше незабележимо, като разликите бяха дребни и постепенни. Сега обаче тази стая изглеждаше по-малка, по-женствена. Завесите бяха различни, по-светли на цвят, но имаше и нещо друго. Самият въздух се бе променил, сякаш бе попил присъщата сладост на женската плът, на парфюмите и лосионите, използвани от Лусинда и Роана. Много ясно усещаше шанела на Лусинда, през целия си живот не помнеше да е ползвала друг аромат. Уханието на Роана бе по-леко, по-сладко и бе най-силно, когато седеше зад бюрото.

Слабият парфюм го упои. Седна отново зад бюрото и прелисти няколко документа, но след известно време изостави опитите да се

съсредоточи и се отпусна намръщено назад, замисляйки се отново за Роана.

Никога досега не се беше отдръпвала от него. Просто не преставаше да мисли за това. Почувства страх, сякаш бе загубил нещо ценно. Беше се заклел, че няма да се възползва от нея, по дяволите, дори малко се бе погордял с решението си, тъй като трябваше да си откаже нещо, което наистина желаше: нея. Но тя бе така дяволски сдържана, сякаш онази нощ в Ногалес никога не се бе случвала, сякаш не бе прекарала детските си години, като вървеше непрестанно по петите му и го гледаше с нямо обожание.

Бе толкова резервирана, толкова сдържана и затворена в себе си! Уеб продължаваше да я гледа усмихнато и очакваше тя да отвърне на усмивката му като в онези забавни мигове, които бяха споделяли преди, но гладкото ѝ, неподвижно лице, както винаги, оставаше сериозно, сякаш вече не можеше да се смее.

Мислите му се върнаха към любовната им нощ. Искаше да види Роана отново да се усмихва, но дори повече от това искаше да разбере дали не носи в себе си неговото дете. При първа възможност щеше да поговори с нея — нещо, което вероятно щеше да се окаже доста трудно, отколкото можеше да си представи, предвид промяната в поведението ѝ.

Следващият следобед Роана въздъхна, като се отпусна в голямото кожено кресло и разтри врата си, за да го раздвижи. Спретнатата купчинка надписани покани стоеше, подредена в ъгъла на бюрото, но щом погледна списъка с гостите, разбра, че поне една трета от пликовете чакат да бъдат адресирани.

Веднага щом бе получила съгласието на Уеб за празненството, Лусинда бе започнала да обмисля бойната си тактика. Всеки, който имаше някакво влияние в обществото, трябваше да бъде поканен, което, накратко казано, закръгли списъка с гости на зашеметяващата цифра петстотин. Тълпа, която просто нямаше как да се побере в къщата, макар и толкова голяма като Дейвънпорт, освен ако не искаха да отворят спалните. Лусинда бе несломима, просто щяха да отворят френските прозорци към вътрешния двор, щяха да накичат осветление по дърветата и храстите и щяха да оставят хората да влизат и излизат. А и без това вътрешният двор бе най-подходящ за танци.

Роана бе започнала работа веднага. Нямахме начин Танси да успее да подготви вечеря за толкова хора, така че трябваше да намери доставчик, който да се справи с толкова огромно парти в толкова кратък срок, тъй като датата, която Лусинда бе избрала, бе след по-малко от две седмици. Беше избрала тази дата целенасочено, тъй като не искаше да остави на гостите прекалено много време за размисъл, освен необходимото за закупуване на нови тоалети и за насрочване на час при фризьор. Малкото доставчици в областта Шоулс вече бяха заети за тази дата, така че Роана бе принудена да наеме една компания от Хънтсвил, с която никога досега не бе работила. Надяваше се, че всичко ще мине добре.

На тавана имаше купища декорации и стотици лампи, но Лусинда бе решила, че само осветление с мекия успокояващ цвят на праскова ще бъде подходящо. На тавана нямаше лампи с този цвят. След десетина телефонни обаждания Роана бе открила нужното в специализиран магазин в Бирмингам, така че щяха да получат осветителните тела до един ден.

Нямаше достатъчно столове, независимо че поне част от гостите щяха да танцуват или да се разхождат насам-натам. Трябваше да се доставят още столове, да се наеме оркестър, да се поръчат цветя, както и да се намери печатар, който да отпечата поканите моментално. Тъй като те вече бяха готови, Роана се зае с адресирането на пликовете. Пишеше вече три часа и се чувстваше изтощена.

Спомняше си как Лусинда бе правила същото преди години. Веднъж я бе попитала защо не наеме някого да го свърши, тъй като изглежда толкова скучно да седиш с часове и да надписваш стотини пликове. Лусинда бе отвърнала надменно, че една дама трябва да се погрижи лично да покани гостите си, което според Роана означаваше, че това е един от онези южняшки обичаи, които трябваше да се спазват, независимо от абсурдността им. По онова време се бе заклела, че никога няма да ѝ се наложи да върши нещо толкова скучно.

Сега търпеливо работеше по списъка с гости. Работата ѝ се струваше все тъй скучна, но сега разбираше защо обичаят продължава да се спазва: той даваше усещане за приемственост, за наследствена връзка с предците. Баба ѝ бе вършила това, както и прабаба и, както и прапрабаба ѝ — и така назад до незапомнени времена. Тези жени бяха част от Роана, гените им продължаваха да живеят чрез нея, въпреки че,

изглежда, тя щеше да бъде последната брънка във веригата. За нея съществуваше само един мъж, а той не се интересуваше от нея. Край на историята, край на семейството.

Роана преднамерено отблъсна всички мисли за Уеб, за да може да се концентрира върху настоящата задача. Бе свикнала да върши писмената си работа на бюрото, но днес Уеб работеше там. Все още изпитваше лека изненада всеки път, когато го забележеше да седи на стола, за който бе свикнала да мисли като за свой, изненада, която нямаше нищо общо с изблика на радост, който я обхващаше винаги когато го видеше.

Беше се оттеглила в малката слънчева всекидневна в задната част на къщата, тъй като тя бе най-усамотена, и бе седнала на писалището. Столът се оказваше уред за мъчения за всеки, който седеше повече от петнайсет минути на него, така че бе взела миникомпютъра и се бе преместила на дивана. Краката ѝ бяха изтръпнали. Когато Уеб излезе следобед, за да посети Ивон, Роана с истинско облекчение се възползва от отсъствието му, за да се настани в кабинета. Разположи се на стола и всичко дойде на мястото си. Бюрото бе точно на необходимата височина, а столът бе удобен и познат.

Чувствам се на мястото си в този стол, помисли си тя. Но не си позволи никакво съжаление. Тук се бе почувствала необходима за първи път в живота си, но скоро щеше да има нещо, което да ѝ принадлежи изцяло. Смъртта на Лусинда щеше да бъде краят на една част от живота ѝ, както и началото на друга. Защо бе нужно да се ядосва и да съжалява за този символ на властта, когато така или иначе скоро щеше да се мести? Само на Уеб можеше да го отстъпи, без да я заболи сърцето, тъй като всичко това му бе обещано много преди тя да поеме управлението на Дейвънпорт.

Имаше голяма разлика между справянето с финансови книжа и адресирането на пликове, най-малкото в значимостта на работата, но поне физическите усилия бяха едни и същи. След като работеше в относително удобство, Роана си позволи да се отпусне, докато механично надписваше поканите.

Отначало почти не усещаше как умората надвива тялото ѝ, тъй като бе свикнала с нея. Наложил си да я пренебрегне и надписа внимателно още няколко адреса, но изведнъж клепачите ѝ натежаха така, че едва държеше очите си отворени. Опасенията ѝ през миналите

две нощи, че ще заспи дълбоко и ще ходи насън, се бяха оказали безпочвени, въпреки умората, която изпиваше силите ѝ, едва бе дремвала за по няколко минути, успявайки да събере не повече от два часа за цяла нощ. Миналата вечер отново бе усещала почти болезнено присъствието на Уеб в съседната стая и се бе събуждала, вслушана напрегнато в движенията му.

А сега усещаше колко тихо е в къщата. Уеб отсъстваше, а Лусинда си почиваше. Грег и Брок бяха на работа. Глория и Ланет може и да бяха против празненството, но и двете бяха отишли да си купят нови рокли, а Харлан ги придружавате. Корлис бе излязла веднага след закуска с небрежното: „Ще се върна по-късно“ и без никакво обяснение къде отива.

Въпреки отчаяните усилия на климатика, в кабинета бе топло от силното слънце, което нахлуваше през прозорците. Клепачите на Роана се отпуснаха съвсем и накрая тя затвори очи. Винаги се опитваше да избягва дрямката през деня, тъй като вечерта ѝ беше още по-трудно да заспи, но понякога умората бе съсипваща. Седнала в топлата и тиха стая, Роана загуби битката със съня.

Когато Уеб паркира в гаража, забеляза, че колата на Роана е в клетката си, а Корлис също се е върнала, докато Глория и Ланет все още пазаруваха. Но точно от присъствието на едната кола го прониза лека тръпка на нетърпение. И двата следобеда, откакто си бе дошъл, Роана бе имала срещи, така че почти бе очаквал същото да се повтори и днес, въпреки че тя не бе споменала за никакви уговорки. В добре оформената стегната структура на малките градчета обществените и бизнес задълженията почти се припокриваха, като често първите се диктуваха от вторите. Докато отново не намереше мястото си в обществото, щеше да се наложи Роана сама да изпълнява тези задължения.

Някак си не бе очаквал да я вижда толкова рядко. Преди Роана винаги бе вървяла по петите му, без значение какво вършеше. Когато бе станала на седем или осем, трябваше да ѝ забрани да влиза след него в тоалетната, но дори тогава тя се свиваше в коридора и го чакаше. Но в онзи момент току-що бе загубила родителите си и той се бе превърнал в единствената ѝ опора, когато самата тя свикна с обстановката, фанатичната ѝ привързаност постепенно се бе

уталожила. Но дори като девойка, винаги се бе оказвала някъде наоколо, а грозноватото ѝ малко личице бе обърнато и го следваше, както слънчогледът — слънцето.

Но сега вече не бе грозновата, бе се превърнала в поразителна жена с особено изваяна фигура, която едва ли щеше да се промени с възрастта. Непрекъснато се опитваше да устои на съблазънта, не можеше да се възползва от разтърсващата я уязвимост само, за да задоволи похотта си. Но трижди проклети дяволи, вместо да бъде просто уязвима, тя се държеше много резервирано с него, а и повечето време не бе у дома. Сякаш преднамерено го избягваше. Щом Уеб го проумя, нещо го прониза. Дали бе смутена, защото е спала с него? Спомняше си колко затворено бе лицето ѝ на слепващата сутрин. Или негодуваше, че той ще наследи Дейвънпорт вместо нея?

Лусинда твърдеше, че Роана се грижи за управлението на Дейвънпорт по задължение, но дали не грешеше? Роана прикриваше толкова много неща зад спокойното си и отвлечено изражение. Някога бе успявал да отгатне всичко по очите ѝ, сякаш четеше разтворена книга, а сега трябваше непрекъснато да я наблюдава, опитвайки се да разгадае и най-малката искрица, загатваща за чувствата ѝ. Но през повечето време виждаше само умора, която изцеждаше силите ѝ, както и безмълвно търпение, с което я понасяше.

Ако бе предполагал колко грижи ще ѝ създаде проклетото празненство, никога не би се съгласил да го организират. Ако Роана все още работеше, щеше да я накара да престане. Лицето ѝ бе издължено и изпито, а под очите ѝ имаше тъмни кръгове, пряко доказателство за това, че не спи. Безсънието бе едно, а будуването по цяла нощ и непрекъснатата работа през деня — съвсем друго. Трябваше да прави нещо, което да ѝ доставя удоволствие, и Уеб реши, че една дълга и спокойна езда е най-подходяща за случая. Роана не само обичаше да язди, но и физическото натоварване щеше да я измори достатъчно, за да заспи през нощта. Той самият започваше да нервничи, почти всеки ден бе свикнал да прекарва дълги часове на седлото и физическото натоварване, както и успокоителното присъствие на конете, започваха да му липсват.

Влезе в кухнята и се усмихна на Танси, която си тананикаше щастливо, докато шеташе и въпреки че никога не бързаше, успяваше да приготви огромни количества превъзходни ястия. Танси не се бе

променила кой знае колко, откакто той се помнеше. Сигурно бе на шейсет и няколко години, но косата ѝ бе все тъй прошарена, както в деня, в който бе дошъл да живее в Дейвънпорт. Бе ниска и набита, а добротата струеше от сините ѝ очи.

— Тази вечер за десерт ще има лимонов пай — рече засмяно тя, тъй като знаеше, че това с един от любимите му сладкиши. — Погрижи се да си оставиш малко място и за него.

— Ще го имам предвид. — Лимоновият пай на Танси бе толкова хубав, че можеше да се наяде само с него. — Знаеш ли къде е Роана?

— Разбира се. Беси току-що бе тук и каза, че госпожица Роана е заспала в кабинета. Да ти кажа, изобщо не съм изненадана. Само като погледнеш горкото дете, веднага ще разбереш, че последните няколко нощи са били доста мъчителни, доста по-тежки от обичайното.

Беше заспала. Облекчението се опита да надделее над разочарованието, тъй като бе очаквал с нетърпение да пояде с нея.

— Няма да я безпокоя — обеща той. — А дали Лусинда се събуди от следобедния си сън?

— Предполагам, но все още не е слязла. — Танси тъжно поклати глава. — Годишките започват да тежат на госпожа Лусинда. Винаги можеш да разбереш кога възрастните хора се отказват от живота по това, че спират да ядат храната, която цял живот са обичали. Предполагам, това е начинът, по който природата с разрешила нещата. Майка ми, лека ѝ пръст, обичаше най-много кисело зеле и кренвирши, но няколко месеца преди да си отиде ми каза, че вече нямали същия вкус и не иска да ги яде.

Любимото ястие на Лусинда открай време бе бамя. Обичаше я пържена, варена, Маринована, изобщо всякак.

— Лусинда все още ли яде своята бамя? — тихо попита Уеб. Танси тъжно поклати глава:

— Казва, че тази година бамята не била много вкусна.

Уеб излезе от кухнята и тръгна тихо по коридора. Зави зад ъгъла и спря, когато видя как Корлис, с гръб към него, отваря вратата на кабинета и наднича вътре. Веднага разбра какво се кани да направи. Малката кучка щеше да затръшне вратата и да събуди Роана. Обхвана го бесен гняв и той тръгна решително към Корлис, а тя, все още с гръб към него, отстъпи назад и отвори широко вратата, толкова широко, колкото ѝ позволяваше ръката. Канеше се да затръшне вратата с все

сила и точно тогава Уеб я хвана. Стоманените му пръсти се впиха във врата ѝ, тя ахна задавено и замръзна на мястото си.

Той затвори леко вратата, а после я помъкна по коридора, като продължаваше да стиска силно врата ѝ. Извъртя главата ѝ настрана, така че да вижда лицето ѝ. Едва ли някога в живота си бе бил по-ядосан. Искаше му се да я разтърси като мръсен парцал. От една страна, да събуди Роана от дрямката ѝ не бе нищо повече от дребна и груба шега, предвид това колко отчаяно се нуждаеше тя от този сън. Но Роана наистина се нуждаеше от този сън и злостната постъпка го ядоса най-вече, защото бе напълно безсмислена. Корлис нямаше да постигне или да спечели нищо, като обезпокоеше Роана, просто си бе проклета кучка и той нямаше да се примири с това.

Лицето ѝ, все тъй извърнато към него, издаваше тревогата ѝ. За миг в сините ѝ очи проблесна изненада от това, че са я хванали точно когато смяташе, че е сама, но бързо погледна лукаво, обмисляйки начин да се измъкне от неудобното положение.

— Не се притеснявай да измисляш извинения — сръза я Уеб, като говореше тихо, така че да не обезпокои Роана. — Може би е по-добре да ти обясня някои неща, така че да разбереш по-ясно положението си. Моли се вятърът никога да не предизвика течение в къщата и да не тресне някоя врата, докато Роана спи, или пък котката да не събори нещо. А господ да ти е на помощ, ако самата ти забравиш да пазиш тишина. Защото без значение какво точно се е случило, ако си някъде в имението, ще обвиня теб. А знаеш ли какво ще стане тогава?

Корлис се сгърчи, разбрала, че Уеб няма да я остави да измисли някакво извинение.

— Какво? — присмя му се тя. — Ще извадиш своя верен ръжен?

Ръката му стисна още по-силно врата ѝ и Корлис примижа от болка.

— Ще направя нещо много по-лошо от това — отвърна ѝ той с преднамерено кадифен глас. — Поне от твоя гледна точка. Ще те изхвърля от този дом, и то толкова бързо, че задникът ти ще оставя дири по стълбите. Ясно ли е? Аз наистина изпитвам искрена непоносимост към паразитите, а ти си толкова близо до границата на търпението ми, че вече съм готов да ти помогна да стигнеш до изхода.

Лицето ѝ потъмня от яд и тя се опита да се измъкне от хватката му. Уеб я задържа и повдигна въпросително вежди, сякаш очакваше отговор.

— Копеле такова! — избълва ядно и злобно Корлис — Леля Лусинда смята, че може да принуди хората да те приемат, но те никога няма да го направят. Ще се държат добре с теб заради нея, но веднага щом умре, ще разбереш какво точно мислят. Върна се само защото научи, че тя умира и искаш да получиш Дейвънпорт и всичките пари.

— Така и ще стане — отвърна Уеб и се усмихна. Усмивката му не бе никак добродушна, но и той не бе в настроение. Освободи Корлис и я прониза с презрителен поглед. — Лусинда каза, че ако се върна, ще промени завещанието си. Дейвънпорт ще ми принадлежи, а ти ще изхвърчиш оттук. Но ти си не само кучка, а и много глупава на всичкото отгоре. Както стояха нещата преди, Роана щеше да наследи всичко вместо мен, но ти си се държала с нея като злобна и разглезена пикла. Да не си мислила, че тя ще те остави да живееш тук и след това?

Корлис вирна глава:

— Роана е смотанячка. Мога да се справя с нея.

— Както казах, много си глупава. Сега Роана не се занимава с теб, защото Лусинда е най-важна за нея, а и не иска да я безпокои. Но независимо какво ще стане, ти по-добре започни да си търсиш друго място за живеене.

— Баба няма да ти позволи да ме изгониш.

Уеб изсумтя:

— Дейвънпорт не принадлежи на Глория. И тя няма право на глас.

— Но и на теб не принадлежи! Доста неща могат да се случат, преди леля Лусинда да умре. — Думите ѝ прозвучаха като заплаха и той се почуди какво ли е замислила.

Беше му омръзнало да се занимава с малката кучка.

— Тогава може би трябва да добавя още едно условие: ако започнеш да си отваряш устата прекалено много и да причиняваш неприятности, ще бъдеш изхвърлена за нула време. А сега изчезвай от полезрението ми, преди да реша, че вече ми създаваш повече грижи, отколкото самата ти заслужаваш.

Корлис се отдалечи, поклащайки задник, за да му покаже, че изобщо не се страхува. Може би наистина не се страхуваше, но по-добре да бе взела думите му несериозно.

След минута Уеб отвори тихо вратата на кабинета, за да се увери, че не са събудили Роана с разправията си. Опитал се бе да говори тихо, но на Корлис изобщо не можеше да се разчита да прояви подобна загриженост и той твърдо си обеща, че ако очите на Роана са отворени, Корлис ще изхвърчи на улицата.

Но тя все още спеше, свита в големия стол, отпуснала глава на облегалката. Уеб спря до вратата и се вгледа в Роана. Точно така бе спала през нощта, която прекараха заедно — поне доколкото ѝ бе позволил да спи. Ако тогава знаеше колко рядко събитие е за нея истинският, ободряваш сън, нямаше да я буди толкова. Но в края на краищата всеки път тя се бе гушвала в прегръдките му по същия начин, с отпусната на рамото му глава.

Прониза го сладка болка и копнеж. Би искал да я подържи в прегръдките си още веднъж. Можеше да спи в ръцете му колкото пожелае.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Корлис трепереше, докато се качваше по стълбите, но треперенето бе колкото външно, толкова и вътрешно. Имаше нужда да вземе нещо, и то веднага. Влезе забързано в апартамента си и заключи вратата, а после започна трескаво да претърсва всичките си любими скришни места, малката пролука в дъното на дивана, празното бурканче от крем, долната част на настолната лампа, картонените подложки за обувките ѝ. Намери точно това, което знаеше, че ще намери — нищо, — но толкова отчаяно се нуждаеше от дозата си, че претърси навсякъде.

Как смееше Уеб да ѝ говори по този начин? Винаги го бе мразила, мразила бе и Джеси, мразеше и Роана. Просто не бе честно! Защо да трябва да живеят в Дейвънпорт, докато на нея ѝ се бе налагало да мизерства в онази глупава малка къщурка? А понякога в училище се бяха отнасяли с нея като бедната роднина на Дейвънпортови. Но понякога наистина се случваха и хубави неща, като например убийството на Джеси и обвиняването на Уеб в престъплението. Корлис бе отпразнувала мълчаливо събитието. О, боже толкова трудно се бе оказало да се сдържи да не се разсмее при този обрат на събитията! Но се бе постарала да създаде подходящото впечатление и да изглежда тъжна и скоро след като Уеб си бе тръгнал, нещата се наредиха и нейното семейство се нанесе в Дейвънпорт, където така или иначе му бе мястото през всичките години.

Достатъчно умна бе да стои далеч от твърдите наркотици. Никакво боцкане. Тази гадост можеше да те убие. Обичаше да си пийва, но о-о обичаше и онзи сладък бял прахен. Едно смъркане и всички притеснения изчезваха, чувстваше се на седмото небе, най-добрата, най-красивата, най-сексапилната. Веднъж се бе оказала толкова дяволски сексапилна, че се бе захванала с трима мъже, един след друг, а после и с тримата заедно и ги бе изтощила всичките. Страхотно си бе поживяла, беше се държала фантастично, оттогава не бе правила такъв секс. Би искала да повтори изживяването, но сега ѝ харесваше много повече да се възнася и предпочиташе да се

наслаждава на това, а не да се съсредоточава върху чукането. Освен това няколко пъти бе имала леки закъснения в цикъла и трябваше да отиде до Мемфис, където никой не я познава, за да се погрижи по въпроса. Нямаше да позволи някой да ѝ надуе корема и да ѝ развали удоволствието.

Но всичките ѝ скришни места бяха празни. Нямаше никакъв кокаин и никакви пари. Отчаяно обиколи апартамента, опивайки се да измисли нещо. Леля Лусинда винаги държеше доста пари в портмонето си, но то бе в спалнята ѝ, а старата дама бе все още там, така че не можеше да ги докопа. Баба ѝ и майка ѝ бяха отишли да пазаруват и сигурно бяха взели всичките си пари. Но Роана спеше в кабинета... Корлис се засмя, измъкна се от апартамента и забърза по коридора към стаята на Роана. Може би в края на краищата щеше да се окаже добре, че Уеб ѝ бе попречил да тресне онази врата. Нека скъпата малка Роана спи. Глупава кучка!

Тихо влезе в спалнята ѝ. Тя винаги прибираще портмонето си в шкафа като добро малко момиченце. На Корлис ѝ трябваша само няколко секунди, за да го грабне и да преброи парите. По дяволите! Само осемдесет и три долара. Дори разсеян човек като Роана щеше да забележи, ако няколко двайсетачки изчезнат от портмонето му. Точно по тази причина рядко претърсваше портмонето на Роана — тя обикновено не носеше много пари.

Погледна кредитните карти, но устоя на изкушението. Щеше да се наложи да се подписва, за да тегли от тях, а банковият чиновник можеше да познае, че жената пред него не е Роана. Това бе бедата на малките градчета, прекалено много хора се бъркаха в чуждите работи.

Но банковите автомати бяха нещо друго. Ако можеше да открие кода на Роана... Започна внимателно да вади разни листчета от малките отделения на портмонето. Никой не биваше да записва своя код, но всички го правеха. Намери малко, прилежно сгънато листче, на което имаше четири числа. Изкиска се на глас, взе една писалка и записа числата на дланта си. Може и да не бе кодът, но какво ѝ пречеше да опита? Машината можеше само да откаже да ѝ даде парите, но нямаше да се обади на Роана и да я издаде.

Пъхна усмихната банковата карта в джоба си. Това бе много похубаво от измъкването на някоя и друга двадесетачка от време на време. Щеше да изтегли няколкостотин долара, да върне картата, преди

Роана да разбере за липсата ѝ, и да се позабавлява довечера. По дяволите, щеше дори да прибере и разпечатката за сумата на мястото, където Роана слагаше документите си, като по този начин, когато направеше рекапитулацията, тя нямаше да открие несъответствия. Планът бе чудесен, щеше да го използва пак, въпреки че щеше да бъде много по-хитро от време на време да използва и картата на леля Лусинда. Ако успееше да се добере до нея и така да редува двете карти, щеше да бъде прекрасно. Разнообразието бе есенцията на живота. Планът ѝ намаляваше и вероятността да бъде хваната, което в края на краищата бе най-важното: също както и да вземе парите.

Към осем вечерта Корлис вече се чувстваше доста по-добре. След като направи посещение на банкомата, се полута, докато издири редовния си снабдител, но най-накрая го откри. Белият прах я зовеше, искаше ѝ се да го смръкне наведнъж, но съзнаваше, че ще бъде много по-разумно да го раздели на порции, тъй като не се знаеше кога ще може отново да измъкне някоя банкова карта. Позволи си да смръкне само един път, достатъчно, за да я поотпусне малко.

После ѝ дойде настроение да се забавлява. Отиде в любимия си бар, но никой от приятелите ѝ не беше там и тя седна сама. Поръча си обичайното питие — ягодово дайкири, което харесваше най-много заради начина, по който барманът го приготвяше специално за нея, защото въпреки всичко чашата продължаваше да изглежда напълно подходяща за едно добро момиче.

Но колкото по-дълго седеше, толкова повече настроението ѝ спадаше. Опита да се вкопчи в еуфорията, предизвикана от наркотика, но тя се изпари, както винаги досега, и изведнъж на Корлис ѝ се доплака. Дайкирито бе хубаво, но алкохолът не ѝ действаше по същия начин, както кокаинът.

Може би ако бе взела една по-стабилна доза, щеше да се почувства по-добре.

Часовете се влачеха един след друг, а никой от приятелите ѝ не се появяваше. Нима тази вечер бяха отишли другаде и не ѝ се бяха обадили? Почувства паника от усещането да бъдеш изоставена и самотна. Едва ли някой вече бе чул как Уеб я бе заплашил да я изхвърли от Дейвънпорт, все още не.

Отчаяна, отпи от дайкирито, като се опитваше да не избодне окото си с глупавото хартиено тюркоазно чадърче. Или сламката бе

прекалено къса, или проклетото чадърче бе пораснало. С първите две чаши не бе имала такъв проблем. Втрени се в бармана замислено, опитвайки се да отгатне дали не си прави майтап с нея, но той дори не я гледаше, така че вероятно нямаше нищо общо.

Другите две хартиени чадърчета лежаха пред нея. Едното бе жълто, а другото — розово. Ако ги събереше, щеше да се получи хубаво букетче. Уха! Може би трябваше да ги запази, за да ги сложи на гроба на леля Лусинда. Ето това се казва идея, докато дойдеше време старата гарга да пукне, сигурно щеше да събере достатъчно чадърчета, за да направи един наистина хубав венец.

Или можеше да ги натика в гърлото на Уеб Талант. Смърт, причинена от чадърче, звучеше й доста добре.

Следобед, когато я сграбчи изненадващо, негодникът я бе изплашил до смърт. А изразът в очите му — мили боже! Това бе най-студения, най-гадният начин, по който някой я бе поглеждал, и то за нищо! Госпожица Спящата красавица да си подремне и никой да не я безпокои! Като се има предвид, че заслужаваше да си го получи! Корлис се изкиска, но веднага щом си спомни отправените от Уеб заплахи, помръкна.

Мразеше го. Защо той да има всичко? Не го заслужаваше. Винаги се бе дразнила от това, че Уеб бе избраникът, защото не бе по-близък роднина от нея на леля Лусинда. Беше подъл и себичен, но старата кучка щеше да му даде целия Дейвънпорт, а той нямаше да я остави да живее там, след като леля Лусинда умреше. Просто не бе честно!

Колкото и да не харесваше Роана, тя поне бе истинска Дейвънпорт и нямаше да ѝ бъде толкова неприятно, ако наследеше Дейвънпорт. Как ли пък не! Роана бе глупава повлекана и също не заслужаваше Дейвънпорт. Единственото добро нещо, което щеше да допринесе наследяването на имението от Роана, бе, че Корлис можеше да се справи с нея дори с една ръка. Щеше така да сплаши малката мишка, че Роана щеше да ѝ предлага сама пари, вместо да се налага Корлис да ѝ ги измъква.

Но изобщо не бе честно Уеб да получи Дейвънпорт! Леля Лусинда можеше и да не вярва, че Уеб е убил Джеси, но Корлис имаше свое собствено мнение по въпроса, а сега, след като бе видяла онзи поглед в очите му, беше още по-сигурна в правотата си. Вече не изпитваше ни най-малко съмнение, че той е способен да убие. О, за

миг дори си бе помислила, че ще убие и нея, и то заради една шега. Просто възнамеряваше да затръшне вратата, а всъщност дори не го беше направила. Но копелето я бе сграбчило за врата, от което още я болеше.

Някой седна на съседното столче до нея.

— Струва ми се, че имате нужда от още едно питие — прошепна ласкав мъжки глас в ухото ѝ.

Корлис погледна с пренебрежение мъжа до себе си. Доста добре изглеждаше, но бе малко старичък.

— Изчезвай, деденце.

Той се засмя:

— Не оставяй побелялата коса да те заблуди. Само защото има сняг по покрива не означава, че няма огън в огнището.

— Да, да, и преди сме чували същото — отвърна с досада Корлис. Отпи отново от дайкирито. — Сигурно си твърде стар да вършиш работа, но все още можеш да доставяш известно удоволствие. Колко покъртително! Изчезвай! И не се захващай повече с мен.

— Да не мислиш, че съм тръгнал да те свалям — отвърна той, като звучеше още по-отегчен от нея.

Корлис толкова се изненада от грубостта му, че наистина се вгледа в него. Забеляза гъстата му коса, която бе почти побеляла, и тялото му, все още прациящо от сила и жизненост, въпреки че отиваше към петдесетте. Но очите му бяха това, което прикова вниманието ѝ. Те бяха най-сините очи, които някога бе виждала, очи с хипнотизиращ змийски поглед, стъклени, лишени от каквито и да било емоции. Корлис потрепера, но въпреки всичко бе заинтригувана.

Той кимна към чадърчетата, пръснати по бара:

— Явно пийваш на доста бързи обороти. Да не би да си имала лош ден?

— Не би могъл да си представиш и половината от него — отвърна тя, но после се разсмя — Но нещата тръгнаха на оправяне.

— Е, защо не ми поразкажеш — подкани я той. — Ти си Корлис Спенс, нали? Не живееш ли в Дейвънпорт?

Това бе един от първите въпроси, които ѝ задаваха, когато я срещаха за пръв път. На Корлис ѝ харесваше чувството за отличителност, което ѝ придаваше фамилията, представата, че с по-

специална личност. Уеб щеше да ѝ я отнеме и точно за това го мразеше.

— Да, там живея — отвърна тя. — Поне още известно време.

Мъжът вдигна чашата към устата си. От цвета на питието можеше да се заключи, че е чист бърбън. Отпи, без да отклонява студените си сини очи от Корлис.

— Струва ми се, че вече се каниш да се изнесеш оттам. Сигурно с доста неудобно да живееш редом до убиец.

Корлис си спомни как ръката на Уеб се бе впила във врата ѝ и потрепера.

— Истински негодник е — потвърди тя — Скоро ще се махам оттам. Днес направо ме нападна, и то без никакво основание!

— Разкажи ми за това — подкани я мъжът отново и протегна ръка към нея. — Между другото казвам се Харпър Нийли.

Корлис стисна ръката му и потръпна. Може и да бе малко старичък, но в него имаше нещо, което ѝ въздействаше. В момента обаче просто желаше да разкаже на новия си приятел всичко, което иска да узнае за омразния ѝ Уеб Талант.

Роана съжаляваше за дрямката, която си бе позволила следобеда. В онзи момент ползата ѝ се бе оказала неизмерима, но сега пред нея лежеше една безкрайна нощ. Беше се качила в стаята си в десет, беше минала през ритуалния душ, беше сложила нощницата си, измила зъбите си, бе легнала в леглото — и всичко това за нищо. Веднага бе разбрала, че тази нощ сън няма да има, така че бе станала и се бе свила в креслото. Взела бе книгата, която се опитваше да прочете от няколко нощи, и тя най-после успя да я заинтригува.

Уеб се качи в единайсет и Роана изгаси настолната си лампа, докато го слушаше как взема душ. Наблюдаваше светлината от стаята му и се чудеше дали ще застане между лампата и прозорците, така че да види сянката му на верандата. Не го направи, лампата угасна и в другата стая настъпи пълна тишина.

Светлината от нейната лампа привличаше комарите, затова Роана винаги, когато четеше, държеше вратата към терасата затворена. Така че не успя да чуе дали той отвори своята. Седеше тихо в тъмнината и чакаше, докато той заспи, като се надяваше, че сънят ще споходи и самата нея. Наблюдаваше флуоресцентните стрелки на часовника си,

докато подминаха полунощ, и едва тогава включи отново лампата си и продължи да чете:

След около час се прозя и отпусна книгата в скута си. Въпреки че не можеше да заспи, се чувстваше толкова изморена, че искаше да полегне. Погледна навън и забеляза, че в далечината се задава буря, червени отблясъци от светкавици прорязваха небето, но толкова далеч, че не се чуваха гръмотевици. Може би ако отвореше вратата и легнеше в леглото, приближаващата буря щеше да донесе със себе си хладната влага на дъжда. Дъждът бе най-доброто приспивателно, което наистина я унасяше в спокоен сън.

Беше толкова изморена, че мина известно време, преди да проумее, че светкавиците не са червени. Нямаше никаква буря.

Някой стоеше на верандата и тъмният силует бе едва видим в сенките.

Той я наблюдаваше.

Уеб.

Позна го веднага, толкова бързо, че не успя да се изплаши от мисълта, че на терасата има непознат. Пушеше и цигарата му светваше, щом я вдигнеше към устните си. Когато дръпнеше, запаленият ѝ край светваше още по-ярко и в този кратък миг по-скоро усещаше, отколкото виждаше чертите на лицето му, рязко очертаните му скули.

Беше се облегнал на парапета, точно извън осветения участък от нейните прозорци. Голите му рамене проблясваха в тъмнината. Носеше само някакви тъмни панталони, вероятно дънки.

Нямаше представа колко време е стоял там, пушейки, наблюдавайки я през стъклото. Вдиша дълбоко и изведнъж усети присъствието му болезнено силно. Бавно отпусна глава в креслото и го загледа. Почувства голотата на тялото си под скромната нощница: гърдите, който бе целувал, бедрата, които бе галил. Дали и той си спомняше онази нощ?

Защо не спеше? Беше почти един и половина.

Той се извърна и хвърли цигарата през парапета към влажната трева долу. Роана автоматично проследи движението, а когато го потърси отново, него вече го нямаше.

Не чу вратите да се затварят. Дали се беше прибрал, или се разхождаше по верандата? Тъй като нейната врата бе затворена, не би

могла да чуе шума от неговата. Протегна се и изключи лампата, потапяйки отново стаята си в тъмнина. Без осветлението виждаше много по-ясно балкона, огрян меко от сребристата лунна светлина. Уеб не беше там. Когато се отпусна в леглото, леко трепереше. Защо я бе наблюдавал? Дали го правеше преднамерено, или просто бе стоял на терасата, бе пушил цигарата си и бе погледнал през прозорците ѝ, тъй като лампата ѝ беше включена?

Цялото тяло я болеше и тя скръсти ръце над разтуптяното си сърце. Бяха изминали две седмици от онази нощ в Ногалес и копнежът по горещата му плът, притисната към нейната я изгаряше. Болката от загубата на девствеността ѝ отдавна бе отзвучала и Роана искаше да го почувства отново в себе си. Копнееше да отиде при него в тихата нощ, да се пъкне в леглото му и да му поднесе собственото си тяло.

Сънят никога не се бе оказвал по-далеч.

На следващата сутрин, когато влезе в кабинета, Уеб я погледна внимателно. Бе използвала грим, за да прикрие тъмните сенки под очите си, но резултатът бе минимален.

— Нощта не бе лека, нали? — рязко я попита той. — Успя ли изобщо да поспиш?

Роана поклати отрицателно глава, като се стараеше от изражението ѝ да не проличи физическата ѝ болка.

— Не, но рано или късно ще се изморя достатъчно, за да мога да поспя. Свикнала съм.

Той затвори папката, която стоеше на бюрото пред него, затвори програмата на компютъра и го изключи. После стана решително.

— Иди да се преоблечеш! — заповяда той. — Дънки и ботуши. Излизаме да пояздим.

При думата езда цялото ѝ тяло затрептя нетърпеливо от прилив на енергия. Въпреки умората, самата представа ѝ звучеше божествено. Да чувстваш равномерно движение на коня под себе си, да усещаш свежия бриз, който облъхва лицето ти и изпълва дробовете ти — какво повече би могъл да желае човек? Никакви срещи, никакви предварително уговорени ангажименти, никакво напрежение. Но после си спомни, че все пак имаше уговорки, както и срещи, и въздъхна безнадеждно.

— Не мога. Имам...

— Не ме интересува каква среща имаш — прекъсна я Уеб. — Обади се и кажи, че няма да отидеш. Днес няма да правиш нищо друго, освен да почиваш — и това е заповед.

Въпреки това Роана се поколеба. Цели десет години съществуването ѝ бе съсредоточено върху задълженията ѝ, върху непрестанната ѝ грижа за бизнеса, върху опита ѝ да запълни празнината, оставена от заминаването на Уеб. Трудно бе да обърне гръб на тези навици с десетгодишна давност.

Уеб отпусна ръце на раменете ѝ и я обърна към вратата.

— Това е заповед — повтори твърдо и я тупна леко по задника, за да я отпрати: Уж щеше да бъде плясване, но вместо това докосването му постепенно се превърна в милувка. Отдръпна ръката си, преди пръстите му да обхванат стегнатото дупе, което току-що бе докоснал.

На вратата Роана се поспря и погледна към него. Той забеляза, че се беше изчервила леко. Защото я бе потупал по дупето?

— Не знаех, че пушиш — промълви тя.

— Обикновено не го правя. Една кутия ми стига за месец или дори повече. Накрая повечето ги изхвърлям.

Щеше да го попита защо бе пушил миналата нощ, след като обикновено не пуши, но премълча. Не искаше да му дотяга с лични въпроси по начина, по който го бе правила като дете. Тогава се бе отнасял много търпеливо с нея, но сега знаеше, че се е държала много досадно.

Вместо това тихо се качи, за да се преоблече, и то с приповдигнато настроение. Цял ден за самата нея, в който можеше само да язди! Истинско блаженство.

Уеб трябва да се бе обадил в конюшната, тъй като Лоуъл вече ги чакаше с два оседлани коня. Роана го погледна изненадано. Откакто бе станала достатъчно голяма, за да се задържа на седлото, винаги сама се бе грижила за собствения си кои.

— Можех да си го оседлая и сама — запротестира тя.

Лоуъл се засмя:

— Знам, но реших, че по този начин ще ти спестя малко време. Напоследък не яздиш много, така че исках да ти дам още няколко минути.

Бъкли, старият ѝ любимец, бе вече на петнайсет години и тя го яздеше само по лесни маршрути и при по-спокойни разходки. Конят,

който Лоуъл ѝ бе избрал днес, бе як жребец, не кой знае колко бърз, но с крака като от стомана и много издръжлив. Както забеляза, конят на Уеб приличаше на нейния. Лоуъл очевидно предполагаше, че не отиват на обикновена неделна разходка.

Уеб излезе от едно от отделенията, където бе погалил обитателя му — пъргаво жребче, което бе участвало в малко по-буйна игра с връстниците си и в резултат бе получило нараняване на крака.

— Мехлемът ти все още прави чудеса — каза той на Лоуъл. — Раната изглежда така, сякаш е отпреди седмица, а не само от два дни.

Взе юздите от Лоуъл, а после и двамата с Роана се метнаха на седлата. Тя почувства как тялото ѝ се променя, как старата магия пропълзява по мускулите ѝ, както винаги досега. Инстинктивно се нагоди към ритъма на коня още при първата му стъпка и силата му преля в гъвкавите ѝ, грациозни бедра.

Уеб задържа своя кон на крачка зад нейния най-вече заради удоволствието да я наблюдава. Тя бе най-добрия ездач, когото някога бе виждал. Неговото собствено умение да язди бе толкова голямо, че ако бе имал желанието, би могъл успешно да се състезава в конни надбягвания или родео, но Роана бе по-добра. Понякога, веднъж на едно десетилетие, на сцената се появяваше майстор, чиито грациозни движения превъзхождаха тези на всички останали и превръщаха всяко съревнование, игра или състезание в произведение на изкуството. Точно това усещане изпитваше, когато наблюдаваше ездата на Роана. Дори когато яздеха просто заради самото удоволствие, тялото ѝ сякаш плаваше и постигаше синхрон с всеки един нюанс от движението на животното.

Дали щеше да бъде същото, ако яздеше самия него? Дъхът на Уеб секва. Дали гладките ѝ бедра щяха да се стягат и отпускат, да я повдигат, а после да я отпускат върху члена му, така че да го обгръща с едно гладко и плавно движение, докато тялото ѝ се движи грациозно...

Изведнъж се сепна, тъй като почувства прилив на кръв към слабините си и помръдна, търсейки по-удобно положение. Да се възбудиш, докато яздиш, не бе много добра идея, но бе трудно да се отърве от представата. Всеки път, когато погледнеше Роана, виждаше извивката на ханша ѝ и си спомняше как я бе докосвал и галил.

Щеше да си причини сериозни неприятности, ако не престанеше да мисли за това. Изтри капките пот от челото си и нарочно отклони

поглед от задните ѝ части. Загледа се в дърветата, в ушите на коня, с една дума навсякъде другаде, освен в Роана, докато възбудата му отмина и отново се почувства удобно.

Не си говореха. Роана и без това често мълчеше, а сега изглеждаше напълно погълната от удоволствието от ездата и Уеб не искаше да я безпокои. Самият той изпитваше удоволствие от свободата на движението. Откакто бе стъпил отново върху земята на Дейвънпорт, бе работил почти непрекъснато и не бе намерил време да се приспособи. Очите му бяха привикнали към завладяващите голи планини и безкрайното синьо небе, към кактусите и ниските храсталаци, към облаците прах и към въздуха — толкова чист, че погледът достигаше безпрепятствено до самия — хоризонт. Свикнал бе на сухата горещина и на речните корита, които съвсем внезапно се препълваха от неочаквания дъжд.

Забравил бе колко, дяволски зелена е природата тук, оцветена от Създателя във всички възможни нюанси. Очите му си почиваха, а всяка пора на тялото му попиваше успокояващата гледка. Въздухът бе натежал и наситен от влага. Широколистни дървета и вечнозелени храсталаци шумоляха леко от толкова слаб ветрец, че не можеше да го почувства, диворастящите цветя поклащаха камбанки, птиците се стрелкаха, рееха се и пееха, а насекомите бръмчаха.

Изведнъж сърцето му се сви от сладка болка. Наистина бе обикнал Аризона и никога не би се отказал от живота си там, но това тук бе неговият дом. Тук бяха корените му, пускани дълбоко в тази земя поколения наред. Родът Талант бе живял тук от почти двеста години и дори повече, ако се брояха предците им, дошли от племената Чероки и Кокти.

Когато напусна Алабама, не си бе позволил да изпита носталгия. Съсредоточил се бе единствено върху бъдещето и това, което можеше да построи с двете си ръце в своя нов дом. Но сега, когато се върна, сякаш душата му възкръсна. Щеше да се погрижи за роднините си, независимо колко лоши и неблагоприятни бяха някои от тях. Не му харесваше идеята толкова много Талантови да живеят на гърба на Дейвънпортови и да не правят нищо, за да изкарват собствената си прехрана. Лусинда бе връзката между рода Дейвънпорт и рода Талант, а когато умреше... Погледна към стройната фигура, яздеща пред него. Семейството не бе многочислено, а ненавременната смърт на някои от

членовете бе намалила цифрата допълнително. Роана бе единствената оцеляла Дейвънпорт, последната в редицата.

Независимо от усилията, щеше да запази наследството на Дейвънпорт непокътнато за нея.

Яздиха с часове, пропускайки дори обема. Не би искал тя да пропуска храненето, но Роана изглеждаше толкова отпусната, с приятно зачервени страни, че той реши, че замяната си заслужава. Ако тя желаше, щеше да направи всичко възможно да ѝ осигури време за езда всеки ден, а и не би било лошо да приложи същото решение спрямо себе си.

Роана не бърбеше ентузиазирано, както би направила някога, говорейки непрекъснато и разсмивайки го с дяволитите си и непосредствени впечатления. Онази Роана вече никога нямаше, да се върне, помисли си Уеб с болка в сърцето. Не беше само травмата, която я бе превърнала в сдържана и овладяна жена, тя беше пораснала. Така или иначе щеше да се промени, макар и едва ли до такава степен, времето и отговорностите променяха хората по свой начин. Липсваше му палавото дяволче, но жената му харесваше по начин, по който никой друг не беше го привличал. Тази силно експлозивна смес от страст и желание за покровителство над нея го влудяваше, а двете чувства се бореха за надмощие в него.

Стоял бе на балкона предната нощ и я бе наблюдавал през прозорците, докато четеше. Обгърната бе от мек облак светлина, свита в огромното кресло, а крехкото ѝ тяло се бе отпуснало удобно. Светлината изтръгваше червеникави отблясъци от кестенявата ѝ коса, греещи с пищен и наситен цвят. Скромна бяла нощница покриваше тялото ѝ от врата до глезените, но през тънката материя се виждаше сянката на зърната ѝ, както и тъмният триъгълник в основата на бедрата ѝ и Уеб разбра, че под нощницата ѝ няма никакво бельо.

Съзнаваше, че ако влезе в стаята и коленичи пред нея, тя няма да протестира. Щеше да плъзне ръце под нощницата, да обхване хълбоците ѝ и да я придърпа към себе си. Беше се възбудил до крайна степен само при представата за усещането, което щеше да изпита.

А после Роана бе вдигнала поглед, сякаш усещаше страстните му мисли. Лешниковокафявите ѝ очи, тайнствени и тъмни вирове, се бяха вгледали в него през стъклото. Под бледия плат на нощницата зърната ѝ бяха настръхнали като малки връхчета.

Тялото ѝ бе реагирало по този начин. Само един поглед. Един спомен. Тогава можеше да я има. Можеше да я има и сега, помисли той, докато я наблюдаваше.

Дали бе бременна?

Прекалено скоро бе, за да ѝ личи, но така или иначе му се искаше да я съблече, да обходи тялото ѝ с длани, за да огледа всеки сантиметър от нея на ярката слънчева светлина и да я запомни така, че в бъдеще да може да забележи и най-малката промяна.

Щеше да полудее.

Роана дръпна юздите. Разходката я бе ободрила и развеселила, но мускулите ѝ напомняха, че е минало доста време, откакто не е яздила толкова продължително.

— Трябва да походя малко — рече тя и слезе от седлото. — Схванах се. Ти можеш да продължиш, ако искаш.

Почти се надяваше той да го направи, такова напрежение бе да бъде сама с него, да яздят в такъв перфектен синхрон, както бяха правили преди. Отпусната, отслабила постоянната си защита, на няколко пъти тя едва не се обърна към него със закачлива забележка. Всеки път се бе овладявала, но близостта му бе изнервяща. Такова облекчение щеше да бъде да остане сама.

Но той също слезе от коня и тръгна с нея. Роана се взря в лицето му и бързо отклони поглед. Уеб беше стиснал зъби и гледаше втренчено напред, сякаш не можеше дори да я погледне.

Поразена, тя се запита в какво е сбъркала. Вървяха и мълчаха, а конете потропваха след тях. Изведнъж проумя, че не бе сбъркала в нищо. Почти не бяха говорили. Нямаше представа какво го безпокои, но отказа автоматично да поеме вината върху себе си, както бе правила преди.

Уеб сложи длан на рамото ѝ и я спря.

Конете зад тях също спряха. Роана го погледна въпросително и замря. Очите му блестяха — наситенозелени, блестящи и горещи, но не от гняв. Стоеше много близо до нея, толкова близо, че чувстваше топлината на потното му тяло, а широките му гърди се повдигаха от задъханото му дишане.

Сякаш се блъсна в стена от мъжка похот и залитна. Замайано се опита да разсъждава, да се отдръпне, но нещо вътре у нея отвърна напълно самоволно. Уеб я желаше! Душата ѝ запя от щастие, обля я

златиста вътрешна светлина, която заличи цели години тъга. Юздите паднаха от изтръпналите ѝ пръсти и тя се устреми към него, сякаш придърпана от невидими вериги, повдигна се на пръсти, обви ръце около врата му и поднесе меките си устни за целувка.

Само за миг той се скова в прегръдката ѝ, после също пусна юздите, прегърна я и я притисна силно към гърдите си. По същия начин притисна и устните си към нейните, като плъзна езика си дълбоко навътре. Почти я хапеше, дивашката му целувка разраняваше устните ѝ, а прегръдката му направо смазваше гърдния ѝ кош. Роана почувства възбудата му.

Не можеше да диша, над съзнанието ѝ сякаш се спусна мъгла. Отчаяно откъсна устни от неговите, а главата ѝ се отпусна назад също като цвете, пречупено от крехкото си стебло. Цялото ѝ тяло гореше и изобщо не я интересуваше какво щеше да ѝ причини Уеб, само да я вземеше тук, веднага, на самата земя, дори без одеяло: Толкова много бе копняла за докосването му, за самия него...

— Не! — дрезгаво изстена Уеб, хвана я за хълбоците и я отстрани от себе си. — По дяволите, не!

Шокът бе също толкова потресаващ, колкото и откровената похот, която бе видяла в очите му. Роана се спъна, а разтрепераните ѝ колене едва успяха да я задържат права. Вкопчи се в конската грива, стисна с пръсти дългите косми и се отпусна върху животното с цялата си тежест. Изведнъж, когато погледна към Уеб, лицето ѝ преbledна като платно.

— Какво? — едва прошепна тя.

— Казах ти — отвърна грубо той. — Това, което се случи в Ногалес, няма да се повтори.

В гърлото ѝ заседна ледена буца. Мили боже, беше го разбрала погрешно. Беше я подвело изражението му. Той изобщо не бе я желал, просто бе ядосан. Толкова отчаяно ѝ се бе искало да я желае, че бе пренебрегнала всичко, което ѝ бе казал, и се бе вслушала само в своя вътрешен, безнадежден копнеж. Просто се бе оказала невероятна глупачка и сега ѝ се струваше, че ще умре от срам.

— Съжалявам — успя да прошепне, докато се отдръпваше. Добре тренираният кон също се отдръпна, стъпвайки в синхрон с нея. — Не съм искала... Знам, че обещах... О, боже! — С това отчаяно проплакване тя се метна на коня и го пришпори в галоп.

Чу Уеб да вика нещо, но не спря. Сълзи изпълниха очите ѝ, когато се наведе към коня. Не вярваше някога да може да се изправи пред Уеб, а ѝ не знаеше дали някога ще се възстанови от това последно отхвърляне.

Уеб я проследи с поглед. Собственото му лице бе преbledнало, а дланите му бяха свити в ядни юмруци. Наруга се сам, използвайки всяка мръсна дума, която някога бе чувал. Господи, не би могъл да направи нещо по-лошо! Но през целия ден бе примирал от желание по Роана и когато се бе притиснала към него, направо бе загубен. Червената мъгла на похотта го бе помела и той просто бе престанал да мисли. Щеше да я повали на земята и да я вземе точно там, щеше да я оваля в прахта, но тя се бе отдръпнала от него, а главата ѝ се бе отпуснала назад като яре.

Беше я принудил да легне с него в Ногалес, прибегвайки до изнудване, за да задоволи страстта си. Този път щеше да използва брутална сила. Беше се задържал на самия ръб, но едва бе успял. Боже, беше на самия ръб. Само я бе целунал, дори не бе докоснал гърдите ѝ, нито я бе съблякъл, а едва не бе получил оргазъм. Чувстваше влагата по бельото си.

А после я бе отблъснал — Роана, която вече бе изстрадала и бе понесла да бъде отхвърляна толкова пъти, че се бе отдръпнала от всички, за да не им даде власт да я наранят отново. Само той все още притежаваше тази власт, той бе единствената ѝ слабост и заслепено, с дивашко раздражение я бе отблъснал. Беше поискал да ѝ обясни, че не желае да се възползва от нея по начина, по който го бе направил в Ногалес. Искаше да поговорят за онази нощ, искаше да я попита дали месечният ѝ цикъл вече не закъснява. Но недодяланите думи, изскочили от устата му, сякаш ѝ бяха нанесли непоправим удар и тя бе побягнала, преди той да може да ѝ обясни каквото и да било.

Нямаше смисъл да се опитва да я настигне. Конят ѝ не бе най-бързото животно на света, но и неговият не беше шампион. Тя имаше предимството да тежи наполовина по-малко от него, а и бе по-добрият ездач. Да я преследва щеше да бъде напразно усилие, а и доста трудно в тази горещина.

Но трябваше да поговори с нея, да ѝ каже нещо, което щеше да прогони този призрачен, отсъстващ израз от очите ѝ.

Роана не се върна вкъщи. Искаше само да се скрие някъде, за да не ѝ се наложи да погледне отново Уеб в очите. Вътрешно гореше от срам и болката бе толкова нова и силна, че не искаше да вижда никого.

Съзнаваше, че не може да го избягва вечно. Беше свързана с Дейвънпорт, поне докато Лусинда е жива. Някак си утре щеше да намери сили да го види и да се престори, че нищо не се беше случило, че не се бе хвърлила буквално в ръцете му за втори път. Утре щеше да възстанови защитната си обвивка, може би някои пукнатини щяха да показват поправката ѝ, но стените щяха да издържат. Щеше да се извини, преструвайки се, че за нея това няма значение. Щеше да го понесе.

Остана навън целия следобед, отбивайки се под сенките до едно поточе, за да напои коня и го пусна да попасе от свежата трева наоколо. Седеше под дърветата и се опитваше да не мисли за нищо, оставяйки времето просто да тече — също като през нощта, когато бе сама и часовете на безсъние се точеха безкрайно. С всичко можеше да се справи, едно по едно, ако не си позволяваше да изпитва каквито и да било чувство.

Но когато пурпурните сенки на здрача започнаха да поглъщат светлината наоколо, разбра, че не може повече да отлага. С нежелание се метна на коня и тръгна към Дейвънпорт. Лоуъл притеснено я посрещна.

— Добре ли си? — попита той. Уеб се бе върнал в ужасно настроение, но Лоуъл не попита какво се е случило, това си бе нейна работа и ако желаете, щеше да сподели. Но той искаше да разбере дали е добре физически и Роана успя да кимне.

— Добре съм — отвърна тя, без гласът ѝ да потрепери, въпреки че бе малко предрезгавял. Странно, не бе плакала, а напрежението ѝ личеше.

— Ти се качи вкъщи — промълви Лоуъл, смръщил загрижено вежди, — а за коня ще се погрижа сам.

— Е, два пъти за един ден! Явно защитната ѝ обвивка не бе в толкова добро състояние, колкото ѝ се бе искало. Достатъчно изморена и изтощена бе, затова просто отвърна: „Благодаря“ — и се затътри към къщата.

Помисли дали да не се промъкне отново през външните стълби, но ѝ се струваше, че това изискваше премного усилия. Прекалено

често в живота си се бе промъквала по тези стълби, вместо да се изправя лице в лице с проблемите. Така че се изкачи по стъпалата, отвори входната врата и тръгна нагоре по парадното стълбище. Бе стигнала почти до средата, когато чу звука от тежки ботуши и гласа на Уеб откъм фоайето:

— Роана, трябва да поговорим.

Усилието ѝ струваше последните капки сила, но тя се извърна с лице към него. Поне и той изглеждаше напрегнат колкото нея. Стоеше в основата на стълбището, сложил ръка на перилото, а единият крак — на първото стъпало, сякаш бе готов да я последва, ако не се подчини. Очите му бяха мрачни, а устните — свити в сериозна гримаса.

— Утре — промълви тихо Роана и се извърна... и той я остави да си тръгне. На всяка крачка очакваше да чуе стъпките му след себе си, но стигна догоре, а после и до стаята си, без никой да я последва.

Взе душ, преоблече се и слезе за вечеря. Вътрешният ѝ глас я съветваше да се скрие в стаята си, точно както преди ѝ бе подсказвал да се възползва от задните стълби, но времето за това вече бе минало. Никакво криене повече, каза си. Щеше да посрещне смело това, с което трябваше да се сблъска, щеше да се справи с всичко, което ѝ се поднесе, и скоро щеше да бъде свободна.

Уеб я наблюдаваше мрачно по време на вечерята, но после не се опита да я въвлече в личен разговор. Тя бе изморена и по-изтощена от преди и въпреки че се съмняваше след случилото се днес да може дори да задреме през нощта, все пак ѝ се искаше да полегне, трябваше да полегне. Каза лека нощ на всички и се върна в стаята си. Веднага щом се изтегна в удобното си легло, почувства да я обхваща странна замаяна сънливост. Дали от ездата, от натрупаното безсъние, от стреса или от комбинацията на всичко това, но скоро заспа дълбоко.

Не усети кога Уеб влезе тихо в стаята ѝ през балконската врата и я провери, вслушвайки се внимателно в дълбокото ѝ, равномерно дишане, за да се увери, че спи. Погледа я известно време, а после напусна стаята така тихо, както бе влязъл. Тази нощ Роана нямаше да стои будна и да наблюдава пъплиците стрелки на часовника.

Не си спомняше да сънува. Всъщност никога не сънуваше.

В най-тъмния час на нощта стана от леглото. Очите ѝ бяха отворени, но странно невиждащи. Без да бързай, но и без да се колебае, стигна до вратата и я отвори. Босите ѝ крака стъпваха сигурно

и тихо по, килима, докато вървеше по коридора като призрак в бялата си нощница.

Не усещаше нищо до мига, когато внезапна болка прониза главата ѝ. Чу някакъв отдалечен вик, а после настъпи пълна тъмнина.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Уеб скочи от леглото с ужасната мисъл, че бе чул вика на Роана, но звукът не бе дошъл откъм нейната стая. Грабна панталоните си и ги намъкна, закопчавайки ги, докато тичаше навън. Писъкът сякаш бе дошъл откъм стълбите. Боже, дали не бе паднала...

Цялото семейство също се бе събудило. Чуваше бърбенето на гласове, видя лампите да светват, вратите да се отварят. Глория подаде глава навън точно когато притича покрай нейната стая.

— Какво става? — раздразнено попита тя.

Не си направи труда да ѝ отговори, съсредоточил се върху задачата да се добере до стълбите. Тогава я видя — дребна фигурка, сгърчена като счупена кукла в предния коридор, по който се стигаше до стълбите. Включи лампата, светлината от полилея почти го заслепи, а сърцето му направо замря. Кръв, лепкава и тъмна кръв се стичаше по разрошената ѝ коса, напоявайки килима под главата ѝ. Изведнъж чу тропот долу, сякаш някой се бе спънал в нещо. Уеб вдигна поглед и забеляза Брок да стои, разтърквайки очите си, сякаш все още не можеше да проумее какво става.

— Брок — отсече той, — долу има някой.

Братовчед му премига отново, а после очите му просветнаха разбиращо. Без да продума, той хукна надолу по стълбите. Грег не се поколеба, а последва сина си веднага.

Уеб коленичи до Роана и внимателно притисна пръсти към шията ѝ, сдържайки дъха си. Паниката го заливаше като река и постепенно го удавяше във вълните си. После изведнъж почувства пулса ѝ под пръстите си, успокоително силен, и едва не се отпусна на пода от облекчение. Престана да обръща внимание на все по-настойчивите гласове наоколо и внимателно я обърна по гръб. Харлан не млъкваше, Глория и Ланет се бяха вкопчили една в друга и хлипаха. Корлис стоеше вцепенена пред вратата на стаята си, а, очите ѝ бяха разтворени ужасено, докато гледаше втръчено сгърчената фигура на Роана.

Лусинда успя да си пробие път и се отпусна тежко на колене до Уеб. Цветът на лицето ѝ бе сив, а треперещата ѝ ръка се вкопчи в

неговата.

— Роана — прошепна с пресекващ глас. — Уеб, тя...

— Не, жива е. — Искаше му се да ѝ каже, че просто са я съборили, но нараняването ѝ можеше да се окаже по-сериозно. Все още не бе дошла в съзнание и страхът започваше да го обхваща отново. Погледна нетърпеливо към Глория и Ланет, които взаимно допринасяха за обхваналата ги истерия, и ги отписа като безполезни. Прехвърли погледа си към Корлис.

— Корлис! Обади се на 911. Извикай „Бърза помощ“ и шерифа. — Тя просто стоеше неподвижно и го гледаше втренчено, така че той заповяда: Веднага! — Този път преглътна конвулсивно и хукна към апартамента си. Уеб чу гласа ѝ, писклив и треперещ, докато говореше с оператора на 911.

— Какво стана? — изстена Лусинда, галейки лицето на Роана с разтреперана ръка. — Паднала ли е?

— Мисля, че е изненадала крадец — отвърна Уеб с глас, дрезгав от безсилен гняв, и тревога, както и от панически страх, който се опитваше да овладее. Искаше му се да вдигне Роана на ръце, да я притисне към гърдите си, но здравият му разум диктуваше да я остави да лежи неподвижно.

Тя продължаваше да кърви, а кръвта ѝ попиваше в килима. Тъмното червено петно около главата ѝ се разширяваше все повече.

— Корлис! — извика Уеб. — Донеси одеяло и чиста хавлии!

Тя се върна след миг, спъвайки се в одеялото, което влачеше след себе си, тъй като едновременно с това се опитваше да наметне халат над твърде оскъдната си копринена камизолка. Уеб взе одеялото и нежно зави Роана, после сгъна хавлията и внимателно я пхна под главата ѝ, слагайки я така, че да притиска кръвящата рана.

— Т-тя дали ще се оправи? — попита Корлис, а зъбите ѝ тракаха от шока.

— Надявам се — отвърна мрачно Уеб. Жестока болка стягаше гърдите му. Ами ако не се оправеше? Какво щеше да прави той?

Лусинда се отпусна назад, сякаш краката ѝ отказваха да я държат. Захлупи лице в шепите си и избухна в плач.

Глория спря да хлипа, сякаш изведнъж някой преряза звука. Отпусна се на колене до сестра си и я прегърна.

— Тя ще се оправи, ще се възстанови — започна да мърмори успокоително, галейки бялата коса на Лусинда.

Роана помръдна и изстена, опитвайки се да вдигне ръка към главата си. Нямаше нито силата, нито координацията на движенията, за да го направи и ръката ѝ се отпусна безсилно на килима. Сърцето на Уеб се разтуптя лудешки. Той взе ръката ѝ в своята:

— Роана?

Като чу гласа му, Лусинда се отдръпна от Глория и трескаво допълзя по-близо. Изражението ѝ бе едновременно ужасено и изпълнено с надежда.

Роана пое дълбоко въздух, а клепачите ѝ трепнаха и очите ѝ се отвориха. Погледът ѝ бе невиждащ, объркан, но все пак идваше в съзнание, а това бе най-важното.

Уеб трябваше да преглътне буцата, заседнала в гърлото му.

— Роана — промълви отново той, като се наведе над нея. С явно усилие тя го погледна и премига, сякаш се опитваше да проясни зрението си.

— Малко си размазан — промърмори тя.

Уеб едва си поемаше дъх, толкова силно биеше сърцето му. Потри с пръсти брадясалото си лице.

— Да, ще трябва да се избърсна.

— Не, не това — отвърна неясно Роана. Пое си отново дълбоко дъх, сякаш бе изтощена: — Имаш четири очи.

Лусинда преглътна сълзите си усмихнато и се протегна към другата ръка на Роана. Роана смръщи вежди.

— Главата ме боли — объркано заяви тя и отново затвори очи. Речта ѝ започна да става по-ясна. Опита се отново да докосне главата си, но Уеб и Лусинда я държаха за ръцете, а никой от тях не изглеждаше склонен да я пусне.

— Предполагам, че е така — отвърна Уеб, като се опитваше да говори спокойно. — Имаш доста голяма цицина отзад.

— Паднах ли? — промърмори Роана.

— Изглежда, да — отговори ѝ Уеб, като не желаше да я притеснява, докато не научи нещо със сигурност.

Брок и Грег се изкачиха задъхани по стълбите. Брок бе само с дънки, а голите му окосмени гърди блестяха от пот. Бе взел отнякъде ръжен, а Грег бе грабнал пушката за катерици от мястото ѝ над

камината в кабинета. Уеб ги погледна въпросително, но и двамата поклатиха глави.

— Измъкна се — обясни тихо Грег.

В далечината прозвучаха сирени. Грег промърмори: — По-добре да оставя това, преди шерифът да се е появил. Ще отворя на полицията. Слезе надолу, за да върне пушката на мястото ѝ с намерението да не изнервя допълнително и без това напрегнатите служители на закона.

Роана се опита да седне. Уеб сложи длани на раменете ѝ и я накара отново да легне, притеснен от малкото сила, която трябваше да употреби, за да го направи.

— Не, не се опитвай. Ще стоиш точно така, докато докторът не каже, че може да се движиш.

— Главата ме боли — отново промълви Роана, този път малко агресивно.

Толкова отдавна не бе чувал тази интонация в гласа ѝ, че не можа да се въздържи да не се усмихне, въпреки ужаса, който бе стегнал сърцето му и който едва сега бе започнал да намалява.

— Знам, мила. Ако седнеш сега, това само ще влоши нещата. Просто лежи неподвижно.

— Искам да стана.

— След минутка. Нека първо да те погледнат лекарите.

Роана въздъхна нетърпеливо.

— Добре. — Но преди сирените да спрат пред къщата, тя се опита отново да стане и тогава той разбра, че сигурно е объркана. И преди бе виждал ранени хора да се държат така. Инстинктът бе съвсем първичен — да станеш, да продължиш да се движиш, да се отдалечиш от мястото, където си бил наранен.

Чуваше как Грег разказва случилото се на разнородната група хора, която водеше по стълбите. Имаше шест души от „Бърза помощ“ и поне още толкова полицаи, а и по виенето на сирените отвън можеше да се заключи, че пристигаха и още.

Уеб и Лусинда бяха изтикани настрана от медицинския персонал, четирима мъже и две жени, събрани около Роана. Уеб се облегна на стената. Разтреперана, Лусинда потърси неговата опора и той я прегърна през рамо. Тя се отпусна тежко на ръката му, използвайки

силата му, за да се задържи на крака, и той удивено почувства колко крехко е станало някога изпълненото ѝ с енергия тяло.

Пристигнаха още полицаи, а с тях — и шерифът. Були Уотс вече се бе пенсионирил, но новият шериф, Карл Бешърс, бе работил като заместник на Були девет години, преди да бъде избран, а и бе запознат със случая с Джеси. Беше стегнат, мускулист мъж със стоманеносива коса и студени, подозрителни очи. Були бе действал доста добродушно, докато Бешърс бе по-груб и безцеремонен, въпреки че се бе научил да укротява упоритата, праволинейна тактика, усвоена при морските пехотинци. Веднага събра членовете на семейството, изтиквайки ги настрана.

— Хора, хайде, да оставим докторите да си вършат работата и да се погрижат за госпожица Роана. — Студеният му поглед се спря на Уеб. — А сега, какво стана тук?

Дотогава Уеб не бе разбрал колко подобни са двата случая — станалото с Роана тази нощ и смъртта на Джеси преди десет години. Целият бе погълнат от Роана, изпаднал в ужас да не ѝ се случи нещо, опитващ се да ѝ помогне. Старият студен гняв отново започна да се надига в него, когато разбра, че Бешърс подозира него в нападението над Роана и вероятно предполага, че Уеб се е опитал да я убие.

Но потисна гнева си, тъй като сега не бе време за това.

— Чух Роана да пици — каза той с възможно най-овладян глас. Звукът дойде от предната част на къщата и аз така се уплаших, че е станала, без да включи осветлението, и е паднала по стълбите. Но когато стигнах дотук, я видях да лежи на същото място, където е сега.

— Откъде разбрахте, че точно Роана пици?

— Просто разбрах — отвърна безизразно Уеб.

— Не помислихте ли, че може да е някой друг от къщата?

Лусинда събра силите си, наежена от явното подозрение в гласа на Бешърс.

— Едва ли — твърдо изрече тя. — Роана страда от безсъние! Ако някой скита из къщата през нощта, то най-вероятно е да е тя.

— Но вие сте били буден — обърна се Бешърс към Уеб.

— Не. Събудих се, когато чух писъка ѝ.

— Всички се събудихме — обади се Глория. — Преди Роана често имаше кошмари и точно затова реших, че случаят отново е същият, Уеб притича покрай, вратата ми точно когато я отварях.

— Сигурна сте, че е бил Уеб?

— Той беше — добави Брок, като гледаше шерифа право в очите. Вървах точно зад него.

Бешърс изглеждаше раздразнен, но после сви рамене, очевидно реши, че в края на краищата между двете събития няма пряка връзка.

— Е, паднала ли е или се е случило нещо друго? Диспечерът каза, че обаждането било за „Бърза помощ“ и за полиция.

— Точно когато стигнах до нея — каза Уеб, — чух шум на долния етаж.

— Като от какво например? — Очите на Бешърс отново, светнаха.

— Не знам. Сякаш нещо се случило. — Уеб погледна към Брок и Грег.

— Брок и аз слязохме долу да огледаме — обади се Грег. — В кабинета намерихме бутната лампа. Излязох навън, а Брок провери останалата част от къщата. — Поколеба се малко. — Мисля, че видях някой да бяга, но не мога да се закълна. Очите ми още не бяха привикнали към тъмнината.

— В каква посока? — кратко попита Бешърс, като вече махаше на един от подчинените си.

— Надясно, към магистралата.

Полицаят приближи и Бешърс се обърна към него:

— Вземете прожектори и проверете двора от другата страна на алеята. Тази вечер имаше доста роса, така че ако някой е минал оттам, ще има следи по тревата. В къщата може би е имало крадец.

Полицаят кимна и се оттегли, като взе няколко от хората със себе си.

Един от лекарите се приближи. Очевидно повикването го бе извадило от леглото, върху разрошената му коса бе нахлупена кръгла шапка, а очите му бяха подпухнали от съня. Но беше напрегнат, а погледът му — съсредоточен.

— Вярвам, че тя ще се оправи, но трябва да я закарам до болницата, за да ѝ направят някои изследвания и да зашием тази рана на главата: Освен това, изглежда, има съвсем леко сътресение на мозъка. Сигурно ще я задържат за двацет и четири часа, само за да са спокойни, че всичко е наред.

— Ще отида с нея — изправи се Лусинда, но изведнъж залитна.

Уеб я подхвана под мишницата.

— Сложете я на пода — обади се лекарят, който също се протегна към нея.

Но Лусинда отблъсна ръцете им и се изправи още веднъж. Лицето ѝ бе посивяло, но тя ги погледна ядосано.

— Млади момко, няма да легна на пода. Просто съм възрастна и разстроена жена, това е. Вие се погрижете за Роана и не ми обръщайте внимание.

Не можеше да ѝ помогне без нейното разрешение и тя го знаеше. Уеб погледна към нея, като помисли дали да не я вземе на ръце и да я отведе сам в болницата, като я принуди да позволи на доктора да я прегледа. Сигурно бе отгатнала какво мисли, тъй като вдигна очи и успя да му се усмихне.

— Няма от какво да се боиш — промърмори тя. — Роана е тази, която се нуждае от помощ.

— Аз ще отида с нея в болницата, леля Лусинда — обади се Ланет, за изненада на всички. — Ти трябва да си почиваш. Двете с мама останете тук. Ще отида да се облека, а вие съберете някои неща, от които Роана ще се нуждае там.

— Аз ще шофирам — каза Уеб. Лусинда отново запротестира, но Уеб я прегърна: — Ланет е права, трябва да си почиваш. Чу какво каза докторът, Роана ще се оправи. Щеше да е друго, ако положението ѝ бе влошено, но за щастие не е. Ланет и аз ще бъдем до нея.

Лусинда се вкопчи в ръката му:

— Ще ми се обадиш ли от болницата, ще ми позволиш ли да поговоря с нея?

— Веднага щом я настаним — обеща той. — Предполагам, че първо ще трябва да ѝ направят рентгенови снимки, така че може да позакъснеем малко. А и на нея може да не ѝ се говори — предупреди я. — Ще има дяволско главоболие.

— Просто ми се обади, че е добре.

След това Лусинда и Глория тръгнаха по дългия коридор към задните спални, за да съберат личните вещи, от които Роана щеше да се нуждае дори за кратък престой в болницата. Уеб и Ланет отидоха да се облекат: На него му стигнаха две минути, така че застана до Роана точно когато я местеха на носилка, за да я свалят по стълбите.

Сега вече бе в пълно съзнание, а очите ѝ бяха широко отворени и тревожни, когато вдигна поглед към него. Той хвана ръката ѝ отново, притискайки студените ѝ тънки пръсти се грубата си топла длан.

— Това не ми харесва — промълви уплашено Роана. — Ако ще трябва да ме шият, защо просто да не карам до спешното отделение? Не искам да ме носят.

— Имаш леко сътресение на мозъка — отвърна. Уеб. — Не е безопасно да караш сама. — Тя въздъхна и се предаде. А той стисна ръката ѝ.

— Ланет и аз ще дойдем с теб. Ще карам зад линейката.

Този път не протестира, а на него почти му се прииска да го бе направила. Всеки път, когато я погледнеше, го обхващаше все по-голяма паника. Беше бяла като платно, по не тази част от лицето ѝ, която не бе покрита е кръв. Тъмното ръждиво петно бе изцапало лицето и шията ѝ от страната, където бе раната.

Ланет дойде забързано, носейки малко куфарче, точно когато плъзгаха носилката в линейката.

— Готова съм — промълви на Уеб и мина покрай него на път за гаража.

Шериф Бешърс тръгна редом с Уеб.

— Моите хора са намерили следи в росата — каза той. — Изглежда, някой е минал на бегот през двора. Освен това е насилвал ключалката на кухненската врата и по метала са останали драскотини. Госпожица Роана е голяма късметлийка, ако се е сблъскала с крадец и е получила само една цицина на главата.

При спомена за Роана, сгърчена на пода в коридора, и за кръвта наоколо Уеб реши, че определението на Бешърс за късметлийка е доста различно от неговото.

— Ще дойда по-късно в болницата, за да ѝ задам някои въпроси — продължи шерифът. — Ще поогледаме още малко тук.

Линейката потегляше. Уеб се извърна и изтича до гаража, където го чакаше Ланет.

Минаха няколко часа в болницата „Хелън Келър“, преди да направят снимки на Роана, да зашият раната ѝ и да я настанят в отделна стая. Уеб нетърпеливо чакаше в коридора, докато Ланет ѝ помогне да се поизмие и преоблече в чиста нощница.

Когато най-после му бе позволено отново да влезе в стаята, яркото утринно слънце блестеше през прозорците. Роана лежеше в леглото и изглеждаше почти нормално, след като повечето кръв бе измита. По косата ѝ все още имаше засъхнали петна, но за това щяха да се погрижат по-късно. Бяла марля, прикрепена от еластичен бинт, увит около главата ѝ, покриваше шевове отзад. Роана беше много, бледа, но изглеждаше доста по-добре.

Уеб се отпусна внимателно на крайчеца на леглото, като се опитваше да не я разтърси.

— Докторът каза да те будим на всеки час. Лошо нещо за човек, който страда от безсъние, а? — закачи я той.

Но не получи усмивката ѝ в отговор на закачката си.

— Мисля, че ще ви спестя неприятностите, като просто стоя будна.

— Можеш, ли да говориш по телефона? Лусинда умира от притеснение.

Тя се повдигна внимателно в леглото.

— Добре съм, просто имам главоболие. Ще избереш ли номера вместо мен?

Само главоболие от натъртена глава, мрачно си помисли той и вдигна слушалката, получи външна линия, а после набра номера на Дейвънпорт. Роана все още смяташе, че е паднала, а и никой не я бе разубедил. Шериф Бешърс нямаше да получи много информация от нея.

Роана поговори малко с Лусинда, само колкото да я увери, че се чувства добре, което си бе жива лъжа, а после върна слушалката на Уеб. Самият той щеше да доуспокои Лусинда, но за негова изненада от другата страна чу гласа на Глория.

— Лусинда получи още един пристъп, след като тръгнахте — каза тя. — Голям инат е и не иска да иде в болницата, но повиках доктор и той ще дойде сутринта.

Погледна към Роана. Последното, което трябваше да чуе сега, бе, че Лусинда не е добре.

— Грижи се за нея — каза кратко и снижи глас, като се извърна, така че Роана да не може да го чуе: — Сега няма да кажа нищо на другите, така че не бързай да ги информираш. Ще ти се обадя след няколко часа и ще проверя как е.

Остави телефона точно когато шериф Бешърс влезе и се отпусна уморено на един от столовете. Ланет седеше на другия, но Уеб не смяташе да се отдалечава. Искаше да бъде по-близо до Роана.

— Е, изглеждате по-добре, отколкото последния път, когато ви видях — каза Бешърс на Роана. — Как се чувствате?

— Не вярвам да отида на танци тази вечер — рече сериозно тя, а той се разсмя.

— Не вярвам да го направите. Искам да ви задам няколко въпроса, ако се чувствате достатъчно добре да ми отговорят.

Тя го погледна объркано:

— Да, разбира се.

— Какво си спомняте за миналата нощ?

— Когато паднах? Нищо. Не знам как се случи.

Бешърс погледна изненадано Уеб, който поклати леко глава. Шерифът прочисти гърлото си.

— Всъщност вие не сте паднали. Изглежда, някой е влязъл в Дейвънпорт миналата нощ и както предполагаме, вие сте налетели право на него.

Ако Роана бе изглеждала бледа преди, то сега бе абсолютно побеляла. Лицето ѝ изглеждаше уплашено.

— Някой ме е ударил — промърмори тя. Не каза нищо друго, не помръдна. Наблюдавайки я отблизо, Уеб остана с впечатлението, че тя се отдръпва в себе си, сдържа всичко вътре, а това не му харесваше. Нарочно взе ръката ѝ в своята, като я стисна леко, за да ѝ покаже, че не е сама. Изобщо не го интересуваше какви заключения ще си извади Бешърс от действието му.

— Нищо ли не си спомняте? — настоя шерифът, въпреки че погледът му се плъзна бързо върху сключените им ръце. — Знам, че всичко е объркано в главата ви сега, но може би сте го зърнали, въпреки че все още не го осъзнавате. Хайде да минем стъпка по стъпка през действията ви. Спомняте ли си как напуснахте стаята си?

— Не — безжизнено отвърна тя. Ръката ѝ бе отпусната в тази на Уеб. Някога щеше да се вкопчи в него, но не и сега. Не само че не се нуждаеше от него, но дори и не искаше да бъде до него. За кратко, докато бе все още объркана, всички защитни бариери бяха вдигнати и тя изглеждаше успокоена от присъствието му, нуждаеше се от него. Но сега отново се отдръпваше, като поставяше емоционална дистанция

пomeжду им, въпреки физическия допир. Дали заради случилото се помежду им вчера, или поради някаква друга причина, нещо, свързано с нараняването ѝ? Дали изобщо си спомняше нещо? Защо не искаше да каже на шерифа?

— Кое е последното, което си спомняте? — попита Бешърс.

— Спомням си как си легнах.

— Роднините ви твърдят, че страдате от безсъние. Може би сте били будна, чули сте нещо и сте отишли да видите какво е.

— Не си спомням — повтори тя. В погледа ѝ се мерна още по-голямо притеснение.

Той въздъхна и стана.

— Е, не се плашете. Отначало много хора не си спомнят какво точно се е случило с тях, но след време спомените се възстановяват. Ще се видим пак, госпожице Роана. Уеб, ела навън с мен, за да ти кажа какво свършихме дотук.

Уеб излезе, а Бешърс тръгна по коридора към асансьорите.

— Проследихме дирите през тревата чак до онзи път към пасищата, който излиза на магистралата, точно до отбивката към Дейвънпорт — каза той. — Предполагам, че е паркирал колата си там, но от няколко седмици не е валяло и земята бе прекалено, твърда, за да можем да снемем отпечатыци от гумите. Само за сигурност взехме няколко кучета, които проследиха дирите до същото място, но не и по-нататък. Мястото е много подходящо да се скрие кола, храсталаците са толкова гъсти, че ако отбиеш само на няколко метра от пътя, ще бъде дяволски трудно някой да те забележи дори на дневна светлина, а камо ли през нощта.

— През кухненската врата ли е влязъл?

— Така изглежда. Не можахме да открием другаде следи от взлом. — Бешърс изсумтя. — В началото смятах, че е голям глупак да не използва някои от онези модерни стъклени врати, които опасват цялата къща, но може би е по-умен, отколкото предполагах. Като се замислиш, кухнята е най-подходящото място. По това време на нощта всички би трябвало да са в леглата си, така че не рискува да събуди някого, като влезе през горните врати към верандата. Вратите на вътрешния двор се виждат откъм конюшните. Но кухненската врата е отзад и не можеш да я видиш от алеята, от конюшните, с една дума отникъде.

Бяха стигнали до асансьорите, но Бешърс не спря, за да натисне бутона за повикване. Двамата с Уеб продължиха към края на коридора, далеч от всеки, който би могъл да слезе от асансьора на този етаж.

— Има ли нещо откраднато? — попита Уеб.

— Никой не би могъл да каже. Като изключим лампата, която е била счупена в кабинета, и насилиената ключалка на кухненската врата, нищо друго не личи да е било пипано. Нямам представа какво е правил в кабинета, освен ако не се е уплашил, когато госпожица Роана е изпищяла. Предполагам, че е хукнал надолу, търсейки безопасен и бърз начин да избяга навън, но входната врата има двойна ключалка, а в тъмнината не е могъл да я види. Изтичал е в кабинета, видял е, че няма врата за навън и случайно се е блъснал в лампата. Изглежда, накрая е излязъл през кухненската врата, през която е и влязъл.

Уеб прокара пръсти през косата си.

— Няма да се повтори — отсече той. — Тази седмица ще инсталирам охранителна система.

— Трябваше вече да сте го направили. — Бешърс го погледна неодобрително. — Були непрекъснато повтаряше колко лесно било да се влезе в тази къща, но така и не успя да убеди госпожа Лусинда да направи нещо по въпроса. Знаеш какви са възрастните хора. Тъй като имението е доста далеч от града, явно е смятала, че е в пълна безопасност.

— Не иска да се чувства като в затвор — каза Уеб, като си спомни коментара на Лусинда отпреди години.

— Случилото се може би ще промени решението ѝ. Не слагайте някоя от системите, които автоматично звънят за помощ в полицията, тъй като сте далеч от града и това ще бъде чиста загуба на пари. Ако искате, сложете звучна аларма, която ще събуди всички, но не забравяйте, че жиците могат да бъдат прерязани. Според мен най-добре е да сложите хубави ключалки на вратите и прозорците и да си вземете куче. Всички трябва да имат куче.

— Лусинда е алергична към кучета — отбеляза Уеб сухо. Нямаше сега да вземе някое и да вгорчи последните няколко месеца от живота ѝ.

Бешърс въздъхна.

— Предполагам, затова никога досега не сте имали кучета. Е, забрави за тази идея! — Обърнаха се и тръгнаха обратно към

асансьорите. — След като тръгнахте, госпожа Лусинда получи още един пристъп.

— Знам, Глория ми каза.

— Упорита жена — рече Бешърс. Стигнаха до асансьорите и този път той натисна бутона. — Обади ми се, ако Роана си спомни нещо, тъй като иначе нямаме за какво да се хванем.

Роана си почива мълчаливо през останалата част от деня, въпреки че я мъчеше непрекъснато гадене. Докторът ѝ изписа слабо лекарство, което да успокои бунтуващия ѝ се стомах, и тя успя да изяде по-голямата част от лекия си обед, състоящ се от супа и плодове. Ланет се оказа изненадващо полезна в болничната стая, осигурявайки достатъчно ледена вода на нощното шкафче, където Роана можеше да я достигне, и помагайки ѝ да стигне до банята, когато ѝ се налагаше. Иначе седеше, търпеливо, четеше списанието, което бе купила в магазинчето до входа, или гледаше телевизия с намален звук.

Уеб бе неуморен. Влизаше и излизаше от стаята, като наблюдаваше намръщено лицето на Роана. Нещо в начина ѝ на поведение го безпокоеше все повече и повече. Държеше се прекалено тихо. Имаше всички основания да бъде разстроена и притеснена, но вместо това показваше много малко загриженост за каквото и да било. Избягваше да среща погледа му и се позоваваше на главоболие, когато той се опиташе да поговори с нея. Сестрите я преглеждаха редовно и твърдяха, че се възстановява. Зениците ѝ реагираха нормално, но въпреки това той се притесняваше.

Обади се два пъти, за да провери как е Лусинда, но и двата пъти Лусинда сама вдигна телефона и не му позволи да говори с Глория.

— Добре съм — измърмори сърдито. Да не мислиш, че лекарят нямаше да ме изпрати в болница, ако имах някакви сериозни проблеми? Вече съм стара, имам рак и сърцето ми не е същото като на младини. Какво друго смяташ, че може да не е в ред? Честно казано, не мога да си обясня защо все още се страхувам да вземам аспирин за настинка.

И двата пъти Лусинда помоли да се чуе с Роана, като и двата пъти Роана настоя, че се чувства достатъчно добре, за да говори. Уеб чуваше думите ѝ и проумя колко бдително звучаха отговорите ѝ, сякаш се опитваше да скрие нещо.

Дали в края на краищата не бе видяла своя нападател?

Ако бе така, защо не бе казала на Бешърс? Не можеше да открие основателна причина Роана да пази нещо подобно в тайна или да закриля някого. Но тя определено криеше нещо и той бе твърдо решен да разбере какво, не веднага, не и докато е все още нестабилна, но щом се върнеше вкъщи, щеше да седне насаме с нея и да си поговори сериозно.

Ланет каза, че ще остане през нощта и Уеб най-накрая си тръгна към девет. На следващата сутрин се върна в шест и трийсет, готов да прибере Роана у дома веднага щом я пуснат. Тя вече бе готова, облечена във всекидневните си дрехи и изглеждаше доста по-различно от предния ден. Двайсет и четири часовата принудителна почивка ѝ се бе отразила доста добре дори при тези обстоятелства.

— Успя ли да поспиш? — попита той.

Тя сви рамене:

— Предполагам, че да, колкото всеки, който е в болница.

Зад гърба ѝ Ланет срещна погледа му и поклати отрицателно глава.

Минаваше осем, когато докторът влезе и провери зениците ѝ, после се усмихна и ѝ каза, че може да си отиде вкъщи.

— Пази се и не се напъгай тази седмица — рече той. — А после посети семейния си лекар за контролен преглед.

Уеб ги откара у дома, като заобикаляше внимателно всяка дупка и издатина по пътя, опитвайки се да не тръска главата ѝ допълнително. Всички, които обикновено по това време бяха вкъщи, излязоха да я посрещнат, така че планът му да проведат личен разговор се провали. Не успя да намери възможност да остане насаме с нея през целия ден. Бързо я сложиха в леглото, въпреки че тя се оплака малко раздразнено, че по-скоро би се разположила в креслото си, но нищо, освен почивка в леглото нямаше да задоволи Лусинда. Двете с Глория се суетяха около нея, Беси влезе и излезе поне десет пъти, като все питаше дали ѝ е удобно, а Танси напусна царството си в кухнята, за да отнесе лично подносите с любимите лакомства на Роана. Дори Корлис си направи труда да я посети и да попита неловко дали е добре.

Уеб продължаваше да наблюдава безмълвно, изчаквайки да му се удаде подходяща възможност.

Това стана едва в късните нощни часове, когато всички останали си легнаха. Той изчака в тъмнината, надзъртайки през верандата, и както бе очаквал, не мина много време и в съседната стая лампата светна.

Знаеше, че вратата към верандата е заключена, тъй като самият той се бе погрижил за това, преди да напусне стаята ѝ. Излезе в коридора, където осветлението оставаше включено от онази нощ, в която Роана бе наранена, и тихо влезе в стаята ѝ.

Тя бе станала от леглото и отново се бе свила в това огромно, уютно кресло, въпреки че този път не четеше. Предполагаше, че главата все още я боли прекалено много, за да може да чете. Вместо това бе включила телевизора с толкова намален звук, че едва се чуваше.

Когато вратата се отвори, тя се огледа с виновно изражение.

— Хванах те — тихо прошепна той и затвори вратата зад себе си.

В същия миг, преди тя да успее да изглади изражението си до обичайната безизразност, зърна сянка от притеснение на лицето ѝ.

— Изморих се да лежа в леглото — обясни Роана. — Толкова много почивах, че изобщо не ми се спи.

— Разбирам — отвърна той. Бе лежала в леглото цели два дни, така че нищо чудно, че ѝ бе омръзнало. — Не за това исках да говорим.

— Знам. — Тя сведе поглед към ръцете си. — Онзи ден постъпих като абсолютна глупачка. Няма да се повтори.

Толкова много неща се бяха случили, че за миг той я погледна неразбиращо, а после проумя, че говори за случилото се по време на ездата. Той бе постъпил като пълен идиот и типично за нея, Роана бе поела цялата вина върху себе си.

— Не си постъпила като глупачка — дрезгаво продума той, като отиде до вратата към верандата, за да я провери отново и да се увери, че е заключена. — Не исках да се възползвам от теб, а не съумях да ти го обясня. — Стоеше там и наблюдаваше отражението ѝ в стъклото. — Но за това ще поговорим по-късно. Сега искам да знам какво криеш от шерифа.

Роана не вдигаше поглед от ръцете си, но той забеляза как изведнъж тя замръзна.

— Нищо не крия.

Дори стъклото отразяваше вината и неудобството ѝ.

— Роана. — Уеб се обърна и се приближи към нея, коленичи пред стола и взе ръцете ѝ в своите. Очевидно тя седеше в любимата си поза, подвила крака под себе си, увита в нощницата си. Уеб впери очи в превръзката на главата ѝ, за да не гледа към тъмните кръгове на зърната ѝ, повдигнали бялата материя, тъй като не искаше нищо да отвлеча вниманието му, докато, не открие това, което искаше да разбере, а и без това самата ѝ близост бе достатъчна, за да го разсее. — Можеш да заблудиш другите, но те не те познават като мен. Мога да разбера кога криеш нещо. Видя ли кой те удари? Спомняш ли си повече, отколкото каза?

— Не — нещастно отговори Роана.

— Тогава какво криеш?

— Нищо...

— Ро! — прекъсна я Уеб предупредително. — Не ме лъжи. Познавам те прекалено добре. Какво криеш?

Тя прехапа устни, а златистокафявите ѝ очи се вдигнаха към неговите, изпълнени с такова отчаяние, че той почти посегна да я успокои.

— Ходя насън — промълви тя.

Той я зяпна поразен. Всичко друго бе очаквал, но не и това.

— Какво?

— Сомнамбул съм. Предполагам, че това е една от причините за безсънието ми — обясни тихо Роана, свела поглед отново. — Ненавиждам всеки път да се събуждам на различни места, да не знам как съм стигнала дотам, какво съм правила и дали някой ме е видял. Случва се само когато заспя дълбоко, така че...

— Така че не си позволяваш да спиш — довърши той. Потрепери вътрешно, като си представи огромния товар, който Роана носеше непрекъснато, напрежението, с което живееше всекидневно. Боже, как издържаше? Как успяваше да оживее? За пръв път почувства гладката стомана, от която бе закалена. Вече не бе малката, нуждаеща се от помощта му, несигурна Роана. Тя бе жена, член на рода Дейвънпорт, внучка на Лусинда и носеше част от силата на Дейвънпортови. — Значи си ходила насън онази вечер?

Тя въздъхна дълбоко.

— Сигурно. Бях толкова уморена, че заспах веднага щом легнах. Не си спомням нищо до момента, в който се събудих в коридора с

ужасно главоболие, а вие с Лусинда се бяхте надвесили над мен. Помислих, че наистина съм паднала, въпреки че никога досега не съм претърпявала злополуки насън.

— Исусе Христе! — Уеб я погледна, разтърсен от мисълта, която току-що му бе хрумнала, Роана бе налетяла на крадеца като жертвено агне, без да го вижда, въпреки че очите ѝ са били отворени. Сомнамбулите изглеждаха будни, но всъщност не бяха. Вероятно крадецът дори смяташе, че тя може да го разпознае. Кражбата и физическото насилие не бяха престъпления, които даваха основание за убийство, с цел да се избегне арест, но все пак би могла да бъде в опасност. Не само че щеше да сложи нови ключалки навсякъде, както и алармена инсталация, която щеше да събуди и мъртвите, ако някой се вмъкнеше непоканен, но щеше да направи така, че всички в областта да разберат, че тя има мозъчно сътресение. И не си спомня нищо за случилото се. Във вестника имаше статия за опита за кражба и като продължение щеше да поднесе и тази информация.

— Защо не каза на шерифа, че ходиш насън?

— Ланет бе там — отвърна Роана, сякаш това бе достатъчно основателна причина:

Така бе, но му трябваха няколко секунди, за да го проумее.

— Никой не знае, нали?

Тя поклати леко глава, после замижа.

— Понякога е много объркващо да знаеш, че скиташ наоколо по нощница, но не е само това. Ако някой знаеше...

Отново не бе нужно да е гений, за да отгатне мисълта ѝ.

— Корлис — намръщено промълви той. — Страхуваш се, че малката кучка ще ти играе гадни номерца. — Потри с палци дланите ѝ, чувствайки нежните тънки кости под самата повърхност на кожата.

Роана не реагира по никакъв начин на действията му, а просто отвърна:

— По-добре никой да не знае.

— Корлис няма да е тук за дълго. — Радваше се, че може да ѝ даде поне това обещание.

Роана го погледна стреснато:

— Няма да е тук за дълго? Защо?

— Защото ѝ казах, че ще трябва да се изнесе. Може да остане, докато Лусинда не... Може да остане за още няколко месеца, ако се

държи прилично. В противен случай ще трябва да се махне веднага. Ланет и Грег също ще трябва да си намерят друго място. Грег изкарва добри пари, така че нямат извинение да живеят за сметка на Лусинда.

— Мисля, че решението да живеят тук бе на Ланет и на Глория.

— Вероятно е така, но Грег е могъл да каже „не“. Не знам за Брок. Винаги съм го харесвал, но не очаквах от него да бъде авантюрист.

— Брок има план — обяснява Роана и съвсем неочаквано на устните ѝ се появи лека усмивка. — Живее тук, за да може да спести колкото може повече пари, преди да се ожени. Ще построи своя собствена къща. Двамата с годеницата му вече, са наели архитект, който да им изготви проект.

Уеб се загледа в устните, ѝ, омагьосан от леката, спонтанна усмивка. Не се бе наложило да увещава Роана, за да я види.

— Е, това поне е план — измърмори той, за да прикрие реакцията си. — Глория и Харлан са над седемдесетте, няма да ги карам да се местят. Могат да доживеят живота си тук, ако желаят.

— Знам, че не искаш къщата да е препълнена с роднини — каза тя. — Аз също ще се изнеса...

— Няма да ходиш никъде! — прекъсна я рязко, като скочи на крака.

Тя го погледна смаяно.

— Та това е твоят дом, по дяволите! Да не би да смяташ, че се опитвах да ти кажа да се махаш? — Гневът му бе искрен, предизвикан не само от представата за напускането ѝ, но и от мисълта ѝ, че той би могъл да го пожелае.

— И аз съм само една далечна братовчедка — напомни му тя. — Как ще изглежда в очите на хората да живеем заедно тук, дори с присъствието на Глория и Харлан? Сега е различно, тъй като къщата е пълна, но когато другите се изнесат, хората ще започнат да клюкарстват, ако и аз не се махна. Някой ден ще поискаш отново да се ожениш и...

— Това е твоят дом — повтори Уеб, стиснал зъби, за да говори тихо. — Ако някой от нас трябва да се изнесе, то това ще бъде аз.

— Не можеш да го направиш! — шокирано възкликна Роана. — Дейвънпорт ще бъде твой. Няма да е справедливо да се махнеш само за да имам къде да остана.

— Някога не си ли помисляла, че той трябва да бъде твой? — отрязва Уеб, възбуден до крайност. — Ти си Дейвънпорт. Не се ли чувстваш обидена от това, че съм тук?

— Не. Да. — Тя го погледна за миг с помръкнали и неразгадаеми очи, след като думите ѝ увиснаха помежду им. — Не негодувам срещу теб, но ти завиждам, защото Дейвънпорт ще бъде твой. Ти бе отгледан с това обещание. Ти построи живота си около грижите си за това семейство, за тази къща. Затова го заслужаваш и той трябва да бъде твой. Знаех, че когато те намеря в Аризона, Лусинда ще промени завещанието си, оставяйки отново всичко на теб, бяхме го обсъдили преди това. Но въпреки че ти завиждам, никога не съм мислила за Дейвънпорт като за мой. Имението бе дом за мен от седемгодишна, но не бе мое. Беше на Лусинда, а скоро ще бъде твое. — Въздъхна и отпусна глава на креслото. — Имам диплома по бизнес администрация, но я получих само защото Лусинда се нуждаеше от помощ. Никога не съм се интересувала от бизнес и финанси, докато те са твоята сила. Единствената работа, с която някога съм искала да се занимавам, е обучаването на коне. Не искам да прекарам остатъка от живота си в бизнес срещи, ти ще се захванеш с това и дори ще го приветстваш. Няма да остана бедна, както знаеш. Имам свое собствено наследство.

Уеб отвори уста, но Роана вдигна ръка, за да го прекъсне.

— Не съм свършила. Когато вече няма да има нужда от мен тук... — Замлъкна и той разбра, че също като него тя мисли за смъртта на Лусинда. Мисълта бе винаги там, запечатана в бъдещето им, независимо дали можеха да се заставят да говорят открито за това. — Когато всичко свърши, ще създам свои собствени конюшни и ще построя своя собствена къща. За пръв път нещо ще принадлежи лично на мен и никой никога няма да може да ми го вземе.

Уеб сви юмруци. Погледът му бе ясен, но някак отдалечен, сякаш обърнат назад към всички неща и хора, които ѝ бяха отнети, когато бе съвсем малка и безпомощна да установи контрол върху живота си: родителите ѝ, дома ѝ, самия център на съществуването ѝ. Самоуважението ѝ бе системно разрушавано от Джеси, с несъзнателната помощ на Лусинда. Но бе имала него като защитно рамо, на което да се опре, докато накрая и той се бе отвърнал от нея, така че оттогава Роана не си бе позволявала някой да я доближи, нито

да покаже загриженост за нещо. Беше потънала в зимен сън. Докато задържаше живота си, беше се отдала в служба на Лусинда, но вече идваше краят.

Когато Лусинда умреше, Роана възнамеряваше да си отиде.

Уеб сведе поглед към нея. Всички останали искаха Дейвънпорт, а нямаха правото да го притежават. Роана имаше законното право, но не го желаше. Тя искаше да си отиде.

Толкова му омръзна от всичко това, че реши да се прибере в стаята си, преди наистина да изпусне нервите си — нещо, което нито Роана бе в състояние да понесе, нито той искаше да й причини. Тръгна към вратата, но спря, за да каже последната си дума:

— Ще решим всичко това по-късно. Но ти няма да се изнесеш от тази къща.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше денят на празненството, което Лусинда даваше в негова чест, и докато караше към къщи, Уеб непрекъснато се питаше какъв ли грандиозен провал ще бъде то. На самия него му беше безразлично, но Лусинда щеше да го преживее много тежко, ако всичко не станеше според плановете ѝ. От случилото се същия следобед съдеше, че едва ли ги очакват приятни емоции.

Не бе нещо особено, дори нямаше конфликт, но като барометър за отношението на обществото даваше доста точни показания. Бе отишъл на обед в „Пейнтид Лейди“ с председателя на аграрната комисия, когато подочу разговора на две жени на съседната маса.

— Явно е доста дебелоок — бе казала една от тях. Не бе повишила глас, но и не го бе снижила, за да не я чуват останалите. — Ако смята, че десет години са достатъчно време, за да забравим случилото се... Е, ще му стане ясно какво мислим по въпроса.

— Лусинда Дейвънпорт никога не е забелязвала недостатъците на протежетата си — отвърна другата жена.

Уеб бе погледнал пурпурночервеното лице на председателя, докато мъжът се опитваше усърдно да се ангажира само с обедата си, сякаш не чува нищо.

— Кой би предположил, че Дейвънпортови ще се опитат да ни натрапят обществото, с един убиец? — продължи първата жена.

Очите на Уеб се присвиха, но той не се обърна, за да се изправи срещу двете жени. Независимо дали го подозираха в убийство или не, той бе отгледан като джентълмен от Юга, а това означаваше, че не може публично и преднамерено да изложи дамите. Ако мъже бяха казали същите думи, щеше да реагира съвсем различно, но тези тук бяха само две женски змии, които съскаха, но не хапеха, а и бяха доста възрастни, доколкото можеше да отсъди по гласовете им. Нека говорят, кожата му бе достатъчно дебела, можеше да го понесе.

Но стожерите на матриархата притежаваха голямо обществено влияние и ако всички изпитваха същите чувства, то партито на Лусинда щеше да се провали. Не се притесняваше заради себе си, ако

хората не искаха да правят бизнес с него — добре, щеше да намери други, които желаят. Но Лусинда щеше да бъде едновременно обидена и разочарована, а й щеше да обвинява себе си за това, че не го е защитила преди десет години. Заради нея се надяваше...

Предното стъкло се разби и посипа Уеб с малки парченца стъкла. Покрай ухото му профуча нещо горещо, но не му остана време да се притесни какво е било. Рефлексното му движение бе извъртяло волана в ръката му и десните гуми подскочиха жестоко, когато колата поднесе към банкета край пътя. Опитваше се да овладее колата и да я върне отново на шосето, преди да улучи някоя дупка или канавка, което автоматично щеше да преобърне автомобила. Нищо не виждаше заради разбитото стъкло, което все още се държеше на мястото си, но бе побеляло, нацепено и разпукано. Някакъв камък, каза си той, въпреки че камионът пред него бе достатъчно далеч, за да очаква гумите му да отхвърлят камък на такова разстояние. Може би бе птица, но сигурно би видял нещо толкова голямо.

Успя да качи отново четирите гуми на паважа и управлението на колата стана по-лесно. Веднага се опита да спре, оглеждайки се през относително здравата дясна страна на стъклото, като се мъчеше да прецени какво е разстоянието до банкета и дали има достатъчно място, за да отбие. Бе почти до отбивката, която водеше към частния път към Дейвънпорт. Ако можеше да стигне дотам, нямаше да има много движение...

Предното стъкло изпука отново, но този път по-вдясно. Част от него увисна от рамката, а малките частици стояха заедно, задържани от защитното покритие, което предпазваше стъклото от пръскане. Камък, как ли не, каза си Уеб вбесено.

Някой стреляше по него.

Бързо се наведе напред. Сграбчи увисналото стъкло, откъсна го, за да вижда пред себе си, а после натисна педала на газта до дупка. Колата хвъркна напред, а скоростта го притисна към седалката. Ако спреше и дадеше възможност на стрелеца да се прицели в неподвижна мишена, щеше вече да е мъртъв, но беше дяволски трудно да улучиш някой, който кара със сто и шейсет километра в час.

Като си спомни горещото жужене, което бе чул точно покрай дясното си ухо след първия изстрел, Уеб изчисли грубо траекторията на куршума и прецени, че стрелецът би трябвало да се намира на

височинката точно след отбивката към страничния път. Вече почти бе стигнал и ако завиеше по него, стрелецът щеше да има доста добра възможност да го улучи. Продължи да натиска педала на газта и подмина отбивката, а после и гъсто залесения път към пасбището, където според Бешърс крадецът бе скрил колата си...

Уеб присви очи срещу свистящия вятър и наби спирачки, завъртайки волана така, че обърна колата на място, маневра, която бе усвоил като див тийнейджър по същия този път. Гумите пропушиха и оставиха дири по паважа. Покрай него мина друга кола, а шофьорът натисна клаксона. Неговата кола зашари и поднесе, но после се изправи в посока, обратна на тази, от която току-що бе дошъл. Това бе магистрала с четири платна, което означаваше, че се бе обърнал срещу движението. Две коли идваха към него. Натисна отново педала на газта.

Стигна до пътя към пасбището точно преди да се блъсне челно с една от колите и взе завоя на две гуми. Веднага спря и изключи от скорост. Изскочи от колата, преди да е спряла напълно, и се хвърли в храсталака, като остави автомобила да блокира пътя, в случай че стрелецът бе оставил колата си някъде наблизо. Дали бе същият мъж, който бе влязъл в имението, или инцидентът бе някакво съвпадение? Всеки, който използваше това шосе редовно, което означаваше хиляди хора, можеше да забележи пътя за пасбището. Той приличаше на пътека за ловци, водеща нагоре към горите, но дърветата и храстите свършваха след около километър, а оттам започваше широко поле, откъдето се откриваше гледка право към земята на Дейвънпорт.

— Съвпадение, как ли не! — прошепна на глас той, докато се промъкваше тихо между дърветата, възползвайки се от естествените прикрития, за да не даде възможност на непознатия да се припели по-добре.

Не знаеше какво би направил, ако се сблъска лице в лице с някой с ловджийска пушка в ръка, докато самият той бе с голи ръце, но не възнамеряваше и да открие. Отглеждането му бе типично провинциално, въпреки, а може би точно заради предимството да живее в Дейвънпорт, Лусинда и Ивон се бяха погрижили да бъде равен със съучениците си, както и с хората, с които щеше да общува през останалата част от живота си. Бе ходил на лов за катерички, елени и опосуми, научавайки се рано как да се промъква през гъстата гора, без

да предизвиква никакъв шум, как да дебне някого, който има по-остри уши и очи от неговите. Крадците, отвлекли добитъка му и опитали се да го прекарат в Мексико, бяха разбрали колко добър следотърсач е и как може да се прикрива, ако не желае да бъде видян. Ако стрелецът бе тук, Уеб щеше да го открие и мъжът нямаше да разбере, докато не станеше прекалено късно.

Нямаше друго превозно средство, паркирано на пътя за пасбището. След като установи това, Уеб се прикри и се вслуша в звуците наоколо. Пет минути по-късно вече знаеше, че гони вятъра. Нямаше никого. Ако бе изчислил траекторията правилно, то стрелецът се бе отдалечил в друга посока от онази височина.

Изправи се и тръгна обратно към колата. Погледна разбитото предно стъкло с двете малки дупки и наистина се вбеси. Изстрелите бяха доста добри, всеки от тях или и двата биха могли да го убият, ако ъгълът на стрелба се бе оказал на косъм встрани. Отвори вратата и се наведе разглеждайки седалките. От задната страна на облегалката за глава над шофьорската седалка имаше разкъсана дупка само на сантиметър от мястото, където бе било дясното му ухо. Куршумът бе имал достатъчно сила дори и след преминаването си през стъклото да пробие седалката и да излезе през задното стъкло. Вторият куршум бе пробил дупка в задната седалка, където бе заседнал. Уеб взе клетъчния телефон и се обади на Карл Бешърс.

По молба на Уеб Карл пристигна без сини светлини или сирени. Дори не водеше помощник със себе си. „Не вдигай шум — беше му казал Уеб. — Колкото по-малко хора знаят за това, толкова по-добре.“

Сега Карл обикаляше около колата и оглеждаше всяка подробност.

— По дяволите, Уеб! — обади се той най-накрая. — Някой наистина доста си пада по теб.

— Трудна работа. Не съм в подходящо за компания настроение.

Карл плъзна поглед по Уеб. Очите му светеха студено и опасно — изражение, обещаващо неприятности на този, който го ядоса. Всички знаеха, че Уеб Талант е избухлив, но това тук не бе избухливост, а нещо съвсем друго, нещо преднамерено и безмилостно.

— Имаш ли някаква идея? — попита той. — Върнал си се в града от колко — от седмица и половина? Наистина бързо си създаваш

врагове, и то доста сериозни.

— Мисля, че е същият мъж, който се промъкна в къщата — отвърна Уеб.

— Интересна теория. — Карл я обмисли, потривайки брадичката си. — Значи мислиш, че не е бил само крадец?

— Не, вече не. Нищо не се е случило в Дейвънпорт през последните десет години, докато не се върнах вкъщи.

Карл изсумтя и продължи да разтрива брадичката си, докато наблюдаваше внимателно Уеб.

— Да не би да твърдиш това, което мисля, че твърдиш?

— Аз не съм убил Джеси — изръмжа Уеб. — Което означава, че някой друг го е направил, някой, който е влязъл в апартамента ни. Обикновено щях да съм си там. Никога не ходех на бар по среднощ, а и не се срещах с други жени. Може би Джеси го е изненадала, също като Роана. Роана се е сблъскала с него в предния коридор, стаите ни с Джеси бяха в предната част отляво, спомняш ли си? Сега Корлис ги използва, а аз спя в една спалня в задната част на къщата. Но така нареченият крадец не би могъл да знае това, нали?

Карл подсвири тихо през зъби.

— Което означава, че през цялото време ти си бил предполагаемата жертва, което пък означава, че това е третият опит за убийството ти. Склонен съм да ти повярвам, синко, най-вече защото нямаше никаква причина да убиеш госпожа Джеси. Точно това ни затрудни толкова преди десет години. Който и да го е направил, сигурно е смятал, че е много забавно да бъдеш обвинен в убийството й. Това би било далеч по-добро, отколкото да те убие самият той. Е, кой те мрази толкова, че да се опита да те убие преди десет години и да продължи тази лудост толкова време?

— Проклет да съм, ако зная! — отвърна тихо Уеб. Години наред бе смятал, че тайният любовник на Джеси трябва да я е убил, но след този обрат на събитията идеята не бе много вероятна. Би имало смисъл убиецът да се опита да премахне него, но не и Джеси. Би имало смисъл дори ако двамата са се сговорили да го убият. Това щеше да го отстрани от пътя им и Джеси щеше да наследи по-голямата част от Дейвънпорт. Ако просто се бе развела с него, наследството й нямаше да бъде толкова голямо, тъй като въпреки заплахите, Джеси познаваше Лусинда достатъчно добре, за да проумее, че тя не би обезнаследила

Уеб заради един развод. За нейна чест той не смяташе, че Джеси е участвала в заговор за убийство то му. Също като Роана, тя просто се бе оказала на неподходящото място в неподходящия момент, но за нея това се бе оказало фатално.

Карл извади канап от джоба си и върза единия му край около някакъв химикал.

— Ела и подръж това стъкло колкото се може по-изпънато — каза той и Уеб се отзова. Карл пхна свободния край на канапа в дупката от първия куршум И го изпъна, докато химикалът не се запъна отвън. После върза другия край за втори химикал, като този път застопори края на канапа под клипса на химикала и промуши този химикал през дупката на облегалката за глава.

Погледна траекторията и отново подсвирна тихо.

— Като се има предвид разстоянието, от което е стрелял, ако бе преместил мерника си съвсем мъничко надясно, този куршум щеше да те прониже точно между очите.

— Забелязах, че изстрелът бе доста добър — констатира саркастично Уеб.

Карл се засмя.

— Сметнах, че си човек, който ще оцени добрия мерник. А какво ще кажеш за втория куршум?

— Мина през резервоара.

— Е, всяка хубава пушка за лов на елени ще изстреля куршум с такава сила и на такова разстояние. Няма начин да я проследим, дори да бяхме открили една от гилзите. — Измери с очи Уеб. — Рискувал си много, за да спреш по този начин.

— Бях полудял от яд.

— Е, ако има следващ път, овладей се, преди да решиш да тръгнеш след въоръжен тип. Ще наредя да изтеглят колата и моите хора ще я огледат, но не смятам, че ще открием нещо, което да ни бъде от полза.

— В такъв случай настоявам никой друг да не разбере за случилото се. Сам ще се погрижа за колата.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш защо искаш да го запазиш в тайна?

— Първо, не искам той да бъде нащрек. Ако е спокоен, може би ще сгреша. Второ, и без това не можеш да направиш кой знае какво.

Не можеш да ми дадеш ескорт, който да ме придружава навсякъде, а и не можеш да сложиш денонощна охрана на Дейвънпорт. Трето, ако Лусинда разбере, това просто може да я убие.

Карл изсумтя.

— Уеб, твоите хора трябва да знаят, за да внимават.

— Те внимават. Така нареченият крадец ги изплаши до смърт. Сега вече имаме нови ключалки, по-сигурни прозорци и сме свързани, с аларма, която, ако се включи, ще изправи на нокти всяко куче в радиус от петдесет километра. Освен това в цяла Тоскана е известно какво сме направили.

— Значи смяташ, че той знае и е твърде малко вероятно да се опита да влезе в къщата, отново?

— Два пъти преди това е влизал безпроблемно, вместо да опита отново, този път се пробва да ме застреля на пътя. Струва ми се, че е чул новината.

Карл скръсти ръце на гърдите си и го погледна замислено.

— Голямото парти на госпожа Лусинда е тази вечер.

— Смяташ, че може да бъде измежду гостите — замисли се Уеб.

— Самият той сигурно също е поразсъждавал над това.

— Смятах, че за него партито е доста добра възможност.

— Няма да е лошо да вземеш списъка с гости и да провериш дали не разпознаваш името на някого, с когото не си се разбирал, някой, който е останал недоволен от бизнес сделка с теб. По дяволите, дори не трябва да е бил поканен, от това, което чувам, ще има толкова много хора, че той може да влезе просто ей така и никой няма да го забележи.

— И ти си поканен, Карл. Ще дойдеш ли?

— Не би могъл да ме спреш. Були също ще бъде там. Нямах нищо против да му разкажа всичко това, нали? На този стар пес все още доста му сече пипето и ако е нащрек, може наистина да забележи нещо.

— Разбира се, кажи на Були. Но на никого другиго, чу ли?

— Добре, добре — изръмжа Карл. После погледна отново колата на Уеб. — Искаш ли да те закарам до къщата?

— Не, всеки ще започне да ме разпитва. Върни ме в града. Така или иначе се налага да си намеря друга кола, а и ще трябва да се погрижа за тази. Ако някой се интересува, имал съм проблем с

двигателя. — Погледна часовника си. — Ще трябва да побързам, ако искам да се добера до вкъщи навреме за партито.

Гостите се очакваха само след половин час, а Уеб никакъв го нямаше. Цялото семейство вече се бе събрало, включително майка му и леля Сандра. Ивон започна да нервничи, тъй като за Уеб не бе типично да закъснява, а самата Лусинда бе обзета от нарастващ страх.

Роана седеше тихо и сдържаше собственото си безпокойство. Не си позволи да мисли за катастрофи с коли, тъй като не можеше да го понесе. Собствените ѝ родители бяха починали по този начин и оттогава при самата представа за автомобилна катастрофа цялата се свиваше. Ако видеше катастрофа на магистралата, никога не се заглеждаше, а съсредоточаваше погледа си само напред и подминаваше възможно най-бързо. Уеб не би могъл да катастрофира, просто не би могъл.

После чуха входната врата да се отваря и Ивон се втурна към нея.

— Къде беше? — чу резкия и възискателен въпрос на, майка му.

— Имах неприятности с колата — отвърна Уеб, като вземаше стъпалата по две наведнъж. Слезе след петнайсет минути, гладко избръснат и облечен с черен смокинг.

— Извинявам се за закъснението — каза на всички, като прекоси салона и отвори вратите. Наля си малко текила и я глътна наведнъж, а после остави чашата и погледна присъстващите с дръзка усмивка. — Нека представлението започва.

Роана не можеше да откъсне очи от него. Той приличаше на пират — въпреки прекрасния си костюм. Гъстата му тъмна коса бе все още влажна и прегладена назад. Движеше се с гъвкавата грация на мъж, свикнал с официалните дрехи, които ни най-малко не го притесняват. Сакото подчертаваше идеално широките му рамене, а панталоните му бяха тесни, но без да са впити. Уеб винаги носеше дрехите си с финес, без значение с какво точно е облечен. Роана бе смятала, че никой не изглежда по-добре от него с дънки, ботуши и работна риза, а сега мислеше, че никой не изглежда по-добре с черен смокинг. По снежнобялата му риза се редяха черни кехлибарени копчета, а подходящи копчета за ръкавели хвърляха тъмни отблясъци върху широките му китки.

Не бе оставала насаме с него от онази нощ, когато бе влязъл в стаята ѝ и тя му бе казала защо не е видяла крадеца. Уеб ѝ бе забранил да работи, докато семейният лекар не я прегледа и не ѝ даде разрешение, което всъщност бе направил вчера. Честно казано, през първите няколко дни след завръщането от болницата изобщо не ѝ се работеше, нито имаше желание за нещо друго, а само седеше съвсем неподвижно. Главоболието се бе оказало настойчиво и ако се движеше много, започваше да ѝ се повдига, както при първоначалното сътресение на мозъка. Едва през последните два дни главоболието я бе напуснало, а с него си бе отишло и гаденето. Но въпреки това не смяташе да рискува с танци тази вечер.

Уеб се бе оказал доста зает, и то не само с работа. Беше се погрижил за инсталирането на подсилени стоманени врати на главните входи, ключалки дори на френските прозорци и алармена система, която я накара да захлупи с възглавница главата си, за да заглуши звука, който се разнесе при пробването ѝ. Ако не можеше да спи и искаше да отвори вратите към верандата, за да се наслади на чистия въздух, първо трябваше да набере кода в малката кутийка, инсталирана до прозореца във всяка стая. Ако отвореше вратите, без да го направи, такъв пищящ звук щеше да разцепи околността, че всички щяха да изскочат от леглата си.

Между главоболията ѝ и неговите задължения просто не бе останало време за лични разговори. След преживяното нараняване голяма част от неудобството ѝ бе отзвучало. След среднощното му посещение в стаята ѝ въпросът не бе повдигнат отново, сякаш и двамата искаха да го избегнат.

— Мили боже, изглеждаш фантастично! — тъкмо казваше Лусинда, оглеждайки Уеб от главата до петите. — Много по-добре от преди, ако питаш мен. Борбата с крави или каквото там си правил в Аризона определено те е поддържала в добра форма.

— Бикове — поправи я той, а очите му блестяха весело. — И наистина участвах в борба с някои от тях.

— Каза, че си имал неприятности с колата — обади се Ивон. — Какво стана?

— Трансмисията блокира — отвърна той, без да се запъне. — Трябваше да уредя да я изтеглят.

— Тогава с какво се върна?

— С един пикап. — Докато го казваше, очите му блестяха с наситенозелен цвят и Роана забеляза в погледа му леко напрежение, някак повишена бдителност, сякаш се бе подготвил за криза, която само той очакваше. Едновременно с това по извивката на устните му личеше, че явно се забавлява. Тогава забеляза как той погледна очакващо към Глория.

— Камион! — възкликна презрително тя. — Надявам се, че няма да е необходимо много време, за да поправят колата ти!

Веселото му настроение стана още по-видимо, въпреки че Роана се чудеше дали само тя го забелязва.

— Няма значение — отвърна той и се ухили с дяволито удоволствие. — И без това купих камиона.

Ако бе очаквал тирада, Глория не го разочарова. Тя се впусна в лекция на тема „как изглежда някой от нашето семейство да кара едно толкова обикновено превозно средство“.

Когато Глория премина плавно към имиджа, който трябва да поддържат, очите на Уеб заблестяха още по-закачливо и той рече:

— Освен това е като джип — четирите колела са с отделни предавки. И с големи гуми като тези, които използват контрабандистите, за да прекосяват силно пресечени местности. — Стресната, Глория го погледна ужасено, загубила за миг дар слово, и цялата почервения.

Лусинда вдигна ръка, за да прикрие усмивката си. Грег се закашля, извърна се настрана и погледна през прозореца. Корлис също гледаше през прозореца. Изведнъж възкликна:

— Мили боже, прилича на онази сцена от Полето на мечтите.

Лусинда, проумяла точния смисъл на думите ѝ, се изправи и с очевидно задоволство изрече:

— Разбира се, че прилича. Щом аз давам парти, всички ще дойдат.

Тази забележка изтръгна искрен смях от всички, с изключение на Роана, но Уеб все пак успя да забележи лека усмивка върху устните ѝ. Тази е третата, каза си той.

Скоро имението се изпълни със засмени и бърбреци помежду си хора. Някои от мъжете бяха облечени в смокинги, но повечето бяха с тъмни костюми. Жените бяха облечени в най-различен стил, вариращ от къси коктейлни рокли през рокли със средна дължина до по-

официалните дълги рокли. Всички от семейство Дейвънпорт и Талант носеха дълги рокли, отново под въздействието на Лусинда! Тя много добре знаеше как да създаде подходящото впечатление и да наложи необходимата атмосфера.

Лусинда изглеждаше добре, много по-добре от доста време насам. Бялата ѝ коса бе пристегната в кралски кок ниско на тила, а светлата ѝ дълга рокля е прасковен цвят, подпомогната от умело положен грим, придаваше същия деликатен цвят и на самото ѝ лице. Явно много добре знаеше какво прави, като настоя за осветление в същия цвят.

Докато Лусинда стоеше, заобиколена от приятелите си, Роана тихо се грижеше всичко да върви гладко, фирмата подготвила приема, бе много добра, но както бе известно, гафове се случваха и на най-прекрасно организираните приеми. Наети за вечерта сервитьори се движеха из тълпата с подноси, пълни с чаши бледозлатисто шампанско или със зашеметяващо многообразие от ордьоври. За гостите с по-голям апетит беше осигурен огромен бюфет. Оркестърът във вътрешния двор вече бе започнал да свири стари мелодии, привличайки хората вън, за да танцуват под приказното осветление с прасковен цвят.

Роана забеляза Уеб да се движи сред тълпата, разговаряйки непринудено с хората, като спираше непрекъснато, за да подхвърли някоя шега или да направи кратък коментар по злободневни политически теми, а после преминаваше към друга група. Изглеждаше абсолютно спокоен, сякаш изобщо не му хрумваше, че всеки може да го погледне накриво. Но все пак Роана забелязваше напрежението в съсредоточения блясък на очите му. Никой нямаше да каже нищо унижително в негово присъствие, изведнъж проумя тя. От него се излъчваше сила, която му помагаше да изпъкне дори сред това отбрано общество, и самоувереност, която много малко хора имаха. И наистина не го интересуваше какво мислят за него. Или поне не се притесняваше заради себе си. Вървеше — едновременно спокоен и самоуверен, но готов да действа, ако се наложи.

Към десет часа, когато празненството течеше от близо два часа, той се появи зад гърба ѝ и хвърли поглед на шведската маса, за да се увери, че има всичко в изобилие. Застана толкова близо, че Роана

почувства топлината на силното му тяло, а той обгърна талията ѝ с ръка.

— Добре ли си? — попита тихо.

— Да, добре съм — отвърна автоматично тя, като се обърна с лице към него, повтаряйки за стотен път едни и същи думи в отговор на един и същ въпрос. Всички бяха чули за крадеца и за мозъчното ѝ сътресение и искаха да разберат колкото се може повече.

— Изглеждаш чудесно — бяха ѝ казвали всички останали, но не и Уеб. Вместо това той се бе загледал в косата ѝ.

Шевовете на главата ѝ бяха махнати предния ден. Днес, подготвяйки се за приема, бе отишла при фризьора си, който бе подредил внимателно косата ѝ в изискана прическа, която скриваше малкото избръснато местенце.

— Личи ли си? — притеснено попита Роана.

Уеб много добре знаеше какво има предвид.

— Не, изобщо не си личи. Главата още ли те боли?

— Съвсем леко. Мястото е по-скоро малко чувствително, а не точно болезнено.

Уеб вдигна ръка и залюля, една от обещите ѝ, а висящите златни звездички затанцуваха.

— Направо мога да те схрускам — прошепна тихо той.

Роана се изчерви, тъй като се бе надявала да изглежда привлекателна тази вечер. Кремаво златистият цвят на дългата ѝ рокля подчертаваше топлия тен на лицето ѝ, както и тъмнокестенявата ѝ коса.

Вдигна очи към Уеб и дъхът ѝ секна. Той я гледаше напрегнато, възбудено и жадно. Изведнъж времето сякаш престана да тече, хората наоколо потънаха в мъгла, а разговорите и музиката — заглъхнаха. Кръвта започна да тупти във вените ѝ бавно и мощно.

Точно така я бе погледнал в деня, когато бяха яздили заедно. Тогава бе сбъркала поканата в очите му със страст... а дали наистина я бе сбъркала?

Бяха съвсем сами сред многолюдната тълпа. Пулсът ѝ се ускори, тя задиша учестено и на пресекулки, а гърдите ѝ се повдигаха, сякаш се стремяха към Уеб! Желаше го толкова страстно, че ѝ се струваше, че ще умре.

— Недей — прошепна. — Ако нямаш точно това предвид... недей.

Уеб не ѝ отвърна: Вместо това бавно плъзна поглед към гърдите ѝ, като забрави да го отклони, а тя усети как зърната ѝ настръхнаха. На челюстта му заигра мускул.

— Искам да вдигна тост.

Лусинда знаеше какво да направи, че да я чуят дори в такава тълпа, без видимо да повишава глас. Настъпи тишина и всички погледи се обърнаха към нея. Тя стоеше сама, крехка, но все още кралица.

Магията, която бе държала в прегръдките си Роана и Уеб, бе разрушена и младата жена потрепери, когато и двамата се обърнаха към Лусинда.

— За моя правнук Уеб Талант — каза Лусинда ясно и вдигна чашата си с шампанско към Уеб. — Отчаяно ми липсваше, докато бе далеч, а откакто се върна, съм най-щастливата възрастна дама в областта Колбърт.

Още един от майсторските ѝ удари, с който принуди хората да го поздравят, признаят ѝ приемат. Навсякъде се вдигнаха чаши към Уеб, пи се шампанско в чест на неговото завръщане и хор от „Добре дошъл у дома“ изпълни залата. Роана, чиито ръце бяха празни, му дари мимолетна печална усмивка.

Четвърта, каза си той. Две за една вечер.

Нервите ѝ бяха изопнати от мълчаливата многозначителна среща помежду им. Продължи да снове из тълпата, като обиколи и навън, за да се увери, че и там всичко бе наред. Наоколо се разхождаха двойки, а пътят им бе осветен от хиляди лампички, закачени по дърветата и храстите. Оркестърът бе приключил със старите песни и бе подгрят танцуващите с по-живи парчета, като например „Да танцуваме рок безспир“. Поне петдесетина души подскачаха стоически на дансинга.

Песента свърши с аплодисменти и смях, а после настъпи една от тези неудобни паузи, когато думите „убил жена си“ се чуха съвсем ясно.

Роана замръзна. Тишината натежа още повече. Дори оркестърът замря, без да знае какво става, но отгатвайки, че нещо се е случило. Дамата, която, бе произнесла думите, се извърна, почервеняла от срам.

Роана погледна твърдо жената, която бе Кофелт — едно от най-старите семейства в областта. После обходи с поглед останалите гости, които бяха замръзнали под красивата светлина, но не отделяха очи от нея. Тези хора бяха дошли в дома на Уеб, наслаждаваха се на гостоприемството му и все пак го обсъждаха зад гърба му. Не бе само Кора Кофелт, която просто бе имала нещастieto да бъде чула. Всички тези лица излъчваха вина, тъй като бяха говорили същото. Ако бяха имали малко по-реална първоначална преценка, помисли си Роана с нарастващ гняв, щяха да разберат още преди десет години, че Уеб не би могъл да убие жена си.

Беше общоприета вежливост домакинята да не прави нищо, с което би могла да притесни гостите си, но Роана почувства силен гняв. Разтрепери се от внезапния прилив на емоции и гневна енергия, която изпълваше цялото ѝ тяло, чак до връхчетата на пръстите.

Самата тя бе понесла много. Но, за бога, нямаше да стои и да им позволи да клеветят Уеб.

— За вас, хора, се предполагаше, че сте приятели на Уеб — каза ясно и отчетливо. Много рядко в живота си, се бе ядосвала повече, освен в случая с Джеси, но сега гневът ѝ бе много по-различен. Чувстваше се хладнокръвна и напълно овладяна. — Трябваше да сте разбрали още преди десет години, че той никога не би наранил Джеси, трябваше да го подкрепите, вместо да се събирате и да шушукате зад гърба му. Никой от вас... никой... не изрази поне малко съчувствие към него на погребението на Джеси. Никой от вас не надигна глас в негова защита. Но тази вечер дойдохте в дома му като негови гости, ядохте от храната му, танцувахте... и все още говорите за него.

Замълча, поглеждайки ги в очите един подир друг, а после продължи:

— Може би трябва да изясня отношението на семейството пред всеки, в случай, че има някой недоразбрал. Ние подкрепяме Уеб. Точка. Край. Ако някой от вас чувства, че не би могъл да общува с него, то моля да си тръгне сега и вашите взаимоотношения със семейство Дейвънпорт и семейство Талант ще бъдат приключени.

Тишината във вътрешния двор бе пълна и смуцаваща. Никой не помръдваше. Роана се обърна към оркестъра:

— Свирете.

— ... нещо бавно — обади се Уеб зад гърба ѝ. Ръката му, твърда и топла, обхвана лакътя ѝ. — Искам да танцувам с братовчедка си, а главата все още я боли, за да я разтърсва прекалено много.

Наоколо се разнесе неловък смях. Оркестърът засвири „Синя луна“ и Уеб обгърна Роана с ръце. Около тях се завъртяха други двойки, понесоха се в ритъма на музиката и кризата бе преодоляна.

Той я държеше на разстояние като между братовчеди, а не с близостта между мъж и жена, които са лежали голи сред разбърканите чаршафи. Докато танцуваха, Роана се загледа в гърдите му.

— Колко от това, което казах, чу? — попита тя, а гласът ѝ отново бе тих и овладян.

— Всичко — небрежно отвърна той. — Но ти сгреши в едно.

— В какво?

В далечината се чу тътен от гръмотевица и когато полъхна внезапен хладен ветреца с обещание за дъжд, Уеб вдигна поглед към тъмното небе. След дни на очакване явно бурята най-после се задаваше. Когато отново погледна към Роана, зелените му очи блестяха.

— Имаше един човек, който ми предложи съчувствието си на погребението на Джеси.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Приемът приключи, гостите се разотидоха. Оркестърът бе събрал инструментите си и също бе заминал. Персоналът от фирмата — доставчик бе почистил, измил и прибрал всичко в два камиона и си бе тръгнал, изморен, но добре платен.

Лусинда, изтощена от нечовешкото усилие, което бе положила тази вечер, си бе легнала веднага и скоро всички я бяха последвали.

Както обещавахе, бурята се бе развихрила с ярки светкавици, оглушителни гръмотевици и пороен дъжд. Роана наблюдаваше цялото представление от тъмната си и сигурна стая, сгушена удобно в креслото си. Вратите към верандата бяха разтворени широко, така че да може да се наслади напълно на свежия аромат на дъжда и да наблюдава как вятърът го навява на талази по земята. Свила се бе под леко меко одеяло, освежена от влагата във въздуха. Бе отпусната и леко сънлива, хипнотизирана от дъжда, а тялото ѝ бе потънало в успокоителните дълбини на пълното спокойствие.

Най-силните пристъпи на бурята вече отминаваха и дъждът бе започнал да се лее равномерно и обилно, придружаван от случайни проблясвания на светкавици. Седеше доволна и си спомняше не сцената във вътрешния двор, а онзи миг преди тоста на Лусинда, когато двамата с Уеб бяха обгърнати от вълшебството, наситено със страст.

Наистина се бе оказала страст, нали? Сладка и гореща. Погледът му, изгарящ кожата ѝ, се бе спуснал към гърдите ѝ. Те се бяха разтуптели, а зърната им се бяха устремили към него. Не би могла да се заблуди относно намеренията му. Уеб я бе пожелал.

Някога щеше да отиде при него, нехаейки за всичко друго, освен за желанието си. Сега остана в собствената си стая и наблюдаваше дъжда: Не можеше да тръгне след Уеб отново. Той знаеше, че тя го обича, бе знаел през целия си живот. Сега топката бе в неговите ръце, той трябваше да реши дали да я ритне обратно, или да я пусне покрай себе си. Не знаеше какво ще направи той или дали изобщо ще направи нещо, но наистина бе имала предвид това, което му бе казала на

приема. Ако не бе сериозен в намеренията си, по-добре беше да не започва.

Очите ѝ се притвориха, докато се вслушваше в дъжда. Беше толкова успокоителен, толкова приятен, чувстваше се отпочинала, независимо дали щеше да заспи тази нощ.

Замириса ѝ леко на цигарен дим. Отвори очи и видя Уеб, който стоеше пред отворените врати и я наблюдаваше. Погледът му проникваше през тъмнината на стаята. Редките проблясващи светкавици му позволяваха да види Роана. Виждаше очите ѝ, засенчени и спокойни, тялото и — отпуснато и очакващо... очакващо.

В същите кратки мигове на светлина тя забеляза, че той стои, облегал рамо на вратата, в една небрежна поза, която не скриваше нито напрежението в стегнатите му мускули, нито напрегнатия поглед, с който я приковаваше — като хищник, готов да скочи върху жертвата си.

Бе полуоблечен. Смокингът ѝ връзката вече ги нямаше. Снежнобялата му риза бе разкопчана и висеше отгоре върху панталоните. Стискаше полуизпушена цигара между пръстите си. Обърна се и я хвърли навън в дъжда, а после тихо прекоси стаята с гъвкава, дебнеща походка.

Роана не помръдна, не каза нищо, не го приветства, не го и отблъсна. Този ход бе изцяло негов.

Уеб се отпусна на колене пред креслото и сложи длани на бедрата ѝ, пригладжайки мекото одеяло. Топлината от докосването му проникна дори през завивката.

— Господ ми е свидетел, че се опитах да стоя настрана от теб — промърмори той.

— Защо? — попита тя тихо, но ясно и просто.

Уеб се засмя дрезгаво.

— Господ знае — повтори отново.

После издърпа одеялото и го пусна на пода до креслото. Нежно плъзна ръце под нощницата и обхвана глезените ѝ. След това погали бедрата ѝ и ги разтвори така, че да остане между тях.

Роана се пое дъх на пресекулки.

— Зърната ти втвърдиха ли се? — прошепна той.

Тя едва успя да проговори:

— Не знам...

— Нека да проверя. — И плъзна длани под нощницата и обхвана гърдите ѝ. До този момент Роана не съзнаваше колко много е копняла за това. Изстена на глас от облекчение, от удоволствие. Зърната ѝ набъбнаха в дланите му. Той ги погали с пръсти и се засмя тихо. — Вярвам, че вече са готови — прошепна нежно. — Спомним си вкуса им, усещането, когато ги докосвах с устни.

Гърдите ѝ изпълваха ръцете му с всяко учестено и задъхано вдишване. Желанието, горещо и страстно, се надигаше в слабините ѝ, отпускате я, превръщаше плътта ѝ в топла и податлива на докосването му материя.

Уеб повдигна нощницата ѝ, издърпа я през главата ѝ и я пусна до одеялото. Роана седеше гола пред него, а крехкото ѝ тяло се губеше в огромното кресло. Отново проблесна светкавица, разкривайки за миг гърдите и слабините ѝ, набъбналите ѝ зърна и разтворените бедра. Дъхът му изсвистя през стиснатите му зъби, а широките му гърди едва си поеха въздух. Плъзна бавно ръце нагоре, разтваряйки бедрата ѝ все по-широко, докато не я разтвори цялата пред себе си.

Влажният, нощен въздух я обгърна в прегръдките си, а лекият вятрец охлади разгорещената ѝ плът. Чувството за пълно разкриване, за уязвимост бе прекалено силно, за да го понесе и с тихо, уплашено ахване Роана се опита да се отскубне от Уеб.

Ръцете му се впиха в бедрата ѝ.

— Не — промълви той. Бавно се наведе напред, докосвайки я леко, а устата му се склочи над нейната със сладост и нежност, които я замаяха. Целувката бе нежна като крилцата на пеперуда и дълга като самото лято. С изключително внимание Уеб вкуси от устните ѝ. Едновременно с това палавите му пръсти си проправиха път между бедрата ѝ, отваряйки тайните гънки, които защитаваха скритото място в тялото ѝ. Роана се изви безпомощно, изстена, без да отлепя устни от неговите, завладяна от възбуждащото чувство да бъде разтворена.

Уеб продължи да я целува, а сладостта на устните му я подготви за смелата атака на пръстите му. Усещането бе невероятно, този контраст събуждаше чувствеността ѝ по един невероятен начин. Беше едновременно съблазнена и пленена, омагьосана и отвлечена.

Устните му се оттеглиха от нейните, оставиха горещи дири по шията ѝ, а после се озоваха върху гърдите ѝ. Роана потъна в тъмните дебри на страстта и затрептя от желание. Зарови пръсти в гъстата му,

мека като коприна коса. Замаяна, опиянена от възбуда, вдишваше горещия мъжки аромат на кожата му. Той бе горещ, толкова горещ, че топлината му я изгаряше дори през ризата му.

Устните му се спуснаха по тялото ѝ. Езикът му погали, плиткото ѝ пъпче, а слабините, ѝ се свиха от удоволствието, разляло се в тялото ѝ. Долу, още по-надолу...

Той сграбчи хълбоците ѝ, придърпа я към себе си, а после повдигна краката ѝ върху раменете си. Роана ахна от страх, от безпомощно очакване.

— Казах ти — промърмори Уеб. — Толкова си сладка, че съм готов да те изхрускам.

После я целуна с влажни и горещи устни. Бедрата ѝ се повдигнаха трескаво, а петите ѝ се забиха в гърба му. Изстена силно и се опита да заглуши звука с ръка. Не можеше да го понесе, прекалено опияняващо бе — едновременно мъчение и екстаз — и бедрата ѝ се отдръпнаха в напразен опит да избяга от усещането. Но Уеб я сграбчи и я притисна още по-силно към себе си, а езикът му се плъзна още по-дълбоко. Тя достигна върха и потрепери, захапвайки ръката си, за да не извика от разтърсващото я удоволствие.

Когато усещанията най-после се поутоложиха и я освободиха от тъмните си водовъртежи, Роана се отпусна безсилно в креслото. Не можеше да помръдне. Дори животът ѝ да зависеше от това, нямаше нито силата, нито енергията поне да отвори очите си. Каквото и да поискаше да ѝ направи сега, можеше да действа спокойно, тя бе открита, готова да отстъпи, изцяло подвластна на всички негови желания.

Уеб свали бедрата ѝ от раменете си и тя усети движенията му, почувства кожата му, докато той събличаше ризата си. Опита се да повдигне натежалите си клепащи, докато той сваляше панталоните си и ги пускаше на пода. Нетърпеливостта му бе дива и необуздана. Придърпа Роана още по-напред, смъкна я от креслото, сложи я върху скута си и с един тласък проникна в нея. Прониза я толкова силно, че сякаш я рани. Плътта му бе толкова гореща, че сякаш я беляза. Нейната собствена тежест подпомагаше проникването му. Роана задавено изстена.

Уеб изпъшка и се отпусна назад на ръцете си, така че тялото му мощно се изви под нея.

— Знаеш какво да правиш — изрече през зъби. — Давай, язди!

И Роана го направи. Тялото ѝ автоматично се подчини, повдигайки се и спускайки се плавно. Яздеше го бавно и с всяко следващо движение го завладяваше. Тялото ѝ бе чиста магия, движеща се с онази плавна грация, която винаги го бе пленявала, обгръщаше го, а после го измъчваше със заплахата от отдръпването, докато се движеше нагоре и почти го оставяше... не, не... а после отново надолу, а той стенеше от неистово желание да бъде обгръщан и милван. Усещането се разгоря нетърпимо и тласъците му станаха още по-мощни. Роана извика безпомощно, а сладката ѝ пулсираща женственост нежно го обгърна, докато не стигна отново до оргазъм.

Дрезгав стон се изтръгна от гърлото му и Уеб се надигна, отхвърляйки я върху креслото. Прикова я със собствената си тежест и продължи да прониква в нея отново и отново.

После се отпусна тежко върху Роана, разтреперан и облян в пот. Освобождаването му бе толкова изтощително, че не можеше да говори, нито да мисли. След известно време част от силата на мускулите му се възстанови и той се отдръпна, а от устните ѝ се отрони безмълвен протест. Стана и изрита панталоните си, после вдигна Роана на ръце и я отнесе в леглото. Притисна я към себе си, а тя се сгуши в прегръдките му и заспа. Уеб зарови лице в косите ѝ и също позволи на тъмнината да го обгърне.

По някое време по-късно Роана се раздвижи в ръцете му и стана от леглото. Уеб веднага се събуди, обезпокоен от липсата ѝ. Премига сънливо към бледото петно на голото ѝ тяло.

— Ро? — промърмори той.

Тя не му отвърна, а продължи да върви спокойно и целенасочено към вратата. Голите ѝ стъпала потъваха в дебелия килим. Изглеждаше така, сякаш плува във въздуха.

Косата му се изправи от ужас и той скочи от леглото. Ръката му затисна вратата точно преди Роана да натисне дръжката. Взря се в лицето ѝ. Очите ѝ бяха широко отворени, а изражението ѝ бе неподвижно и безизразно като на статуя.

— Ро — дрезгаво продума Уеб. Прегърна я и я притисна към гърдите си. — Събуди се, скъпа. Хайде, мила, събуди се. — Разтърси я леко.

Тя премига веднъж-дваж, прозя се и се сгуши още по-плътено в прегръдките му. Той я притисна по-силно и почувства как напрежението бавно обхвана тялото ѝ, след като разбра, че е извън леглото, застанала пред вратата.

— Уеб? — Гласът ѝ звучеше задавено и ужасено. Потрепери, а кожата ѝ настръхна. Той я взе на ръце и я отнесе обратно в леглото, сложи я под топлите завивки и легна до нея. Притисна я към топлото си тяло и я поддържа така, докато тръпките постепенно отзвучаха. — О, мили боже! — прошепна Роана, а думите ѝ бяха по-скоро въздишка без звук. — Отново го направих. Нямах никакви дрехи върху себе си. Едва не излязох от стаята си чисто гола. — Започна да се мятат в ръцете му, опитвайки се да стане. — Трябва да си сложиа нощницата — рече трескаво. — Не мога да спя така.

Уеб овладя движенията ѝ и я притисна към леглото.

— Чуй ме — започна, но тя продължи да опитва да се отскубне от него, докато накрая собствената му тежест притисна крехкото и тяло към леглото. — Шшт, шшт — прошепна в ухото ѝ. — С мен си в безопасност, скъпа. Събудих се веднага щом напусна прегръдките ми. Не трябва да се притесняваш, няма да те оставя да напуснеш тази стая.

Дишането ѝ бе накъсано, а от очите ѝ се търкулнаха две сълзи и попиха в косите ѝ. Той потри влажните пътечки с брадясалата си буза, а после доизтри следите с устни. Тялото ѝ бе толкова меко, че желанието да почувства близостта ѝ се възобнови. Разтвори бедрата ѝ.

— Тихо сега — прошепна той и потъна в дълбините ѝ.

Тя изхлипа пак, но замря при проникването му. Уеб лежеше върху нея и чувстваше как тялото ѝ постепенно се отпуска.

— Няма да ти позволя да станеш — прошепна той успокоително и започна да се движи в нея.

В началото Роана просто лежеше неподвижно и се подчиняваше на желанието му, а това му бе достатъчно. После жаждата му нарасна, пожела да получи нещо повече от, спокойно приемане, ускори ритъма и започна да прониква в нея така, че я накара да стене, запали неподозирани огъни в кръвта ѝ и предизвика собствения ѝ страстен устрем към него. Тя достигна върха, а самият той потъна дълбоко в нея, пулсирайки от собственото си освобождаване.

После Роана отново се опита да стане и да сложи нощницата си, но той не я пусна. Трябваше да му се довери, да може да заспи със

съзнанието, че ако се опита да стане, той ще се събуди, че няма да ѝ позволи да обикаля къщата, безпомощна в съня си.

Роана се сгуши в него, опустошена от мисълта за това, което едва не се бе случило. Отново заплака, едно задавено хълцане, което се опита да задуши. От години не бе плакала, но сега не можеше да спре, сякаш огънат на удоволствието, което бе получила от любовта му, бе изпепелил защитните ѝ стени и вече не можеше да съдържа никакви емоции.

Случилото се, откакто Лусинда я бе изпратила в Аризона да търси Уеб, бе прекалено много. Час след като го бе открила, вече лежеше под него ѝ оттогава нищо не бе същото. Колко време бе минало от онази нощ? Три седмици? Три седмици, в които бе изпитала разтърсващ екстаз, и опустошителна болка, три седмици на напрежение, безсънни нощи и страх. Трябваше да прибави и последните дни, в които се бе почувствала променена отвътре, смело погледнала напред и по този начин — възродена за нов живот.

Обичаше Уеб, обичаше го толкова много, сякаш всяка частица от тялото ѝ живееше заради него. Боготвореше го с цялата си душа. Тази нощ той я бе любил без никакъв гняв, с възбуждащо чувство за притежание и чувственост. Не тя бе отишла при него, а той бе дошъл при нея и я държеше в прегръдките си, сякаш изобщо не възнамеряваше да я пусне.

Но ако го направеше, ако когато дойдеше утрото, ѝ заявеше, че всичко това се е оказало грешка, тя щеше да оцелее. Щеше да я боли, но можеше да продължи напред. Разбрала бе, че може да понесе почти всичко, че бъдещето все още лежи пред нея.

Странно, но щом проумя, че може да живее без него, близостта му ѝ стана още по-скъпа. Плака, докато изворът на сълзите ѝ пресъхна, а Уеб я държеше през цялото време, галеше косите ѝ, шепнеше ѝ успокоително. Изтощена емоционално и физически, Роана най-после заспа.

Беше шест часът, когато се събуди, а утрото бе окъпано и свежо от снощния дъжд. Бурята отдавна бе отзвучала, птиците пееха опиянено. Вратите към верандата все още стряха отворени, а Уеб се бе навел над нея.

— Благодаря на Бога — промърмори той дрезгаво, когато забеляза очите ѝ да се отварят. — Не зная колко още щях да издържа.

— После я притисна към себе си и тя забрави за утрото и за разбуждащата се къща. Въпреки нетърпението си, Уеб я любеше с бавна наслада, която не бяха успели да вкусят, през нощта.

Най-накрая я прегърна силно и избърса от очите ѝ сълзите, този път предизвикани от удоволствие.

— Мисля, че намерихме лек за твоето безсъние — подразни я Уеб с дрезгав и напрегнат глас от собственото си освобождаване.

Роана се засмя задавено и захлупи лице на рамото му.

Той притвори очи и тихият и щастлив звук отекна в душата му. Гърлото му се стегна, а очите му овлажняха. Тя се бе засмяла. Роана се бе засмяла.

Тихият ѝ смях замря. Тя продължи да притиска лице към гърдите му, а пръстите ѝ се плъзнаха по тялото му.

— Мога да се справя с безсънието — Каза тихо. — Но да знам, че ходя насън... това направо ме ужасява.

Уеб погали гърба ѝ, проследявайки всяко прешленче.

— Обещавам ти — отвърна той, — че ако си в леглото с мен, няма да ти позволя да излезеш от стаята.

Тя потрепери, но по-скоро от възхитителните усещания, предизвикани от нежните му пръсти, спускащи се гальовно по гърба ѝ.

— Не се опитвай да отвлечеш вниманието ми — промълви тя. — Наистина ще се чувствам по-сигурна, ако нося нощницата си.

Уеб се повдигна така, че да я гледа в очите.

— Но аз не искам между нас да има нощница — заубеждава я той. — Искам да усещам кожата ти, гърдите ти. Искам да заспиш и да знаеш, че няма да позволя нищо да ти се случи, докато аз съм този, който е до теб.

Роана замълча и Уеб разбра, че все още не е успял да я убеди, но засега нямаше да спори повече. Бавно прокара пръсти през обърканите ѝ къдрици, пускайки кичурите така, че слънчевите лъчи си играеха с тях, осветявайки ги в червено, в златисто, в наситено кафяво. Спомни си нощта, в която я бе имал за първи път, и се прокле за собствената си грубост. Спомни си безкрайно празните нощи, в които би могъл да я люби — и се прокле за глупостта си.

— Смятах, че постъпвам много благородно, като не се възползвам от теб — промълви той с мързелива и развеселена усмивка.

— Глупчо — прошепна тя и потърка буза в окосмените му гърди:

Уеб се опита да продължи с обясненията:

— Изнудих те още онази първа нощ. Не исках да мислиш, че нямаш избор.

— Глупчо. — Отметна глава назад и го погледна, а кафявите ѝ очи бяха наситени с чувствено задоволство. — А аз мислех, че не ме искаш.

— Мили боже! — промърмори той. — И ти наричаш мен глупчо.

Роана се усмихна и отново отпусна глава върху гърдите му.

Уеб се замисли за изстрелите, които някой бе насочил към него предния ден, за опасността, пред която Роана вече се бе изправила заради него. Трябваше да се махне от Дейвънпорт и от живота ѝ заради собствената ѝ безопасност, както и заради тази на всички останали в къщата. Но не можеше, тъй като още преди да се върне в Дейвънпорт, вече бе пренебрегнал нейната безопасност.

Сложи ръка на корема ѝ, измервайки тясното разстояние между хълбоците ѝ. За миг се вгледа в контраста между голямата си, груба, почерняла от слънцето ръка и гладката ѝ копринена кожа. Беше си създал навик винаги да предпазва жените от бременност, а и опасността от СПИН бе придала още повече смисъл на привичката му. Всичките му принципи бяха пометени, когато Роана се бе оказала под него, нито веднъж не бе ползвал презерватив — нито, в Ногалес, нито през изминалата нощ. Погали с длан корема ѝ.

— Имала ли си менструация след онази нощ в Ногалес?

Тонът му бе равен, тих, но думите увиснаха помежду им.

Роана замръзна по типичния за нея начин, като не помръдваше, с изключение на вдишването и издишването. Най-после внимателно отвърна:

— Не, но и никога не е била редовна. Доста пъти пропускам по цял месец.

Искал бе сигурност, но още нямаше да я получи. Потри длан в корема ѝ, а после обхвана нежно едната ѝ гърда. Харесваше гърдите ѝ, толкова твърди, стегнати и елегантно оформени. С чувствено удоволствие наблюдаваше как зърното ѝ веднага се надигна, сякаш молеше за внимание. Дали зърната ѝ не бяха малко по-тъмни, отколкото през онази първа нощ? Боже, харесваше му реакцията ѝ, моменталният ѝ отклик.

— Гърдите ти винаги ли са били толкова чувствителни?

— Да — прошепна тя, а гласът ѝ пресекна от удоволствието, което я заливаше. Поне бяха, когато той ги гледаше или докосваше. Не би могла да потисне реакцията на тялото си, така както не би могла да спре изгрева и залеза на слънцето.

Самият той не бе имунизиран. Въпреки че не бе минало много време, откакто се бяха любили, възбудата му нарасна, докато наблюдаваше как гърдите и страните ѝ леко порозовяват.

— Как успя да се опазиш девствена цели двайсет и седем години? — почуди се той и отново се притисна към голите ѝ бедра.

— Теб те нямаше тук — отвърна протичко тя, а откровената честност на любовта ѝ го смири.

Почувствал, че започва да губи търпение, вдъхна аромата на косата ѝ.

— Можеш ли да ме приемеш още веднъж? — За да обясни какво има предвид, той се притисна още по-силно към нея.

Не чувстваше никаква спешна необходимост от оргазъм, а просто се нуждаеше от Роана. Лежаха заедно и се движеха в ритъм само за да поддържат усещането. Утрото преваляше, а шансовете да бъдат хванати голи в леглото все повече се увеличаваха. Разбира се, много по-вероятно бе днес всички да спят до късно и Уеб реши, че е относително безопасно да си позволят още малко взаимно удоволствие. Не искаше да я притеснява, но не искаше и да я пусне.

Харесваше му да бъде в нея, харесваше му да чувства близостта ѝ. Роана можеше и да не вярва, но той би заложил ранчото си, че е бременна, и мисълта, че тя носи бебето му го изпълни с трепет и го изплаши до смърт.

Може би думите, които се канеше да произнесе, не бяха най-романтичните предвид ситуацията, но той повдигна брадичката ѝ и я погледна право в очите, така че тя да разбере, че говори съвсем сериозно:

— Трябва да се храниш повече. Искам да добавиш най-малко още пет-шест килограма.

Сянка на несигурност помрачи очите ѝ и Уеб прокле на глас дори в мига, в който потъваше в дълбините ѝ.

— Не гледай така, по дяволите! След миналата нощ няма начин да се съмняваш колко много ме възбуждаш. Мътните го взели, а какво ще кажеш за момента? Желаех те, когато бе на седемнайсет, и съм

дяволски сигурен, че те желая и сега. Но също така искам да си достатъчно силна и здрава, за да износиш детето ми.

Трябваша ѝ няколко секунди след особено силния му тласък, за да си поеме дъх. Тя помръдна леко, едно съблазнително движение, за да се намести по-добре.

— Не смятам, че съм... — започна после замълча, а златистите ѝ очи се разшириха. — Ти си ме желал още тогава? — прошепна тя.

— Ти седеше в скута ми — промърмори кисело Уеб. — Какво си мислеше, че нося желязна тръба в джоба си ли? — Последва нов тласък. — А и след начина, по който те целунах...

— Аз те целунах — поправи го Роана.

Лицето ѝ порозовя и тя се притисна още по-плътено към него.

— Ти започна, но аз не те отблъснах, нали? Доколкото си спомням, трябваша ми не повече от пет секунди езикът ми да стигне до гърлото ти.

Тя изстена от удоволствие, може би от спомена, но по-вероятно от това, което ѝ причиняваше сега. Приливът на възбуда му подсказа, че необходимостта от освобождаване изведнъж се е оказала много спешна и за двамата.

Когато най-накрая се измъкна от прегръдките ѝ и стана от леглото, все още бе плувнал в пот.

— Трябва да престанем, преди някой да дойде да ни потърси — промърмори той. Облече се набързо, после се наведе и я целуна. — Ще се върна довечера. — Целуна я отново, изправи се, намигна ѝ и излезе на верандата толкова небрежно, сякаш бе напълно естествено да излиза от стаята ѝ полугол в осем часа сутринта. Роана не знаеше дали някой го е видял, тъй като скочи, грабна нощницата си и се втурна в банята.

Все още потреперваше от вълнение и удоволствие, докато вземаше душа. Кожата ѝ бе толкова чувствителна след любенето им, че дори самото къпане напомняше любовна ласка. Не можеше да повярва, че е преживяла такава страстна нощ, но тялото ѝ нямаше такъв проблем.

Ръцете ѝ се спуснаха по корема ѝ. Дали бе бременна? Бяха минали три седмици от нощта в Ногалес. Не се чувстваше различна, но тези три седмици се бяха оказали препълнени със събития и вниманието ѝ не бе съсредоточено върху менструацията ѝ. И

без това цикълът ѝ беше толкова нередовен, че никога не обръщаше внимание на календара или моментното си състояние. Но Уеб изглеждаше толкова странно уверен, че тя затвори очи и потрепери от сладката слабост.

Когато слезе в трапезарията, цялата сияеше. Уеб бе вече там и бе свършил наполовина с обичайната си обилна закуска, но вилицата му застина във въздуха, когато Роана влезе в стаята. Тя забеляза как погледът му се спусна бавно от лицето към тялото ѝ. Тази вечер, каза си тя. Тази вечер, бе обещал той. Напълни чинията си повече от обичайно и направи усилие да изяде по-голямата част.

Беше събота, но имаше още доста работа. Уеб вече бе отишъл в кабинета, а Роана се бавеше над втората си чаша кафе, когато влезе Глория.

— Лусинда не се чувства добре — каза нервно тя и забодде вилица в чинията с бъркани яйца. — Миналата вечер бе твърде изморителна за нея.

— Тя искаше да го направи — отвърна Роана. — За нея бе много важно.

Глория вдигна поглед, а очите ѝ бяха пълни със сълзи. Брадичката ѝ потрепери, преди да се опита да я овладее.

— Толкова глупаво беше! — промърмори тя. — Всички тези грижи заради едно празненство.

Но Глория, както и всички останали, знаеше: това беше последното парти на Лусинда и тя бе искала да бъде незабравимо. То се бе превърнало в доказателство за усилията ѝ да поправи злината, която чувстваше, че е причинила на Уеб преди десет години, отказвайки да застане в негова защита.

Лусинда бе забавила влошаването на здравословното си състояние единствено със силата на волята си, тъй като смяташе, че все още има доста неща, които трябва да довърши. Сега вече бе приключила с тях и нямаше причина да се съпротивлява. Снежната топка се спускаше надолу по хълма, набираше скорост и бързаше към неизбежния си край. От дълги, задушежни разговори с Лусинда Роана знаеше, че тя желае точно това, но не ѝ бе лесно да се предаде, след като се бе превърнала в основния стожер на цялото семейство.

Були Уотс се обади на Уеб същия следобед.

— Карл ми разказа за случилото се — провлече той. — Дяволски интересно.

— Благодаря — рече Уеб.

Були се изкиска.

— И двамата с Карл наблюдавахме тълпата снощи, но не забелязахме нищо странно — освен малката сцена във вътрешния двор. Роана е невероятна, нали?

— Направо ме смая — промърмори Уеб и не мислеше само за любовенето им по-късно през нощта. Тя се бе изправила наред тълпата, бе вдигнала високо глава, а гласът ѝ бе прокълтял силен и ясен. Нито за миг не се бе поколебала да се хвърли в битка в негова защита и последната частица от него, която все още пазеше образа на малката Роана, се предаде. Тя бе по-силна, отколкото сама съзнаваше. Беше Дейвънпорт и по свой собствен начин се държеше точно толкова царствено, колкото и Лусинда.

Гласът на Були прекъсна мислите му:

— Сега ли се за някого, който може да ти има зъб от толкова време и да е така отмъстителен, че да предизвика убийството на Джеси?

Уеб въздъхна изморено:

— Не, измъчих се от напразни опити да измисля нещо. Дори прегледах всички стари папки, като се надявах да забележа някоя подробност, да си спомня нещо, което ще придаде смисъл на всичко това.

— Е, продължавай да мислиш. Точно това ме безпокоеше в убийството на Джеси от самото начало: просто изглеждаше така, сякаш в него нямаше никакъв смисъл, никаква видима причина. По дяволите, и за най-дребните престъпления се намират основания. Така че който и да е убил Джеси — а сега твърдя, че не вярвам ти да си го направил, я е убил поради причини, които никой друг не знае. Ако твоята теория е вярна, то тогава основанията съвсем не пасват. Някой е гонил теб, а тя се е озовала на пътя му.

— Открий мотива — каза Уеб — и ще намериш убиеца.

— За мен винаги е било точно така.

— Е, тогава да се надяваме, че ще можем да го открием, преди да се опита отново да стреля по мен или някой друг да попадне на пътя му.

Затвори очи и ги разтърка, като се опитваше да сглоби частите от пъзела, но те просто отказваха да паснат едно към друго. Протегна се и стана. Трябваше да отиде в града по поръчки, така че трябваше да вземе решение: да играе на сигурно и да тръгне по заобиколен маршрут или да използва обичайния си път и да се надява да стрелят по него, за да има още един шанс да хване въоръжения мъж, при положение че изстрелът му не улучи. Все пак имаше някакъв избор.

Лусинда слезе на вечеря същия ден, като излезе от стаята си за първи път след приема. Цветът на лицето ѝ бе восъчноблед, а треперенето на ръцете ѝ — още по-страшно от преди, но тя ликуваше от успеха на празненството. Няколко от приятелите ѝ се бяха обадили през деня и ѝ бяха казали, че всичко било чудесно, което означаваше, че бе постигнала целта си.

Всички бяха на масата, с изключение на Корлис, която бе излязла по-рано и все още не се бе върнала. След като поговори оживено няколко минути, Лусинда погледна Роана и рече:

— Скъпа, толкова много се гордея с теб. Това, което каза снощи, наистина помогна.

Всички, с изключение на Уеб и Роана, изглежда, се почувстваха неудобно. Лусинда рядко пропускаше нещо от събитията около себе си, въпреки че за случилото се във вътрешния двор сигурно се бяха погрижили да я уведомят някой от приятелките ѝ.

— Моля? — попита Глория, като погледна от Лусинда към Роана и обратно.

— О, Кора Кофелт направи грозен коментар за Уеб, а Роана се изправи в негова защита. Тя накара всички да се почувстват засрамени от себе си.

— Кора Кофелт? — ахна Ланет. — О, не? Тя никога няма да прости на Роана за причиненото неудобство.

— О, напротив, самата Кора ми се обади днес и се извини за невъзпитаното си поведение. Да признаеш, че не си права, е отличителен белег на една истинска дама.

Роана се почуди дали думите не са предназначени за Глория, тъй като тя със сигурност никога досега не бе признавала, че може да е сгрешила в нещо. Лусинда и Глория се обичаха и в кризисни моменти

винаги бяха разчитали на взаимната си подкрепа, но в отношенията им имаше доста ръбове за изглаждане.

Очите на Уеб срещнаха погледа на Роана и той ѝ се усмихна. Бавно, като се изчерви леко, тя отвърна на усмивката му.

— Номер шест. — Засмя се победоносно той.

Входната врата се отвори с трясък и нечий токчета затракаха неуверено през фойето.

— Е-х-о-о! — изписка Корлис. — Къде сте всички? Е-х-о-о...

По дяволите! — възкликна ядосано Уеб, като бутна стола си назад. Алармата се включи, пищейки като хор от триста дяволи в ада. Всички скочиха ѝ затиснаха ушите си. Уеб излезе тичешком, а след секунда го последва ѝ Брок.

— О, не, конете! — извика Роана и хукна към вратата. Когато алармата бе пробвана, конете бяха подивели от страх. Уеб бе обсъдил намаляването звука на алармата, но в крайна сметка бе избрал безопасността на семейството си пред нервността на конете.

Когато Роана стигна до коридора, ужасният шум престана и на негово място се разнесе високото налудничаво кикотене на Корлис и ругатните на Уеб. Брок се извърна към Корлис и извика:

— Млъкни!

Всички останали се струпяха в коридора зад Роана точно когато Корлис се опитваше да се задържи права, хванала се за огромния централен стълб в основата на стъпалата. Лицето на Корлис почервенея от яд и тя заплю брат си.

— Не ми казвай да млъкна! — подигра му се тя. Плюнката не успя да улучи Брок, но той погледна мокрото петно на пода с отвращение.

Ланет погледна ужасено дъщеря си.

— Ти си пияна! — ахна, тя.

— Е, и? — попита войнствено Корлис. — Просто малко се позабавлявах, какво лошо има в това?

Уеб ѝ хвърли поглед, от който би могъл да замръзне и антифриз.

— Тогава може да се забавляваш някъде другаде. Предупредих те, Корлис. Имаш една седмица, през която да си намериш квартира, а после не искам да те виждам повече тук.

— О, така ли? — изкиска се тя. — Не можеш да ме изхвърлиш, чичко. Леля Лусинда може и да е с единия крак в гроба, но докато не

стъпи и с двата, това място все още не е твое.

Ланет ахна и прикри устата си с длан, гледайки втречено Корлис, сякаш не можеше да я познае. Грег пристъпи заплашително напред, но Уеб го спря с поглед. Лусинда се стегна, а лицето ѝ доби строго изражение, докато чакаше Уеб да се справи с положението.

— Три дни — каза той сериозно, на Корлис. — И ако си отвориш устата още веднъж, крайният срок ще стане утре сутрин. — Погледна към Роана. — Хайде по-добре да отидем и да успокоим конете.

Веднага щом излязоха навън, чуха конете да цвилят уплашено, а тези, които бяха затворени в конюшните, ритаха и тъпчеха обезумяло в боксовете си. Лоуъл и неколцина от помощниците му все още не бяха си тръгнали и се опитваха да успокоят ужасените животни, като им говореха и се опитваха да ги усмират. Всъщност думите, които изричаха, бяха цветисти ругатни, но произнесени с най-милата интонация.

Роана се втурна в конюшните и се включи в дружния хор със своето монотонно тананикане. Конете отвън бяха също толкова уплашени, колкото и тези в конюшните, но поне нямаше да се наранят, тъй като имаше къде да тичат. Повечето от животните вътре бяха наранени или болни и имаше опасност да си причинят още повече наранявания в паническия си опит да избягат.

— Тихо! — нареди Лоуъл на помощниците си и всички млъкнаха, оставяйки Роана да тананика. Продължиха да гаят животните, но гласът на Роана притежаваше уникалната способност да привлича вниманието на всички животни в конюшните. Тя имаше тази дарба още от дете и Лоуъл неведнъж я бе използвал, за да успокои някой уплашен, нервен кон.

Уеб вървеше покрай боксовете и като всички останали, галеше лъскавите, изпотени конски шии. Роана пееше тихо и вървеше от бокс на бокс, повишила глас точно до необходимата височина, така че конете наостряха уши, сякаш се опитваха да уловят всеки тон, който излизаше от устните ѝ. Пет минути по-късно всички обитатели бяха все така запотени, но спокойни.

— Момчета, донесете кърпи — промърмори Лоуъл. — Хайде да изсушим бебчетата.

Роана и Уеб помогнаха и в това, докато Лоуъл проверяваше едно по едно животните за нови наранявания.

— Не ми харесва това дяволско пищене — заяви категорично той. — А и конете няма да свикнат с него, прекалено силно и пронизително е. Наранява слуха им. А и моя, ако трябва да бъде откровен. Какво, по дяволите, стана?

— Корлис — изрече Уеб с отвращение. — Беше пияна и не набра кода си, когато влезе.

Лоуъл се намръщи:

— За какво ли е мислила госпожа Лусинда, когато е пуснала тази малка кучка, извинявай за израза, да се нанесе в Дейвънпорт — направо не знам.

— И аз, но, тя се изнася до три дни.

— Не е достатъчно скоро, ако питаш мен.

Уеб се огледа и забеляза Роана в другия край на конюшните.

— Имаме известни неприятности, Лоуъл. Докато не се разрешат, ще задържа алармената инсталация, тъй като е достатъчно силна, за да събуди дори теб тук, а може да се окаже, че се нуждаем от помощта ти.

— Какви неприятности, шефе?

— Някой стреля по мен вчера. Мисля, че е същият човек, който влезе в къщата миналата седмица, а може би дори е същият, който уби Джеси. Ако след като Корлис си тръгне, алармата, се включи, значи, ситуацията наистина е сериозна. В най-лошия случай ти може да се окажеш единствената ни надежда за помощ.

Лоуъл го погледна замислено, а после кимна отривисто.

— Предполагам, че в такъв случай ще трябва да почистя и заредя пушката си — промълви той.

— Ще го оценя подobaващо.

— Госпожица Роана нищо не знае за това, нали?

— Никой — освен мен, шерифа Бешърс и Були Уотс — не знае. А сега и ти. Трудно е да се хване някой, ако е предупреден и очаква изненади.

— Е, надявам се този безобразник да бъде хванат наистина скоро, защото няма да спя спокойно, като знам, че тази дяволска сирена може да се задейства по всяко време и да накара конете да полудеят.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Уеб и Роана се върнаха, къщата бе все още с главата надолу. Сега Корлис седеше на стълбите, плачеше истерично и молеше Лусинда да не позволява на Уеб да я изхвърли. Но този път дори собствената ѝ майка не вземаше нейната страна. Пиянството бе доста неприятно, но да плюе върху брат си бе напълно неприемливо.

Брок не се виждаше наоколо, вероятно се бе оттеглил, за да не се изкуши да напердаши сестра си.

На съзливите настойчиви молби на Корлис Лусинда отвърна само със студен поглед.

— Права си, Корлис. Въпреки че съм с единия крак в гроба, аз все още съм единственият собственик на тази къща. И като такъв давам на Уеб пълното и безусловно право да действа от мое име.

— Не, не — проплака Корлис. — Не мога да се махна, ти не разбираш...

— Разбирам, че се махаш — отвърна Лусинда, без да отстъпи и на сантиметър от позицията си. — Направо си отвратителна. Сега предлагам да се прибереш в стаята си, преди заплахата на Уеб да си тръгнеш утре сутринта да започне да ми звучи още по-приятно, отколкото преди малко.

— Мамо! — Корлис умолително се обърна към Ланет с обляно в сълзи лице. — Кажи ѝ да ме остави!

— Много съм разочарована от теб, — тихо промълви Ланет и мина покрай дъщеря си на път за стаята си.

Грег се наведе и изправи Корлис на крака.

— Горест! — каза строго той, обърна я и я избута по стълбите. Всички ги проследиха с поглед, докато се изкачиха и тръгнаха към апартамента на Корлис. Чуваха хлипанията ѝ до мига, когато вратата решително бе затворена зад гърба ѝ.

Лусинда въздъхна.

— Неблагодарна малка нещастница — промърмори. Лицето ѝ бе пребледняло повече. — Конете добре ли са? — попита тя Роана.

— Никой от тях не е наранен и вече се успокоиха.

— Добре. — Лусинда вдигна треперещата си ръка пред очите си, пое си дълбоко дъх и изправи раменете. — Уеб, може ли да поговорим? Трябва да уточним някои подробности.

— Разбира се. — Уеб пхна силната си ръка под лакътя ѝ, задай помогне, и двамата тръгнаха към кабинета. Той погледна през рамо към Роана и очите им се срещнаха. Неговите излъчваха спокойствие и топло обещание. — Иди довърши вечерята си — рече той.

Когато останаха сами в кабинета, Лусинда се отпусна тежко на дивана. Дишането ѝ бе затруднено и цялата бе плувнала в пот.

— По дяволите, докторът каза, че сърцето ми също се предава — промърмори тя. — Ето, използвах и ругатня. — Вдигна поглед към Уеб, за да види реакцията му.

Той не можа да се въздържи и се засмя.

— И преди си ги използвала, Лусинда. Чувал съм те да ругаеш онази червеникавокафява кобила, която яздеше някога, така че бе истинско чудо, че ушите ѝ не изсъхнаха и не окапаха.

— Беше същински дявол, нали? — От думите ѝ лъхаше обич. Колкото и упорита да бе кобилата, Лусинда винаги бе успявала да я накара да даде най-доброто от себе си. Допреди няколко години Лусинда се бе държала достатъчно, за да се справя с почти всеки кон, който възсядаше.

— А сега, какви подробности искаш да обсъдим?

— Завещанието ми — смело отвърна тя. — Насрочила съм среща с адвоката за утре сутринта. Трябва да се погрижа за този въпрос, тъй като, изглежда, времето ми е малко по-кратко, отколкото предполагах.

Уеб седна до нея и взе крехката ѝ, трепереща ръка в своята. Лусинда бе прекалено проникателна и твърда, за да се опитва да я успокои с баналните приказки, но, по дяволите, не му се искаше да я остави така.

— Обичам те — каза той. — Бях ти дяволски сърдит за това, че не ме защити след смъртта на Джеси. Много ме болеше, че смяташе за възможно аз да съм го направил. И все още ти се сърдя, но независимо от всичко те обичам.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя премига, за да им попречи да потекат.

— Разбира се, че ми се сърдиш. Никога не съм смятала, че ще ми простиш напълно, а и Господ ми е свидетел, че не заслужавам твоята

загриженост. Но и аз те обичам, Уеб. Винаги съм знаела, че ти си най-добрият избор за Дейвънпорт.

— Остави го на Роана — рече той. Собствените му думи напълно го изненадаха. Винаги бе мислил за Дейвънпорт като за свой, винаги бе очаквал той да стане негов. Бе работил много упорито, за да го постигне. Но веднага щом думите се отрониха от устните му, осъзна правотата им. Дейвънпорт трябваше да бъде на Роана. Независимо какво смяташе Лусинда или дори самата Роана, тя бе напълно способна да го управлява.

Роана е по-твърда и по-умна, отколкото всички те предполагаха, включително и самата тя. Едва сега Уеб започваше да проумява силата на характера ѝ. Години наред всички я бяха смятали за крехка, прекършена от непоправима емоционална травма от смъртта на Джеси, но вместо това Роана се бе защитавала и бе понасяла всичко. Човек се нуждаеше от особен вид сила, за да може да понася, да приема неизбежното в живота и просто да изчаква то да премине. Напоследък Роана все повече излизаше от черупката си, показваше силата си, отстояваше себе си с тиха зрелост, която не привличаше много внимание, но независимо от това съществуваше.

Лусинда премига изненадано.

— На Роана? Да не мислиш, че не съм го обсъдила с нея? Тя не го иска.

— Не иска да прекара живота си в четене на финансови доклади и в наблюдаване на данните от стоковата борса — поправи, я Уеб. — Но тя обича Дейвънпорт. Дай го на нея.

— Искаш да кажеш да разделя наследството? — възкликна смаяно Лусинда. — Да дам имението на нея, а ценните книжа на теб? — Звучеше шокирана, това никога не бе правено. Дейвънпорт и всичко останало винаги се бе предавало в наследство като едно цяло.

— Не, исках да кажа да оставиш всичко на нея. Така или иначе трябва да бъде нейно. — Роана се нуждаеше от дом. Самата тя му го бе казала, нуждаеше се от нещо свое, нещо, което никога нямаше да ѝ бъде отнето. — Никога досега не е чувствала принадлежност към някое място и ако оставиш всичко на мен, ще помисли, че не е достатъчно добра, за да притежава Дейвънпорт, дори да се е съгласила на условията от завещанието. Тя се нуждае от дома си, Лусинда. В

Дейвънпорт трябва да живеят Дейвънпортови, а тя е последната от рода.

— Но... Роана, разбира се, ще живее тук. — Лусинда го погледна несигурно. — Никога не съм мислила, че ще я принудиш да се махне. О, боже! Ще изглежда доста странно, нали? И хората ще започнат да говорят.

— Роана сподели с мен, че възнамерява да си купи своя собствена къща.

— Да напусне Дейвънпорт? — Самата представа за това шокира Лусинда. — Но това е нейният дом.

— Точно така — потвърди тихо Уеб.

— Добре. — Лусинда се отпусна назад, обмисляйки тази промяна в плановите си. Но всъщност това не бе промяна, изведнъж проумя тя. Всъщност това означаваше да остави всичко, както вече си беше. — Но... какво ще правиш ти?

Уеб се усмихна — бавна усмивка, която освети цялото му лице:

— Роана може да ме наеме да се грижа за финансовите ѝ дела — рече безгрижно той. Изведнъж проумя съвсем точно какво желаше, сякаш бе озарен от прозрение, и всичко му стана ясно. — Освен това възнамерявам да се ожения за нея.

Сега Лусинда онемя. Мина цяла минута, преди да успее да изрече пискливо:

— Какво?

— Ще се ожения за нея — повтори Уеб с още по-твърда убеденост. — Все още не съм поискал ръката ѝ, така че го запази в тайна. — Да, така или иначе щеше да се ожени за нея. Сякаш изведнъж парченцето от пъзела бе поставено на единственото правилно място. Струваше му се правилно. Нищо друго не би могло да бъде по-правилно. Роана винаги бе била негова и той винаги бе бил неин.

— Уеб, сигурен ли си? — попита развълнувано Лусинда. — Роана те обича, но, от своя страна, и тя заслужава да бъде обичана...

Той погледна спокойно. Очите му искряха наситенозелени и Лусинда замълча смаяно.

— Добре — изрече отново тя.

Уеб се опита да ѝ обясни:

— Джеси... Предполагам, че бях обсебен от нея и по някакъв начин я обичах, тъй като израснахме заедно, но всъщност голяма роля

изигра мъжкото ми самолюбие. Изобщо не трябваше никога да се женя за нея, но всичко пасваше толкова добре на представата да наследя Дейвънпорт и да се ожения за коронованата принцеса, че не разбрах в какво бедствие ще се превърне женитбата ни. Роана, сега... Обичам я, откакто я познавам. Като малка я обичах като брат, но сега вече тя е зряла жена, а аз със сигурност не съм ѝ брат. — Въздъхна при спомена за изминалите години и за това как отношенията им се бяха оплели с наследството. — Ако Джеси не бе убита, щяхме да се разведем. Наистина имах предвид това, което казах онази нощ! Беше ми омръзнало, бях приключил с нея: И ако се бяхме развели, щях да съм женен за Роана от доста време насам. Начинът, по който умря Джеси, раздели всички ни, а аз загубих цели десет години в сърдене.

Лусинда се вгледа в лицето му, за да открие истината, и това, което видя, я накара да въздъхне облекчено:

— Ти наистина я обичаш.

— Толкова много, че чак ме боли. — Стисна нежно пръстите на Лусинда, като внимаваше да не я нарани. — Роана ми се усмихна шест пъти — довери ѝ той. — И се засмя веднъж.

— Засмя се! — Очите на Лусинда отново плувнаха в сълзи и този път тя им позволи да потекат. Устните ѝ трепереха. — Искан ми се да я чуя да се смее отново, поне веднъж.

— Ще се опитам наистина да я направя щастлива — каза Уеб.

— Кога възнамерявате да се ожените?

— Възможно най-скоро, ако успея да я убедя. — Знаеше, че Роана го обича, но да ѝ докаже, че и той изпитва същото към нея, можеше да отнеме известно време. Някога тя искаше да се ожени за него при каквито и да било обстоятелства, но сега тихо и мълчаливо щеше да се заинати, ако смяташе, че нещо не е наред. От друга страна, искаше му се Лусинда да присъства на венчавката им, което означаваше, че трябваше да действа бързо. Освен това може би имаше още една, съвсем лична причина за по-бърза венчавка.

— О, глупости! — засмя се Лусинда. — Знаеш, че тя ще мине и през огъня, за да се омъжи за теб!

— Знам, че ме обича, но се научих да не смятам, че ще направи автоматично всичко, само да я помоля. Тези дни отдавна са в миналото. И без това не ми харесва идеята да имам жена под чехъл у

дома. Искам Роана да има самочувствието да защитава това, което желае:

— Така както защити теб.

— Така както винаги ме е защитавала. — Когато до него нямаше никой друг, Роана се бе изправила и бе плъзнала малката си ръка в неговата, предлагайки му цялото си съчувствие и утеха. Беше се оказала далеч по-силна от него, достатъчно силна, за да направи първата стъпка и да протегне ръка. — Тя заслужава наследството — каза Уеб. — Но освен това никога не искам да смята, че трябва да ми угажда, за да остане у дома си.

— Тя може да изпита същото към теб — изтъкна Лусинда. — Когато ти се държиш мило с нея, може да сметне, че е само защото държи портфейла с парите в себе си. Аз самата съм била в това положение — сухо допълни, като без съмнение мислеше за Корлис.

Уеб сви рамене:

— Не съм просяк, Лусинда, както дяволски добре знаеш, след като си изпратила детектив по следите ми. Имам имотите си в Аризона, а те ще ми донесат доста значително състояние, преди да приключа с тях. Предполагам, че Роана е прочела същия детективски доклад като теб, така че познава финансовото ми положение. Ние сме равни и тя ще знае, че съм с нея, защото я обичам. Ще се грижа за финансовите дела, ако тя наистина не се интересува от тях, не знам дали изобщо ще иска да се занимава с тях. Твърди, че не ѝ харесва, но все пак е наследила част от уменията на Дейвънпортови, нали?

— Но малко по-различни — усмихна се Лусинда. — Роана обръща повече внимание на хората, отколкото на числата върху хартията.

— Знаеш какво наистина иска да прави, нали?

— Не, какво?

— Да обучава коне.

Лусинда се засмя тихо:

— Трябваше да се досетя! Лоуъл прилага идеите ѝ от години, а мога със сигурност да заявя, че имаме едни от най-добре обучените коне, които някога съм виждала. Истинска магьосница е с животните. В тях е вложила душата си, така че искам да прави това. Ти винаги си притежавала коне само заради удоволствието да ги имаш, тъй като ги обичаш, но Роана иска да се захване с това сериозно.

— Вече всичко си планирал, нали? — Усмихна му се с обич, тъй като дори като момче Уеб винаги бе планирал действията си предварително, а после следваше плановете си. — Никой наоколо не знае за собствеността ти на запад. Даваш си сметка, че хората ще клюкарстват, нали?

— Че съм се оженил за Роана заради парите ѝ? Че съм бил твърдо решен да получа Дейвънпорт по какъвто и да било начин? Че се бях оженил за Джеси заради имението, а след смъртта ѝ съм се пренасочил към Роана?

— Виждам, че си обмислил всички възможни страни.

Уеб сви рамене:

— Пет пари не давам за приказките на хората, докато Роана не им вярва.

— Няма да го направи. Тя те обича от двайсет години и ще те обича още двайсет.

— Надявам се — и повече.

— Знаеш ли какъв късметлия си?

— О, имам малка представа — тихо промълви той. Въпреки това бе доста изненадан, че му бе трябвало толкова време, за да стигне до тази идея. Въпреки че бе знаел, че обича Роана, никога не бе смятал любовта си за романтична или еротична, бе се придържал към модела на братската любов дори след като я бе целунал за пръв път и почти бе загубил контрол над себе си. Не бе могъл да излезе от този модел, докато не се бе сблъскал с нея в онзи бар в Ногалес. Онази нощ бе отпечатана в паметта му и оттогава се бе съпротивлявал на недоразумението, че трябва да предпази Роана от собствената си похотливост. Боже, каква заблуда! Тя определено се наслаждаваше на желанието му, което го правеше един от най-щастливите мъже на земята.

Сега трябваше само да успее да я убеди да се омъжи за него и да разреши дребния проблем с опита за убийство и то неговото собствено.

Когато Уеб влезе в стаята ѝ, Роана стоеше на верандата и наблюдаваше залеза. Обърна се и погледна през рамо, когато чу вратата да се отваря. Цялата грееше от последните лъчи на слънцето, придаващи златист оттенък на кожата ѝ, а на косата ѝ — червеникави и

златни отблясъци. Той се приближи, като се отпусна на парапета така, че да може да наблюдава едновременно и нея, и къщата. Толкова лесно бе да я съзерцава! Продължаваше да открива все нови и нови нюанси в изражението ѝ, да вижда поновому златистите точили в топлите ѝ кестеняви очи. Разкопчаната яка на блузата му позволяваше да се наслади на копринената ѝ кожа.

Почувства, че възбудата му расте, но въпреки това зададе възможно най-прозаичния въпрос:

— Довърши ли вечерята си?

Роана сбърчи носа си в гримаса:

— Не, беше изстинала, но вместо това изядох парче лимонов пай.

Уеб се намръщи:

— Танси е направила още един пай? Не ми е казала.

— Сигурна съм, че е останало още малко — успокой го тя. После погледна към огненочервените ивици по небето. — Наистина ли възнамеряваш да изгониш Корлис?

— О, да. — Само с тези две думи успя да изрази задоволството и твърдата си решимост.

Роана понечи да заговори, но се поколеба.

— Хайде — подкани я той. — Кажу какво мислиш, дери да смяташ, че греша.

— Не смятам, че грешаш. Сега Лусинда се нуждае от спокойствие, а не от постоянна бъркотия и шумотевица. — Изражението ѝ бе замислено и някак отдалечено. — Просто си спомням какво е да се чувстваш ужасен от мисълта, че няма къде да живееш.

Уеб протегна ръка и нави около пръста си кичурче от косата ѝ.

— Когато починаха родителите ти ли?

— Тогава, а и по-късно, докато, докато не станах на седемнайсет. — Докато Джеси не почина, искаше да каже, но не го произнесе. — Винаги се страхувах, че ако не се държа както трябва, ще бъда отпратена.

— Това никога не би се случило — твърдо рече Уеб. — Тук е твоят дом. Лусинда никога нямаше да позволи да си отидеш.

Роана сви рамене.

— Те го обсъждаха. Лусинда й Джеси. Щяха да ме изпратят в някакъв колеж. Не просто в Тускалоса, мисля, че искаха да отида в някакъв женски колеж във Вирджиния. Някъде достатъчно далеч, за да не мога да се връщам у дома редовно.

— Не това е била причината. — Уеб бе изненадан и шокиран. Спомняше си съвсем точно основанията. Лусинда бе смятала, че за Роана ще бъде добре да се отдалечи малко от тях, за да съзрее, а Джеси естествено я бе подтикваला.

Сега разбираше — на Роана сигурно й се бе струвало, че просто искат да я изгонят.

— На мен така ми звучеше — промълви тя:

— Защо нещата се промениха, когато стана на седемнайсет? Защото Джеси бе мъртва и я нямаше, за да повдига въпроса?

— Не. — Погледът й все още бе отвлечен. — Просто вече не ме бе грижа. Заминаването ми се струваше най-добрият изход. Искан да се махна от Дейвнпорт, от хората, които ме познаваха и ме съжаляваха, защото не бях красива, защото не бях сръчна, защото не притежавах уменията да се държа добре в обществото. — Тонът й бе прозаичен и сух, сякаш обсъждаше меню.

— По дяволите! — рече уморено. Уеб. — Джеси си бе поставила за цел да те направи нещастна, нали? Проклетата да е! Трябва да се забрани със закон хората под двайсет и пет да се женят. Когато бях двайсетгодишен, смятах, че съм самият връх, толкова дяволски уверен бях, че ще съумея да опитомя Джеси и да я превърна в удобна женичка — удобна за самия мен, разбира се. Но у Джеси липсваше нещо, може би способността да обича, тъй като тя не обичаше никого. Нито мен, нито Лусинда, нито себе си дори. Но бях прекалено млад, за да го проумея. — Потърка челото си, като си спомни ужасните дни след убийството й. — Въпреки това тя може би все пак е обичала някого. Може би е обичала онзи мъж, чието бебе носеше. Така и няма да разбере.

Роана ахна ужасена. Обърна се с лице към Уеб.

— Ти си знаел за него? — попита недоверчиво тя.

Той се изправи и я погледна съсредоточено.

— Разбрах след смъртта й. — Нетърпеливо я сграбчи за раменете. — А ти откъде знаеш?

— В-видях ги заедно в гората. — Прииска й се да бе контролирала по-добре реакцията си в мига, в който разбра, че Уеб знае за любовника на Джеси, но шокът бе прекалено голям. Бе пазила тайната през всичките тези години, а той все пак бе научил. Но не бе знаела за бременността на Джеси и от това направо й призля.

— Кой бе той? — рязко попита Уеб.

— Не знам, никога преди това не го бях виждала.

— Можеш ли да го опишеш?

— Едва ли. — Прехапа устни, като си спомни онзи ден. — Видях го само веднъж, следобеда преди убийството на Джеси, и не можах да го огледам добре. Тогава не ти казах, защото се страхувах... — Замлъкна, а на лицето й се изписа неизмерима тъга. — Страхувах се, че ще загубиш контрол и ще направиш нещо глупаво, като си навлечеш куп неприятности. Така че премълчах.

— А след като Джеси бе убита, не каза нищо, тъй като смяташе, че ще ме арестуват, защото ще ме сметнат за убиеца й, щом съм открил, че ми изневерява. — Той самият бе запазил мълчание поради същите причини и почти се задуши от мъка. Забола го при мисълта, че Роана бе запазила същата тайна, и то поради същите причини. Тогава е била толкова млада, вече травмизирана от кървавата сцена в апартамента на Джеси. За кратко самата тя бе заподозряна в убийството й и макар и наранена от собственото му отблъскване, бе запазила мълчание.

Роана кимна и се вгледа в лицето му. Слънчевите лъчи избледняваха бързо, а сенките на здрача ги обгърнаха в тайнствения синьо-лилав сумрак на онзи кратък миг, в който земята се колебае между деня и нощта и когато времето сякаш замира, а всичко наоколо изглежда по-пищно и по-красиво. Изражението му бе овладяно и Роана не би могла да отгатне какво мисли и чувства.

— Така че го запази за себе си — тихо промълви той. — За да ме защитиш. Обзалагам се, че едва не си се задавила от тайната си, като се има предвид как Джеси ни обвини, че спим заедно, когато малко преди това си я била видяла с друг мъж.

— Да — отвърна напрегнато Роана, като си спомни онзи ужасен ден и последвалата нощ.

— Тя знаеше ли, че си я видяла?

— Не, измъкнах се тихо. В онези дни много умело се промъквах незабелязано. — Погледът и бе изпълнен с искрено съжаление за някогашното недисциплинирано, буйно дете.

— Знам — съгласи се Уеб. — Спомняш ли си къде ги видя?

— Беше просто една просека в гората. Ще те заведе там, но не на самото място. Беше преди цели десет години, вероятно вече всичко е обрасло.

— Ако е била просека, как не си могла да видиш мъжа?

— Не съм казала такова нещо. — Роана се почувства неудобно и се опита да се освободи от ръцете му. — Казах, че не мога да го опиша.

Уеб се намръщи:

— Но ако си го видяла, защо не можеш да го опишеш?

— Защото правеха секс! — Едва сподави раздразнението и яда си. — Той бе гол. Никога дотогава не бях виждала гол мъж. И честно казано, изобщо не погледнах лицето му!

Уеб отпусна смаяно ръце и надникна в очите ѝ сред спускащия се здрач. После започна да се смее. Не просто прихна, а направо се заля в гръмогласен смях, който разтресе цялото му тяло. Опита се да спре, погледна я веднъж и пак прихна.

Роана го удари, с юмрук по рамото.

— Шшт. Тихо! — промърмори тя.

— Просто си представям как разказваш на Були за случилото се — изкикоти се той, като едва не се задави. — И-извинявай, шерифе не можах да забележа л-лицето му, тъй като гледах към... патката му! — Този път Роана го удари в корема. Дъхът му секна и той се присви, притиснал с ръце стомаха си, без да спира да се смее.

Роана вирна брадичка.

— Не съм гледала патката му — изрече с достойнство тя. Втурна се в стаята си и започна да затваря вратите към терасата право в лицето му. Уеб едва успя да се мушне през все по-стесняващия се процеп. Роана включи алармата на вратите и дръпна завесите.

Преди да успее да се отдръпне, той я притисна в прегръдките си и я притегли към себе си.

— Съжалявам — извини се Уеб. — Знам, че си била разстроена.

— Направо ми прилоша! — възкликна ожесточено Роана. — Мразех я за това, че ти изневерява.

Уеб се наведе и потри буза в косата ѝ.

— Смятам, че е планирала да запази бебето и да се престори, че е мое. Но първо трябваше да ме накара да спя с нея, а аз не я бях докосвал от четири месеца. При това положение нямаше начин да представи бебето за мое. Когато ни видя да се целуваме, вероятно е сметнала, че всичките ѝ планове отиват по дяволите. Знаеше прекрасно, че няма да се преструвам, че бебето е мое, само за да избегна скандала. Щях да се разведа с нея толкова бързо, че свят щеше да ѝ се завие. Но така или иначе тя ревнуваше от теб до полуда. Нямаше да бъде и наполовина толкова бясна, ако ме бе хванала с някоя друга.

— От мен? — попита невярващо Роана, като извърна глава, за да го погледне. — Ревнувала е от мен? Защо? Та тя имаше всичко.

— Но ти бе тази, която защитавах, и то от нея. Вземах твоята страна, а тя не можеше да го понесе. Трябваше да бъде първа във всичко и пред всички.

— Нищо чудно, че се опитваше да придума Лусинда да ме изпрати в колеж някъде далеч!

— Искаше да те отстрани от пътя си. — Отметна косите ѝ на една страна и леко я целуна по врата. — Сигурна ли си, че не можеш да опишеш мъжа, с когото си я видяла?

— Никога преди това не го бях виждала. И тъй като лежаха на земята, всъщност не видях лицето му. Останах с впечатлението, че е по-възрастен, но бях само на седемнайсет. И трийсетгодишните ми се виждаха възрастни тогава. — Уеб я целуна леко по шията и тя потръпна. Чувстваше как губи интерес към въпросите му. Нарастващата му мъжественост се притискаше към бедрата ѝ и тя се отпусна в прегръдките му, притваряйки очи, докато топлото задоволство я изпълваше.

Уеб плъзна бавно ръце по тялото ѝ и обхвана с длани гърдите ѝ.

— Точно както си мислех — промърмори той, докато целуваше ухото и.

— Какво? — въздъхна тя и погали бедрата му.

— Зърната ти вече са набъбнали.

— Само върху гърдите ми ли си съсредоточен?

— Така трябва — промърмори той. — Но нека не забравяме и другите части на тялото ти.

Възбудата му бе вече прекомерна. Роана се извърна в ръцете му и той я отведе заднишком до леглото. Строполиха се върху завивките и в хладната, тъмнина телата им се съединяха с плам и напрежение.

Най-накрая, отпусната и безсилна, но напълно спокойна, Роана почувства, че задрямва. Очевидно Уеб бе прав за безсънието ѝ: напрежението бе причина за него в продължение на цели десет години, но след любенето им бе твърде изтощена, за да му устои. Но сънят бе едно, а сомнамбулизмът — съвсем друго, и това я безпокоеше много повече. Промълви сънливо:

— Трябва да си сложа нощницата.

— Не. — Отказът му бе моментален и категоричен. Ръцете му я обгърнаха още по-плътно.

— Но ако стана и тръгна насън...

— Няма да го направиш. Ще те държа в прегръдките си цяла нощ. Няма да можеш да станеш от леглото, без да ме събудиш. — Целуна я бавно и продължително. — Заспивай, любима. Ще те пазя.

Но Роана не можеше да заспи. Чувстваше как напрежението се връща и обхваща мускулите ѝ. Десетгодишният навик не можеше да бъде прекъснат от една-две нощи. Уеб сигурно разбираше ужаса ѝ при мисълта, че ходи насън напълно незащитна, но едва ли проумяваше паниката и безпомощността да се събудиш на друго място, а не там, където си заспал, да не знаеш как си стигнал дотам или какво ти се е случило през това време.

Уеб усещаше напрежението, което ѝ пречеше да се отпусне. Прегърна я по-силно, опита се да я успокои с нови уверения, но най-накрая стигна до очевидното заключение, че нищо няма да свърши работа, освен пълното изтощение.

Роана смяташе, че е свикнала с любенето му, че вече познава границите на сексуалността му. Но разбра, че греши.

Този път нямаше начин да се съпротивлява на съня, който предяви права над нея точно като Уеб.

Събуди се само веднъж — колкото да осъзнае, че той все още я държи в прегръдките си, както бе обещал, и отново се унесе.

Следващия път, когато се събуди, седеше в леглото, а пръстите на Уеб стискаха силно китката ѝ.

— Не, тихо — успокоително промълви той. — Никъде няма да ходиш.

Роана се отпусна в ръцете му и му повярва. Последния път се събуди призори, когато той ставаше от леглото.

— Къде отиваш? — попита го, прозя се и седна.

— В стаята си — отвърна той и obu панталоните си. Усмихна й се и тя почувства как нещо у нея се разтапя. Уеб изглеждаше толкова мъжествен и секси с разрешената си тъмна коса и потъмнялата от току-що поникналата брада челюст. Гласът му звучеше дрезгаво от съня, клепачите му бяха леко подпухнали и му придаваха натежалия поглед на човек, който току-що е правил секс. — Трябва да взема нещо — промърмори. — Стой там и като казвам там, имам предвид точно там. Не мърдай от леглото.

— Добре.

Уеб излезе през вратата към коридора, а Роана се отпусна и се сгуши между завивките. Не бе сигурна дали изобщо може да стане: Спомняше си цялата изминала нощ и нещата, случили се помежду им. Цялото тяло я болеше, а бедрата й бяха отмалели. Това не бе просто любене, а дамгосване на другия, което преминаваше физическите граници. Съществуваха по-дълбоки нива на интимност от тези, които някога си бе представяла, и все пак знаеше, че все още има удоволствия, които не е изпитала.

Уеб се върна след минута с найлоново пакетче с аптечен надпис в ръка.

— Какво е това? — попита тя.

Той смъкна отново панталоните си и се пъкна в леглото при нея, притискайки я в прегръдките си.

— Тест за ранна бременност.

Изведнъж се скова:

— Уеб, наистина не мисля, че...

— Възможно е — прекъсна я той. — Защо не искаш да разбереш със сигурност?

— Защото... — Тя замълча и го погледна сериозно. — Защото не искам да се чувстваш задължен.

Този път той се стегна.

— Задължен? — попита я внимателно.

— Ако съм бременна, ще се почувстваш отговорен.

Уеб изсумтя:

— Дяволски права си. Наистина ще съм отговорен.

— Знам, а не искам... Искам да ме желаеш заради самата мен — промълви тихо Роана, опитвайки се да прикрие копнежа, макар и безуспешно. — А не заради това, че сме били невнимателни и сме създали бебе.

— Да те желая заради самата теб — повтори също толкова тихо той. — Нима последните две нощи не ти дадоха поне малка представа за това?

— Знам, че ме желаеш физически.

— Желая те цялата, мила. — Обхвана лицето ѝ с длани и прокара палеца си по меките очертания на устните ѝ. Очите му бяха много сериозни. — Обичам те, Роана Франсиз. Ще се омъжиш ли за мен?

Устните ѝ потрепериха под пръстите му. Когато бе на седемнайсет, го беше обичала толкова отчаяно, че би сграбчила всяка възможност да се омъжи за него и все още то обичаше по същия начин, обичаше го достатъчно, за да не иска да го затвори в капана на още един брак, в който да се чувства нещастен. Познаваше Уеб, познаваше безкрайното му чувство на отговорност. Ако бе бременна, той щеше да направи всичко, за да се погрижи за детето, а това включваше и прикриване на безразличието му към майката.

— Не — отвърна почти беззвучно тя, отказвайки се от това, което желаше най-много. От ъгълчето на окото ѝ се стече сълза.

Въпреки опасенията ѝ, Уеб не настоя, не се разгневи. Изражението му остана сериозно, напрегнато, докато нежно избърса сълзата ѝ с палец.

— Защо не?

— Защото ме питаш, в случай че съм бременна.

— Грещиш. Моля те за ръката ти, защото те обичам.

— Казваш го само така. — Искаше ѝ се да престане да ѝ го казва. Колко пъти насън го бе чувала да шепти тези думи? Не бе честно сега да ги казва, сега, когато не смееше да си позволи да му повярва. О, боже, обичаше го, но, от своя страна, и тя заслужаваше да бъде обичана заради самата себе си. Поне осъзнаваше истината и не можеше да се мами в този последен сън.

— Не го казвам само така. Обичам те, Ро, и ти трябва да се омъжиш за мен.

Зад сериозното му изражение се долавяше определено доволство. Тя внимателно се вгледа в лицето му, опитвайки се да

проникне зад фасадата със сериозните си кестеняви очи, които виждаха толкова много неща. Дълбоко в зеления му поглед блещукаше самодоволство, истински триумф, точно както когато се справеше с трудна сделка.

— Какво си направил? — допита тя, а очите ѝ се разшириха тревожно.

Тъглчетата на устните му се извиха в усмивка.

— Когато двамата с Лусинда си поговорихме миналата нощ, решихме, че ще бъде много по-добре да оставим завещанието ѝ във вида, в който е в момента. Дейвънпорт ще бъде най-добре в твоите ръце.

Роана пребледня.

— Какво? — прошепна, а в гласа ѝ прозвуча паника.

Опита се да се отскубне от Уеб, но той предвиди движението ѝ и я притисна силно.

— Но той ти бе обещан, откакто стана на четиринайсет! Ти работи много заради това, дори...

— Дори се ожених за Джеси заради него — довърши спокойно той. Знам.

— Такава бе сделката. Ти ще се върнеш, ако Лусинда отново промени завещанието си в твоя полза. — Почувства как дълбоко у нея расте страх. Дейвънпорт бе примамката, която го бе довела обратно, но и двете с Лусинда съзнаваха, че той бе създал свой собствен живот в Аризона. Може би предпочиташе Аризона пред Алабама. Без Дейвънпорт да го задържа, след смъртта на Лусинда щеше да си тръгне отново, а след последните две нощи тя не знаеше дали ще може да го понесе.

— Не е точно така. Не се върнах заради сделката. Върнах се, защото трябваше да изгладим отношенията си. Трябваше да се помиря с Лусинда, не исках да почина, преди да сме се сдобрили. Дейвънпорт е нещо специално, но и без него се справях много добре в Аризона — спокойно и сдържано каза той. — Не се нуждая от Дейвънпорт, а Лусинда смяташе, че ти не го искаш...

— Не го искам — рече твърдо Роана. — Казах ти, не искам да прекарам остатъка от живота си в бизнес срещи и в преглеждане на борсови отчети.

Уеб ѝ се усмихна лениво:

— Жалко, като се има предвид колко добре се справяш. Предполагам, че ще трябва да се омъжиш за мен, а аз ще върша работата вместо теб. За разлика от теб, на мен пък ми допада да правя пари. Ако се ожениш за мен, ще можеш да прекарваш щастливо времето си в отглеждане на деца и обучаване, на коне, т.е. същото, което щеше да правиш дори Лусинда да бе оставила Дейвънпорт на мен. Единствената разлика сега е, че той ще ти принадлежи изцяло, заедно с всички оставали инвестиции и ти ще бъдеш единственият шеф.

Главата ѝ се замая. Не бе съвсем сигурна, че е чула добре. Дейвънпорт щеше да бъде неин и въпреки това Уеб щеше да остане?

— Почти чувам как малките зъбчати колела се въртят — промърмори той. Повдигна главата ѝ така, че да може да надникне в очите ѝ. — Върнах се поради една-единствена причина, която бе най-важната за мен. Върнах се заради теб.

Роана преглътна.

— Заради мен?

— Заради теб. — Много нежно той проследи с пръст извивката на гърба ѝ. Роана потръпна И се отпусна в прегръдките му. Знаеше какво прави с това леко, нежно докосване. Но целта му не бе да я възбуди, а да я успокои, да ѝ вдъхне увереност, да възстанови доверието, с което му се бе от дала. Самият факт, че сега не я любеше, доказваше колко твърдо е решен да постигне целта си.

— Нека видим дали мога да ти изясня нещата — тихо започна да размишлява той, като я целуна по челото. — Обичах те, когато бе малко хлапе с луничав нос, толкова палаво, че бе истинско чудо как косата ми не побеля преждевременно. Обичах те, когато бе девойка с дълги, кльощави крака и очи, които разтапяха сърцето ми всеки път, когато те погледнех. Обичам те сега, когато си жена, която кара краката ми да се подкосят. Когато влезеш в стаята, сърцето едва не изскача от гърдите ми. Когато се усмихнеш, се чувствам така, сякаш съм спечелил Нобелова награда. А очите ти все още разтапят сърцето ми.

Тихата изповед се изля пред нея като най-сладката от всички песни, попи в плътта, в душата, в самото ѝ същество. Толкова много ѝ се искаше да му повярва — и точно затова се боеше, боеше се да не позволи на собственото си желание да я подведе.

Когато не му отвърна, той отново нежно я погали.

— Джеси наистина те изигра, нали? Накара те да се чувстваш нежелана и ненужна и ти все още не си го преодоляла. Още ли не си разбрала, че Джеси лъжеше? Целият ѝ живот бе една голяма лъжа. Не знаеш ли, че Лусинда те обожаваше? След смъртта на Джеси тя най-после можеше да те опознае, без отровните думи на братовчедка ти да разрушат всичко. — Взе ръката ѝ, поднесе я към устните си и целуна всяко пръстче, а после се захвана с чувствителните и длани. — Джеси е мъртва от десет години. Колко дълго ще ѝ позволиш да съсипва живота ти?

Роана отпусна глава назад и го загледа със сериозни, питащи очи. С чувство на удивление тя проумя, че никога досега не го е виждала толкова решителен и целеустремен. Суровото му лице бе лицето на мъж, твърдо решен и дяволски сигурен, че ще постигне това, което желае. Наистина го вярваше. Не искаше се ожени за Дейвънпорт, тъй като самият той можеше да го получи без никакви уговорки. Лусинда щеше да изпълни своята част от сделката. Не желаше да се ожени за нея само защото може да е забременяла...

Уеб сякаш четеше мислите ѝ, а може би наистина го правеше, защото промълви:

— Обичам те. Не мога да ти кажа колко, тъй като все още не са създадени думи, които да опишат чувството ми. Опитах се да преброя начините, по които те обичам, но не съм Браунинг. Няма значение дали си бременна или не, искам да се ожения за теб, защото те обичам. Точка.

— Добре — прошепна Роана и потрепери от значимостта на стъпката, която предприемаше, и от радостта, която разцъфна в душата ѝ.

Въздухът изскочи със свистене от дробовете ѝ, след като Уеб направо я смаза с прегръдката си.

— Знаеш как да накараш един мъж да копнее по теб — промълви страстно той. — Бях започнал да се отчайвам. Какво ще кажеш да се оженим следващата седмица?

— Следващата седмица? — едва не извика тя, доколкото можеше да вика, притисната по този начин към гърдите му.

— Не смяташ, че ще ти дам време да промениш решението си, нали? — Чувстваше усмивката в гласа му. — Ако ти се иска голяма църковна венчавка, предполагам, че ще мога да поизчакам, ако

подготовката ѝ няма да отнеме много време. Лусинда... Е, мисля, че трябва да се оженим най-много до месец.

Очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Толкова скоро? Надявах се, че тя... Надявах се, че ще издържи зимата и може би ще види още една пролет.

— Не мисля. Докторът каза, че и сърцето ѝ я изоставя. — Зарови лице в косите ѝ, търсейки утеха. — Тя е упорита като вол — изрече дрезгаво той. — Но вече е готова да си отиде. Вижда се по очите ѝ.

Останаха смълчани за миг, тъгувайки предварително за жената, около която се крепеше цялото семейство. Но Уеб не бе мъж, който може да бъде отклонен за дълго от изборния курс, така че се наведе отново към Роана, поглеждайки я с любопитство.

— Относно венчавката...

— Не искам голяма църковна венчавка — решително отсече тя и потрепери от самата представа. — Ти имаше такава с Джеси, а аз не желая да я повтарям. Толкова нещастна бях в онзи ден.

— Тогава каква венчавка искаш? Можем да я направим тук, в градината или в кьнтри клуба, само семейството ли искаш да присъства или да поканим и приятели? Знам, че ти имаш неколцина, а може би и аз все ще успея да събера известен брой.

Заради тази му забележка тя го ощипа силно.

— Знам много добре, че имаш приятели, ако успееш да им простиш и отново ги допуснеш до себе си. Искам да се омъжа в градината. И искам нашите приятели да са тук. Искам Лусинда да ме изведе от къщи, ако може. Освен това една голяма венчавка ще ѝ дойде прекалено много.

Тъглчетата на устните му се извиха нагоре при всички тези искам. Въпреки уверенията ѝ, че не се интересува от бизнес делата на Дейвънпорт, отдавна подозираше, че Роана ще пъха носа си навсякъде и ще се противопоставя на някои от решенията му. Чакаше нетърпеливо. Мисълта, че ще спорят, му доставяше искрено удоволствие. Роана винаги се бе отличавала с ината си, а и сега бе упорита, въпреки че методите ѝ се бяха променили.

— Ще уточним подробностите — отвърна той. — Ако можем, ще се оженим следващата седмица или най-късно до две седмици, съгласна ли си?

Тя кимна, усмихвайки се леко.

Номер седем, каза си той победоносно. А тази бе напълно открита, естествена, сякаш вече не внимаваше и спокойно показваше радостта си.

Уеб се извърна, протегна ръка към найлоновото пакетче върху нощното шкафче и извади съдържанието му. Отвори кутийката, прочете инструкциите, а после подаде на Роана малката пластмасова пръчица с широк улей отстрани.

— А сега — рече с решителен блясък в зелените си очи — иди да пишнеш върху пръчицата.

Десет минути по-късно почука на вратата на банята.

— Какво правиш? — нетърпеливо попита. — Добре ли си?

— Да — отвърна неясно тя.

Уеб отвори вратата. Роана стоеше гола пред мивката, а лицето ѝ бе безизразно от шока. Пластмасовата пръчица стоеше на ръба на мивката.

Погледна я. Улеят, преди бял, сега бе станал син. Съвсем прост тест: ако цветът се промени, значи резултатът е положителен. Уеб я прегърна и я притегли към успокоителната топлина на тялото си. Беше бременна: Щеше да роди неговото дете.

— Наистина не вярваше, че си бременна, а? — любопитно попита той.

Роана поклати глава, а изражението ѝ все още бе стъписано.

— Ами не се чувствам различно.

— Предполагам, че усещанията ти ще започнат скоро да се променят.

Големите му длани се плъзнаха по плоския ѝ корем и нежно го погалиха. Чувстваше как сърцето му бие силно и учестено. А мъжествеността му се надигна и се притисна към хълбока я.

Той се вълнуваше: Беше възбуден. Роана се слиса от реакцията му. Бе очаквала да чувства само отговорност по отношение на бебето. Не бе помислила, че може да се развълнува от перспективата да стане баща.

— Ти искаш бебето — промълви тя и смайването пролича едновременно в гласа и изражението ѝ. — Ти искаше да съм бременна.

— Дяволски много! — Гласът му бе дрезгав, а ръцете му стегнаха прегръдката около нея. — А ти не го ли искаш?

Ръката ѝ се спусна надолу и се спря над мястото, където растеше детето ѝ, неговото дете. Лъчезарна радост обля лицето ѝ, а погледът ѝ срещна този на Уеб в огледалото.

— О, да — отвърна тихо тя.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Корлис се вмъкна в стаята на Роана. Беше сама на горния етаж, тъй като всички останали или бяха тръгнали на работа, или бяха слезли на закуска. Беше се опитала да хапне, но при цепещото я главоболие и разстроен стомах само се бе престорила, че яде. Нуждаеше се от малко кокаин, съвсем малко, колкото да се почувства по-добре, но парите, които бе измъкнала по-рано, вече бяха свършили.

Когато Уеб и Роана бяха влезли в трапезарията, бе решила да стане и мълчаливо да напусне стаята в знак на накърнено достойнство, но мръсниците изобщо не ѝ бяха обърнали внимание. Бе спряла отвън и се бе ослушала, като очакваше да чуе какво ще каже за нея. Но те изобщо не я споменаха, сякаш не бе достатъчно значима, за да я обсъждат. Уеб ѝ бе наредил да напусне Дейвънпорт и — хоп! — просто ей така тя вече нямаше никакво значение. Вместо това бе съобщил, че двамата с Роана ще се женят.

Ще се женят! Корлис не можеше да повярва. При мисълта за това направо побесня от яд. Защо някой, още повече някой като Уеб, ще иска да се жени за префърцунената Роана? Корлис мразеше копелето, но него подценяваше. Въпреки казаното от него, тя все пак можеше да се справи с, Роана, сигурна бе. Но не можеше да се справи с Уеб. Беше прекалено твърд и подъл. Щеше да я изхвърли от Дейвънпорт. И точно затова трябваше да се отърве от него.

Не можеше да напусне Дейвънпорт. При перспективата направо ѝ премаляваше от ужас. Изглежда, никой не се интересуваше от това, че тя има нужда да живее тук. Не можеше да се върне в онази малка къщурка в Шефилд, да бъде просто бедната роднина на богатите Дейвънпортови. Сега бе някой, бе госпожица Корлис Спенс от Дейвънпорт. Ако Уеб я изхвърлеше, щеше отново да се превърне в никой. Нямаше да има никакъв начин да си набави пари за дребния си, но изискващ средства навик. Мисълта за това бе непоносима. Трябваше да се отърве от Уеб.

Започна да претърсва стаята на Роана. Щеше да стигне до парите, но първо, искаше да поразрови тук-там. Първо се бе отбила в

стаята на Уеб, като се надяваше да намери нещо негово, което да използва, но каква изненада! По леглото му не личеше да е спал там. Беше идеално оправено, без нито една гънка. Някак не можеше да си представи той сам да оправи леглото си, не и арогантният Уеб Талант.

Е, не беше ли той лукавият? Нищо чудно, че не бе пожелал предишния си апартамент. Бе избрал стаята до Роана, така че да могат да се гушкат сами тук, в задната, част на къщата.

След това бе отишла в стаята на Роана и естествено, леглото бе в безредие, а на двете възглавници имаше следи от глави. Кой би помислил подобно нещо за благовъзпитаната Роана, която дори не ходеше на срещи? Но като се има предвид леглото, със сигурност нямаше нищо против чукането. Доста, хитро от нейна страна. Макар и с нежелание, Корлис призна, че този път Роана се бе оказала по-умната. Беше се подсигурила да не кажат и на нея да изчезва, като му бе предложила удобен източник на секс и някак си бе успяла да го убеди да се ожени. Може би бе по-добра в леглото, отколкото изглеждаше. Самата Корлис щеше да легне с него, ако се бе сетила. Вбеси се сама на себе си, че не й бе дошло наум.

Влезе в банята и отвори вратичката с огледало на шкафчето с лекарства. Роана не държеше нищо интересно там — нямаше хапчета против забременяване или презервативи, нито спирали, а просто паста за зъби и други подобни глупости. Дори нямаше, някаква по-люксозна козметика, която Корлис да вземе назаем.

Погледна към малкото кошче и замръзна.

— О-хо! — възкликна тихо и се наведе да вдигне кутийката. Тест за бременност в домашни условия.

Е, значи Роана бе успяла да се справи по този начин.

Доста си я биваше, трябваше да й го признае. Сигурно бе обмислила нещата предварително и първото, което бе направила, щом бе стигнала в Аризона, бе да легне с него. Сигурно не бе очаквала да забременее толкова бързо, но какво толкова, по дяволите, понякога човек се възползва от случая и удря джакпота!

Дали Харпър Нийли нямаше да се заинтересува от това?

В края на краищата изобщо не стигна до парите. Новината бе прекалено добра, за да чака. Измъкна се бързо от стаята на Роана и се върна в собствения си апартамент. Харпър бе единствената й надежда. Той бе доста странен тип, плашеше я, но и я възбуждаше: Изглеждаше

така, сякаш не съществуваше нищо прекалено ниско или долно, нищо, което да откаже да направи. Странно колко много мразеше Уеб, почти не можеше да мисли за нищо друго, но това бе нейното предимство. Харпър два пъти се бе провалил, но щеше да продължи да опитва. Той бе като пушка, трябваше само да го насочи и да стреля.

Обади му се и си уреди среща.

Очите на Харпър заблестяха със студена, смъртоносна светлина, която накара Корлис да потрепери едновременно от страх и задоволство. Реакцията му бе по-силна от очакваната.

— Сигурна ли си, че е бременна? — попита тихо той, като се отпусна назад в стола си, чиито предни крака се вдигнаха във въздуха. Приличаше на хищник, готов за скок.

— Видях проклетия тест — отвърна Корлис. — Беше най-отгоре в кошчето, така че може би го е направила тази сутрин. После двамата слязоха долу усмихнати и Уеб обяви, че ще се женят. Какво става с парите ми?

Харпър ѝ се усмихна, а очите му бяха сини и празни:

— Пари ли?

Обхвана я луда паника. Нуждаеше се от малко пари, бе бързала прекалено много, за да вземе от тези на Роана, а сега вече наистина се нуждаеше от едно-две смъркания кокаин, за да влезе във форма. Наистина бе на самия ръб. Оставаха ѝ само два дни, преди Уеб да я изгони. Харпър трябваше да направи нещо, но очакването направо я убиваше. Нямахте да може да се овладее, ако не вземеше малко кокаин.

— Изобщо не си споменавала за пари — провлече той, а от усмивката му по гърба ѝ пробягаха студени тръпки. Огледа се нервно наоколо. Никак не ѝ харесваше. Всеки път се срещаше с Харпър на различно място, но винаги сред хора: на спирката или в някой бар. Освен това, с изключение на първата им среща, винаги се бяха виждали извън града.

Този път ѝ бе дал указания как да стигне до една разнебитена малка каравана наред пустошта. Мястото бе гробище за стари коли, но можеха да се видят и нахвърлени безразборно стари столове, кашони и други вехтории. Караваната бе малка и се състоеше от тясна кухня с масичка и два стола, разбито канапе и телевизор, а отвъд тях се виждаше баня с размерите на тоалетна, и спалня, в която леглото

заемаше почти цялото пространство. Навсякъде бе осеяно с използвани чинии, бирени бутилки, смачкани цигарени кутии, препълнени пепелници и мръсни дрехи.

Това не бе домът на Харпър. Върху пощенската кутия отвън беше изписано друго име, но не можеше да си спомни точно какво. Той бе казал, че караваната принадлежи на негов приятел. Сега се питаше дали „приятелят“ някога изобщо е чувал за Харпър Нийли.

— Трябва да ми дадеш малко пари — изстреля тя. — Такава бе сделката ни.

— Не. Сделката ни бе ти да ми подаваш информация за Талант, а аз, вместо теб, да се погрижа за проблемите ти.

— Е, доста добре се погрижи за тях! — отсече тя.

Харпър премига бавно, а студените му сини очи сякаш се превърнаха в късчета лед и Корлис със закъснение си пожела да бе държала устата си затворена.

— Отнема повече време, отколкото очаквах — поде с поумолителен тон. — Съсипана съм, а имам нужда от толкова неща. Знаеш как са момичетата...

— Знам как са наркоманите — отвърна с безразличие той.

— Не съм наркоманка! — избухна тя. — Просто използвам по малко от време на време, за да успокоя нервите си.

— Разбира се, и лайното ти не мирише, нали?

Корлис се изчерви, но нещо в начина, по който Харпър я гледаше, я накара да не го вбесява повече. Стана нервно от кожената кушетката, като отлепи изпотените си бедра. Забеляза как той огледа краката ѝ и си пожела да не, бе слагала шортите. Но просто бе толкова дяволски горещо, а и не бе очаквала да седи на кожено канапе. Искаше ѝ се да не бе слагала точно тези шорти, но те бяха любимите ѝ точно защото бяха толкова къси и впити, а и бяха бели, за да изпъква тенът ѝ.

— Трябва да вървя — рече тя, като се опита да прикрие раздразнението си. Харпър никога не се бе пробвал с нея, но и никога досега не бяха попадали на подходящо място. Не че беше грозен, съвсем не, но изпитваше истински ужас от него. Може би щеше да бъде по-склонна, ако наоколо има хора или ако се намираха в мотел, където някой би могъл да я чуе, ако се развика, тъй като Харпър ѝ приличаше на човек, който кара жените да викат.

— Не носиш бикини, нали? — констатира той, без да помръдва от стола. — Виждам космите ти под шортите.

Корлис знаеше това, именно по тази причина шортите ѝ харесваха толкова много. Обичаше мъжете да се заглеждат в нея, после да свеждат очи и отново да се взират с толкова похотлив поглед, че едва не изплезваха езици като разгонени псета. Това я караше да се чувства секси, възбуждаща. Но когато Харпър я погледна, изобщо не се почувства възбуждаща, а уплашена.

Той килна още по-назад стола и бръкна в десния джоб на дънките си. Извади торбичка, пълна с около трийсет грама бял прах, която бе свита и вързана с червена панделка. Панделката привлече погледа ѝ, задържа го. Никога досега не бе виждала торбичка за кокаин, завързана с червена панделка. Изглеждаше ѝ екзотично, нереално.

Харпър завъртя малката торбичка на пръста си — наляво-надясно.

— Това ли искаш или пари?

Пари, опита се да каже тя, но устните ѝ не можаха да произнесат думите. Наляво-надясно продължи да се клати малката торбичка, наляво-надясно. Не, можеше да отклони поглед от нея, хипнотизирана, възбудена. В малката торбичка имаше сняг, коледен подарък, привързан с червена панделка.

— М-може би само мъничко — прошепна тя. Просто мъничко. Само от това се нуждаеше. Малко смъркане, за да прогони нервността си.

Харпър се извърна небрежно и избута всичко от мръсната малка масичка, събаряйки вестниците, пепелниците и мръсните чинии на пода, където, те се присъединиха към останалия боклук и изглеждаха съвсем у дома си собственикът на караваната. Сигурно изобщо нямаше да забележи. После развърза червената панделка и внимателно изсипа част от белия прах на масата. Корлис нетърпеливо се устреми напред, но той я погледна студено и тя замръзна.

— Почакай! — рече той. — Все още не е готово за теб.

На пода лежеше малка картонена картичка за абонамент за някакво списание. Харпър я взе и започна да разделя мъничката бяла купчинка върху масата на прави линии. Корлис наблюдаваше бързите му, сигурни движения. И преди го бе правил, и при това много пъти.

Изненада се, тъй като смяташе, че умее да разпознава наркоманите, а Харпър не притежаваше нито един от признаците.

Сега малките редички бяха свършени, четири на брой. Не бяха много дълги, но щяха да свършат работа. Корлис потрепери, без да отделя поглед от тях, в очакване на позволение да се приближи.

Харпър извади от джоба си сламка. Беше обикновена сламка за сода, отрязана така, че бе дълга не повече от три сантиметра. Бе покъса, отколкото ѝ харесваше, толкова къса, че трябваше да се наведе над масата и да внимава да не бутне с ръка линиите и да не ги разпръсне. Но все пак бе сламка и когато той ѝ я подаде, нетърпеливо я грабна.

Харпър посочи едно определено място на пода:

— Можеш да застанеш тук.

Караваната бе толкова малка, че трябваше да направи само една крачка. Корлис пристъпи, после погледна масата, а след това Харпър. Щеше да се наложи да се наведе напред и да се протегне, за да достигне белите линии.

— Прекалено далеч е — промълви тя.

Той сви рамене:

— Ще се справиш.

Тя се протегна и подпря лявата си ръка на масата, като внимателно държеше малката сламка в дясната. Наведе се напред, като се крепеше, надявайки се да не падне и да събори масата. Смръкна и вдигна сламката към носа си, очаквайки нетърпеливо тръпката, екстаза, който щеше да изпита, когато главата ѝ олекне, блясъка...

— Не го правиш правилно — обади се Харпър.

Тя замръзна, а погледът ѝ не се отделяше от сладките малки линии. Трябваше да ги има. Не можеше да чака повече. Но не смееше да помръдне, страхуваше се нещо да не стане, ако помръдне, преди Харпър да ѝ е разрешил.

— Първо трябва да си смъкнеш гащите.

Гласът му бе безизразен, сякаш играеха на „Може ли?“. Но сега вече знаеше какво желае той и от облекчение коленете ѝ почти омекнаха. Беше просто чукане, нищо важно. И какво значение имаше, че е по-стар от всички, които някога е чукала? Малките линии я зовяха и възрастта му нямаше никакво значение.

Забързано смъкна шортите си до коленете. После понечи да ги сваля съвсем, но Харпър отново я спря.

— Остави ги така. Не искам да разтваряш краката си, по-тясна е, когато са събрани.

Тя сви рамене.

— Както предпочиташ.

Веднага щом застана зад нея, престана да му обръща внимание. Съсредоточена върху кокаина, се наведе напред и подпря лявата си ръка на масата. Върхчето на сламката докосна белия прах и тя вдъхна рязко точно когато той я тласна, влизайки дълбоко в нея, а от силата на тласъка му сламката падна върху, масата и разбърка правилните редички на кокаина. Не бе възбудена и затова я болеше. Но преследваше кокаина със сламката, а той я тласкаше непрекъснато и ѝ пречеше да улучи. Корлис изхлипа, опитвайки се трескаво да остане неподвижна и да вдишва толкова силно, колкото можеше, за да смръкне всяка частица, до която се докоснеше сламката ѝ.

Кокаинът бе пръснат по цялата маса. Нямаше смисъл да се опитва да улучи, само трябваше да разпредели вдишванията си успоредно с ритмичните му тласъци. Вече нищо нямаше значение, дори грубостта му, проклет да е, тъй като успяваше да вдиша достатъчно и блясъкът и блаженството обхващаха цялото ѝ тяло. Вече не я интересуваше какво прави, ако можеше да ѝ доставя кокаин и ако се погрижеше за Уеб Талант, преди това копеле да я изхвърли от Дейвънпорт.

Същия следобед, когато се върна от среща с историческото общество, Роана отвори вратата на гаража и забеляза, че Корлис се е върнала преди нея и се е възползвала от отсъствието ѝ, за да паркира на нейното място. Въздъхна, натисна бутона на дистанционното, за да затвори, вратата и паркира отвън. Корлис щеше да си отиде след два дни, можеше търпеливо да изчака дотогава. Ако кажеше нещо, за гаража, щеше да се развихри поредният скандал, който щеше да разстрои Лусинда — нещо, което би искала да избегне.

Вървеше през двора към задния вход, когато нещо трепна в сърцето ѝ, тя спря и се огледа. Бе един от най-красивите дни, които бе виждала. Небето беше наситено синьо, а въздухът бе необикновено чист, без обичайните влажни изпарения. Горещината бе толкова силна,

че също като в оранжерия бе освободила наситения тежък аромат на розовите храсти, отглеждани от десетилетия и отрупани с цвят.

Долу, в конюшните, конете подскачаха наоколо и енергично мятаха лъскавите си гриви. Тази сутрин Уеб я бе помолил да се омъжи за него. А освен това носеше детето му под сърцето си.

Бременна. Наистина бе бременна. Все още бе малко зашеметена, сякаш това не се случваше с нея, и бе толкова разсеяна, че нямаше никаква представа какво бе дискутирано на срещата на историческото общество. Свикнала бе с мисълта, че единствено тя обитава тялото си. Как щеше да свикне с идеята, че някой друг живее в нея? Чуждо същество, което я плашеше. Как можеше нещо толкова странно да бъде толкова скъпо? Бе толкова щастлива, че ѝ се искаше да заплаче.

Това също ѝ се струваше странно. Беше щастлива. Внимателно се вслуша в усещането. Щеше да се омъжи за Уеб. Щеше да отглежда деца и коне. Погледна огромната стара къща и почувства да я заливат дълбоко въодушевление и чувство за притежание. Дейвънпорт беше неин. Сега наистина бе неин дом. Да, беше щастлива. Дори въпреки неизбежно наближаващата смърт на Лусинда, все пак бе изпълнена с чувство на задоволство.

Уеб беше прав, Джеси бе отровила достатъчно живота ѝ, убеждавайки я, че е прекалено грозна и тромава, за да я обича някой. Е, Джеси се бе оказала зловна кучка и бе излъгала. Роана чувстваше увереността с всяка пора на тялото си. Тя бе способно и привлекателно човешко същество и притежаваше особени умения по отношение на конете. Наистина я обичаха, Лусинда я обичаше, Лоуъл я обичаше, Беси и Танси я обичаха. Глория и Ланет бяха загрижени за нея, когато бе ранена, а Ланет се бе оказала изненадващо услужлива в болницата. Брок и Грег я харесваха. Харлан — е, кой би могъл да каже за Харлан? Но най-вече Уеб я обичаше. Бе я обичал през целия ѝ живот, точно както бе казал. А и определено го възбуждаше, което означаваше, че в крайна сметка външният ѝ вид не е толкова странен.

Усмихна се с вгълбена лека усмивка, като си спомни как я бе, любил предната нощ и на сутринта, след като тестът за бременност се бе оказал положителен. Нямаше никакво съмнение във физическата му реакция към нея, както и той не можеше да се съмнява в нейното собствено страстно желание.

— Видях я — продума той откъм кухненската врата. Не беше го чула да я отваря. — Стоеше си тук и мечтаеше в продължение на цели пет минути, а току-що на лицето ти цъфна тази тайнствена усмивка. За какво мислеше?

Все тъй усмихната, Роана мина покрай него, а кестенявите ѝ очи бяха притворени и с такова многообещаващо изражение, че дъхът му секна.

— За яздене — промърмори тя и нарочно потри тялото си в неговото. И за теб.

Собствените му очи се притвориха, а страните му се зачервиха. Това бе първото прелъстително движение на Роана, което моментално го възбуди. Танси също бе в кухнята и весело печеше и вареше ястията за деня. Но него не го интересуваше дали е забелязала възбудата му. Извърна се и тихо, преднамерено последва Роана.

Тя го погледна през рамо, докато се качваха по стълбите, а лицето ѝ грееше обещаващо. После ускори крачка.

Вратата на спалнята едва се бе затворила зад тях и Роана вече бе в прегръдките на Уеб.

Женитбата включва преодоляването на доста препятствия, мислеше си Роана на следващата сутрин, докато караше по дългия частен път. Списъкът с гости за венчавката бе много по-малък от този за партито на Лусинда и включваше общо четирийсет души, заедно със семейството, но все още имаше доста подробности, за които трябваше да се погрижи.

Двамата с Уеб трябваше да си направят изследване на кръвта днес следобед. Сутринта бе уредила доставката на цветя и бе наела фирма, която да се погрижи за организирането на приема. Беше поръчала и сватбената торта. Обикновено приготвянето на сватбените торти отнемаше седмици, но госпожа Търнър, чиято специалност бяха сладкишите, бе обещала да направи една „семпла и елегантна“ торта за единайсетте дни, които оставаха до насрочената дата. Роана разбра, че „семпла и елегантна“ бе тактичен начин да се каже по-малко натруфена, но нали това и предпочиташе. Трябваше да се отбие в дома на госпожа Търнър, за да посочи модела на тортата.

Освен това трябваше да си избере сватбена рокля. Ако не можеше да намери нещо подходящо в Куад Ситис за толкова кратко

време, щеше да се наложи да отиде в Хънствил или Бирмингам.

За щастие Ивон бе изпаднала във възторг от перспективата за втора женитба на Уеб. Бе търпяла Джеси, но всъщност никога не я беше харесвала. Роана ѝ допаднаше много повече и тя дори каза, че винаги си е пожелавала Уеб да бе изчакал Роана да порасне, а не да бърза да се жени за Джеси. Ивон се бе хвърлила ентусиазирано във вихъра на приготовленията, заемайки се с тежката задача по разпращането на поканите и изявявайки желание да се справи с организирането на всичко останало, след като Роана направи избора си.

Роана стигна до второкласния път и спря, изчаквайки една кола от насрещното движение да мине. Когато ги натисна, спирачките ѝ се сториха меки и тя се намръщи, натискайки отново педала. Този път усети по-добро съпротивление. Може би нивото на спирачната течност бе спаднало, въпреки че поддържаше колата си добре. Напомни си да се отбие в сервиза и да провери спирачките.

Зави надясно по второкласния път и потегли към магистралата. Колата, която току-що бе минала покрай, нея, бе поне на трийсетина метра напред. Роана постепенно ускори, а мислите ѝ се отнесоха по роклята, която искаше: нещо семпло, по-скоро с цвят на слонова кост, отколкото чисто бяла. Имаше перли със златист оттенък, който щяха да изглеждат великолепно на фона на рокля с цвят на слонова кост. А полите можеха да бъдат обрани и тесни, което щеше да ѝ отива повече от пищните в стил принцеса.

Наближаваше завой, след който следваше стоп на кръстовището, където пътят се включваше в натоварената магистрала 43 с четири платна. Роана зави и видя колата отпред да спира на стопа. Левият мигач ѝ мигаше, докато чакаше промеждутък в потока, за да излезе на магистралата.

В този момент по второкласния път зави една кола и се насочи право към нея. Роана натисна педала на спирачката, за да намали скоростта, но той хлътна до пода, без да окаже никакво съпротивление.

Изведнъж я обхвана паника. Натисна няколко пъти педала, но нищо не се промени. Колата сякаш увеличи скоростта си. Нямахме спирачки, а двете платна на пътя бяха заети.

Времето сякаш се сви и стана прекалено кратко. Пътят се простираше пред нея, а идващата насреща кола ѝ се стори два пъти по-

голяма от нормалното. През съзнанието ѝ преминаха светкавично мисли за Уеб, за бебето. Отдясно имаше дълбока канавка, а ограничителните мантинели бяха току до шосето, нямаше достатъчно място да се шмугне покрай спрялата на кръстовището кола, дори да не съществуваше опасността от пресичането на четирилентовото платно с натоварено движение.

Уеб! Мили боже, Уеб! Сграбчи волана, а мъката почти я задави, докато секундите отлитаха и времето ѝ изтичаше. Не можеше да умре сега, не и след като имаше Уеб, не и когато детето му тъкмо започваше живота си вътре в нея. Трябваше да направи нещо...

Но когато споменът проблесна като ярка светкавица сред ужаса, който заплашваше да я погълне, изведнъж осъзна, че вече знае какво трябва да стори. Беше се оказала ужасен шофьор и се бе наложило да изкара още един шофьорски курс — в колежа. Знаеше как да се справя със занасяне и лоши условия по пътя, както и какво да прави в случай на проблем със спирачките.

Знаеше какво да прави!

Колата летеше напред, сякаш се движеше по нанадолнище, а пътят бе намазан с масло.

В главата ѝ прозвучаха думите на инструктора, спокойни и прозаични: „Не поемай пряк удар, ако можеш да го избегнеш. Не удряй челно нищо, тъй като тогава стават най-тежките произшествия. Обърни колата, плъзни се настрани към мястото на сблъсъка, убий скоростта.“

Пресегна се към скоростния лост. Не се опитвай да го изключиш, каза си тя, спомняйки си уроците отпреди толкова време. Инструкторът бе казал, че така или иначе няма да може да спре. Чуваше гласа му толкова ясно, сякаш седеше до нея: „Включи на ниски скоростна предавка и дръпни ръчната спирачка. Ръчната спирачка работи механично, а не зависи от пневматичното налягане. Загубата на спирачна течност няма да ѝ окаже никакво влияние.“

Спрялата кола бе вече на не повече от петнайсет метра. А приближаващата отсреща бе още по-близо.

Включи скоростния лост на ниска предавка и дръпна ръчната спирачка с все сила. Металът изскърца, а от гумите се вдигна черен пушек. Миризмата на изгоряло изпълни купето.

Колата вероятно ще се завърти напред. Овладейте завъртането, ако можете. Ако нямате достатъчно място и виждате, че ще ударите някого или ще ви ударят, опитайте се да маневрирате така, че да избегнете прекия сблъсък. Много по-вероятно ще бъде да се разминете с по-малки наранявания.

Задният край на колата се завъртя в отсрещното платно точно пред идващата кола. Изсвири клаксон и Роана мерна вбесено, изплашено лице просто като неясно петно зад предното стъкло. Завъртя волана, за да овладее завъртането и почувства как колата поднася в другата посока. Бързо завъртя волана обратно, за да овладее и това занасяне.

Идващата отсреща кола профуча на сантиметри, а клаксонът ѝ продължаваше да свири. Значи оставаше само колата в собственото ѝ платно, която все още търпеливо чакаше на стопа с включен мигач.

Шест метра. Нямаше повече място, нито време. Лявото платно бе вече свободно и Роана профуча през него. От другата страна на пътя се простираше нива, хубава и равна царевична нива. Излезе от пътя и се блъсна в страничната мантинела, а колата продължаваше да се носи странично. Удари силно заграждението, дървото се разби и цяла секция падна. Автомобилът се гмурна във високата човешки ръст царевица, като подскачаше и трополеше по браздите и вдигаше облаци прах във всички посоки. Роана бе запокитена напред, а коланът се впи силно в тялото ѝ, връщайки я назад, когато колата най-последно спря.

Остана така, с клюмнала върху волана глава, прекалено отпусната и замаяна, за да излезе от колата. Безмълвно прецени състоянието си. Всичко, изглежда, бе наред.

Изведнъж осъзна, че трепери неудържимо. Беше го направила!

Чу някой да вика, а после се потропа на страничното стъкло.

— Госпожо? Госпожо? Добре ли сте?

Роана вдигна глава и погледна уплашеното лице на някаква девойка. Насили треперещите си крайници да ѝ се подчинят, разкопча колана и се опита да излезе. Вратата заяждаше. Блъсна с рамо, а девойката задърпа отвън и двете успяха да я отворят достатъчно, за да се измъкне Роана.

— Добре съм — успя да промълви тя.

— Видях ви как излязохте от пътя. Сигурна ли сте, че сте добре? Ударихте се доста здраво в оградата.

— Оградата понесе по-тежката част от удара. — Зъбите на Роана затракаха и тя трябваше да се облегне на колата, за да не се свлече на земята. — Спирачките ми отказаха.

Очите на девойката се ококориха.

— О, боже! Вие сте отбили от пътя, за да не ме блъснете, нали?

— Идеята ми се струваше по-добра — промълви Роана, а коленете ѝ се огънаха.

Момичето се хвърли към нея и я подхвана.

— Сигурно сте ранена!

Роана поклати глава, опитвайки се да овладее треперенето на коленете си, тъй като девойката сякаш всеки момент щеше да избухне в плач.

— Не, просто съм уплашена, това е всичко. Краката ми са като омекнали спагети. — Пое си дълбоко въздух. — В колата имам клетъчен телефон: Просто ще повикам някого...

— Ще ви го донеса — каза момичето, отвори вратата по-широко и се пхна в купето, за да потърси телефона. След кратко ровене успя да го открие под предната дясна седалка.

Роана пое още няколко пъти въздух, преди да се обади у дома. Последното, което желаше, бе да притесни ненужно Уеб или Лусинда, така че трябваше да овладее гласа си.

Беси вдигна телефона и Роана попита за Уеб. Той се озова на слушалката след секунди:

— Няма и пет минути, откакто тръгна — подкачи я той. — За какво друго си се сетила?

— За нищо — отвърна тя, като изпита, тайна гордост от това колко спокойно звучи. — Ела до кръстовището да ме прибереш, имам проблеми със спирачките на колата и излязох от пътя.

Уеб не ѝ отвърна. Чу се само яростна приглушена ругатня, а после тракване и телефонът замлъкна.

— Тръгна — обясни на момичето и натисна бутона „Край“.

Уеб благодари на девойката за помощта ѝ, отведе Роана до камиона си и я откара в Дейвънпорт толкова бързо, че тя трябваше да се държи за страничната дръжка, за да не залита. Когато пристигнаха в имението, той настоя да я внесе на ръце.

— Пусни ме! — изсъска тя, когато я вдигна. — Ще извадиш ума на всички от притеснение.

— Тихо — промълви той и я целуна силно. — Обичам те и си бременна. Да те нося на ръце ме кара да се чувствам по-добре...

Тя обвини ръце около шията му и притихна. Трябваше да признае, че топлината и силата на едрото му тяло бяха много успокоителни, то сякаш попиваше част от нея през кожата си. Но както бе предвидила, фактът, че не използваше собствените си крака, събра набързо всички и те я затрупаха с притеснени въпроси.

Уеб я пренесе във всекидневната и я сложи на една от кушетките толкова внимателно, сякаш бе направена от фин порцелан.

— Добре съм, добре съм — продължаваше да повтаря тя на хора от въпроси. — Дори не съм натъртена.

— Донеси ѝ нещо горещо ѝ сладко за пиене! — нареди Уеб на Танси, която хукна веднага.

— Без кофеин! — извика след нея Роана, като мислеше за бебето.

След като се увери за десети път, че не е ранена, Уеб се изправи и ѝ каза, че отива да огледа колата ѝ.

— Ще дойда с теб — продума облекчено тя при перспективата да се измъкне от цялата тази суетня и се надигна, но веднага бе удавена, в протестите на женската част от домочадието.

— Категорично няма да отидеш, млада госпожице — изрече Лусинда като най-авторитетна. — Преживяла си шок и трябва да си почиваш.

— Не съм ранена — повтори отново Роана, като се питаше дали всъщност някой изобщо, я чува.

— Е, тогава аз съм тази, която се нуждае от това ти да почиваш. Ще ме уплашиш до смърт, ако тръгнеш да обикаляш наоколо, когато здравият разум ти диктува да дадеш възможност на организма си да се съвземе от шока.

Роана изгледа Уеб красноречиво. Но той повдигна вежди и сви рамене, без да показва ни най-малко съчувствие.

— Не мога да ти позволя да обикаляш наоколо — промърмори и сведе поглед към корема ѝ.

Роана се отпусна, сгряна от мълчаливото им общуване, от споделената мисъл за детето им. И въпреки че Лусинда откровено използваше емоционално изнудване, за да постигне своето, все пак го

правеше от искрена загриженост и Роана реши, че няма да ѝ навреди, ако позволи да се посуетят около нея през останалата част от деня.

Уеб излезе и тръгна към камиона си, като се вгледа замислено към мястото, където бе стояла колата на Роана. На земята имаше тъмно, влажно петно, видимо дори оттам, където се намираше той. Приблужи се и се наведе, разглеждайки известно време петното, преди да го докосне с пръст, а после подуши мазните остатъци. Определено бе спирачна течност, и то доста. В системата трябва да бе имало съвсем малко, а и тя е щяла да бъде изпомпана още при първото натискане на спирачките.

Можеше да бъде убита. Ако бе преминала през магистралата, вместо да скочи в онази царевична, нива, вероятно щеше да бъде сериозно ранена, ако не и убита на място.

Смрази го чувство на ужас. Неизвестният призрачен нападател може би бе ударил отново, но този път се бе насочил към Роана. А защо не? Нима не беше го направил предишния път с Джеси? При това доста по-успешно.

Не използва клетъчния си телефон поради незащитените му канали, нито се върна вътре в къщата, тъй като щеше да бъде посрещнат с неизбежни въпроси. Вместо това отиде до конюшните и използва телефона на Лоуъл. Треньорът изслуша разговора, а плътните му, побелели вежди се смръщиха, над очите му, заблестели от гняв.

— Смяташ, че някой се е опитал да навреди на госпожица Роана?
— попита той веднага щом Уеб затвори телефона.

— Не знам. Възможно е.

— Същият човек, който влезе в къщата?

— Ако спирачките ѝ са били умишлено повредени, ще трябва да се съглася с твърдението ти.

— Това ще означава, че е бил тук миналата нощ и се е въртял около колата ѝ.

Уеб кимна с каменно изражение. Опита се да не отпуска юздите на въображението си, докато не се увери, че в колата на Роана наистина е било бърникано, но не можеше да овладее пристъпа на паника и гняв при мисълта за близостта на онзи човек.

Тръгна към кръстовището, като непрекъснато се оглеждаше наоколо. Не смяташе, че може да бъде капан, устроен, за да го изкара на открито, тъй като нямаше начин да се предвиди съвсем точно къде

ще катастрофира Роана. Макар да съзнаваше, че приблизително на същото място бе стреляно от засада по него, този път се опасяваше, че атаката не е била насочена срещу него, а точно срещу Роана, може би тя не просто се бе озовала на неподходящото място в неподходящото време през онази нощ, когато бе ударена по главата? Може би просто бе извадила късмет, че е успяла да извика и да събуди цялата къща, преди копелето да може да довърши работата си.

Джеси бе убита, но, за бога, нямаше да позволи нещо да се случи на Роана. Нямаше значение какво трябва да стори, но щеше да я запази жива.

Паркира камиона до мантинелата точно преди съборената част и изчака шерифа. Скоро след том Бешърс се появи, а Були седеше на предната седалка до него. Двамата мъже излязоха и заедно с Уeb тръгнаха през повалените царевични стебла към мястото, където бе спряла колата. Всички бяха сериозни и мълчаливи. След предните два инцидента се искаше доста, за да повярва човек, че спирачките на Роана са се развалили сами — и всички го съзнаваха.

Уeb легна по гръб и се пхна под колата. Счупените царевични стебла го деряха по гърба, а около ушите и носа му забръмчаха дребни насекоми. Миризмата на масло и спирачна течност изпълни ноздрите му!

— Карл, подай ми фенерчето си — обади се той и големият фенер му бе подаден под колата.

Включи го и насочи лъча му към спирачната тръбичка. Почти веднага забеляза разреза.

— Искате ли и вие да го погледнете? — покани ги той.

Карл легна и изсумтя, докато се пхаше под колата, проклинайки заради бодешите от острите пречупени царевични стебла.

— Твърде стар съм за това — промърмори той. — Ох! — Були отказа да се присъедини към тях, тъй като бе понапълнял след пенсионирането си и щеше да му бъде доста трудно да ги последва.

Карл се спря до Уeb и се намръщи, когато видя среза.

— Кучият му син! — изруга той, като повдигна глава, за да огледа по-отблизо, без да докосва нищо. — Почти е прерязан. Много хубав и пресен разрез. Дори да бе успяла да се качи нормално на магистралата, щеше да катастрофира, когато стигнеше до светофара на

157-а улица. Предполагам, било е чист късмет да отбие по този начин в нивата.

— Умение, а не късмет — отвърна Уеб. — Вземала е допълнителни шофьорски курсове в колежа.

— Без майтап. Бих искал повече хора да си направят този труд и тогава няма да се налага да събираме парчета от тях по магистралата. — Погледна към Уеб, забеляза стягането на челюстта му и продължи: — Извинявай.

Внимателно се измъкнаха изпод автомобила, въпреки че Карл отново заруга, когато едно стебло закачи ризата му и я скъса.

— Провери ли останалите коли в къщата? — попита Були.

— Погледнах набързо под всичките. Единствено тази на Роана е била пипана. Тя обикновено паркира в гаража, но снощи остави колата си отвън.

— Е, прекалено много съвпадения. — Карл се почеса по брадичката — знак, че размишлява — Защо не е паркирала в гаража?

— Корлис бе паркирала на нейното място. Напоследък имаме доста неприятности с Корлис и й казах, че трябва да се изнесе. Щях да я накарам да премести колата си, но Ро ме помоли да не я закачам и да не създавам излишни тревоги на Лусинда.

— Може би в крайна сметка е трябвало да създадеш тази бъркотия. Смяташ ли, че Корлис може да направи нещо такова?

— Бих се изненадал, ако различава спирачен маркуч от корда за риболов.

— А дали няма приятели, които биха свършили това вместо нея?

— Нямахме ме цели десет години — отвърна Уеб. — Не знам с кого се среща. Но ако намереше някой да бърника спирачния маркуч, щеше да бъде на моята кола, а не на Роанината.

— Но твоята е била в гаража.

— Корлис има дистанционно за вратите. Всички имаме. Ако тя стои зад това, нямаше да има значение дали колата е в гаража или отвън.

Карл отново потри брадичката си.

— Нищо не се връзва, нали? Сякаш имаме парченца от десет различни пъзела. Просто няма никакъв смисъл.

— О, има — сериозно рече Були. — Просто още не сме разбрали какъв.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Къщата вече бе утихнала, когато Уеб най-последно влезе в стаята на Роана. Както обикновено, тя се бе сгушила в креслото с книга в скута си, но вдигна топъл и гостоприемен поглед към него.

— Защо се забави толкова много?

— Имаше документи, за които трябваше да се погрижа. С всички тези вълнения днес направо бях забравил за тях. — Коленичи пред нея и я погледна право в очите. — Наистина ли си добре? Честно? Нищо не криеш от мен, нали?

— Добре съм. Нямам нито една синина. Искаш ли да сваля дрехите си и да ти покажа?

Очите му потъмняха, а погледът му се плъзна към гърдите ѝ:

— Да, искам.

Роана почувства топлина и омекване дълбоко у себе си, а зърната ѝ набъбнаха, както ставаше винаги когато Уеб я погледнеше. Той се засмя тихо, но се изправи, хвана я за ръцете и я дръпна:

— Хайде.

Мислеше, че ще я заведе до леглото, но вместо това тръгнаха към вратата. Погледна го объркано:

— Къде отиваме?

— В друга спалня.

— Защо? — попита изненадано тя. — Какво ѝ има на тази?

— Искам да опитам друго легло.

— Твоето ли?

— Не — отвърна кратко той.

Роана устоя на лекото побутване в гърба, с което Уеб я насочваше към вратата. Обърна се ѝ го погледна сериозно.

— Нещо не е в ред — заяви тя, като дори не го оформи като въпрос. Познаваше Уеб прекалено добре, беше го виждала и ядосан, и развеселен. Знаеше кога е уморен, кога е притеснен и кога — дяволски вбесен. Смяташе, че познава всичките му настроения, но това бе нещо ново. Очите му бяха напрегнати и хладни, с бдителност, която ѝ напомняше за гладна котка, дебнеща плячката си.

— Нека просто кажем, че ще се почувствам по-добре, ако тази вечер си в друга стая.

— Ако отида, ще ми кажеш ли защо?

Напрегнатият му поглед стана още по-бдителен.

— О, ще отидеш — промълви тихо той.

Роана се стегна и се извърна към него, като не отстъпи нито на сантиметър.

— Може да изтъкнеш аргументите си пред мен, Уеб Талант, но не можеш да ми заповядваш. Не съм глупачка или дете. Кажи ми какво става. — Само защото го обичаше до умопомрачение, не означаваше, че не може да разсъждава.

Той изглеждаше леко раздразнен, тъй като някога тя нямаше да започне да спори с него, ако ѝ кажеше да направи нещо. Но тогава бе разговарял с дете, а сега — с жена, трябваше непрекъснато да си напомня за това. Взе бързо решение.

— Добре, но да вървим. И се постарай да не вдигаш никакъв шум. Не искам да събудя никого. А когато стигнем до другата стая, не включвай лампите.

— Леглото няма да е застлано — предупреди го тя.

— Тогава си вземи нещо, с което да се завиеш, ако ти стане студено.

Роана взе мекото си одеяло и тихо тръгна с Уеб по коридора към една от незаетите спални, последната от лявата страна. Завесите бяха дръпнати и пропускаха достатъчно лунна светлина. Уеб отиде до прозорците и погледна навън, докато Роана се настаняваше.

— А сега ми кажи — предложи тя.

Уеб не се отдалечи от прозорците:

— Подозирам, че може да имаме посетител тази нощ.

Роана помисли няколко секунди, а после стомахът ѝ се сви от очевидния отговор.

— Смяташ, че крадецът ще се върне?

Уеб я стрелна с поглед.

— Бързо схващаш, знаеш ли? Не смятам, че е бил крадец. Но мисля, че ще се върне.

От тази стая се виждаше страничната ливада, проумя тя, докато от другите имаше изглед само към задната част на двора.

— Ако не е крадец, защо тогава ще се връща?

Уеб помълча малко, а после отвърна:

— Убиецът на Джеси така и не бе заловен.

Роана изведнъж потръпна и се уви по-плътно в одеялото.

— Смяташ... смяташ, че човекът, който уби Джеси, е бил онази нощ тук и ме е ударил?

— Смятам, че е възможно. Катастрофата, ти днес не бе случайност, Ро. Спирачният маркуч е бил прерязан. А онзи ден, когато закъснях за партито, някой успя да отправи два изстрела по мен. Не съм имал неприятности с колата, а предното ми стъкло бе надупчено от куршуми.

Шокирана, Роана вдиша дълбоко, а главата ѝ се замая. Искаше ѝ се да скочи и да му се разкрещи, че не ѝ бе казал, искаше ѝ се да захвърли нещо, да вкопчи пръсти в този, който се бе опитал да го застреля. Но не можеше да направи нищо. Ако искаше да научи истината, трябваше просто да седи и да не вдига много шум. Овладея се и се опита да проумее нещата:

— Но... защо ще иска този, който уби Джеси, да убива теб? И мен?

— Не знам — раздразнено отвърна той. — Премислям отново и отново всичко, което се случи, преди Джеси да умре, и не ми хрумва нищо. Не знаех, че е имала любовник, докато Були не ми каза, че е била бременна, но защо ще я убива? Щеше да има смисъл, ако се бе опитал да убие мен, а не Джеси. А ако Джеси е била убита заради нещо друго, което е правила, то тогава няма основателна причина убиецът да тръгне след мен и теб. Не знаем кой е, а и след десет години сигурно се чувства в пълна безопасност, така че защо ще поема риска да размъти водата отново?

— Значи не смяташ, че любовникът ѝ го е направил?

— Не знам. Няма причина. От друга страна, ако аз съм истинската цел и съм бил такава през цялото време, това означава, че Джеси е умряла, защото е била моя жена. Смятах, че също като теб може би е изненадала крадеца и той я е убил, за да не го разпознае. Направих всичко възможно да разглася факта, че не си спомняш нищо за нощта, когато бе нападната, така че това не би могло да бъде основание за връщането му. Но след като спирачният ти маркуч бе прерязан, вече знаех, че явно има нещо повече. Бърникането по колата ти бе насочено директно към теб!

— Защото ще се женим — изрече тя и ѝ премая. — На как е могъл да разбере толкова бързо? Та ние решихме едва вчера сутринта!

— Вчера се зае с приготовленията — сви рамене Уеб. — Помисли за хората, на които си се обадила, и за всички други, на които те са се обадили. Новините се разпространяват. Който и да е, трябва доста да ме мрази, за да се захване първо с Джеси, а сега и с теб.

— Но смъртта на Джеси едва ли е била планирана — заспори Роана. — Никой не би могъл да предположи, че ще се скарате или че ще отидеш в онзи бар. Ти обикновено щеше да си бъдеш у дома.

— Знам — въздъхна раздражено Уеб. — Просто не виждам причина за каквото и да било. Няма значение откъде го разглеждам, но някой от подробностите просто не си пасват.

Роана стана от леглото и отиде до Уеб. Чувстваше необходимост да усети близостта му. Той я прегърна, притисна я към себе си и загърна по-плътно одеялото около раменете ѝ. Тя отпусна глава на гърдите му и вдиша тихо топлия мъжки аромат на кожата му. Немислимо бе да си представи, че нещо може да му се случи.

— Защо смяташ, че ще се върне, тази нощ?

— Защото направи няколко последователни опита в много кратък период от време. Продължава да се връща, като всеки път опитва нещо различно. Лоуъл наблюдава от конюшните. Ако забележи нещо, ще ми се обади по клетъчния телефон, а после ще уведоми шерифа:

— Въръжен ли си?

Уеб кимна към тоалетката:

— Ей там.

Роана извърна глава и в сумрака успя да забележи тъмно очертание. Изведнъж разбра какво бе толкова различно в настроението му. Сигурно точно така бе изглеждал, когато бе проследил онези крадци на добитък до Мексико: ловецът и крадецът. Уеб бе човек, който обикновено не бе склонен към насилие, но щеше да убие, за да защити себе си и близките си. Не бе превъзбуден или изнервен, ритъмът на сърцето му до ухото ѝ бе равен. Уеб бе хладно и безмилостно непоколебим.

— А какво ще стане, ако тази вечер нищо не се случи? — попита тя.

— Тогава утре отново ще наблюдаваме. В края на краищата ще го хванем.

Роана остана сгушена в Уеб и продължи да гледа навън, докато очите я заболяха. Нищо Не помръдваше, само щурците пееха необезпокоявани.

— Сигурен ли си, че алармената система е включена?

Той посочи към кодовата кутийка до вратите към верандата. Малката зелена светлинка светеше непрекъснато. Ако някоя врата се отвореше, светваше червена светлинка, а не се въведеше код до петнайсет, секунди, алармата се включваше.

Уеб, изглежда, имаше търпението на Йов и издръжливостта на маратонец. Стоеше неподвижно и продължаваше да наблюдава, но Роана не можеше да остане така толкова продължително време. Започна да крачи бавно из тъмната спалня, увивайки се в топлото одеяло, докато Уеб не ѝ каза тихо:

— Защо не легнеш и не се опиташ да поспиш?

— Страдам от безсъние, не си ли спомняш? — отвърна му тя. — Спя само след...

Изведнъж млъкна, а той се изкиска.

— Мога да кажа нещо грубо, но няма да го направя. На мен някак ми попада тази твоя странна форма на безсъние — подкачи я той. — Служи ми като стимул.

— Не съм забелязала да се нуждаеш от такъв.

— След като преживеем трийсет или повече години съвместен живот, може да... — Изведнъж млъкна и всеки мускул в тялото му се напрегна.

Роана не се втурна към прозореца, въпреки че това бе първият ѝ импулс. Бе облечена в бяла нощница и появата ѝ можеше да бъде забелязана. Вместо това прошепна:

— Видя ли някого?

— Кучият му син се промъква по външните стълби — промърмори Уеб. — Едва сега го забелязах. Може би Лоуъл също го е пропуснал. — Извади клетъчния телефон от джоба си и набра домашния номер на Лоуъл. След няколко секунди продума тихо: — Той е тук, качва се към верандата по външните стълби. — Това бе всичко. Затвори телефона и го пхна в джоба си.

— Какво ще правим сега? — прошепна Роана.

— Ще чакаме и ще видим какво ще предприеме. Лоуъл ще се обади на шерифа и той ще дойде като подкрепление.

— Промени положението си леко, за да може по-добре да наблюдава безшумния натрапник. Лунната светлина огря лицето му. — Минава отпред! Вече не го виждам.

Червена светлинка премига и привлече вниманието на Роана. Тя погледна втренчено кодовата кутийка.

— Уеб, той е в къщата! Светлината премига.

Той изруга тихо и прекоси стаята, за да вземе оръжието от тоалетката.

Все тъй вторачена в светлинката, Роана стреснато промълви:

— Спря да мига. Отново е зелена.

Уеб се извърна и се втренчи в кутийката.

— Някой го е пуснал да влезе. — Гласът му бе почти беззвучен, но изпълнен със злоба, която не обещавахе нищо добро за въпросната личност. — Корлис.

Смъкна обувките си и тихо отиде до вратата.

— Какво ще правиш? — попита напрегнато Роана, като се опитваше да шепне. Беше ѝ трудно, тъй като с всяко туптене на сърцето ѝ я заливаха гняв и страх. Трепереше от желание да отиде до Уеб, но се насили да остане на мястото си. Нямаше с какво да се защити, а последното, от което се нуждаеше той в момента, бе да се безпокои за нея.

— Ще се опитам да го издебна в гръб. — Открехна вратата малко и погледна към коридора. Не виждаше нищо. Реши да изчака, като се надяваше, че мъжът ще издаде местоположението си. Стори му се, че чува слаб шепот, но не бе сигурен.

Минаха няколко секунди и Уеб реши да рискува и да открехне още малко, вратата. Сега виждаше целия коридор до предната част на къщата, но коридорът бе празен. Измъкна се от стаята и тръгна безшумно по килима, като се придържаше близо до стената. Когато наближи ъгъла, забави крачка, вдигна пистолета и свали предпазителя. Притиснал гръб към стената, надникна предпазливо иззад ъгъла. От другия край на коридора се зададе тъмна фигура. Уеб отскочи, назад, но не достатъчно бързо — бе забелязан. Оглушителен изстрел разтърси къщата, а от стената хвъркна хоросан.

Уеб изруга гневно, докато се хвърляше напред, за да вдигне собственото си оръжие, успя да стреля, като тежкият пистолет подскочи в ръката му, но тъмната фигура в другия край хукна към

вратата на Лусинда. Коридорът се изпълни с дим, а миризмата на кордит подразни обонянието му, но Уеб се изправи и се хвърли напред.

Както бе очаквал, изстрелите бяха накарали всички от семейството да отворят вратите си и да подадат глави навън.

— По дяволите, върнете се в стаите си! — извика разгневено той.

Глория не обърна внимание на думите му и излезе в коридора.

— Не ме ругай! — отсече тя. — Какво, за бога, става тук?

Нападателят се показва иззад гърба ѝ, но Глория стоеше между тях и Уеб не можеше да стреля. Блъсна я грубо настрана и тя се свлече с вик на пода.

Изведнъж Уеб замръзна безпомощно. Мъжът бе обвинил с едната си ръка Лусинда през шията и държеше слабата възрастна жена пред себе си като щит. В другата ръка държеше здраво револвера, с дуло, насочено право в тила на Лусинда, а на лицето му бе изписана дивашка ярост.

— Извади патроните от пистолета, но много бавно! — заповяда той, докато се насочваше към предния коридор.

Уеб не се поколеба. Нещо в изражението му подсказваше, че Лусинда ще умре, ако не се подчини. С преднамерено бавни движения Уеб отвори барабана и извади патроните.

— Хвърли ги зад себе си! — нареди мъжът и той се подчини. — А сега ритни пистолета към мен.

Уеб се наведе внимателно, сложи празното оръжие върху килима и го ритна към мъжа, който не направи никакво движение, за да го вдигне. Не бе и нужно, бе отделил патроните от оръжието, така че нямаше начин някой да вземе патрон, да стигне до пистолета и да го презареди, а после да се прицели, преди мъжът да го е застрелял.

Лусинда стоеше неподвижна и пребледняла в ръцете му. Бялата ѝ коса бе разрошена, сякаш нападателят я бе измъкнал от леглото. И може би наистина го бе направил, въпреки че сигурно бе скочила при първия изстрел и е приближавала вратата, за да види какво става, когато той я е сграбчил.

Мъжът се огледа, а жестоката му усмивка стана още по-широка, като видя как всички са се смръзнали пред вратите си, с изключение на Глория, която все още лежеше на килима и хлипаше тихо.

— Всички! — изведнъж изрева високо той. — Искам да видя всички! Знам колко сте, така че ако някой се опита да се скрие, ще пусна един куршум в главата на старата кокошка. Имате пет секунди! Едно... две... три...

Харлан пристъпи напред и се наведе да помогне на Глория да стане. Тя се вкопчи в него и продължи да хлипа. Грег и Ланет излязоха от стаите си с пепеляви лица.

— ... четири...

Уеб видя Корлис и Брок да се появяват от другия коридор.

Мъжът се огледа.

— Има още една — изръмжа той. — Липсва точно малката ти кобилка, Талант. Къде е? Да не мислиш, че се мотая наоколо, за да убия тази стара кучка?

Не, каза си Уеб. Не, Въпреки обичта си към Лусинда, не можеше да понесе мисълта да рискува живота на Роана. Бягай, помоли я мълчаливо той. Бягай, скъпа. Потърси помощ. Бягай!

Мъжът погледна наляво и се засмя доволно:

— Ето я. Хайде, излез, скъпа. Присъедини се към щастливата група.

Роана тръгна напред, така че да застане между Корлис и двойните врати към верандата. Беше бледа като Лусинда, а тънката ѝ фигура бе почти безплътна. Погледна към нападателя, пребледнявайки още повече.

— Е, не е ли хубаво? — възрадва се мъжът, поглеждайки ухилено Роана. — Виждам, че ме помниш.

— Да — отвърна тихо тя.

— Добре, защото и аз те помня. Двамата с теб имаме малко недовършена работа. Ти ми изкара акъла, когато онази нощ се блъсна в мен тук, в коридора, но чух разправят, че малката цицина на главата ти е докарала мозъчно сътресение и не можеш да си спомниш нищо за срещата ни, така ли е?

— Да — отвърна отново тя, а очите ѝ приличаха на огромни тъмни езера на фона на бялото ѝ лице.

Той се разсмя, очевидно доволен от иронията. Студените му очи се плъзнаха по всички.

— Истинско семейно събиране. Елате тук, под лампата, така че да мога да ви виждам добре. — Отстъпи назад, за да бъде извън обсега

им, като държеше главата на Лусинда извита назад, докато Уеб мълчаливо подкара останалите напред, събирайки ги с Корлис, Брок и Роана.

Уеб хвърли само един убийствен поглед на Корлис. Тя наблюдаваше мъжа възхитена, а на лицето ѝ нямаше и сянка от страх. Беше го пуснала да влезе и бе прекалено глупава, за да проумее, че той ще убие и нея. Всички те бяха мъртви, освен ако не предприемеше нещо.

Опита се да се премести по-близо до Роана, като се надяваше, че би могъл да я прикрие с тялото си и тя някак щеше да успее да оцелее.

— Ъ-ъ — каза мъжът и поклати глава. — Стой мирно, копеле такова!

— Кой сте вие? — изпищя Глория. — Пуснете сестра ми!

— Млъквай, кучко, или ще забия първия куршум в теб.

— Добър въпрос — обади се и Уеб. Гледаше мъжа със студен, съсредоточен поглед. Кой, по дяволите сте вие?

Лусинда проговори, а безкръвните ѝ устни се раздвижиха.

— Името му е — произнесе отчетливо тя — Харпър Нийли.

Мъжът се разсмя грубо, диво:

— Виждам, че сте чували за мен.

— Знам кой си. Поставих си за цел да разбера.

— Така ли? Много интересно. Чудя се защо никога не си ме посетила. В края на краищата ние сме семейство. — Отново се разсмя.

Уеб не искаше да отклонява вниманието си към Лусинда, не искаше да гледа никого другото, освен нападателя.

— Защо, по дяволите? — изръмжа той. — Какво искаш? Не те познавам, никога не съм чувал за теб. — Ако можеше да протака нещата достатъчно, Лоуъл можеше да заеме позиция и да направи нещо или шерифът да пристигне. Трябваше само да протака.

— Защото ти я уби — изрече злобно. Нийли: — Уби момичето ми, дяволско копеле.

— Джеси? — Уеб го погледна смаяно. — Не съм убивал Джеси.

— Мътните те взели, не лъжи! — изрева Нийли, отклонявайки пистолета от главата на Лусинда, за да го насочи към Уеб. — Ти си разбрал за нас и си я убил!

— Не — отвърна остро Уеб. — Не съм. Нямах представа, че ми изневерява. Не знаех, докато не направиха аутопсия и шерифът не ми

каза, че е била бременна. Знаех, че не може да е от мен.

— Знаел си! Знаел си и си я убил! Уби моето момиче и моето бебе, а сега ще те накарам да гледаш, докато убивам твоето бебе. Ще застрелям тази малка кучка точно в корема, а ти ще седиш и ще гледаш как умира, а после ще те...

— Той не е убил Джеси! — Гласът на Лусинда се издигна над този на Нийли. Тя вдигна бялата си глава високо. — Аз го направих.

Пистолетът се поклати леко.

— Не се опитвай да ме объркаш, стара жено — изрече задъхано Нийли.

Уеб не отклони вниманието си нито за миг от нападателя, очите на мъжа блестяха трескаво, по лицето му се стичаше пот, докато се самонавиваше до безумие. Планираше да убие девет души. Вече бе загубил един куршум. Пистолетът бе автоматичен, колко ли патрона имаше в пълнителя? Някои събираха до седемнайсет, но все пак след първия изстрел едва ли очакваше да останат там като овце на заклание. Трябваше да проумее, че е в почти невъзможно положение, но това го правеше още по-нестабилен. Нямаше нищо за губене.

— Аз я убих — повтори Лусинда.

— Лъжеш. Беше той, всички знаят, че беше той.

— Не исках да я убивам отвърна спокойно Лусинда. — Стана случайно, бях уплашена, не знаех какво да правя. Ако бяха арестували Уеб, щях да си призная, но Були не можа да открие никакво доказателство, тъй като нямаше такова. Уеб не го е направил. — Погледна внука си с тъга, с любов, с разкаяние. — Съжалявам — прошепна тя.

— Лъжеш! — изрева Нийли, като я дръпна силно към себе си и стегна ръката си около гърлото ѝ. — Ще счупя проклетия ти врат, ако не млъкнеш!

Грег скочи към него. Тихият, скромнен Грег, който бе оставил Ланет да ръководи живота им, без дори да отвори уста, за да изкаже мнението си. Ланет изпищя, а Нийли се извърна рязко и стреля веднъж. Грег се спъна и падна и изведнъж цялата координация на движенията му изчезна, а краката и ръцете му се замятаха неконтролируемо. Просна се на пода, задиша тежко и учестено, а очите му останаха широко отворени от изненада. После се закашля леко и простена, а около него бавно започна да расте локва кръв.

Ланет прехапа пръстите си и погледна ужасено съпруга си. Втурна се напред инстинктивно, опитвайки се да стигне до Грег.

— Не мърдай! — изкрещя Нийли и размаха трескаво пистолета. — Ще убия следващия, който помръдне!

Корлис гледаше баща си с отворена уста и потресено изражение.

— Ти застреля татко — изрече смаяно тя.

— Млъкни, кучко. Глупачка! — изръмжа той. — Толкова си тъпа.

Уеб успя да долови съвсем слабо движение с крайчеца на очите си. Беше обхванат от такъв ужас, че не смееше да помръдне, не смееше дори да извърне глава. Роана помръдна отново, съвсем леко, само няколко сантиметра по-близо към вратите. Върху кутийката отляво до вратите Уеб забеляза зелената лампичка да се променя в червена. Роана бе отворила вратата.

Петнайсет секунди. Оглушителният писък щеше да причини цялата суматоха, от която се нуждаеше. Започна да брои, като се надяваше, че ще съумее правилно да отмери времето.

По лицето на Корлис се стичаха сълзи, докато се взираше в Грег, който се гърчеше безпомощно на пода.

— Татко — прошепна тя. Погледна отново към Нийли и лицето ѝ се изкриви от гняв и още нещо. — Ти застреля татко! — изпищя тя и се хвърли към Нийли, протегнала ръце с извити пръсти като на котка.

Той дръпна спусъка отново.

Корлис се спъна, тялото ѝ рязко политна назад, докато краката ѝ се опитваха да продължат напред. Ланет изпищя дрезгаво, а пистолетът нервно се премести в нейната посока.

Алармата се включи, а оглушителният писък бе болезнено силен. Пръстът на Нийли се сви около спусъка още щом Уеб помръдна, а куршумът издълба дупка в стената точно над главата на Ланет. Нийли бутна Лусинда настрана и запуши едното си ухо. Уеб го удари с лакът в корема, блъскайки го назад в стената. С лявата ръка сграбчи дясната китка на Нийли, задържайки я нагоре, така че да не може да застреля някого друг, дори да дръпне спусъка.

Нийли се отскубна и се овладя. Бе разгневен и силен като бик. Брок се хвърля в битката, прибавяйки своята сила към тази на Уеб и двамата приковаха ръката на Нийли към стената, но мъжът отново се хвърли към тях. Уеб вдигна коляно и го стоваря в слабините на Нийли. От устата на мъжа се откъсна задавен гърлен звук, а после той просто

зяпна беззвучно. Започна да се свлича надолу, увличайки ги със себе си, движението освободи ръката му.

Когато и тримата се строполиха в оплетено кълбо на пода, Уеб посегна за пистолета. Нийли успя да си поеме дъх с налудничав кикот и едва тогава Уеб разбра, че писъкът на алармата е спрял. Роана го бе спряла веднага щом го бе включила.

Нийли продължаваше да се търкаля и да се киска с онзи писклив, маниакален звук, от който Уеб настръхваше. Беше се втренчил в нещо и се кикотеше, докато се бореше и гърчеше върху пода и се опитваше да насочи пистолета още веднъж...

Роана.

Тя се бе отпуснала на колене до, Лусинда. По лицето ѝ се стичаха сълзи, докато поглеждаше ту към баба си, ту към Уеб, която се бореше с Нийли, очевидно разкъсана между двамата.

Роана.

Беше идеална мишена, отделена от всички останали, тъй като Ланет, Глория и Харлан се бяха скупчили около Грег и Корлис. Нощницата ѝ бе снежнобяла, идеална цел, невъзможна за пропускане от такова разстояние.

Дулото помръдна въпреки усилията на Брок и Уеб да задържат ръката на Нийли или да му отнемат оръжието.

Уеб изрева от безсилен гняв и изведнъж трескав приток на сили се вля в мускулите и съзнанието му, обгръщайки го в червена мъгла. Хвърли се напред и преодоля тези няколко сантиметра. Пръстите му се вкопчиха в ръката на Нийли и бавно отклониха пистолета назад, назад, докато накрая го измъкнаха, тъй като костите в дебелиите пръсти на Нийли се поддадоха на натиска.

Той изпищя и се затърчи на пода, а очите му потъмняха от болка.

Уеб се изправи на крака, стиснал в ръка пистолета.

— Брок — промълви тихо и дрезгаво той, — отдръпни се!

Брок запълзя назад.

Лицето на Уеб бе каменно и Нийли сигурно бе видял в очите му смъртта си. Опита се да скочи, да стигне до пистолета, но Уеб дръпна спусъка.

При тази близост един куршум му бе повече от достатъчен.

Ехото от изстрела утихна, а в далечината се дочуваше слабо виене на сирени.

Омаломощена, Лусинда се опитваше да седне. Роана ѝ помагаше, като ѝ предлагаше собственото си тяло за опора. Лусинда се бореше да си поеме въздух, а лицето ѝ посивя, докато притискаше ръка към гърдите си.

— Той... той бе неин баща — мъчително си поемаше дъх и протягаше ръка към Уеб, опитвайки се да го накара да разбере. — Не можех... не можех да ѝ позволя да р-роди това бебе. — Задави се, лицето ѝ се изкриви и тя притисна по-силно ръка към гърдите си. Отпусна се върху Роана, тялото ѝ се сгърчи и се просна на пода.

Уеб огледа семейството си, потънало в кръв, разрушено. Над стенанията от болка и риданията той каза безмилостно и твърдо:

— Всичко това остава в семейството, разбирате за какво говоря. Нийли бе баща на Джеси. Смятал е, че съм я убил и е тръгнал да си отмъщава. Това е всичко, разбрахте ли? Всички вие, разбирате ли? Никой не знае кой всъщност е убил Джеси.

Оцелелите го погледнаха и разбраха. Ужасната тайна на Лусинда просто си остана същото — една тайна.

Три дни по-късно Роана седеше до леглото на Лусинда в интензивното кардиологично отделение, държеше ръката на старата дама и нежно я галеше, докато ѝ говореше. Баба ѝ бе получила тежък сърдечен инфаркт, а организъмът ѝ вече бе толкова крехък, че лекарите не очакваха да доживее сутринта.

Роана бе прекарала цялата нощ край леглото ѝ, шепнейки и разказвайки за правнучето, което е на път, и въпреки логиката и медицинската наука, Лусинда се бе съвзела. Роана остана, докато Уеб не я принуди да се прибере у дома и да си почине, но се върна веднага щом той ѝ разреши.

Всички се подчиняваха на заповедите на Уеб, а семейството сплоти редиците си. Бяха преживели толкова много, че бяха като вцепенени. Предния ден бяха погребали Корлис. Грег бе в интензивното отделение в Бирмингам. Куршумът бе засегнал гръбнака му и докторите очакваха да получи частична парализа, но смятаха, че ще може да ходи с помощта на бастун. Само времето би могло да каже какво ще стане.

Ланет бе като призрак, сновящ мълчаливо между погребението на дъщеря си и болничната стая на съпруга си. Глория и Харлан бяха в

почти същото състояние, шокирани и смаяни. Брок уреди формалностите около погребението и полагаше грижи за роднините си, а симпатичното му лице бе белязано от скръб и умора. Все пак годеницата му бе до него през цялото време, така че получавахе утеха от нея.

Когато Уеб влезе в малката стаичка, Роана вдигна поглед. Очите на Лусинда се оживиха и се напълниха със сълзи. За първи път бе будна, когато Уеб я посещаваше. Посегна към ръката му и той нежно пое пръстите ѝ в своите.

— Толкова съжалявам! — прошепна тя, поемайки си мъчително дъх. — Трябваше да... кажа нещо. Никога не съм искала ти... да понесеш вината.

— Знам — промърмори той.

— Бях толкова уплашена — продължи тя, твърдо решена да каже всичко сега, след толкова години мълчание. — Отидох в апартамента ви... след като ти тръгна... опитах се да я вразумя. Тя бе... побесняла. Не искаше и да чуе. Каза, че ще... ще те научи. — Признанието излизаше трудно. Трябваше да си поема дъх между всяка дума, а от усилието лицето ѝ се покри с капчици пот, но Лусинда съсредоточи погледа си върху лицето на Уеб и отказа да почива: — Каза, че ще... роди бебето на Харпър Нийли... и ще го представи... като твое. Не можех... да ѝ позволя да го направи. Като знаех кой бе той... собственият ѝ баща... кръвосмешение и мерзост.

Пое си дълбоко дъх и потръпна от усилието. От другата страна на леглото Роана държеше здраво ръката ѝ в своята.

— Казах ѝ... не. Казах ѝ, че трябва... да се отърве от него. Аборт. Тя се изсмя... и аз ѝ ударих шамар. Тя побесня... събори ме на пода... започна да ме рита. Мисля... че се опитваше да ме убие. Изпълзях настрана... взех ръжена... Тя се нахвърли отново върху мен. Ударих я — промълви Лусинда, а сълзите не спираха да се търкалят по бузите ѝ. — Обичах я — тихо прошепна тя и притвори очи. — Но не можех... да ѝ позволя да роди това бебе.

Чу се тихо стържене и плъзгащите се врати се отвориха. Уеб извърна глава и забеляза Були да седи отвън с уморено изражение. Погледна го съсредоточено и се обърна отново към Лусинда.

— Знам — промърмори той, като се наведе над нея. — И разбирам. Сега просто се възстановявай. Трябва да присъстваш на

венчавката ни или ще бъда доста разочарован и точно това няма да ти простя.

После вдигна очи и погледна Роана. От своя страна, тя не отделяше хладния си поглед от Були, сякаш го предупреждаваше да не е посмял да каже или направи нещо, което би разстроило Лусинда.

Були кимна на Уеб, показвайки му, че иска да поговорят навън. Уеб потупа ръката на Лусинда, сложи я внимателно на леглото и се присъедини към бившия шериф.

Двамата излязоха безмълвно от спешното кардиологично отделение и тръгнаха по дългия коридор, покрай чакалните, където роднините бдяха непрестанно. Були огледа претъпканото помещение и продължи да крачи.

— Предполагам, че сега всичко си дойде на мястото — продума най-накрая той...

Уеб запази мълчание.

— Няма смисъл да продължаваме да ровим — размишляваше Були. — Нийли е мъртъв и няма да има полза да повдигаме обвинения срещу Лусинда. А и няма никакви доказателства, освен несвързаните приказки на една умираща възрастна жена. Безсмислено е да мътим водата, и то за нищо.

— Оценявам това, Були — продума Уеб.

Възрастният мъж го потупа по гърба и го погледна спокойно, разбиращо.

— Всичко свърши, синко — рече той. — Продължавай, живеи живота си. — После се обърна и тръгна бавно към асансьора, а Уеб се върна в спешното кардиологично отделение. Знаеше за какво му говори Були. Бешърс не му бе задал, много въпроси за смъртта на Нийли, всъщност бе заобиколил някои доста явни неща.

Бешърс не бе вчерашен. Можеше да различи екзекуция, когато се озовеше на местопрестъплението.

Уеб влезе безшумно в стаичката. Роана отново говореше тихо на Лусинда, която сякаш задрямваше. Тя вдигна очи, а той почувства дъхът му да секва. Искаше му се да я сграбчи в прегръдките си и никога да не я пусне, защото едва не я беше загубил. Когато му бе разказала за сблъсъка си с Нийли и коня му, кръвта на Уеб се бе смразила. Скоро след това бе последвало първото влизане на Нийли в къщата и когато Роана се бе сблъскала с него, сигурно си бе помислил,

че тя ще го разпознае. Би могъл, да я убие тогава, ако Роана не беше се събудила достатъчно, за да извика. Идеята му да разпространи като предпазна мярка слуха, че мозъчното ѝ сътресение е причинило загуба на паметта за онази нощ, без съмнение бе спасила живота ѝ, тъй като в противен случай Нийли, щеше да се опита да се добере до нея по-скоро и преди Уеб да е успял да инсталира алармената система.

Както стояха нещата, Нийли почти бе насочил пистолета си към Роана, а с това сам бе подписал, смъртната си присъда.

Уеб се приближи, докосна нежно кестенявата ѝ коса и погали бузата ѝ. Роана облегна глава на гърдите му, въздъхна и потри бузата си в ризата му. Знаеше. Бе гледала непрекъснато. И бе коленичила до Лусинда, когато той се бе върнал при нея след дърпането на спусъка, а тя му бе отвърнала с леко кимване.

— Тя спи — продума сега Роана, като се стараеше да шепне. — Но ще се върне отново у дома. Знам това със сигурност. — Замълча за миг. — Казах ѝ за бебето.

Уеб коленичи и обви ръце около нея, а тя сведе глава към него. Съзнаваше, че в момента държи целия свят в ръцете си.

Венчавката им бе много тиха, много скромна и се състоя почти месец след предварително определената дата.

Беше извършена в градината, веднага след залез. Нежните сенки на полумрака се спускаха бавно над земята. Светлини с прасковен оттенък осветяваха беседката, където чакаха Уеб и свещеникът.

Няколко реда бели столове бяха разположени от всяка страна на пътеката, а всички присъстващи бяха извърнали очи към Роана, която се зададе по килима, положен върху тревата. Лицата на гостите грееха от радост.

Грег и Ланет седяха на първия ред. Грег бе в инвалидна количка, но прогнозите бяха добри. Докторите твърдяха, че с физическа терапия скоро ще може да възстанови почти напълно левия си крак, въпреки че винаги щеше да куца. Ланет се бе грижила за съпруга си всеотдайно, като по този начин не му позволи да се предаде дори когато скръбта му по Корлис едва не го съсипа.

Глория и Харлан също бяха на първия ред. И двамата се бяха състарили, но се държаха за ръце и се усмихваха. Брок буташе количката на Лусинда, за да върви редом с Роана. Лусинда бе облечена

в любимия си прасковен цвят и носеше перлите си, както и малко грим. Усмиваше се на всеки, покрай когото мине. Тънките ѝ, изкривени пръсти стискаха ръката на внучка ѝ, така че двете вървяха заедно по пътеката, точно както бе пожелала Роана.

Брок разположи количката на Лусинда така, че тя да бъде на традиционното място, отредено за шаферката, а после зае собственото си място на кум.

Погледът на Уеб срещна за кратко очите на Лусинда. Тя сякаш сияеше с ведре, мека светлина. Докторите твърдяха, че няма да издържи дълго, но Лусинда отново ги бе опровергала и бе започнало да изглежда така, че в крайна сметка ще преживее зимата. Сега приказваше, че иска да изчака, докато разбере дали ще има правнук или правнучка, Роана веднага бе заявила, че няма намерение да позволи на лекарите да я подложат на ултразвук, за да разбере пола на детето преди раждането му, и Лусинда се бе засмяла.

Прости ми, бе казала тя и той наистина ѝ бе простил. Не можеше да продължава да изпитва гняв и болка, когато го очакваха толкова хубави неща.

Роана обърна сияещото си лице към младоженеца и Уеб едва сподави желанието си да я целуне веднага, преди изобщо да е започнала церемонията.

— Ау! — прошепна той, толкова тихо, че само Роана да го чуе, когато почувства как тя едва овладя смеха си за това, което и двамата бяха превърнали в свой личен код, заместващ думите — *Желая те*.

През последните дни бе започнала все по-често да се усмива. Престанал бе да брои усмивките ѝ, поне съзнателно. Но сърцето му забелязваше всяка една, дори и най-слабото потрепване на устните ѝ.

Вплетоха пръсти и той потъна в кестенявите ѝ очи, когато започнаха словата, обгърнали ги в мекия пурпурен здрач:

— Скъпи възлюбени, събрали сме се тук заедно...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.